

Giới thiệu Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng

Truyện Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng của tác giả Hân Linh đem đến độc giả cái nhìn về không gian sống thời cổ đại với những cuộc xuyên không hấp dẫn.

Nhân vật chính là Luru Mật Nhi, xuyên qua với những vật dụng đơn giản nhất là hành trang cho cuộc sống mới.

Mời bạn đọc chiêu mộ những tình khúc hay và đặc sắc của về cuộc đời của nàng với thân phận mới không có tiếng nói, không có chút địa vị ở chốn cổ đại này.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

"Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa!" Trong đêm tối, hai cây gậy gỗ gõ kèm theo một giọng nói than thở không còn hơi sức. Luru A Đại không còn hơi sức nhìn dưới chân mình.

Một tay cái cồng(cồng chiêng), một chiếc đèn, cộng thêm trên tay cầm một khúc gỗ. Một người trong đêm tối bất ngờ hiện ra.

"Trời ơi, tại sao... tại sao ta lại là một gỗ mỡ cầm canh?" Mật Luru A Đại tối tăm. Trong đêm tối không thấy rõ trên mặt lộ vẻ không cam lòng.

Khác những người gỗ mỡ cầm canh bình thường, da Luru A Đại trắng nõn khác thường, mặc dù là người gỗ mỡ cầm canh, nhưng bởi vì không bị mặt trời chiếu vào nên da vô cùng trắng.

Gương mặt hần lúc này, không cam lòng, đã hỏi bản thân vấn đề này bao nhiêu lần rồi.

"Tên bị mất đi, còn chưa tính. Nghề nghiệp thấp hèn đi, cũng có thể sống tạm. Nhưng là vì một nam nhân, nam nhân nha" một lần nữa Luru A Đại tự hỏi trong lòng.

Hần là Luru A Đại, hần cũng là Luru Mật Nhi. Không sai, không cần hoài nghi, hần Luru A Đại chính là một nữ nhân! Một nữ nhân thứ thiệt!

Luru Mật Nhi không nhận được liếc mắt cúi đầu nhìn quần áo thô kệch trên người mình. Trong lòng thầm nghĩ: ông trời, người thật không công bằng. Người ta xuyên qua gặp trai đẹp, ta không cần trai đẹp, người cũng đừng đổi giới tính của ta chứ. Ta là nữ nhân, nữ nhân nha...

Luru Mật Nhi, mười tám tuổi bắt đầu đi làm, lần đầu tiên theo đồng nghiệp đi du lịch, thì rơi xuống vách núi rồi đến cái nơi quỷ quái này. Chủ nhân thân thể này thân phận còn là một nam nhân. Giấu giếm tất cả mọi người làm một 'nam nhân'

Lại một lần nữa liếc mắt lên trời, bỗng một bóng đen chợt lóe lên. Nàng hơi run sợ chốc lát, nhanh chóng cúi đầu.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện! Nàng không có thân phận không có địa vị, vẫn là không gây chuyện thì tốt hơn!

Hắng giọng, tiếp tục gõ khúc gỗ trong tay mình, cất giọng hô, "Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa" Ai, nàng cảm thấy, mình một chút cũng không giống nữ nhân.

Ban đêm ở cổ đại rất tối, Luru Mật Nhi nhếch môi cười, xách đèn lồng chậm rãi đi, hai bên đường nhà người ta đã sớm tắt đèn đi ngủ. Đêm cuộc sống về đêm của xã hội hiện đại so sánh, thì nơi này thật sự là một cõi cực lạc đấy.

Bỗng chốc, một âm thanh rên rỉ khó nhận được truyền đến, bước chân của Luru Mật Nhi hơi ngừng lại, dừng bước lắng nghe.

"A. . . . . Ân. . . . . Uhm. . . . ." tiếng phụ nữ nhẹ nhàng rên xuyên thấu qua vách tường bùn đất không hề có chức năng cách âm truyền đến. Luru Mật Nhi bước chân hơi ngừng lại, lúc biết đó là tiếng gì, thì nhanh chóng xoay người rồi đi.

Hả?

Nàng hồ nghi xoay người lại, xác định mình không có nhìn lầm. Âm thanh đó phát ra trên nóc nhà, một nam nhân một tay cầm bình rượu nằm ngửa uống ở trên nóc nhà.

Mặc dù không thấy rõ, nhưng nàng cũng có thể xác định đó là một nam nhân. Dù sao cũng không có nữ nhân nào đêm hôm khuya khoắt ngồi trên nóc nhà, hơn nữa còn uống rượu. Chỉ là, nam nhân ngồi ở trên nóc phòng của người ta...đang 'làm việc' . . . . . Ếc. . . . . Theo dõi. Đây là cái gì? Biến thái?

"Éc. . . . ." Chợt, tầm mắt nam nhân nhìn qua đây, Lưu Mật Nhi bỗng chốc xoay người, nắm chặt lồng đèn. Sau đó, bắt đầu ngân nga hát.

"Mặt trời chiếu trên không, Hoa nhi nhìn ta cười, chim nhỏ nói, chào buổi sáng, người tại sao ở trên lưng túi sách nhỏ."*** Vừa ngân nga bài hát vừa bước nhanh rời đi. Lưu Mật Nhi cũng không quay đầu lại, cố gắng đi thật nhanh.

Lúc này, nam nhân cầm bình rượu ngồi trên nóc nhà, con mắt đen láy lơ đãng nhìn lướt qua bầu trời đêm tối đen. Mỏi mòng khẽ nhếch lên.

Mặt trời chiếu trên không ?

Ánh mắt của hắn rơi xuống, hắng giọng la lên nghề nghiệp của người ở nơi xa. Nụ cười chợt tiến vào trong mắt của hắn. Trong phòng dưới chân tiếng rên rỉ liên tiếp không ngừng. Nam nhân nghe mà không hề lo lắng.

Bên trong nhà kịch chiến một lúc rồi dừng. Trên nóc phòng, nam nhân đứng dậy muốn đi. Trong nháy mắt tung người bay lên, nam nhân lại một lần nữa nhìn lướt qua đường phố không có bóng người, hắn nhếch môi mà cười.

Ta muốn kiếm tiền mua cây đu đủ. . .

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Buổi tối gõ mõ cầm canh, ban ngày ngủ.

Nghe nói đây là thời gian cố định Lưu A Đại đã sắp xếp. Mặc dù nghe có chút lồi thối lệch thếch, nhưng đây cũng là lao động kết hợp vui chơi. Dù sao, Lưu A Đại là một người chỉ cần không đói bụng, không cần suy tính chuyện cưới vợ.

Lưu Mật Nhi cảm thấy vô cùng may mắn vì mình là nữ nhân, mặc dù không biết tại sao Lưu A Đại lại bị nuôi như một nam nhân, người nhà của ‘hắn’ tại sao lại không nhìn ra hắn là nữ nhân. Nhưng, Lưu Mật Nhi vẫn rất vui vẻ.

Chuyện duy nhất để cho nàng nhức đầu chỉ có một, chính là A Hoa cô nương, A Đại và A Hoa cô nương là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Cái này là từ trong miệng cô nương đó nói cho nàng biết, chỗ này là một gọi Minh Cốc. Cốc chủ là một vị đại phu quá đi. A Hoa làm việc trong nhà Cốc chủ, bởi vì không có ký khế ước bán thân, nên A Hoa có thể một tháng về nhà một ngày.

Từ nhỏ A Đại đã mất cha mẹ. Là cha A Hoa nhận A Đại làm con nuôi rồi nuôi A Đại lớn đến bây giờ. Tên cũng là do cha A Hoa đặt, ngay cả công việc gõ mõ cầm canh bây giờ, cũng là công việc cha A Hoa đã làm, sau này vì sức khỏe không tốt, mới để A Đại làm thay.

Chỉ gặp qua A Hoa ba lần, Lưu Mật Nhi đã biết. A Hoa đối xử với Lưu A Đại như một nam nhân.

Nhưng cô nương A Hoa này lại đường hoàng đi vào gian phòng của nàng, giờ tay kéo chăn của nàng, kêu to:

"A Đại, A Đại, người mau tỉnh lại!"

Dùng sức nắm lấy góc chăn, Lưu Mật Nhi lộ ra một cặp mắt thanh minh, lấy lòng mở miệng, "A Hoa, chuyện gì vậy?" Nàng dùng sức cả tay với chân để giữ chăn. Nhất định không chịu buông tay.

Nói giỡn, bây giờ toàn thân nàng đều không mặc gì, bị nàng ta lôi kéo như vậy, không phải là lộ hết sao. Nàng không quên bây giờ mình là nam nhân!

"Người mau dậy khỏi giường nha! Lần trước người nhờ ta giúp người có việc làm bên trong cốc, ta hỏi người ta, người ta đồng ý rồi, dẫn người đi xem một chút!" Đôi tay xù xì của A Hoa dùng sức nắm cái chăn của Lưu Mật Nhi gương mặt tỏ vẻ không vui.

"A Đại, người tại sao lại không buông tay?" cô nương A Hoa uất ức mếu máo, "Tay A Hoa rất đau đó nha"

Người đau mặc kệ người nha. Lưu Mật Nhi liếc nàng một cái. Trong lòng thầm nghĩ.

Nhưng ngoài miệng cũng dỗ dành nàng, "A Hoa, ta là nam nhân, người là nữ nhân. Chuyện này mà truyền ra ngoài, người sao có thể lập gia đình?"

"A Hoa có A Đại rồi mà!" đôi mắt cô nương A Hoa ti hí nháy nháy, xoay người giống như ngượng ngùng, cúi đầu vôn về mấy đầu ngón tay. Tuy ngày thường cô nàng hay qua loa đại khái, nhưng lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của A Hoa mắc cỡ đỏ bừng.

Đúng lúc này.

Lưu Mật Nhi chui đầu vào trong chăn, tay chân nhanh nhẹn hoạt động ở trong chăn.

Thật vất vả mới mặc xong áo lót với quần vào. Lúc này mới lộ đầu ra, miệng mở thật to thở hổn hển.

Đột nhiên nhìn thấy một đôi mắt tò mò, Mật Nhi cười ha hả, "Cái đó. . . . . A Hoa. . . . . Người nhìn cái gì?"

"A Đại, người mới vừa rồi làm gì?"

"Mặc quần áo nha."

"Tại sao lại chui vào chăn mặc?"

"Ta. . . . . Ta đây là luyện công. . . . . Luyện công. . . . ." Mật Nhi cười ha ha, nói dối qua loa đại khái nhằm qua cửa trót lọt.diendanlequydon.com

"Luyện cái gì công?" A Hoa phát huy bản chất tốt đẹp không ngại học hỏi của mình, hỏi.

"Éc. . . . . A Hoa, người nói cái gì ? Người đã nói chuyện xong với người ta, tìm cho ta được một chỗ làm tốt rồi sao?" Mật Nhi giương đồng kích tây ý đồ dò đi lực chú ý của A Hoa.

Cô nương A Hoa gật đầu một cái, nói nghiêm túc, "Đúng vậy nha, quán gia đồng ý rồi, dẫn người đi xem một chút. Chỉ là A Đại xinh đẹp như vậy. Quán gia nhất định sẽ thích." Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Hoa đỏ bừng nhìn Mật Nhi.

Lúng túng cười một tiếng, Mật Nhi ưỡn ngực, miệng nói "A Hoa, A Đại là nam nhân, không thể nói xinh đẹp"

"Hả? Nhưng mà, diendanlequydon.com A Đại thật sự rất xinh đẹp. So với A Hoa còn xinh đẹp hơn. A Hoa sau này muốn A Đại làm người đàn ông của A Hoa. Mẹ ta nói rồi, A Đại là người trong nhà, nên người cứ yên tâm

". . . . ." Ta không yên lòng hả ?

A Hoa, nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân!

Mật Nhi cúi đầu nhìn ngực bằng phẳng như phi trường của mình, nàng uất ức quyết định.

Ta muốn kiếm tiền mua cây đu đủ. Mua thật nhiều cây đu đủ. . .

Ai nha, mẹ. . .

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đi theo A Hoa gặp quán gia nào đó, Mật Nhi cũng biết người ta khó có thể nhận mình. Bởi vì nàng quá ốm yếu, cũng không giống như một người giúp việc, ai sẽ nhận nàng?

Trên miệng quán gia nói về nhà chờ tin tức. Thật ra là không được nhận. Điều này Mật Nhi rất rõ ràng.

May mắn, nàng cũng không vì công việc mới mà từ bỏ chuyện gõ mõ cầm canh.

Như những đêm khác, một cái công, một chiếc đèn, hai cây gậy gỗ. Nàng càng ngày càng cảm giác mình thích hợp với công việc thấp hèn này. Không ai tranh, không ai giành.

"Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa!" Hắng giọng kêu một tiếng, nàng chậm rãi tiến lên đi vài bước.

Chợt, trên mái hiên phía bên phải nàng lóe lên một bóng trắng, đối với người bình thường như Mật Nhi mà nói, sẽ không ai chú ý đến nàng!

Chợt nghe câu nàng thốt lên, thân hình màu trắng bỗng dừng lại, chậm rãi xoay người.

Con người không gọn sóng bỗng có chút ý cười, dừng một lát, hắt chậm rãi đứng lại trên mái hiên, liếc nhìn một ngọn đèn dần dần đi xa.

Trầm ngâm chốc lát, hần nhún bàn chân một chút thân hình đột nhiên đáp xuống trước mặt của Mật Nhi.

"Éc. . . . ." Nháy mắt mấy cái xác định trước mắt mình thật sự có người. Động tác kế tiếp của Luru Mật Nhi là khom người thổi tắt ngọn đèn dầu, mở miệng nghi ngờ nói "Hôm nay gió thật lớn nha! Ai. . . về nhà thấp lại đèn rồi mới đi tiếp vậy!"

Bạch y nam nhân nghe vậy, cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói "Ta có!"

Luru Mật Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai, "Lỗ tai thật là nhột nha, không phải là bị ù tai chứ? !" Nàng mặt mày ủ ê nói .

"Ta có thể giúp ngươi!" Có người nói.

"Không cần, ta đây là cố ý. . . . . Éc. . . . ." gương mặt tuần tú đang ở cách khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trong gang tấc. Mật Nhi che miệng nhỏ.

"Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh? Còn nhớ ta không?" Bạch y nam nhân nhếch môi cười.

Luru Mật Nhi nháy nháy mắt, nàng nháy thêm một cái nữa. . . . . Đột nhiên, quát to một tiếng, "A. . . . . Đĩa bay!"

Nam nhân đó nghi ngờ xoay người nhìn, lúc xoay đầu lại đã không thấy bóng dáng của đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh.

Chân của bạch y nam nhân đứng ngay bên cạnh, Luru Mật Nhi cẩn thận từng li từng tí di chuyển bước chân của mình, nín thở chậm rãi nhích chân. Thật vất vả mới cách xa chân của nam nhân mặc đồ trắng. Nàng không nhúc nhích nhìn Bạch Ảnh.

Bạch y nam nhân ngăn người, chợt lắc đầu bật cười, "Chạy thực vui về!"

Đó là nhất định. . . . . Người khôn giữ mình, chính là không thấy gì cả! Luru Mật Nhi gạt đầu liên tục.

"Ừm. . . . . Tội nay hình như hơi trễ rồi ! Chỉ là, đuổi thượng kết vĩ!" Bạch y nam nhân khẽ ngân một tiếng, rồi lắc thân một cái, bóng người đã biến mất không thấy gì nữa.

"Hô, ha ha. . . . . ngộp chết ta mất!" Luru Mật Nhi mở to miệng thở từng ngậm từng ngậm. Thế mới biết nín thở thật không phải là người nào làm cũng được, ngực cũng đau nha.

Vuốt vuốt bộ ngực nhỏ bằng phẳng của mình, nàng nhặt công cụ làm việc của mình mình, móc ra hộp quẹt thổi mấy cái, đèn lồng giấy màu trắng lại được thắp sáng, nàng nhếch môi cười, nhặt đồ đạc của mình lên, hắng giọng hô: "Thời tiết hanh khô, cẩn thận cùi lửa!"

Cứ như vậy kêu liên tiếp mấy lần, cuối cùng đã đi hết ngõ hẻm, nàng có thể về nhà lên giường ngủ. Nghĩ đến đây, bước chân của Luru Mật Nhi cũng thay đổi, nhẹ nhàng chậm rãi hơn.

"Ghét, ngươi gấp gấp như vậy làm gì? Người ta mãi mới chờ đến lúc tiểu quý kia ngủ thiếp đi mới ra ngoài được, ai nha, đừng gấp như vậy, ai u. . . . . Từ Từ, ngươi muốn giết chết ta sao!"

Âm thanh rên rĩ của nữ nhân truyền đến. Trên đầu Luru Mật Nhi đầy vạch đen. Ai, người cổ đại vùng trộm cũng khác người hiện đại sao?

Lập tức, gót chân nàng xoay một cái, cũng không quay đầu, đi hướng khác trở về nhà.

Nhưng ngay lúc nàng xoay người, ở trên cây bên cạnh nàng lộ ra một vạt áo màu trắng trong đêm đen.

Nuốt nước miếng một cái, Luru Mật Nhi nghĩ thầm. Số mình tại sao lại xui xẻo như vậy ? Lập tức hừ hai tiếng, lấy biện pháp cũ ra.

"Ai nha, mẹ, ngươi đoán xem ta nhìn thấy gì nha? Ai nha, mẹ, ta nghĩ muốn mau về nhà á!" Giọng ngâm nga buồn lòng giống như người khác không hiểu, nàng không lo lắng không lo lắng ở dưới cây đại thụ xoay mặt đi.

Âm thanh quen thuộc khiến cho nam nhân đang ngồi ở trên cây rình coi người ta vùng trộm khẽ nhếch miệng, rồi hần khẽ cười thành tiếng. Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh sợ rằng bản thân cũng không biết, tiếng hát của hần, đã nói cho người khác biết, hần cái gì cũng thấy được sao? !

Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh thật thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bị đụng ngã

Thời điểm không đi làm, Mật Nhi đang ở trong nhà ngủ. Đã qua được một tháng, nàng đã sớm quen với công việc này. Nhưng khi ngồi ngẫm lại, thì nàng cảm thấy thật nhàm chán.

Nhìn lướt qua nhà chỉ có bốn bức tường, Mật Nhi lắc đầu một cái. Nàng nghĩ, mình có nên thay đổi ngôi nhà này một chút không nhỉ ?

Việc gỡ bỏ cảm canh này, thật ra thì cũng không phải một mình nàng làm, công việc này có ba người thay phiên nhau làm. Cho nên lúc rảnh rỗi, nàng hoàn toàn có thời gian đi làm việc khác.

Nhưng là, làm cái gì bây giờ?

Cúi đầu nhìn mình một cái, sờ sờ trên người cũng không có nhiều tiền, nếu như không có tiền ngay cả muốn đổi y phục khác cũng không được.

"A Đại, A Đại. . . . ." Lúc này, ngoài cửa truyền đến một âm thanh rất lớn.

Chỉnh sửa lại y phục, Mật Nhi đứng dậy đi ra cửa, hạ thấp giọng trả lời, "Ở đây ở đây!" Định thần nhìn lại, thì ra là trong một ba người làm gỡ bỏ cảm canh cùng nàng , hình như tên là Xuyên Trụ .

Xuyên Trụ đi vào nhà, nhìn nàng một lát, chợt mở miệng, "A Đại, ta có việc cầu xin người!"

"Hả? Chuyện gì?" Đầu là những đứa bé nhà nghèo với nhau, còn có việc cầu xin nàng? Mật Nhi nháy nháy mắt.

Mật Nhi nhìn chăm chăm, Xuyên Trụ bị nàng nhìn như vậy, mặt bỗng ngượng ngùng đỏ cả lên.

Đột nhiên cảm thấy A Đại thật là xinh đẹp nha. Trong lòng Xuyên Trụ chợt rộ lên.

"Xuyên Trụ, người rốt cuộc có chuyện gì hả?" Mật Nhi đưa tay khẽ đẩy đẩy hán, lúc này nam nhân này mới hồi hồn lại.

"A, cái đó. . . . . Cha ta mấy ngày nay té gãy chân rồi, ta không thể đi làm việc được, người có thể làm thay ta hay không?" Xuyên Trụ lúc này mới nhớ tới chính sự của mình.

Phát hiện Mật Nhi do dự, hán vội vàng nói tiếp, "Tiền công mấy ngày này thì người lấy. Ta chỉ không muốn bị người khác đoạt đi công việc này thôi" Xuyên Trụ vuốt vuốt mái tóc của mình.

Có tiền? Hai mắt Mật Nhi tỏa sáng, không chút suy nghĩ vỗ ngực gạt đầu một cái, "Không thành vấn đề, cứ để ta lo! Ha ha. . . . ." Có tiền là tốt rồi, dĩ nhiên là đồng ý rồi.

"Vậy. . . . . Cảm ơn người! Ta phải đi về!" Cảm thấy A Đại có gì đó không đúng, nhưng Xuyên Trụ lại không biết là cái gì, không thể làm gì khác hơn là xoay người rời khỏi.

Đưa mắt nhìn Xuyên Trụ rời đi, Mật Nhi đột nhiên nghĩ đến mình từng nhìn thấy hai lần ‘vụng trộm’, nàng không nhịn được cất giọng kêu Xuyên Trụ.

"Đợi chút. . . . ." Ánh mắt của nàng khác thường nhìn Xuyên Trụ.

Xuyên Trụ quay đầu lại khó hiểu nhìn sắc mặt tỏa sáng của A Đại, cảm thấy da đầu tê dại, "Chuyện gì?"

Cầm tay Xuyên Trụ đi vào trong nhà, rồi Mật Nhi nhìn ngoài cửa một lát, xác định không có ai ở ngoài rồi mới đóng cửa. Thần thần bí bí đi tới bên cạnh Xuyên Trụ, "Xuyên Trụ, ta hỏi người chuyện này?" Nàng hạ thấp giọng nói.

"Chuyện gì à?" Có thể là do bị ảnh hưởng của nàng, cái Xuyên Trụ cũng không tự giác hạ thấp giọng.

Há hốc mồm, Mật Nhi phát hiện nàng không tìm được từ nào thích hợp, cuối cùng chỉ có thể hỏi thẳng, "Thời điểm người đi làm, có gặp qua. . . . . Ếc. . . . . Cái đó hay không?" Nàng ám chỉ người vụng trộm.

Cái đó? Cái Xuyên Trụ nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, "A Đại, người thấy được?" A Đại nghĩ đến thấy quỷ

"Đúng a! Thấy qua hai lần!" Mật Nhi gạt đầu một cái, nét mặt Xuyên Trụ đã nói rõ nàng biết. Cho nên, nàng hỏi tiếp, "Người cũng thấy qua?"

Cái Xuyên Trụ lắc đầu lập tức, "Ta chưa từng thấy qua, ta chưa từng thấy qua!"

Mật Nhi lúi kúi kéo cái Xuyên Trụ nhỏ giọng hỏi, "Vậy làm sao người biết ta nói là cái gì?"

"Không. . . . . Không phải. . . . . Quỷ sao?" Cái Xuyên Trụ run rẩy âm thanh hỏi.

Nghe vậy, Mật Nhi liếc hán một cái, "Không phải! Ấy là. . . . ." Nàng đến gần cái Xuyên Trụ bên nói tai mấy chữ!

Xuyên Trụ nghe vậy thở ra một hơi thật dài, rồi tê liệt trên ghế ngồi, hán không còn hơi sức nói xong, "Cái này hả ?"

"Người biết?"

"Biết"

"Người biết là ai?"

"Không biết!"

"Vậy người. . . . ."

"Làm như không thấy là tốt. Còn nữa, A Đại người đi nhìn? Như thế nào? Kích thích sao? Có học được tuyệt chiêu. . . . ." Cái Xuyên Trạ đột nhiên trợn to hai mắt nhìn nàng.

Hết cách rồi, ai bảo Mật Nhi bây giờ là nam nhân. Nam nhân không phải đều thích việc này sao?

Không được tự nhiên chà xát mặt, Mật Nhi háng giọng, "Khụ. . . . . Không có. Loại chuyện như vậy, ta thế nào. . . . ."

"Không có hả, tốt nhưng đáng tiếc!" Cái Xuyên Trạ cảm khái.

Mật Nhi nghe vậy liếc mắt.

Tiếp tục hỏi, "Trừ cái đó ở ngoài, người có thấy những người khác hay không?" Cái đó trên nóc phòng nhìn lên. Cái đó trên cành cây trong rình coi!

"Những người khác? Không có a! Loại chuyện như vậy người cũng chớ nói lung tung đi ra ngoài. Sẽ bị phiền toái đó" Xuyên Trạ nhỏ giọng nói. Ngừng lại, hần chột bỏ sung, "Chỉ là người lần sau thấy, có thể dừng lại nhìn lên một chút, trở lại dạy ta một chút"

Nhìn bộ dạng khiêm tốn muốn học hỏi, vẻ mặt lúng túng của Xuyên Trạ, Mật Nhi qua loa nói, "Được...được. Ta biết rồi!" Hỏi nửa ngày cũng không biết được chuyện cần biết.

"Không sao chứ. Ta đi đây! Cha ta vẫn còn ở trên giường !" Xuyên Trạ lần nữa đi ra cửa.

Mật Nhi khoát khoát tay, bày tỏ vẻ đồng ý.

Người khác cũng không thấy qua sao? Hay là mình gặp quý? Mật Nhi trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây lại nghĩ tới sắc trời hơi tối, ăn đơn giản cái gì một chút để no bụng, rồi Mật Nhi bắt đầu bắt đầu làm việc.

Vì phòng ngủ có âm thanh khác truyền vào trong tai của mình, lần này Mật Nhi nghĩ ra cách riêng cho bản thân mình. Chỉ cần miệng mình ở không, nàng sẽ bắt đầu ca hát. Hát không biết bao nhiêu đoạt giải nhất. Trước kia lúc còn đi học bài hát mới nào vô đầu nàng đều có thể “ché biên”, vì vậy. . . . .

"Nho nhỏ cô nương, đi ở trên đường. Đi theo phía sau 1 con sói. Đi qua đường cái, xuyên qua hẻm nhỏ. Cô nương quay đầu lại đem ta ngắm. Ta nói cô nương, người thật xinh đẹp. Kết giao bằng hữu như thế nào? Cô nương xoay người tát ta, nói ta đang giờ trò lưu manh. Ta là lưu manh, ta là sắc lang, người có thể làm gì ta, ta đem cô nương đè xuống đất, cô nương hai mắt lung tròng... A. . . . ." (* một bài hát)

Âm điệu hơi roi, chỉ nghe phịch một tiếng. Mật Nhi mở to hai mắt nhìn gương mặt tuần tú đột nhiên xuất hiện ở trước mắt. Thật lâu cũng không tìm được giọng nói của mình.

"Gỗ mõ cầm canh lang, thi ra là, người nghĩ bị đụng ngã a" Chủ nhân gương mặt tuần tú bỗng chốc truyền ra âm thanh chế nhạo chứa đựng nụ cười nhạt "Gia thỏa mãn người, cảm tạ gia sao?"

". . . . ." Thật *** xui xẻo. Làm thay cũng có thể gặp phải hần? Mật Nhi cắn răng không lên tiếng.

"Ca hát cũng không tệ, nhưng ta chưa từng nghe qua bài hát này" chủ nhân gương mặt tuần tú tiếp tục nhạo báng nói.

". . . . ." Mẹ, ta là người điếc ta là người mù. Ta cái gì cũng đều không thấy.

Chủ nhân gương mặt tuần tú hình như không thèm để ý. Thậm chí cử động thân thể ở trên người của Mật Nhi, tìm một vị trí thoải mái nằm sắp xuống. Đôi tay đặt ở trong lòng Mật Nhi con mắt đen nháy trong nháy mắt trông thật đáng yêu.

Mẹ nó, làm nũng đáng xấu hổ. Mật Nhi trong lòng thầm mắng. Cũng nhịn không được nữa nói một tiếng, "Trên đường cái cũng có quý áp giường sao? Nặng nề quá. . . . ."

"Ha ha... Đưa nhỏ gỗ mõ cầm canh, người biết vì chờ người đến mà gia đã đến mấy lần rồi không? Gia ta, dụng tâm như vậy, người cảm tạ ta sao đây?" chủ nhân gương mặt tuần tú thờ dãi. Trần đầy mong đợi nhìn Mật Nhi bị mình áp đảo trên đất.

Dụng tâm mẹ người ấy, lão tử có nói muốn người sao?

"Đưa nhỏ gỗ mõ cầm canh, người cảm thấy ở trên đường bị quý áp giường, thoải mái sao? Đáng tiếc, có chút lạnh" Chủ nhân gương mặt tuần tú khề cau mày, có chút không vui nói.

"Vậy ngươi vẫn chưa chịu đứng dậy?" Lời vừa ra khỏi miệng, Mật Nhi liền hối hận. Quyết định không mở miệng, bây giờ không phải đã để lộ rồi sao?

"Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh, thì ra là ngươi thấy gia. Nếu ngươi mỗi lần đều như không thấy gia. Gia còn tưởng rằng mình là quý đó nha" Giọng của nam nhân không lo lắng nói. Hắn nhìn người, cảm đặt ở hõm vai trên cánh tay Mật Nhi, dù bận vẫn ung dung liếc nhìn Mật Nhi.

Dựa vào hắn. . . . . Mật Nhi cũng nhận không được nữa nhấc chân đạp tới, "Tránh ra lão tử đứng lên"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lão tử là trực nam

Ba chân bốn cẳng đứng lên, Mật Nhi nhanh chóng sờ tới thứ gì đó của mình. Một giây kế tiếp, xoay người rồi đi.

Răng rắc phanh, trong đêm tối tĩnh mịch phát ra âm thanh chói tai. Đồng thời kèm theo một tiếng mắng.

"Khôn kiếp. . . . ." Mật Nhi thét lên một tiếng. Lăn nữa nằm lại trên mặt đất lạnh lẽo. Mả gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, cười rất vui vẻ.

"Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh, trò chơi đùng ngã chơi rất khá, hả?" Một chữ cuối cùng, hắn ngậm trong cổ họng, không chút để ý gạt gạt, hắn có đôi mắt đẹp mây kiêu.

Dùng sức hít sâu một hơi, Mật Nhi nhắm mắt lại, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ nói xong, "Biến thái, đứng lên!"

"Đứng lên đề lên ngươi sao? Thì ra là, ngươi thích kịch liệt." Nam nhân gật đầu.

Lúc Mật Nhi cho là hắn muốn đứng dậy, hắn nói tiếp, "Nhưng là, tới tới lui lui như vậy, rất vất vả" Hắn khô não nói.

Dùng sức từ chối mấy cái, Mật Nhi một mỗi thở nặng tức tới, nói "Vị công tử này, nam nhân đề nam nhân, thú vị sao?"

"Lần đầu tiên đề nam nhân, thật tươi mới nha" Người đó cảm thấy rất vô si nhưng cũng là nói thật.

"Lần đầu tiên? Thật thuần thực nha." Mật Nhi không nhận được châm chọc.

Nam nhân cũng không trả lời sự châm chọc của nàng, nghiêng đầu nghiêm túc hỏi, "Ngươi có lạnh không?"

"Không lạnh" Không chút suy nghĩ Mật Nhi trả lời ngay.

"Vậy ngươi tiếp tục nằm đi. Cái đệm thịt người thật ấm áp!" Nam nhân bỗng cười rất vui vẻ lộ ra một hàng hàm răng trắng nõn.

". . . . ." XX ngươi OO .

Trong lúc nhất thời, giữa hai người hô hấp thổi lất phất trên mặt của nhau. Bởi vì cự ly hai người, hoàn toàn có thể nghe được tiếng tim đập của nhau, nằm trên đất lạnh nhưng Mật Nhi bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng lên.

"Khụ. . . . . Ngươi hôm nay không nhìn nữa hả ? Bỏ lỡ rất đáng tiếc nha" Nàng đột nhiên quẹo rũ nói, cổ họng không được tự nhiên.

Mình có quá vội vàng không? Vụng trộm cũng không phải là ngày nào cũng có. Mật Nhi trong lòng tha thiết hi vọng.

Nghe vậy, nam nhân giống như suy tư chốc lát, chợt gạt đầu một cái, "Nói cũng phải, hôm nay hãy bỏ qua đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh ngươi. Gia còn có thể tìm đến ngươi đây"

Tiếng nói nhẹ nhàng rơi xuống, trên người Mật Nhi chợt nhẹ hẳn, nam nhân đã biến mất không thấy.

Tức giận đứng lên, Mật Nhi nhìn về phía bầu trời rộng to một tiếng, "Choáng nha, lão tử là trực nam, mới không cần bị ngươi bẻ cong queo"

Chợt, trong không trung truyền đến một tiếng cười to sáng khoái.

"Ha ha, đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh. Gia càng ngày càng thích ngươi rồi đó nha"

"Ai muốn ngươi thích, ngươi là tiểu thụ bị người ta đề" Tay Mật Nhi chống nạnh, tức giận nói vọng qua.

Trả lời lửa giận của nàng chỉ là tiếng gió hô hô.

Thật lâu sau cũng không nghe hồi âm, lúc này Mật Nhi mới nhặt lên công cụ làm việc của mình. Đốt đèn lên, nàng nắm chặt vật trong tay, hít sâu một hơi, rồi mới tiếp tục công việc bị cắt đứt của mình.

Mật Nhi cầm ngọn đèn dầu chậm rãi bước đi, nàng vừa rời đi, lúc này có một bóng dáng cao to chấp tay đứng ngay nơi nàng mới rời đi.

Bóng dáng đó nhìn chăm chăm bàn tay của mình, chậm rãi di động ngón tay đến chóp mũi, môi mỏng ưu nhã chậm rãi nhếch lên, ngón tay chậm rãi vuốt cằm, đôi mắt trông rất bình tĩnh nhưng vẫn lộ vẻ hứng thú.

Chẳng biết lúc nào, phía sau nam nhân đang lặng lẽ đứng có thêm một người, người tới khẽ gật đầu với hắn, chột mồm miệng "Lão gia, đã đến giờ"

Quyển luyến nhìn lướt qua ngọn đèn dầu đã đi xa, nam nhân đứng chấp tay khẽ phẩy vạt áo xoay người "Trở về thôi!"

Sau đó, trong không khí truyền đến mấy câu đối thoại.

"Vô Trần, cái đứa nhỏ gõ mõ cầm canh là người như thế nào?"

"Thú vị!"

"Người đối với hắn có hứng thú sao?"

"Vô Trần thích nữ nhân!"

"Ừm. . . . . Như vậy a. Người nói là, gia thích nam nhân sao?" Nam nhân nghi hoặc hỏi.

"Lão gia. . . . ."

"Hả? Cái gì?"

"Ngài có phải là xử nam không?"

Qua thật lâu, giọng nam lần nữa truyền đến.

"Vô Trần, tối nay cho người ba nữ nhân, đủ chưa?"

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nửa đường gặp mỹ nam

Mật Nhi không biết đã xoạc chân đạp đạp một cái nào đấy lần thứ mấy. . . . . sinh vật.

Cái sinh vật này hình như, là một nam nhân.

Y phục trắng như tuyết bởi vì lý do nào đó mà bị thương, phía trên điểm một chút gì đó màu đỏ, có thể thấy đó là máu.

Vốn nàng có thể bỏ qua người này, nhưng là. . . . . Lại một lần nữa nhìn lướt qua bị một đôi bàn tay thon dài trắng nõn nắm chặt ống quần của mình ở lòng bàn tay. Nàng không nhịn được mắt tròn trắng kích động. Muốn tránh xa những chuyện như vậy...nhưng thật là khó thực hiện nha...

Nhanh chóng nhìn bốn phía, xác định không có bất kỳ người nào trên con đường thưa thớt, Mật Nhi mới khom người cúi đầu dùng ngón tay chọc chọc nam nhân máu me đầy người.

"Này, Này!"

"Khụ"

Người trên đất buồn bực ho một tiếng, một ngụm máu tươi phun lên mặt đất khi nàng cúi đầu quan sát hắn.

Mùi vị gay mũi trong nháy mắt truyền vào trong hơi thở, Mật Nhi bình tĩnh nhìn nam nhân mặc y diendanlequydon.comphục màu trắng nắm vạt áo của nàng xoa xoa máu trên mặt. Đồng thời mở miệng, "Buông y phục ta ra" Nàng rất nghiêm túc mở miệng nói với hắn.

Nam nhân diendanlequydon.com từ từ mở mắt, thấy rõ ràng người trước mặt, hẳn có chút trở mắt.

Nhanh chóng giơ tay lên che mắt, Mật Nhi xoay người đưa lưng về phía nam nhân, "Ta không thấy người... người cũng không thấy rõ ta. Người đi ngay đi, ta còn có chuyện."

Thật là đủ loại xui xẻo, chờ mãi mới đến lúc phát tiền công, giữ lại một chút để dùng, còn lại nàng định mua một ít y phục nữ, định ban ngày đi tìm công việc làm thêm, công việc còn chưa có tìm được, làm sao lại gặp phải một người như vậy chứ...

"Khụ. . . . . Cô nương... Làm phiền người đỡ ta đứng lên, được không?" Nam nhân không còn hơi sức nói.

"Ngộ nhờ người quán ta thì sao?" Chuyện này có thể nói không tốt. Người tốt không phải mỗi lần đều có thể được báo đáp. Nếu không thể thì làm gì có chuyện họa do miệng mà ra nha?

Nam nhân trầm ngâm: "Vây xin cô nương rời đi"

"Ta rất muốn làm điều đó nha". Mật Nhi chỉ về phía chân của nàng, bất mãn nói: "Cái người này người thật không phúc hậu. Nắm y phục người ta, còn nói người ta rời đi. Như thế này làm sao đi?"

Nam nhân nghe vậy, nhếch miệng lên máu lại chảy ra, "Vây thì mời cô nương đi, ta vịn ở dưới đứng lên"

"Tại sao người nói thì ta phải làm?" Hỏi thì như vậy, nhưng nàng lại gắng sức đỡ nam nhân đó dậy, ngoài miệng lại nói: "Ta không phải là nghe lời người, chẳng qua là cảm thấy... thỉnh thoảng mỗi ngày làm một việc thiện cũng thật tốt" Điều này phải nói rõ ràng.

"Tạ ơn cô nương" Nam nhân gắng sức tựa vào trên người của nàng thở dốc.

Lúc này, Mật Nhi mới có cơ hội cẩn thận nhìn nam nhân này. Nói như thế nào đây, lông mày ra lông mày, mắt ra mắt, sống mũi cao, nhưng kết hợp với miệng anh đào nhỏ nhắn của hắn...

ddlqd

Mật Nhi tròn to hai mắt, xác định mình không có nhìn lầm, miệng người đàn ông này, thật sự rất nhỏ.

Nhìn đến đây, nàng không nhịn được nở nụ cười ngốc nghếch. Một đôi mắt sáng trong nháy mắt vẽ ra một đường cong.

ddlqd

"Không biết tại hạ có chỗ nào khiến cô nương vui vẻ như vậy?" Nam nhân gắng sức ngồi dậy, nam nhân kiêu ngạo cố gắng không tiếp tục dựa vào Mật Nhi nữa.

Phát hiện nam nhân ngồi một lúc sau cũng không có ngã. Mật Nhi không đếm xỉa đến câu hỏi của hắn, cất bước rời đi. Tốc độ nhanh đến nỗi khiến nam nhân phía sau cảm thấy khó hiểu.

Liếc nhìn bước chân của Mật Nhi bước nhanh rời đi, hắn nhìn không được bật cười. Thái độ của nàng để cho hắn nhớ tới một người.

Nhưng vui vẻ không lâu, tia máu theo khóe miệng chảy ra.

"Lão già. . . . ." Một tiếng hét vang đến, phía sau lưng nam nhân đang ngồi bỗng có một nam nhân xuất hiện.

"Vô Trần, người đã đến rồi?" Nam nhân chậm rãi cười, nhưng trong đôi mắt không có mỉm cười.

ddlqd

"Lão già, ngài lại đi tìm hắn, thật sao?" Tên nam nhân gọi là Vô Trần, trong giọng nói lộ ra lo lắng.

"Ừ. . . . ."

"Lại thất bại sao?"

"Ừ. . . . ."

"Lão già, tại sao tâm ngài còn không chết?" Vô Trần vô lực thở dài.

ddlqd

Không biết đã trải qua bao lâu, âm thanh kiên trì của nam nhân truyền đến, "Không thấy được nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua" Trong ánh mắt của hắn lóe kiên quyết.

"Lão già, lần này ngài thiếu chút nữa. . . . . Lão già?" Vô Trần kêu lên một tiếng, cảm thấy thân thể người bên cạnh mềm nhũn xuống. Hắn nhanh chóng

xoay người, công nam nhân đó lên, biến mất như ở đó chưa từng xuất hiện người.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lấy tiền đổi tên

Đã trải qua ba lần làm thử, Mật Nhi rút cuộc tìm được một công việc làm thêm vừa ý. Giúp việc ở trong phòng bếp, mỗi ngày chỉ làm việc ba canh giờ, tiền công trả trong ngày.

Công việc này ở hiện đại Mật Nhi cũng đã làm, dĩ nhiên là rất thuận tay, đối với thời gian làm việc, nàng cũng tương đối hài lòng, vì vậy, vui vẻ bắt đầu làm việc.

Nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ khi tìm được việc này, mỗi đêm lúc Mật Nhi bắt đầu làm việc, cũng không có gặp phải người rình coi... cái đó, điều này làm cho nàng cảm thấy, rất tiếc nuối. Dù sao cảnh sắc như vậy, không phải mỗi người đều có thể nhìn thấy.

"Ai. . . . ." Thật là đáng giận, Mật Nhi cảm thấy mình thật nhàm chán, thế nhưng lại nhớ tới người kia.

"Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh, đang nhớ đến gia sao?"

Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói, trong nháy mắt hai tay Mật Nhi khoanh ở trước ngực, tạo tư thế muốn đánh nhau, rồi mới xoay người lại.

Tay áo bông bành, dưới ánh trăng, Mật Nhi lần đầu nhìn rõ ràng người đến. Chợt, nàng kinh ngạc tròn to hai mắt.

"Là người?" Nàng theo bản năng bật thốt lên, chợt hồi hận che miệng.

"Ừ, là gia. Hôm nay, còn muốn chơi trò chơi đùng ngã sao? Gia đã chuẩn bị xong." Người vừa tới xắn tay áo, chuẩn bị ôn hòa xong.

Mật Nhi không biết mình nên dùng vẻ mặt gì để nhìn vị nam nhân này. Cuối cùng, nàng hơi mím môi, "Ta cũng vậy, đã chuẩn bị xong!"

"Có thật không? Đến đây đi" Nam nhân hưng phấn nhếch môi.

"Được, ta đếm một hai ba" Mật Nhi cười mĩa một tiếng. Giật giật hai chân, làm ra tư thế chuẩn bị chạy trốn.

Truyện được đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com

"Không cần, quá phiền toái. Xem ai. . . . . Ách?" Nam nhân đó lời còn chưa nói xong đã chứng kiến Mật Nhi quay người bỏ chạy, hần chợt cười yếu ớt.

Nhún nhún bàn chân lấy đà một chút. Thoáng cái hần đã đứng ngay trước mặt Mật Nhi.

"A. . . . . Người là quý hà?" Mật Nhi hô to một tiếng, vỗ ngực, mở miệng nói một cách giận dữ.

Nam nhân nghe nói cúi đầu liếc nhìn Mật Nhi chỉ cao đến bả vai hần, nhếch môi cười: "Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh, người tên là gì?"

"Hỏi tên người khác, đồng thời không biết nên nói lên tên của mình trước sao?" Mật Nhi mặt lạnh hỏi ngược lại.

"Ta hỏi người, cũng không phải muốn lấy được một hỏi ngược lại. Có lẽ, gia đùng ngã người xong, người mới có thể trả lời?" Nam nhân ác ý nói. Bộ dáng như muốn ngã xuống ngay lập tức.

Không biết xấu hổ. . . . . Mật Nhi mắng một tiếng, "Muốn biết sao? Lấy tiền đổi"

Sau một khắc, một thỏi bạc xuất hiện tại trước mắt của nàng. Nam nhân giương môi "Tên"

Nổi giận đẩy nam nhân đó ra, cầm bạc trên tay. Mật Nhi vòng qua phía sau nam nhân, nói "Lưu A Đại" Nàng yêu tiền, nhưng cũng không lừa gạt người khác. Đây là ranh giới làm người cuối cùng của nàng.

Bóng dáng đơn độc của nam nhân kéo ra thật dài ở dưới ánh trăng, đứng tại chỗ không động chút nào, hần lặp lại cái tên này, thật lâu thật lâu. . . . .

Lúc Mật Nhi rời đi, trong lòng cực kỳ hồi hận, "Tại sao không cần? Tại sao không cần? Rõ ràng rất thiếu mà" Nàng cúi đầu nhìn tay trái của mình, không nhìn được dùng tay phải đánh một cái vào tay trái, "Người tại sao không thông mình ra chứ, tại sao không nhận được? Đó là tiền a, tiền a. . . . ." Nàng thật hồi hận a.

Bước chân qua cửa nhà tối đen như mực, lúc muốn thấp đèn, chợt nhớ tới dầu thấp đã dùng hết. Buổi chiều bởi vì phải giúp việc bếp núc, chưa kịp đi mua.

Yên lặng thờ dài, nàng bây giờ vô cùng nhớ nhưng đèn điện ở hiện đại.

Trong bóng tối cố gắng tìm vị trí của giường, cũng may nàng đã sớm thích ứng trong bóng tối.

Chậm rãi cởi đai lưng ra, cởi ra quần áo rộng rãi, bên trong chỉ mặc áo lót của nam nhân, thân thể ở dưới ánh trăng khê lộ ra. Cởi y phục ra, liếc mắt nhìn bộ ngực của mình. Mật Nhi không nhận được nguyên rủa ra tiếng, "Bộ ngực của ta tại sao mãi vẫn không. . . tiến bộ tí nào?" Hối tiếc, buồn bã chỉ chốc lát, rồi mới cởi ra y phục còn lại.

Không có phơi ánh mặt trời nên da trắng nõn khác thường, cởi toàn bộ y phục trên người ra, thứ nổi lên trước ngực có thể rất rõ ràng, đây là một nữ nhân thân thể mềm mại.

Nhanh chóng nằm vào giường, Mật Nhi thờ dài, lại một lần nhớ tới chính mình đã đẩy bạc ra, nàng ảo não nhủ mày lại.

Bỗng có một cơn gió mạnh, cửa sổ bị thổi ra, Mật Nhi ngồi dậy, nguyên rủa một tiếng, lấy chân quần cơ thể lại rồi đóng cửa sổ. Quay trở lại trên giường nằm xuống.

Cho đến khi bên trong nhà truyền đến tiếng hít thở đều đặn, bóng dáng ẩn thân ngoài phòng lúc này mới từ từ bước ra. Rõ ràng là lúc trước cùng Mật Nhi nói chuyện là một nam nhân.

Giờ tay lên vỗ vỗ gò má nóng lên của mình, hẳn không dám tin mình lại phát giác thân thể khác thường.

Lại một lần nữa nhìn lướt qua bên trong nhà, nam nhân tung người nhảy một cái, nhanh chóng biến mất ở trong bóng tối.

Mật Nhi ngây ngốc vẫn còn ở trong mộng, tưởng mình quyết định dùng bạc vừa nhận được mua chân giò lợn. Trong mơ hồ, còn phát ra một câu cảm khái "Thơm quá!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mẹ nó, kêu thiếu dưỡng khí

"A Đại... A Đại... A Đại. . . . . Không xong, A Đại. . . . ."

Sáng sớm, Mật Nhi đang trong mộng đẹp thì bị một tiếng la hét kêu tỉnh, kèm theo cửa phòng bị người nào đó đá văng, người đập cửa cũng đã đi tới trước mặt Mật Nhi.

ddlqd

Người này... đã là lần thứ hai nên Mật Nhi tuyệt đối không suy tính. Cho nên, ngay từ lúc nghe được có người gọi, nàng liền mặc thêm áo trong, lúc này vừa thất xong đai lưng.

"Cái gì không xong?" Nàng sửa sang quần áo một chút, nhìn A Hoa hỏi.

ddlqd

Bàn tay A Hoa trong nháy mắt bắt được bả vai của Mật Nhi, khiến cho Mật Nhi ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của nàng.

"A Đại, người có phải gặp qua Cốc chủ hay không?" A Hoa nói.

ddlqd

Mật Nhi lắc đầu: "Không có"

"A Đại" A Hoa hét lớn một tiếng, dọa Mật Nhi giật mình.

ddlqd

"A Hoa, người hôm nay thật là kỳ quái, rốt cuộc là thế nào?" Mật Nhi kỳ quái hỏi.

Mật A Hoa nghiêm túc, bắt lấy tay của Mật Nhi xoay người rồi đi, "A Đại, chúng ta đi gặp cha mẹ nói chuyện, chúng ta lập tức thành thân"

Mật Nhi vừa nghe lập tức phát hiện có điều không ổn, vội vàng lôi kéo A Hoa lại, hỏi "Thế nào... thế nào? A Hoa, ngươi nói rõ ràng xem."

Hoàn toàn không để ý tới lời của nàng..., A Hoa lôi kéo Mật Nhi đi ra khỏi cửa. . . . .

Không có chút nào ngoài ý muốn, thật sự là kéo.

ddlqd

"Xin hỏi, Lưu A Đại có phải ở đây không?"

Thoát khỏi tay A Hoa, Mật Nhi lúc này mới thấy rõ người tới.

Một nam nhân lạ mặt nhưng rất đẹp, lúc này đang đứng ở cửa ghé đầu vào.

Mật Nhi đẩy cửa đi ra ngoài, đáp "Là ta. Ngươi là. . . . ."

"Tiểu nhân đến thỉnh ngài vào trong cốc" Nam nhân đẹp trai trả lời.

Giật mình, Mật Nhi lại hỏi "Cái gì trong cốc?"

"Mình cốc." Nam nhân trả lời.

"Không đi." Mật Nhi trả lời rất dứt khoát.

Ai ngờ, nam nhân cúi đầu, "Công tử, xin mời." Mặc dù ngoài miệng khách khí, thực tế thái độ rất rõ ràng.

Mật Nhi lắc đầu "Ta nói ta không đi."

"Vây... đắc tội." Nam nhân cười nhẹ một tiếng.

Đợi đến khi Mật Nhi hồi hồn lần nữa, hai chân nàng đã đứng bên trong cái sân nào đó rồi. Nhìn bốn phía khắp nơi đều là rừng trúc, Mật Nhi không nhận được oán thâm.

ddlqd

Người này coi mình là gấu trúc à? Còn xây cái rừng trúc?

"Đứa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, vào đi"

Âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai. Mật Nhi suy tư chốc lát, nhanh chóng chạy về phía cửa viện.

"Ha ha... đứa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, vì sao mỗi lần ngươi đều biểu hiện làm cho ta bất ngờ vậy?"

Mật Nhi xoay người định thần nhìn lại. Phát hiện người tới rõ ràng là nam nhân hôm đó nắm ống quần của bản thân. Nàng chợt phát hiện ra mấu chốt quan trọng, người này cùng nam nhân trước đó rình coi người ta làm chuyện phòng the là cùng một người. Người này chính là Cốc chủ?

ddlqd

Ngay sau đó, nàng muốn ngửa mặt lên trời hét thật to.

Ông trời, ngươi đùa với ta ư?

Nam nhân chậm rãi bước lên, thân mật nắm cả đầu vai của Mật Nhi, khom người liếc nhìn nàng "Đứa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, lại không biết gia rồi hả?"

ddlqd

Xoay cổ qua, Mật Nhi đưa ngón tay chỉ bàn tay ở đầu vai mình, "Uy. . . ."

Nam nhân nhìn lướt qua, giả bộ không nhìn thấy. Cánh tay dài khẽ dùng sức, kéo Mật Nhi vào trong ngực cúi đầu chống lại nàng. Khóe môi đỏ thắm nhếch lên.

"Đứa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, nhớ gia sao?"

Mật Nhi nói nghiêm túc "Ta là nam nhân."

"Ta cũng vậy." Nam nhân nghiêm túc trả lời. Chợt nháy mắt mấy cái hỏi "Ngươi cần ta chứng minh sao?" Một tay hất vung y phục lên, làm bộ muốn chứng minh.

Hắn nắm quần áo trên tay trêu chọc, Mật Nhi hít sâu một hơi.

"Thật vui mừng, người cũng cho là như thế. Như vậy. . . . . tay của người cùng đầu của người, có thể cắt xa một chút hay không" Câu nói sau cùng là Mật Nhi dùng hết hơi sức toàn thân mình rống to ra tiếng.

Gào xong rồi, trước mặt bỗng tối sầm, thôi rồi. . .

Mẹ nó, gào to thiếu dưỡng khí rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cốc chủ thật tà ác 1

"Mặt trời chiếu trên không, Hoa nhi nhìn ta cười, chim nhỏ nói, sớm một chút ‘Chào buổi sáng’. . . . ."

Ca khúc quen thuộc khiến cho Lư Mật Nhi bỗng nhiên mở mắt.

Thoáng chớp, gương mặt tuần tú phóng đại cười nhẹ nhàng đập vào mắt nàng.

Cơ thể lùi về phía sau, Lư Mật Nhi nháy mắt mấy cái. Xác định người trước mắt cũng không biến mất.

băngddlqđ

Vừa muốn há mồm. Tầm mắt dời xuống dưới.

Lư Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Tay của người đang làm gì?"

Lư Mật Nhi đặt tay lên cái tay đang đặt trên ngực nàng, nắm thật chặt. . . . . Sau đó, ngắt!!! Chủ nhân của cái tay đó vẽ mặt đau khổ nhìn Mật Nhi.

băngddlqđ

"A Đại, ngực của người sao lại không bằng phẳng?" Cốc chủ nghi hoặc hỏi.

“Bốp” một cái, đánh vào móng vuốt dâm dăng của Cốc chủ.

Lư Mật Nhi hừ hừ, "Liên quan gì tới người?" Thuận tay vỗ vỗ ngực nhỏ của mình.

"Ta muốn sờ." Người nào đó vô sỉ yêu cầu.

Lư Mật Nhi không chút để ý nhìn lướt qua người khác, nàng buộc chặt y phục bò xuống giường, nhìn chằm chằm người khác.

"Người là ai?"

"Phượng Cảnh Duệ, người có thể gọi ta Duệ." Người nào đó tự giới thiệu.

Lư Mật Nhi tự nói với mình, băngddlqđcoi thường những lời này.

Tiếp đó lại hỏi, "Người bắt ta làm cái gì? Giết người diệt khẩu?"

Ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ vừa sáng lên, chợt âm thầm đi "A Đại, sao người lại hiểu lầm ta như vậy?"

Lư Mật Nhi hừ hừ, "Không phải là bởi vì ta thấy được ham mê của người nên người chuẩn bị giết người diệt khẩu sao?"

Phượng Cảnh Duệ hoang mang nháy mắt mấy cái "Ta đây rất thích A Đại, làm sao nỡ giết người chứ?"

Phượng Cảnh Duệ.

Thật sự là cảm buồn nôn nên có thú vị!

Lưu Mật Nhi quyết định coi thường bằng cách câu này, xoay người sửa sang y phục của mình một chút, phất tay một cái "Ta đi đây."

"Ngủ người ta xong, không muốn phụ trách sao?" âm thanh vô si của Phụng Cảnh Duệ truyền đến.

Lưu Mật Nhi khước miệng giật giật, xoay người chuẩn bị nói chuyện.

Lại thấy Phụng Cảnh Duệ lắc mình một cái đi tới bên cạnh nàng, cánh tay dài giờ ra, cả người nàng bị hắn ôm vào trong ngực.

Phịch một tiếng,

Cửa phòng bằng gỗ, bỗng mở ra.

Vốn muốn giận dữ mắng mỏ Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi nuốt lời nói trong miệng vào, lần nữa đem tức giận muốn mắng nuốt vào trong bụng. Nhìn người mới tới.

Một người rất giống Phụng Cảnh Duệ, nhẽ bằng cách đứng tuổi so Phụng Cảnh Duệ hơi lớn hơn một chút. Cũng so với hắn hơi tục tũn đi một chút. Nhưng nói tóm lại, cũng là nam tử tuấn đạt như sóng lớn.

Một nữ nam. Lưu Mật Nhi kết luận. Nhẽ bằng cách đều như ánh mắt có thể nhu hòa một chút trong lời nói, thì càng hoàn mỹ.

Phụng Cảnh Duệ đang cầm mặt của nàng, bi thương nói, "A Đại, ta rất đau lòng. Ta cũng không xấu xí mà."

"Ý vị ý vị, người hiểu không?" Xoay mặt nói xong Mật Nhi quay đầu lại tiếp tục thưởng thức mỹ nam.

Người vừa tới ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi "Đây chính là ánh mắt của người?"

Cúi đầu nhìn mình một chút, Lưu Mật Nhi cảm thấy hắn là đang xỉ nhục nàng.

Phụng Cảnh Duệ bước tới trước một bước, "Chuyện của ta, không cần người quan tâm."

"Người càng ngày càng không biết lễ phép." Nam nhân hừ lạnh "Thấy sư phụ cũng không biết hành lễ."

Phụng Cảnh Duệ hừ hừ, nói: "Cũng không phải là lần đầu tiên."

"Cần dạy dỗ người cái gì là lễ phép sao?"

Tiếng nói của nam nhân vừa rơi xuống, người đã đánh tới.

Trở tay đem Mật Nhi đặt ở vị trí an toàn, Phụng Cảnh Duệ cùng nam nhân trong nháy mắt bóng dáng lần lượt thay đổi quần quít lấy nhau. Từ trong nhà đến ngoài phòng, Lưu Mật Nhi nháy mắt nhìn biến hóa đột nhiên xuất hiện này.

Một lúc sau, Lưu Mật Nhi nằm ở cửa sổ nhìn rõ Phụng Cảnh Duệ đang ở thế yếu.

Nghĩ thầm hai người nếu là sư phụ và đệ tử, nam nhân kia nhất định sẽ xuống tay lưu tình.

Nhưng mà nàng đã sai lầm.

Khi Phụng Cảnh Duệ bay lên như một đường vòng cung rơi xuống đất, Lưu Mật Nhi không dám tin còn nháy mắt mấy cái.

Bọn họ không phải sư phụ và đệ tử sao?

Nam nhân đứng chấp tay phía sau, bộ mặt lạnh lùng xoay người, "Không để cho ta biết, người ở đây là cố gắng tìm nàng. Nếu không, ta đã giết chết người rồi."

Phụng Cảnh Duệ một tay ôm ngực ho ra một ngụm máu tươi "Ta bằng cách sẽ không bỏ qua."

Nam nhân hừ một tiếng, nhún bàn chân một chút rồi biến mất ở trong sân.

Lưu Mật Nhi lúc này mới bình tĩnh lại, vừa muốn đi thì nhìn thấy từ góc thoáng qua một bóng người, nhanh chóng đi tới bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, đỡ hắn dậy.

"Lão già..."

Phất tay đẩy Vô Trần ra, bằng cách lau khước miệng một cái, lắc đầu "Ta không sao."

Giương mắt nhìn Lưu Mật Nhi, hắn lấy lòng cười một tiếng "A Đại, sẽ không bởi vì như vậy mà không thích ta chứ?"

Lưu Mật Nhi theo bản năng lắc đầu.

Phượng Cảnh Duệ lúc này mới buông lỏng nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cốc chủ thật tà ác 2

Nàng làm sao lại thành người sai vặt của gã rồi hả ? Nhìn cái khay trong tay, Luru Mật Nhi không chỉ một lần hỏi mình.

Nguồn gốc của cái ác đều là bởi vì tiền . . . . .

Để cái khay xuống trước mặt Phượng Cảnh Duệ một cách nặng nề, không đợi hắn ngăn đầu, Luru Mật Nhi đã giơ tay ra, lòng bàn tay trắng nõn giờ trước mặt hắn.

"Sớm muộn gì, ta cũng sẽ bị ngươi ép khô." Đưa tay lấy bạc ra đặt vào trong tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ cười một tiếng.

Ép khô. . . . . Không biết nghĩ đến cái gì, Luru Mật Nhi đột ngột đỏ mặt.

"Ngươi rốt cuộc có biết dùng từ hay không hả?"

Phượng Cảnh Duệ nghiêng đầu liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, xấu xa cười "A Đại, đang suy nghĩ chuyện xấu có đúng không?"

Luru Mật Nhi liếc hắn một cái, cúi đầu cất bạc xong, bưng khay lên, từng miếng từng miếng thưởng thức thứ trên mâm.

Không suy nghĩ gì, dù sao cái này là do Phượng Cảnh Duệ lãng phí thức ăn, cuối cùng vẫn rơi vào trong bụng của nàng. Không bằng, nhận tiền xong liền trực tiếp giải quyết là tốt nhất.

Phượng Cảnh Duệ thấy thế, tiến lên trước cầm cái muỗng nàng đang định bỏ vào miệng, nhét hết vào trong miệng của mình, "Đúng là đồ A Đại ném qua rồi, rất ngon."

Luru Mật Nhi ghét bỏ, cầm cái muỗng ném lên trên bàn, rồi dùng bàn chén.

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy bị thương "A Đại, ta thật đau lòng."

Trống đi một cái tay, Luru Mật Nhi chỉ vào cái giường êm cách đó không xa "Tối đó nằm nghỉ một chút sẽ tốt lên thôi." Đừng bảo là nàng không có tình người.

"Ta cũng muốn ăn." Phượng Cảnh Duệ nhìn môi của nàng thèm thuồng.

Khẽ nghiêng người né ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi nhanh chóng ăn xong đồ ăn trong chén, vô cùng há hê liếm miệng một cái. Đồ ăn rất ngon nhưng tiếc là quá ít.

Con mắt Phượng Cảnh Duệ sắc bén thâm trầm nhìn đầu lưỡi mềm mại của nàng, bất ngờ khom người, nâng mặt của nàng lên liếm láp khoe môi của nàng.

Động tác của Luru Mật Nhi dừng một lát, rồi đẩy đầu của Phượng Cảnh Duệ ra, cho một cái tát "Cút ngay..."

Phượng Cảnh Duệ thuận tay lấy ống tay áo lau khoe miệng một cách ghét bỏ.

Phượng Cảnh Duệ uất ức mếu máo "Ta chưa ăn vật bản!"

"Ta ghét tâm!" Luru Mật Nhi trong nháy mắt cử động cơ thể, cách xa Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ một tay cầm trái tim mình, mặt khỏ sở nhìn Luru Mật Nhi "Lòng ta đau lắm."

"Ta dẫn ngươi tìm đại phu."

Phượng Cảnh Duệ chỉ mình "Ta chính là đại phu."

Luru Mật Nhi nhẹ nhàng đáp lại, "Vây càng tốt, tiết kiệm được tiền. Tự ngươi chữa bệnh cho ngươi đi."

"Ngươi không quan tâm ta." Phượng Cảnh Duệ uất ức mếu máo.

Lưu Mật Nhi nhìn hần chăm chăm khó chịu, "Người có buồn nôn không? Một đấng mày râu, khoe tài cho trăm họ, lại ở đây giả bộ làm nũng."

"A Đại. . . . ." Một đôi mắt long lanh, làm bộ đáng thương nhìn nàng.

"Cút." Lưu Mật Nhi không nhìn được mắng to.

Phượng Cảnh Duệ mắc cỡ, ngại ngùng bước lên, giọng nắm y phục của Lưu Mật Nhi, không nhanh chóng ôm vào trong ngực mình, "A Đại. . . . .
Người tức giận. . ."

Ngửa đầu nhìn chăm chăm Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi thở dài, "Quên đi." Không cần thiết vì hần mà tức giận.

Nghe Mật Nhi nói, ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ hơi thu lại, chợt hiện ra nụ cười sáng lạn, ánh mắt bỗng khác thường nhìn Lưu Mật Nhi.

Lôi kéo y phục, Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn lại, "Nhìn cái gì vậy? Người đối với nam nhân có ý tứ?"

"Ta đúng là rất có ý tứ." Phượng Cảnh Duệ cười nói.

"Ta là nam nhân."

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy nhún nhún vai, không trả lời.

Trong lòng Lưu Mật Nhi cảm giác nặng nề, mặt lạnh lùng, "Nói, người biết cái gì?"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "A Đại muốn cho ta biết cái gì?"

Lưu Mật Nhi càng thêm hoài nghi, cầm cái khay trên bàn lên vội vả ném xuống một câu, "Ta đi mang cho người chén cơm khác" Rồi nhanh chóng biến mất.

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng rời đi nhưng khóe miệng bất giác chứa nụ cười.

Một lúc sau nụ cười biến mất, hần âm trầm mở miệng, "Người trở thành quân tử leo xà nhà từ hồi nào rồi?" Thân thể chợt lóe lên, hần vốn đứng bên cạnh cái bàn phá vỡ im lặng lên tiếng.

Một bóng dáng màu đen nhảy xuống, rõ ràng đó là nam tử đã động thủ với Phượng Cảnh Duệ trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Giết cha, giết chết

Khi Lưu Mật Nhi quay lại, không ngờ lại một lần nữa nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ nằm ở trong sân, cả người đầm máu. Cô bước nhanh về phía trước ngồi xổm xuống, lần này Phượng Cảnh Duệ cũng không vì nàng đến gần mà mở mắt.

Cố gắng đỡ hần dậy, Lưu Mật Nhi đưa tay xem hần còn thở không. Hơi thở rất mong manh, cơ hồ không có hô hấp.

Lưu Mật Nhi lập tức cất giọng hô to, "Có ai không, có ai không. Mau. . . ."

Nàng la lên nhưng không có ai đến, ngược lại nàng lại thấy một nam nhân mặc đồ màu đen. Nàng nhận ra hần, chính là người trước đó động thủ với Phượng Cảnh Duệ.

Nam nhân đó chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, con mắt sắc cũng không dừng lại trên người nàng, ông tay áo vung lên. Mật Nhi cảm giác mình bị một trận gió thổi vô hình thổi vào người, té sang một bên.

Rồi nàng nhìn thấy nam nhân bước dài về phía trước, hung hăng giẫm lên ngực Phượng Cảnh Duệ.

"Này. . . . . Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không phải việc anh hùng nên làm." Lưu Mật Nhi lên tiếng quát to.

Động tác của nam nhân hơi ngừng lại, quay đầu liếc mắt Lưu Mật Nhi một cái, chợt con mắt sắc né sang chỗ khác.

Chẳng qua là cái nhìn này, Lưu Mật Nhi cảm thấy một đợt sóng ngầm lạnh lẽo từ sống lưng bò lên trên, nuốt nước miếng một cái, nàng tiếp tục lên tiếng, "Hần cũng đã sắp chết rồi, người thừa dịp lúc hần không thể động thủ để phản kháng, người có phải nam nhân hay không?"

Nam nhân đó không nói, nhưng thu hồi chân lại, chậm rãi đi tới trước mặt của Lưu Mật Nhi, một tay túm nàng đứng lên.

Sau một khắc, Mật Nhi cảm thấy cổ họng mình căng thẳng, gương mặt tuấn tú của nam nhân âm trầm hiện ra ở trước mặt mình, cặp mắt hần âm trầm, lạnh lùng nói: "Người không sợ chết?"

Lưu Mật Nhi không trả lời vấn đề của hắn. Nhận thấy được mình chỉ có mùi chân là đụng chạm mặt đất, hô hấp bị ngăn cản khiến cho tim càng ngày càng đau. Đôi tay vô lực nắm thật chặt cổ tay của nam nhân đó.

"Dừng. . . . . Tay" Âm thanh kèm hơi thở mong manh truyền đến, tựa hồ không có sức lực mà đang dùng hơi thở để nói chuyện.

Bình thường những lời này là bỏ ngoài tai.

Nhưng nam nhân bắt Lưu Mật Nhi nghe được lại hồ hững liếc nhìn vạt áo của người mình đang nắm, tay hắn cũng không hề giảm đi chút sức lực nào. Nhưng ánh mắt lại lạnh lùng quét người ở dưới chân.

Buồn bực ho một tiếng, Phụng Cảnh Duệ khó khăn mở miệng, "Sự phụ, tha hắn. . ."

Lạnh lùng liếc nhìn Phụng Cảnh Duệ, nam nhân hừ lạnh một tiếng. Tiễn tay vung lên, thân thể Lưu Mật Nhi văng ra ngoài.

Bỗng chốc một bóng người kịp thời đỡ được thân thể Lưu Mật Nhi, rồi nhìn Phụng Cảnh Duệ gật đầu một cái, ôm Mật Nhi nhanh chóng rời đi.

Nhỏ giọng nhẹ một hơi, cảm Phụng Cảnh Duệ bị người đó nâng lên, nam nhân nhìn lướt qua vết máu nơi khoe miệng hắn, hừ lạnh, "Vô dụng. . ."

Toàn thân Phụng Cảnh Duệ co quắp trên mặt đất, châm chọc chề cười, "Vô dụng cũng là giống của người."

Những lời này của hắn, đôi lấy là một cái bạt tai vang dội, nam nhân giễu cợt nói, "Vậy trước hết ta làm thịt người. . ."

"Động thủ đi. Giết chết ta rồi để cho nàng biết, người cảm thấy nàng còn có thể nghe lời người sao? Phụng Dương, người giết ta đi. Nếu không, một ngày nào đó ta sẽ dẫn nàng đi." Mặc dù chặt vật, mặc dù giọng nói run rẩy, nhưng trong giọng nói của Phụng Cảnh Duệ hàm chứa sự kiên quyết.

Trả lời hắn là bụng bị thương nặng. Thân thể cao to theo lực đánh mà bay về phía thềm đá bên cạnh, lưng chạm lên thềm đá. Ho một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra. Lúc này Phụng Cảnh Duệ, đã hoàn toàn không còn sức phản kháng.

"Bằng cái bộ dáng này của người bây giờ?" Phụng Dương hừ lạnh một tiếng. Hoàn toàn không để hắn vào trong mắt.

"Khụ. . . . . Một ngày nào đó, ta sẽ giết chết người." Lúc này Phụng Cảnh Duệ hoàn toàn không còn bộ dáng vô lại khôi hài như lúc ở chung một chỗ với Lưu Mật Nhi.

Khoe miệng mang máu nở nụ cười kiêu căng, trong con ngươi âm trầm, ngược lại đứng cạnh Phụng Dương có mấy phần giống nhau.

Phụng Dương chỉ nở nụ cười ngạo mạn rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Phụng Cảnh Duệ tự nhủ, "Ta nhất định sẽ giết người, nhất định sẽ. . ."

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cùng giường chung gối

Một mùi hôi thối gay mũi truyền vào trong mũi, trong nháy mắt Lưu Mật Nhi tỉnh táo hẳn.

Miệng và cổ họng có cảm giác nóng rực giống như lửa thiêu khó chịu. Tăng hắng một cái, giống như chứa cục sắt cực nóng, đau đớn khó nhịn được.

"Người đã tỉnh." Âm thanh dịu dàng nhìn Lưu Mật Nhi nói.

Bỗng nhiên quay đầu, chống lại một đôi mắt ôn hòa, Mật Nhi nhận ra người này, là hộ vệ bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, hình như là tên Vô Trần.

Phụng Cảnh Duệ. . .

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên trợn to hai mắt, "Mau. . . . . Ahhh, khụ khụ. . ." Vừa mới há miệng, cảm giác như lửa đốt rất khó chịu.

Vô Trần đưa lên một chén nước, săn sóc nói "Uống chút sẽ khá hơn. . ."

Nhấp một miếng, quả thật tốt hơn nhiều, Luru Mật Nhi nói cảm ơn, "Cảm ơn. Phụng Cảnh Duệ. . . . ."

"Không có việc gì." Vô Trần lắc đầu một cái "Lão gia đã thành thói quen."

Thói quen. . . . .

Đây là câu trả lời gì chứ?

Luru Mật Nhi cũng không có hỏi nhiều.

Vô Trần đứng dậy, "Tình thì hết chuyện, trên cổ còn máu ứ đọng dùng thuốc này bôi lên, ba ngày là hết." Hắn đặt thuốc lên bàn cho nàng.

"Cảm ơn."

"Không cần khách sáo, nghỉ ngơi thật tốt." Vô Trần xoay người rời đi, để lại Luru Mật Nhi với những suy nghĩ kinh tâm động phách mới vừa rồi.

Vô Trần thấy Phụng Cảnh Duệ ở trong sân. Tình huống này quá quen thuộc nên hắn cũng không hề kinh sợ. Mỗi lần hai thầy trò này động thủ, không đem một người trong đó đánh gần chết, cũng sẽ không dừng tay. Nhưng ít nhất, hắn không có thấy qua Phụng Dương nằm ở đây.

Khom người công Phụng Cảnh Duệ trở về gian phòng. Khi hắn đưa hai đốt ngón tay cộng thêm một chưởng vào ngực.

Phụng Cảnh Duệ lập tức ho ra máu.

"Khụ. . . . ."

"Lão gia." Trong nháy mắt, mặt Vô Trần không hề thay đổi. Đồng thời cầm một viên thuốc nhét vào trong miệng của hắn.

"Muốn chết lại không thành có phải không?" Phụng Cảnh Duệ hơi thở mong manh nói.

"Lão gia đừng nói lung tung, ngài sẽ không chết." Vô Trần nhàn nhạt trả lời.

Phụng Cảnh Duệ để mặc cho Vô Trần đỡ mình ngồi dậy, sau lưng cũng đã lót thêm chăn, cho hắn nằm thật thoải mái. Những động tác này nhanh chóng quen thuộc có thể thấy được hắn đã thành thói quen.

"Chẳng có gì ghê gớm, Vô Trần, chết thì chết thôi." Phụng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng, "Nàng đâu?"

"Hắn đang ở trong phòng nghỉ ngơi. Có cần dẫn hắn tới đây không?" Vô Trần theo Phụng Cảnh Duệ thời gian đã lâu, có thể ít nhiều đoán được tâm tư của hắn.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Không, "

Chần chờ chốc lát, Phụng Cảnh Duệ nhỏ giọng hỏi thăm, "Nàng... sợ sao?"

Vô Trần kỳ quái liếc mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ, lắc đầu một cái.

Giật mình, Phụng Cảnh Duệ bỗng chốc nhếch môi cười, khẽ gật đầu.

Cũng đúng, người kia biểu hiện luôn không giống người khác. Hắn không nên lo lắng.

"Kêu nàng đến đây đi." Phụng Cảnh Duệ thay đổi chủ ý.

Vô Trần lặng yên không tiếng động đi ra ngoài.

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi ngồi dậy, dùng nội lực điều khí chữa thương.

Luru Mật Nhi là bị Vô Trần mang tới đây, người này thấy nàng không nói câu nào, liền mang nàng đến đây. Vào cửa ném nàng một cái ở đây, đến bên cạnh giường của Phụng Cảnh Duệ.

Mà Phụng Cảnh Duệ không biết ngồi thiền ở đây làm gì.

Luru Mật Nhi nằm chán, lấy tay chống cằm nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi.

Điều chỉnh nội lực chữa thương xong, Phụng Cảnh Duệ mở mắt liền nhìn thấy bộ dáng ngủ của Luru Mật Nhi.

"Vô Trần." Phụng Cảnh Duệ nhẹ giọng gọi một tiếng.

Vô Trần khẽ gật đầu, đưa tay đem Luru Mật Nhi đặt lên giường bên cạnh Phụng Cảnh Duệ.

"Đi xuống đi."

Vô Trần lặng yên không tiếng động rời đi.

Quay đầu liếc nhìn Lưu Mật Nhi ngủ an ổn, Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười. Mắt chậm rãi dời xuống, rơi vào ngực nàng, con ngươi chột lóe.

Tay của hắn chậm rãi dời về phía ngực Lưu Mật Nhi. Nhẹ nhàng linh hoạt cởi ra một nút áo, tiếp thứ hai . . . . cái thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đi nhằm vào cấm địa

Lưu Mật Nhi ngủ đến mức đầu cũng đau đớn, nhưng một chút xú ả tượng cũng không có, nàng kiểm tra thân thể của mình, trừ việc trên người có thêm mấy vết tím bầm, còn lại không có gì khác thường, thế nhưng có chút khả nghi là vết tím bầm này làm sao lại xuất hiện?

Nếu như không phải là phát hiện ánh mắt của Vô Trần có chút quái dị, nàng cũng không thể nào thấy trên người mình có những vết bầm tím làm người ta khó có thể mở miệng.

Nàng dĩ nhiên biết đây là cái gì. Ở hiện đại, nàng cũng đã là cô gái hai mươi tuổi, không thể nào điều thông thường này cũng không hiểu. Nhưng cơ thể không có gì khó chịu, nàng tin tưởng mình còn thuần khiết.

Từ từ mở mắt thấy gương mặt tuấn tú của Phụng Cảnh Duệ, nàng cũng biết, thân phận nữ nhân của mình đã bại lộ.

Thế nhưng hắn lại không có biểu hiện gì quái dị. Hắn biết được từ lúc nào?

"Đang suy nghĩ cái gì?" Phụng Cảnh Duệ mặc một thân đồ trắng đột nhiên xuất hiện.

"Phụng Cảnh Duệ..." Hù dọa nàng như vậy thì thoải mái sao?

Phụng Cảnh Duệ nháy mắt: "Ta làm gì sai sao?"

Nhìn chằm chằm bàn tay trên vai, nàng ghét bỏ vươn hai đầu ngón tay bóp lên, đặt qua một bên. Xoay mặt ngồi ở trên lan can không chịu mở miệng.

"A Đại..."

"Cút ngay." Lưu Mật Nhi từ trên lan can nhảy xuống.

"A Đại..."

Bỗng nhiên quay đầu, ngón trỏ của Lưu Mật Nhi chỉ vào lỗ mũi của Phụng Cảnh Duệ, ác ý mở miệng, "Nếu để cho ta nghe thấy ngưởi kêu ta, cẩn thận ta đánh ngưởi." Bàn tay nàng chậm rãi vòng thành một quả đấm quơ quơ trước mắt hắn.

Phụng Cảnh Duệ nắm lấy quả đấm của Lưu Mật Nhi, đặt ở khóe miệng liếm liếm, cười hi hi nói, "A Đại... quả đấm của ngưởi cũng ngọt..."

Mặt nàng đột nhiên đỏ lên.

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn ngón tay dính nước miếng, ghét bỏ lấy áo trắng của hắn xoa xoa, xoay ngưởi rời đi.

"A Đại. . . . ." Phụng Cảnh Duệ uất ức bĩu môi nói.

"Chớ đi cùng ta." Lưu Mật Nhi xoay ngưởi nghiêm túc nói.

Phụng Cảnh Duệ: "Ta chỉ là muốn nói cho ngưởi biết, trở về sớm một chút."

"Hừ!!!"

Không ai đi theo, Lưu Mật Nhi lúc này mới nhẹ thở một hơi. Thành thật mà nói nàng thật sự không biết nên lấy về mặt gì đối đãi với... cái đó... thừa dịp mình ngủ cuối cùng chiếm tiện nghi của mình, Phụng Cảnh Duệ.

Hóng gió một chút, tốt lắm.

Phụng Cảnh Duệ đi ra rừng trúc, Lưu Mật Nhi chậm rãi đi về hướng đông.

"A Đại. . . . ." Một người la hét rồi chạy đến, Lư Mật Nhi xoay người.

Gương mặt A Hoa mừng rỡ liếc nhìn, rốt cuộc cũng thấy A Đại, nàng hưng phấn lôi kéo tay Mật Nhi, "A Đại. . . A Đại, . . . người không có bị gì sao. Lo lắng chết ta rồi. A Đại. . . ô ô. . . A Đại." A Hoa nói xong rồi khóc.

Lư Mật Nhi giờ tay áo xoa xoa nước mắt cho A Hoa, thấy trong tay A Hoa còn bưng đồ, nàng nhắc nhở, "Đừng khóc, A Hoa. Người nhanh đi làm việc của người đi, tôi nay làm xong, người tôi rừng trúc tìm ta."

A Hoa là người đối xử với nàng tốt nhất từ khi nàng đến đây. Lư Mật Nhi sẽ không quên.

"Rừng trúc không phải tùy tiện có thể đến là đến, đó là nơi của Cốc chủ, A Hoa không thể đến được." A Đại tại sao có thể vào rừng trúc?

". . . . . Ta đứng ở cửa chờ người." Lư Mật Nhi chỉ có thể nói như vậy.

A Hoa: "Được, vậy ta đi làm việc. Người chờ ta."

"Ừ...Ừ...Ừ"

Nhìn A Hoa rời đi, Lư Mật Nhi thở dài, chợt một cơn gió mát phát phơ thổi đến, trong không khí mang theo mùi nước sông nồng nặc vị cỏ xanh bay đến, làm mát mẻ nhẹ nhàng. Lư Mật Nhi theo hướng cơn gió đi đến.

Một căn nhà rách nát xuất hiện trong mắt của nàng, mang theo tâm tình hồ nghi chậm rãi đi vào. Lại không thấy thấy cỏ xanh, cũng không có nhìn thấy nước chảy. Nàng không khỏi có hơi thất vọng.

"Người là ai?" Một âm thanh mang theo nghi ngờ cùng kinh ngạc truyền vào trong tai của nàng.

Lư Mật Nhi bỗng nhiên xoay người, chỉ thấy thoáng qua một mảnh tay áo trước mắt. Vừa muốn đuổi theo, ngực đột nhiên bị người đó đánh một chưởng, trong nháy mắt nàng mất đi ý thức.

Trong nháy mắt nàng ngã xuống, Phụng Dương chậm rãi đi ra, giờ tay chuẩn bị động thủ. Đang lúc này. . .

"Đừng." Một bóng dáng màu trắng thoáng qua, chắn trên người của Lư Mật Nhi. Nàng đôi tay che chở Lư Mật Nhi, một dung nhan tuyệt mỹ nhìn Phụng Dương, "Không nên thương tổn nàng."

Phụng Dương mắt không chớp nhìn cô gái, không nói.

"Tướng công." Cô gái khiếp sợ mở miệng.

Phụng Dương không tiếng động thở dài một tiếng, bàn tay hẩn đem cô gái bế lên, xoay người đi vào bên trong nhà tồi tàn.

Trở tay đóng lại cánh cửa, đồng thời trên vách tường ở đối diện cánh cửa xuất hiện một cửa đá, mà sau cánh cửa đá. Cũng là cảnh tượng khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nói, người đó có phải là người hay không ?

Phụng Cảnh Duệ nổi giận.

Lúc ở trước mặt Lư Mật Nhi hẩn chưa từng nổi giận.

Khi thấy A Hoa liên tiếp ghé đầu canh giữ ở cửa rừng trúc, hẩn lạnh lùng hỏi, "Người là A Hoa?"

A Hoa không nghĩ tới mình sẽ bị Cốc chủ nhớ đến, bị hẩn hỏi như vậy, mặt trắng xanh quỳ trên mặt đất.

"Dạ."

"Người biết Lư A Đại?"

"Dạ." Chẳng lẽ là A Đại đã gây họa.

"Nàng ở nơi nào?" Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng hỏi.

Hà? A Hoa hồ nghi nghiêng đầu, "A Đại . . . . . Vẫn chưa về sao?"

Lời này. . . . .

Phụng Cảnh Duệ hơi nheo mắt lại, nguy hiểm tiến tới gần A Hoa, "Người có gặp qua nàng?"

A Hoa đem chuyện hôm nay thấy A Đại nói. Mặt Phụng Cảnh Duệ bỗng âm trầm.

Vô Trần ở bên tai Phụng Cảnh Duệ nói "Lão gia, tiểu tử kia... có thể đã rời đi rồi."

"Không thể nào." Phụng Cảnh Duệ nói như đinh đóng cột.

Quay đầu nhìn A Hoa, "Người xác định người là ở Đông Sương có thấy nàng?"

A Hoa vội vàng gật đầu, "Đúng vậy. A Đại nói, hôm nay ở chỗ này chờ chàng" Nàng kể lại thật chi tiết.

Phụng Cảnh Duệ nhíu mày, gót chân chuyển một cái, thân thể hẳn hướng Đông Sương đi tới.

Vô Trần nhìn bóng lưng Phụng Cảnh Duệ bước nhanh rời đi, không khỏi cau mày.

Lão gia có phải quá quan tâm tên tiểu tử kia rồi hay không?

Nghĩ như vậy, Vô Trần cũng bước nhanh theo sau.

Lưu Mật Nhi phát hiện mình đang ở trong một cái sân nhà đồ nát, không khỏi có chút ảo não.

Đáng chết, người động thủ là ai cũng không có thấy rõ ràng. Cứ như vậy nằm xuống. Cơ thể toàn thân như nhũn ra, nàng phát hiện mình thế nhưng không làm gì được.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ tốt cất giọng gọi một tiếng.

"Này, có ai không? Này, cứu mạng. Này, rốt cuộc có người hay không? Phụng Cảnh Duệ, người chết rồi sao? Tại sao vẫn chưa xuất hiện?" Bình thường không muốn nhìn thấy hắn, thì hắn lại ra, lúc cần lại không biết chạy đi chỗ nào chết rồi.

"A Đại, điều này có phải là người nhớ ta không?" âm thanh của Phụng Cảnh Duệ nhẹ nhõm lại thú vị truyền vào trong tai của nàng.

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên quay đầu, "Người chết sao? Thế nào chậm như vậy?"

Khom người ôm nàng lên, Phụng Cảnh Duệ cười một tiếng, "Gia đốc sức chịu tội được không?"

Lưu Mật Nhi: "Cái này còn nghe được."

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, không nhanh không chậm hướng phía rừng trúc đi ra, trong lúc đó không quên hỏi thăm Lưu Mật Nhi.

"Làm sao người lại tới Đông Sương?"

"Ta thích." Lưu Mật Nhi nhướn mày.

Bỗng chốc nhớ tới bóng trắng trước kia, nàng chợt nheo mắt lại, ôm cổ của Phụng Cảnh Duệ, nguy hiểm mở miệng, "Nói, người đó có phải là người hay không?"

Cúi đầu liếc nhìn nàng, Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta không biết người nói cái gì."

Lưu Mật Nhi cho rằng hắn giả bộ. Giận: "Người còn giả bộ? Không phải là người đã thương của ta, vậy là ai? Hiện tại ta toàn thân cũng không có hơi sức."

"Người bị thương?" Phụng Cảnh Duệ tròn to hai mắt.

Lưu Mật Nhi lờm lờm một cái, "Nói nhảm, trừ người ra, ở chỗ này ai sẽ mặc y phục màu trắng chứ? Hơn nữa nơi này là chỗ của người không phải sao? Không phải người đánh ta, vậy là người nào? Nếu không làm sao người biết ta bị thương mà ôm ta lên?"

Phụng Cảnh Duệ nghe lời của nàng... lông mày nhíu chặt, "Không phải là của ta."

"Vậy đó là quý hử?" Lưu Mật Nhi hoàn toàn không tin tưởng lời nói của hắn.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Thật sự không phải là ta."

Lưu Mật Nhi xoay mặt, rất dễ nhận thấy là không tin.

Khó có khi nào Phượng Cảnh Duệ không có trêu chọc nàng.

Dừng bước lại, hấn một tay giữ chặt thân thể của nàng, một tay đặt vào trong váy của nàng tìm kiếm.

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Người làm gì thế?"

Không để ý nàng giãy giụa, Phượng Cảnh Duệ dùng sức ngăn y phục của nàng. Bởi vì hiện tại Mật Nhi mặc trên người là y phục của nam nhi, cũng bởi nàng có dáng người như cái ván giặt đồ. Không có biện pháp vì nàng ở chỗ này mới 16 tuổi sao có thể có trước lỗi sau vênh được chứ. Cho nên bên trong cũng không có mặc vải bọc ngực. Một cái yếm màu xanh dương nhạt bao lấy cảnh xuân của nàng.

Phượng Cảnh Duệ cứ như vậy xé ra, nàng cơ hồ lộ ngực lộ lưng ở trước mắt hấn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cởi quần áo

"Cởi quần áo."

Đem Lưu Mật Nhi còn đang trên giường sau, Phượng Cảnh Duệ bỗng nhiên mở miệng.

Lưu Mật Nhi nắm chặt áo, "Làm gì?"

Mới vừa rồi nhìn còn không đủ?

Phượng Cảnh Duệ hơi híp mắt giận dữ nói: "Cởi hay không cởi?"

"Nói nhảm, dĩ nhiên không cởi."

Phượng Cảnh Duệ không lên tiếng nữa, cất bước tiến lên đưa tay mò về ngực của nàng.

‘Xoẹt’ một tiếng, áo ở trong tay của hấn trong nháy mắt rách buồm.

Lưu Mật Nhi kêu to, "Phượng Cảnh Duệ, người làm cái gì?"

Không để ý tới tiếng hét của nàng, đôi mắt Phượng Cảnh Duệ nhìn chăm chăm thẳng vào xương quai xanh trắng nõn của Lưu Mật Nhi, trừ dấu vết trước đó mình đã lưu lại, còn hơi lộ ra vết ám như ngón tay. Ánh mắt hấn lạnh lẽo, đưa tay cởi cái yếm của nàng.

Lưu Mật Nhi thấy thế, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt âm trầm, lạnh nhạt nói, "Không cho phép."

Phượng Cảnh Duệ chỉ liếc nàng một cái, vung tay lên, Lưu Mật Nhi thấy thân thể của mình không thể động đậy.

"Phượng Cảnh Duệ, người buông ta ra." Đáng chết, hấn thế nhưng lại điểm huyết nàng.

Phượng Cảnh Duệ khom người cởi ra trói buộc trước ngực của nàng, áo ngực màu xanh dương nhạt trong nháy mắt bung ra, Lưu Mật Nhi hét một tiếng chói tai.

"Phượng Cảnh Duệ, ta muốn làm thật người..."

"Câm miệng." Phượng Cảnh Duệ làm một bộ mặt âm lạnh, đầy sát khí.

Mắt nhìn chăm chăm thẳng vào trước ngực nàng, cái đó rõ ràng là dấu chường, bàn tay chậm rãi tiến lên sờ nhẹ vào vết thương, xác định Lưu Mật Nhi không có gì khác thường. Phượng Cảnh Duệ mới chậm chạp rũ mắt xuống.

Nhanh chóng đi ra sau, Phượng Cảnh Duệ nuốt nước miếng, thận trọng lấy chăn đắp lên người cho Lưu Mật Nhi.

"A Đại. . . ." Hấn tươi cười mở miệng.

Lưu Mật Nhi nhìn chăm chăm ánh mắt bốc lửa của Phượng Cảnh Duệ, khuôn mặt hấn tươi cười nhìn chăm chăm thẳng vào nàng.

"Buông ta ra." Luru Mật Nhi thản nhiên mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ vội vàng cẩn thận đỡ thân thể của nàng.

Đề nguyên quần áo chỉ dùng chặn che lấp phía trên thân mình, nàng xoay người đưa lưng về phía Phượng Cảnh Duệ.

"Cút ra ngoài."

"A Đại, ta chỉ là lo lắng ngươi." Phượng Cảnh Duệ giải thích.

"Cút..."

Phượng Cảnh Duệ cẩn thận bước ra, mỗi bước đi đều xoay người nhìn Luru Mật Nhi, hi vọng nàng có thể thay đổi chủ ý, cuối cùng vẫn biến mất ở ngoài cửa.

Trở tay đóng cửa, Phượng Cảnh Duệ biến mất trong nháy mắt. Thay bằng vẻ mặt lạnh lùng.

"Lão già?"

"Viện Đông Sương là ai quét dọn?" Phượng Cảnh Duệ lạnh lùng nói.

"Không có ai, cái viện đó là phu nhân trước ở, sau khi Cốc chủ mang phu nhân rời đi, chỗ đó cũng không có người sửa sang lại. Nói đúng hơn là Cốc chủ không cho người khác đến gần." Vô Trần nói nhanh.

"Thật sao?" Phượng Cảnh Duệ khẽ giương môi. "Có dấu vết hay tin tức gì không?"

"Không có."

"Ta biết rồi." Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái. Chậm rãi đi về phía Đông Sương.

Vô Trần vội vàng đuổi theo.

"Không cần, ngươi hãy coi chừng nàng." Giọng nói nhẹ nhàng, Phượng Cảnh Duệ nhảy lên rồi biến mất trong nháy mắt.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đi vào viện Đông Sương cũ nát, đây là nơi trước đó Luru Mật Nhi đã ngã xuống. Trong sân cỏ dại mọc thành bụi, cao gần bằng đầu gối. Hắn mặc một bộ áo trắng đứng ở trong sân viện, cặp mắt sắc bén đánh giá chung quanh,

Mở lớn cửa phòng ra lão đạo muốn ngã, hắn bước mười bậc mà lên. Không đợi đứng lại, đã nghe thấy một tiếng quát khẽ.

"Cút."

Phượng Cảnh Duệ bỗng nhiên xoay người, chống lại khuôn mặt tràn đầy âm khí của Phượng Dương.

Phượng Dương tiến lên, xách cổ áo của Phượng Cảnh Duệ lên, "Cút."

Phượng Cảnh Duệ đứng lại "Ta muốn thấy nàng."

"Nàng không ở nơi này."

"Không, nhất định ở chỗ này, nếu không ngươi sẽ không đã thương người của ta." Phượng Cảnh Duệ chắc chắn.

Phượng Dương tiến tới gần Phượng Cảnh Duệ, âm trầm mở miệng, "Nàng là người của ta, ta nói không có ở đây thì không ở đây. Ngươi tốt nhất nhớ đi."

"Là ngươi nhốt nàng. Là ngươi không để cho nàng gặp ta đây." Phượng Cảnh Duệ mắt không chế hô to.

"Nàng là thê tử của ta, nam nhân khác tốt nhất không cần gặp hay nghĩ tới." Phượng Dương khí phách nói.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Phượng Cảnh Duệ rất thích ngươi.

Lưu Mật Nhi thấy Vô Trần đứng canh ở cửa, nàng làm mặt lạnh.

Vô Trần xoay người, im lặng.

Hừ hừ, Lưu Mật Nhi xoay người đi tới đình nghỉ mát khác trong rừng trúc, ngồi xuống.

Vô Trần đi theo rồi đứng ở một bên.

Lát sau, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi đi vào rừng trúc. Vừa thấy nàng, hai mắt nhanh chóng tỏa sáng.

"A Đại. . . . ."

Lưu Mật Nhi: "Cút xa ta ra."

Phụng Cảnh Duệ méo máo nháy nháy mắt: "A Đại. . . . ."

Lưu Mật Nhi nhúc nhúc, "Người có thể dùng giả bộ nài tơ được hay không? Trông người rất vô sỉ đó, có biết không? Rốt cuộc người nào đã làm vấy vệt tính nết của người vậy hả?"

Ánh mắt của Phụng Cảnh Duệ tối sầm lại, môi khẽ nhếch lên "A Đại muốn biết sao?"

"Không muốn."

"Nhưng ta muốn nói cho người biết." Phụng Cảnh Duệ mở miệng nói.

Lưu Mật Nhi lấy tay bịt lỗ tai lại "Ta không muốn biết..."

Phụng Cảnh Duệ mở miệng lấy lòng, "Không cho ta cơ hội sao?"

"Cơ hội này còn không tốt." Lưu Mật Nhi rất nhanh chóng mở miệng.

Phụng Cảnh Duệ: "Người không nghe, ta sẽ điểm huyết đạo người."

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Người dám"

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai. Không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Một giây sau, Lưu Mật Nhi quay người bỏ chạy. Chạy trốn chết liền bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lại, rồi cả người bị khiêng lên trên bả vai, y bước vào gian phòng trong.

Nàng kêu to, "Buông ta ra, ta không muốn nghe..."

Phụng Cảnh Duệ vỗ nhẹ cái mũi của nàng mấy cái, cười rất vui vẻ, "Ta muốn nói. Người phải nghe."

"Người là con vịt sao? Bá đạo như vậy..." Lưu Mật Nhi mắng to.

"Có ý gì?"

"Con vịt ăn hiếp."

Phụng Cảnh Duệ cười, "A Đại, người rất thú vị." Hắn đặt nàng xuống, mặt đối mặt với nàng.

Biết mình không thể trốn thoát, Lưu Mật Nhi háng giọng.

"Được rồi, người nói đi." Không thể không nghe vậy thì nghe thôi.

Phụng Cảnh Duệ kinh ngạc, "Người không phải là không muốn nghe sao?"

"Không nói thì thôi." Lưu Mật Nhi đứng dậy.

Bàn tay kịp thời cầm lấy tay nàng, khẽ dùng sức, Lưu Mật Nhi trở lại vị trí cũ.

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Người đó đã thương cơ thể của người, không phải là ta."

"Người đó là ai?" Nàng tin chắc mình không có nhìn lầm, là một Bạch y nhân. Trừ Phụng Cảnh Duệ, người nào thích mặc y phục màu trắng lại bảnh bao như vậy.

"Sự phụ ta." Ba chữ này là Phụng Cảnh Duệ cắn răng nghiền lợi nói.

Người kia? !

Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Không thể nào."

Phượng Cảnh Duệ kinh ngạc, sao nàng lại cương quyết như vậy.

Lưu Mật Nhi khẳng định, "Người quên lần trước nếu như không có lời của người, hẳn đã giết chết ta rồi sao. Lần này sẽ lưu tình như vậy sao?" Ngưng.

Lời của nàng... khiến Phượng Cảnh Duệ trầm mặc chốc lát.

"Người nói không sai." Phượng Cảnh Duệ bỗng đứng lên, hai mắt tỏa sáng, "Đó nhất định là nàng. Nàng ở chỗ này. Thật ở chỗ này."

"Nàng? Là ai?" Lưu Mật Nhi nghi ngờ mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ bỗng chốc ôm nàng vào lòng, "Cám ơn người, A Đại, ta rốt cuộc đã tìm được nàng. Ha ha, Phượng Dương, lần này, ta nhất định sẽ đoạt nàng đi."

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi nhũn mảy, trái tim bỗng khó chịu bị nàng đè xuống.

Liên quan gì tới nàng?

Nhưng nữ nhân kia, rốt cuộc là ai?

Phượng Cảnh Duệ buông Lưu Mật Nhi ra, sải bước đi ra, gọi "Vô Trần, Vô Trần..."

"Lão gia."

"Ta đã tìm được nàng." Phượng Cảnh Duệ vui vẻ kêu to.

Vô Trần kinh ngạc nhìn chủ tử, "Ngài, thật đã tìm được?"

"Đúng, ta tìm được, ta đã tìm được." Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn bị vui sướng làm đầu óc choáng váng.

Lưu Mật Nhi cau mày nhìn chăm chăm bộ dáng điên cuồng của hắn, nhỏ giọng hỏi Vô Trần, "Nàng đó rốt cuộc là ai?"

Vô Trần nhìn nàng, nói: "Lão gia, rất thích người."

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Có khoảng trời riêng

Cái câu ‘Phượng Cảnh Duệ thích người nhất’ của Vô Trần cứ luẩn quẩn trong đầu của Lưu Mật Nhi xua đi không được.

Nàng lại một lần nữa đi tới nơi mình bị tấn công.

Đưa tay đẩy cánh cửa cũ nát ra, nàng chậm rãi đi vào.

"Có ai ở đây không?"

Không có tiếng đáp lại, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, đánh bạo bước lên bậc thang đi vào trong nhà.

Bên trong nhà với bên ngoài không khác lắm, nhưng có thể đoán ra nơi này trước kia cũng rất phồn hoa. Giờ tay gõ gõ bụi bậm trên bàn, nàng đảo mắt quan sát bốn phía.

Không có gì cả. Lưu Mật Nhi hơi thất vọng.

Chậm rãi đi ra khỏi phòng, lặng yên than một tiếng, nàng một tay vịn cạnh cửa, theo thói quen định đóng cửa lại thì phát hiện cửa phòng này vô cùng nặng.

Nàng hồ nghi xoay người về phía sau cửa, Lưu Mật Nhi kinh ngạc phát hiện ở phía sau cửa không hề có một hạt bụi, nếu không phải nàng đi vòng qua

phía sau đến xem xét thì hoàn toàn không chú ý đến.

Lưu Mật Nhi dùng hết hơi sức toàn thân đẩy một cánh cửa đóng lại.

Đồng thời, nàng trợn to hai mắt kinh ngạc. Nhìn vách tường đối diện bị vùi lấp xuống. Nàng ngạc nhiên đứng trước vách tường bị vùi xuống. Làm sao mới có thể mở ra...?

Nàng bỗng xoay người nhìn một cánh cửa khác.

Xoay người thử dò xét dùng sức đẩy cánh cửa khác. Thì một chuyện làm nàng kinh ngạc xảy ra.

Vách tường giống như là một cánh cửa từ từ xoay vòng. Không lâu sau giữa hai vách tường xuất hiện một cánh cửa. Từ cửa sau kia không ngừng có gió nhẹ truyền đến.

Bị lòng hiếu kỳ dẫn dắt, Lưu Mật Nhi hồ nghi đi vào. Chỉ liếc mắt một cái cả người nàng cứng đờ.

Phía sau cửa là cảnh sắc tuyệt đẹp, cảnh xuân lan tỏa khắp nơi, ánh mặt trời, gió nhẹ, nước chảy, người hầu, còn có. . . . . đàn ông.

Lưu Mật Nhi giống như là đứa bé bình thường đi nhầm nơi kinh ngạc nhìn bốn phía.

Nàng bỗng bị hấp dẫn bởi một bóng dáng màu trắng. Bước chân tăng nhanh, cất giọng gọi to.

"Này, người là ai?"

Chợt nghe thấy âm thanh xa lạ, bóng dáng màu trắng giống như bị kinh sợ, nhanh chóng xoay người.

Khi tầm mắt cố định trên người Lưu Mật Nhi, bóng người nhanh chóng né ra.

Lưu Mật Nhi vội vàng đuổi theo "Này, người đừng chạy, ta chỉ là muốn hỏi người. . . . ."

Khi nàng đứng tại nơi bóng trắng đó đứng thì người đã không thấy đâu.

Lưu Mật Nhi vuốt vuốt mái tóc, "Làm gì sợ ta dữ vậy?"

Đột nhiên, một cái tay nhỏ nắm y phục của nàng. Lưu Mật Nhi xoay người nhìn thấy một đôi mắt trong sáng tinh khiết. Trong nháy mắt, nàng mất hồn ở bên trong cặp mắt này. Chắc hẳn mặt mũi cũng xinh đẹp khác thường. Đáng tiếc, bị che giấu dưới mạng che mặt.

Chủ nhân của đôi mắt lên tiếng, "Người mau rời khỏi nơi này, nếu không người sẽ xảy ra chuyện."

Âm thanh của nàng ta giống như chim hoàng oanh, uyển chuyển du dương, như âm thanh nước chảy róc rách, rõ ràng rất dịu dàng.

Lưu Mật Nhi cầm lấy tay nàng, "Cô nương là ai?" Chỉ trong nháy mắt, nàng cảm thấy mình bị mất hồn như một nam nhân bình thường.

Nữ nhân mặc áo trắng đẩy tay của nàng ra, "Đi mau." Nàng ta hoảng sợ nhìn bốn phía, một tay đẩy Lưu Mật Nhi.

"Cô nương rốt cuộc là ai? Lần trước đã thương ta có phải là cô nương hay không?" Trong mắt chợt lóe, Lưu Mật Nhi nắm tay của nữ nhân, "Cô nương chính là người Phụng Cảnh Duệ muốn tìm?"

Động tác của nữ nhân mặc y phục trắng dừng lại, trở tay nắm cổ tay Lưu Mật Nhi, "Người biết huynh ấy?"

Lưu Mật Nhi gật đầu.

Cô gái dường như rất kích động, "Huynh ấy. . . . . Có khỏe không?"

Lưu Mật Nhi nghe vậy, lắc đầu.

Không phải là không khỏe, nhưng nàng không biết!

Nữ nhân thấy thế dường như rất thông khổ, chậm rãi buông tay Lưu Mật Nhi ra, "Ta có lỗi với huynh ấy."

Lưu Mật Nhi hồ nghi mở miệng, "Cô nương. . . . ."

"Người làm gì nàng đó?"

Bỗng một tiếng rống kinh thiên động phách vang tới, Lưu Mật Nhi muốn ngẩng đầu nhìn chỉ thấy chợt lóe trước mặt một bóng dáng, nữ nhân áo trắng ngăn trước mặt nàng.

Mà trước mặt cô nương có bóng dáng màu đen của một nam nhân.

Người tới, rõ ràng là Phụng Dương.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Mỹ Nhân cứu mạng

"Người đã làm gì nàng?"

Giương mặt tuấn tú của Phụng Dương lo lắng, con mắt đen như mực đầy sát khí.

Cả người Lưu Mật Nhi run lên, không dám nhìn thẳng ánh mắt của Phụng Dương.

Nữ nhân áo trắng đứng ngay trước mặt Lưu Mật Nhi. Đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào Phụng Dương.

"Tướng công, cầu xin chàng. . . . ."

"Câm miệng."

Phụng Dương giận dữ "Nàng đã nói gì nàng quên sao? Nàng đã nói sẽ không gặp người ngoài, nàng đã nói mắt của nàng sẽ không nhìn ai khác trừ ta ra. Cơ Hoàn Hoàn, nàng lừa ta." Hắn tức giận trợn to hai mắt nhìn cô nương đó nói.

Cô nương Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu liên tục "Không phải, thiếp không có."

"Vậy người đó làm sao tới đây được?" Phụng Dương giơ một ngón tay ra chỉ vào Lưu Mật Nhi. "Không phải nàng dẫn đến hay sao? Nàng lại muốn gặp cái tên tiểu tử thúi kia có đúng hay không?"

Lưu Mật Nhi nhìn chăm chăm ngón tay đang chỉ mình, nếu như người kia là Phụng Cảnh Duệ, nàng sẽ há mồm cắn ngón tay hắn.

Đáng tiếc, không phải.

Cho nên, nàng không dám.

Cơ Hoàn Hoàn không ngừng lắc đầu "Tướng công, thiếp không có."

Phụng Dương hừ một tiếng, cặp mắt đen láy chứa đầy sát khí quét qua người Lưu Mật Nhi đang núp ở sau lưng Cơ Hoàn Hoàn.

"Người ! Tới đây."

Cả người Lưu Mật Nhi run lên, nàng rất sợ chết nên nắm chặt tay của Cơ Hoàn Hoàn "Dừng."

Nghe được lời cự tuyệt, Phụng Dương tiến lên một bước. Lại bị một đôi tay nhỏ bé ngăn lại, Cơ Hoàn Hoàn đã dùng hết hơi sức toàn thân để đẩy Phụng Dương.

Ánh mắt Phụng Dương híp lại nhìn chăm chăm thê tử của mình, nhiều năm qua đây lần đầu tiên nàng có vẻ mặt như vậy đối với mình.

Ngẩng đầu chống lại cái nhìn chăm chăm của Phụng Dương, Cơ Hoàn Hoàn khấn cầu y "Nàng ta đi nhầm đường, chàng thả nàng ta ra có được hay không? Thiếp không muốn nhìn thấy nơi này bị máu tươi ô nhiễm." Nàng mở miệng khiếp sợ nói.

Phụng Dương trầm mặc.

Cơ Hoàn Hoàn biết rõ tính của Phụng Dương, nhanh chóng lôi kéo Lưu Mật Nhi chạy về phía cửa. Không biết nàng sờ soạng nơi nào mà vách tường từ từ mở ra, Lưu Mật Nhi bị nàng đẩy ra ngoài. Vách tường bị đóng lại trong nháy mắt, cái khăn che mặt của Cơ Hoàn Hoàn rơi xuống.

Trong đầu Lưu Mật Nhi in sâu một khuôn mặt kiều diễm đến chói mắt. Còn có điểm quan trọng nhất là miệng anh đào nhỏ chum chím.

Xoay người tựa vào vách tường, Cơ Hoàn Hoàn ngưng mắt nhìn tướng công đang nổi giận. Nàng khiếp sợ tiến lên yếu ớt đưa tay lôi kéo ống tay áo của Phụng Dương.

"Tướng công. . . . ."

Phụng Dương giận: "Nàng đã nói, sẽ không gặp hắn."

Cơ Hoàn Hoàn không nhận được rơi lệ: "Đó là con của thiếp. Thiếp nhớ đứa bé của thiếp."

Phượng Dương: "Nàng chăm sóc hần năm năm rồi." Lúc nói lời này, y khẽ cau mày, mặt mày lóe vẻ không vui.

Cơ Hoàn Hoàn: "Tướng công, Duệ nhi cũng là con của chàng, đó là con của chúng ta. Thiếp quan tâm con là bởi vì. . . . ."

Phượng Dương xoay người lại "Nàng là vợ của ta, sự chú ý của nàng chỉ được ở trên người của ta mà thôi."

Cơ Hoàn Hoàn muốn khóc "Thiếp. . . . . Thiếp chỉ muốn nhìn đứa bé một chút."

Bàn tay thô lỗ lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng. Phượng Dương ôm nàng vào trong ngực, cầm chổng ở trên trán của nàng.

"Tướng công" Ôm hông của Phượng Dương, Cơ Hoàn Hoàn mở miệng nhỏ nhẹ nói "Thiếp có thể. . . . ."

"Không được." Phượng Dương lạnh lùng rống to.

"Tướng công. . . . ."

Không đợi Cơ Hoàn Hoàn nói dứt lời, Phượng Dương giơ tay nâng cằm của nàng lên, bá đạo ngậm chặt môi mỏng của nàng hôn mạnh mẽ.

Cơ Hoàn Hoàn ban đầu từ chối cuối cùng vẫn là đắm chìm trong nụ hôn bá đạo của y.

Vừa hôn xong Phượng Dương nâng cằm nàng lên âm trầm mở miệng, "Không cho phép nàng tự mình đi gặp hần. Nếu không, ta sẽ giết hần."

Cơ Hoàn Hoàn nghe vậy thì toàn thân run lên, cắn chặt môi dưới gập đầu. Phượng Dương là người nói lời giữ lời. Hơn hai mươi năm chung đụng, nàng rất rõ điều này.

Lấy được bảo đảm xong Phượng Dương mới khom người ôm lấy Cơ Hoàn Hoàn đi vào căn phòng gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cầm kiếm chém người

Rất nhanh Lưu Mật Nhi đã nhìn thấy đồ vật trong tay nàng.

Đó là một túi tiền, một túi tiền rất nhỏ, thậm chí cũng không lớn bằng ngón út của nàng. Đây là lúc Cơ Hoàn Hoàn đẩy nàng đi ra đã nhét vào trong tay nàng.

Rất rõ ràng, vật này có quan hệ với Phượng Cảnh Duệ.

Nàng rốt cuộc có nên nói cho Phượng Cảnh Duệ biết hay không.

"Aizz. . . . ."

"A Đại có phiền não sao?" Một bàn tay to đặt trên bả vai Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng bước tới thần không biết quỷ không hay.

Lưu Mật Nhi thông thả cất túi tiền xong thì liếc nhìn Phượng Cảnh Duệ đột nhiên xuất hiện.

"Người Cốc chủ này cả ngày không có chuyện gì làm sao?"

Phượng Cảnh Duệ "Lúc ta làm việc, nàng không thấy." Hần nhún vai xoay người cầm lên một quyển sách, tựa vào song cửa sổ trước giường rồi ngồi xuống.

Khóe miệng Lưu Mật Nhi giật giật "Này, sư phụ ngài. . . . ."

"Ta không muốn nói chuyện về hần." Phượng Cảnh Duệ cũng không ngẩng đầu lên nói.

Hơi mím môi, Lưu Mật Nhi từ từ lấy túi tiền từ trong người ra "Ngươi nói, đồ nhỏ như vậy, có thể là cái gì?" Nàng thờ ơ hỏi.

"Thứ gì?"

Phượng Cảnh Duệ từ từ ngẩng đầu. Bỗng chốc, động tác của hắn cứng đờ.

Lưu Mật Nhi quay đầu liếc nhìn Phượng Cảnh Duệ, yên lặng thờ dài.

"Ta nghĩ thứ này là của ngươi."

Đặt đồ đó ở trước mặt của Phượng Cảnh Duệ xong Lưu Mật Nhi xoay người ra khỏi phòng. Để cho Phượng Cảnh Duệ có không gian riêng.

Hai tay chống cằm ngồi trên bậc thang, Lưu Mật Nhi không bắt ngờ khi thấy Vô Trần ở ngoài cửa.

"Này, Vô Trần."

Vô Trần quay đầu nhìn nàng.

"Mẹ của Phượng Cảnh Duệ rất đẹp phải không?" Là một nữ nhân đẹp như thể dịu dàng như thế.

Vô Trần gật đầu.

"Ngươi cũng không phải bị câm, tại sao không nói lời nào?" Lưu Mật Nhi nói bằng giọng mỉa mai rồi lại tiếp tục than thở. Nàng làm như vậy đến cùng có đúng hay không.

Đang suy nghĩ lung tung thì cửa phòng sau lưng đột nhiên bị mở ra, mặt của Phượng Cảnh Duệ tức giận cầm kiếm đi ra.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn hắn đằng đằng sát khí bộ dáng đi không quay đầu lại, kinh ngạc mà thờ dốc.

Nhảy đến trước mặt của Phượng Cảnh Duệ, nàng trợn to hai mắt "Người muốn làm gì?"

"Tránh ra." Phượng Cảnh Duệ âm trầm mở miệng.

Trong phút chốc, Lưu Mật Nhi nhìn thấy được Phượng Dương trên mặt của hắn. Nàng vội vàng đoạt lấy kiếm trong tay hắn nhưng không thành công.

Lưu Mật Nhi chống nạnh "Phượng Cảnh Duệ, ngươi muốn đi giết người."

"Vậy thì như thế nào? Ta cũng đã giết đầy người rồi chứ không phải là một."

Phượng Cảnh Duệ bỗng quay đầu, cặp mắt vằn đỏ lên tức giận. Lưu Mật Nhi không thể bảo đảm, bây giờ Phượng Cảnh Duệ tỉnh táo.

"Ngươi là kẻ điên!" Lưu Mật Nhi mắt không chớp hô to.

Toàn thân Phượng Cảnh Duệ run lên "A Đại!"

"Kẻ điên, ngươi là kẻ điên! Ngươi và Phượng Dương đều giống nhau, đều là kẻ điên!"

Không trách được hai người là cha con, kia là một nam nhân điên cuồng làm những điều tiêu cực, còn hiện tại tính tình Phượng Cảnh Duệ kỳ cục như vậy cũng không quá khó hiểu.

Phượng Cảnh Duệ nghe nàng đánh giá, không nhịn được cau mày "Ta không phải kẻ điên!"

Lưu Mật Nhi xoay người "Không hề có lý do cầm kiếm đi chém người, không phải kẻ điên, chẳng lẽ là kẻ ngu?"

"Luu A Đại!"

"Làm gì? Ngươi lớn tiếng với ta thì ta sẽ sợ ngươi sao?"

Phượng Cảnh Duệ thấy thế, không nhịn được than thở "Người đó là nương của ta"

"Ta biết." Lưu Mật Nhi nhẹ nhàng nói. Bỗng ngẩng đầu "Ngươi không biết ngươi và mẹ ngươi có một thứ rất giống sao?"

Phượng Cảnh Duệ: "Thứ nào?"

Lưu Mật Nhi chỉ chỉ môi của hắn.

Cánh môi Phượng Cảnh Duệ không ngờ vô cùng mềm mại làm tay Lưu Mật Nhi run run. Chưa kịp thu hồi tay lại đã bị cái miệng ấm áp đó ngậm chặt.

Dùng sức rút ngón tay lại, ghét bỏ xoa xoa ở trên áo trắng của Phượng Cảnh Duệ.

Lưu Mật Nhi chán ghét nói "Thật ghê tởm, ta đi vô nhà vệ sinh rửa tay." Xoay người, che giấu khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của mình.

Khóe miệng Phụng Cảnh Duệ tự giác nhếch lên. Những nóng giận trong lòng cũng theo lời nói của nàng tiêu tán đi chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Người chết sẽ không tranh đồ

Phù Dung uyển

Chính là nơi lần trước Lưu Mật Nhi đi nhầm vào viện của Cơ Hoàn Hoàn.

Lưu Mật Nhi liếc nhìn sau lưng Phụng Cảnh Duệ.

"Ta không muốn đi!"

Phụng Cảnh Duệ cô đơn khép mắt lại. Khàn cầu nhìn Lưu Mật Nhi "A Đại . . . . ."

Lưu Mật Nhi bất mãn: "Người có biết rất nguy hiểm hay không?"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu.

Lưu Mật Nhi giận: "Vậy người còn để cho ta đi, ngộ nhờ ta một đi không trở lại thì làm thế nào?"

Phụng Cảnh Duệ bảo đảm "Sẽ không."

Lưu Mật Nhi khinh thường lắm bầm: "Đưa ta đi gấp tử thân mà bảo không chết. Bảo đảm của hần quả không đáng tin tưởng."

Phụng Cảnh Duệ: ". . . . ."

Cất bước tiến lên, Lưu Mật Nhi bước đi thật cẩn thận "Ta đi!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu "A Đại, ta chỉ chỉ là nhờ nàng đưa một thứ, nét mặt của nàng đừng như vậy. . . . ." Ngừng lại, hần nhẹ nhàng nói tiếp: "Thấy chết không sợ."

Lưu Mật Nhi nghe vậy, liếc mắt nhìn trời, khẽ nói "Nếu như ta bị phát hiện, ta nhất định sẽ liều chết thực hiện."

"Ta sẽ không để cho nó xảy ra!" Giọng của Phụng Cảnh Duệ vang vang có lực nói giống như bảo đảm lại như cam kết.

Lưu Mật Nhi hừ hừ. Bước lên mười bậc thang.

Phù Dung uyển bị tàn phá cũ nát, xem ra là một viện không hề thu hút, nếu như không phải vô tình bước vào, nàng khó tưởng tượng là sau lưng viện này có khoảng trời riêng.

Nắm chặt vật trong tay, Lưu Mật Nhi nhỏ giọng than thở. Bỗng có một luồng khí lạnh truyền đến, nàng rung mình một cái. Đợi đến lúc nàng phản ứng lại thì trước mặt đã tối sầm, những thứ khác nàng đều không biết gì hết.

"Này, mau tỉnh tỉnh!" Có một giọng êm ái gọi Lưu Mật Nhi tỉnh lại.

Trong sương mù nàng nhìn thấy Cơ Hoàn Hoàn đang lo lắng nhìn mình. Trong nháy mắt đó, nàng nhớ đến mục đích nàng tới đây, lập tức nắm tay Cơ Hoàn Hoàn. Lúc này, nàng dường như quên mất thân phận mình bây giờ là một người đàn ông.

Khuôn mặt nhỏ của Cơ Hoàn Hoàn đỏ lên, lúng túng rút tay của mình về "Người. . ."

"Phu nhân, ta là. . . . . Éc. . . . ."

Không phải Lưu Mật Nhi muốn dừng lại, mà là thấy người đứng phía sau Cơ Hoàn Hoàn nên đã im miệng.

Mặt của Phụng Dương lo lắng, gương mặt tuấn tú âm trầm nhìn Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên rút người lại. Mặc dù nàng rất lớn mật ở trước mặt của Phụng Cảnh Duệ khiêu khích, đó là vì trên người Phụng Cảnh Duệ không có tàn rớt tín hiệu nguy hiểm.

Nàng không ngờ, bây giờ toàn thân Phụng Dương tản ra hơi thở làm người khác sợ hãi, sợ ý một chút là mạng nhỏ của nàng cũng tiêu tán. Bỗng nhiên

nàng sờ sờ cổ mảnh khảnh của mình.

Mặt Phụng Dương âm trầm nói "Lấy bàn tay dơ bẩn của ngươi ra khỏi tay của thê tử ta!"

Lưu Mật Nhi lập tức làm theo.

Cơ Hoàn Hoàn lúng túng đỏ mặt, xoay người đứng ra sau lưng Phụng Dương. Không nhiều lời. Đây là ước định của nàng và Phụng Dương.

Mặt của Phụng Dương lạnh lùng nhìn Lưu Mật Nhi "Ngươi muốn chết sao?"

Tại sao người này luôn uy hiếp nàng như vậy? Hẳn cho là nàng muốn sao?

Lưu Mật Nhi thuận theo tâm ý lắc đầu "Dĩ nhiên không!"

"Không muốn chết sao quay lại đây?" Phụng Dương nhếch môi cười lạnh.

Lưu Mật Nhi cãi lại: "Ngươi cho rằng ta muốn à?"

Ánh mắt của Phụng Dương vô cùng lạnh lẽo.

Lưu Mật Nhi thấy không tốt lập tức mở tay ra, một cái túi tiền nhỏ nhỏ xuất hiện trong bàn tay của nàng, nàng vội vàng nói "Ta tới trả đồ! Lần trước ta nhặt được cái này!"

Cơ Hoàn Hoàn thấy rõ ràng vật trong tay Lưu Mật Nhi, ánh mắt chợt sáng lên, vừa muốn tiến lên thì đã nhìn thấy hai ngón tay Phụng Dương cầm lên cái túi tiền nhỏ lại gần tầm mắt của bản thân.

Cuối cùng, hần bỗng xoay mặt, ngưng mắt nhìn thê tử.

"Cơ Hoàn Hoàn!"

Lòng Cơ Hoàn Hoàn run lên. Nhiều năm nàng đã hiểu rõ, lúc hần kêu tên đầy đủ nàng chính là đang tức giận.

"Nàng đã nói nàng không đi gặp tên tiểu tử đó!" Phụng Dương giận dữ rống to.

Cơ Hoàn Hoàn sợ sệt rụt cơ thể lại rồi lui về phía sau mấy bước.

Phụng Dương thấy thế thì nắm nàng lại "Nàng còn muốn chạy?" Đã nhiều năm như vậy, hần đối với nàng không tốt sao? Vì cái gì phải là nhớ cái tiểu tử thú kia, tiểu tử thú kia có gì tốt. Nàng luôn nhớ hần, nàng rốt cuộc có thấy rõ người nào đối với nàng tốt hay không?

Phụng Dương lạnh lùng buông Cơ Hoàn Hoàn ra, sải bước chính đi ra ngoài.

Cơ Hoàn Hoàn thấy thế vội vàng hỏi "Chàng đi đâu?"

Phụng Dương bỗng xoay người, nhếch môi cười tà mị "Nàng rất nhớ thương hần sao? Vậy ta đi giết hần. Xem nàng còn có nhớ hần được nữa hay không."

Người chết thì sẽ không tranh đoạt đồ vật của ta nữa...

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Phụ tử tương tàn

Phụng Cảnh Duệ đứng chờ hồi lâu mà Mật Nhi không xuất hiện nên trong lòng bắt đầu lo lắng.

Khi thấy tay Phụng Dương cầm kiếm từ bên trong Phù Dung uyển đi ra.

Mặt Phụng Cảnh Duệ lập tức nghiêm chỉnh đợi, mắt không chớp mắt nhìn toàn thân sát khí của phụ thân. Sao sát khí kia bùng bùng trong nháy mắt, trong lòng hần hơi sợ hãi.

Cái sát khí này khác hẳn lần trước, lần này hần không thấy ở trên người Phụng Dương bất kỳ một tia ảm áp nào. Bây giờ hần đã biết, lần này nhất định phụ thân sẽ không mềm lòng.

Cặp mắt hai phụ tử đối đầu với nhau, ánh mắt như muốn chém giết. Hai người giống nhau, toàn thân đều lạnh lẽo không hề có nhiệt độ.

Phượng Cảnh Duệ đánh vỡ sự yên tĩnh hỏi "Người của ta đâu?"

Khóe miệng Phượng Dương khẽ nhếch lên "Chết rồi."

"Không thể nào!"

Không hề suy nghĩ, Phượng Cảnh Duệ lác đầu.

Phượng Dương "Cần ta mang thi thể trả lại cho ngươi không?"

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh "Ta không tin ngươi!"

"Cũng tốt! Vậy ngươi và hân làm bạn với nhau đi!" Phượng Dương giơ cổ tay lên, trường kiếm trong tay bắt đầu múa như vẽ hoa. Kiếm phong tiến về mặt của Phượng Cảnh Duệ đánh tới.

Phượng Cảnh Duệ chợt thấy nguy hiểm thoáng qua, kiếm phong sắc bén lấy đi của hân mấy lọn tóc.

Chỉ thấy một tay Phượng Cảnh Duệ sờ sờ ở trên eo, nội lực trong nháy mắt truyền vào cổ tay. 'Keng' một tiếng, một thanh kiếm giống với trường kiếm của Phượng Dương xuất hiện trên tay của hân.

Phượng Cảnh Duệ trầm mặt nhìn phụ thân tính toán trong lòng.

Chỉ mới trong nháy mắt này hân có thể cảm nhận được, Phượng Dương hôm nay phòng ngự và tấn công khác hân những lần trước, lần này hân ta có sát khí tấn công mạnh mẽ.

Hai nam nhân giống nhau, cùng chung một dòng máu, lúc này kiếm phong lại trái ngược với nhau.

Không ai động thủ, chỉ yên lặng nhìn nhau.

Rốt cuộc cũng có người động.

Phượng Cảnh Duệ giờ kiếm ngang mày tấn công về phía Phượng Dương. Trong nháy mắt, kiếm phong tung tóe, hỗn loạn. Không lâu sau, Phượng Cảnh Duệ thờ hồn hên nhìn Phượng Dương đứng trước mặt hân. Tay áo trắng nõn mang theo vết máu đỏ tươi làm cho hân có vẻ nhếch nhác.

Khác hân với Phượng Cảnh Duệ, Phượng Dương vô cùng nhẹ nhõm, khóe miệng khẽ nhếch lộ một nụ cười.

"Hình như ngươi quên mất, một thân công lực của ngươi là ai cho ngươi!"

Phượng Cảnh Duệ cười tà mị "Ta không cần đồ của ngươi!"

Phượng Dương "Vậy thì chuẩn bị trả lại cho ta đi!" Nhanh chóng nhích cơ thể lên, lần này mục tiêu của hân là thiên linh(*ngay giữa trán) của Phượng Cảnh Duệ.

"Không . . . . ."

Một tiếng kêu khẽ truyền ra, tay Phượng Dương bỗng chốc dừng lại ở trán của Phượng Cảnh Duệ. Hai phụ tử đồng thời quay đầu nhìn lại.

Trong khoảnh khắc đó ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ bỗng sáng lên, vì hình ảnh trước mắt mà trái tim đập mạnh mẽ ở trong ngực.

Phượng Dương đảo hai mắt nhìn bỗng tròn tròn, trong nháy mắt đứng thẳng người nhìn nơi phát ra giọng nói đó.

Cơ Hoàn Hoàn khom người nhặt lên nhuyễn kiếm của Phượng Cảnh Duệ đã rơi xuống, để ngang trên cổ, trong mắt chứa đầy nước mắt nhìn Phượng Dương.

Phượng Dương tiến lên một bước, nằng lui về phía sau một bước. Không ngừng lác đầu.

"Chàng đừng tới đây." Cơ Hoàn Hoàn cuồng loạn gào thét, đôi mắt đầm nước mắt nhìn chăm chăm Phượng Dương.

Cầm của Phượng Dương giựt giựt, hai tay chấp sau lưng nắm thật chặt, dường như đang không chế cái gì đó.

Cơ Hoàn Hoàn khóc không thành tiếng, tay nắm chuôi kiếm khẽ run. Nhưng lại kiên định nhìn Phượng Dương.

Phượng Dương yên lặng không nói, gương mặt tuấn tú căng thẳng nổi gân xanh, có thể dễ dàng nhìn ra hân đang cố gắng kìm nén.

Chợt, sắc mặt của Phượng Dương thay đổi, thay đổi thành ôn hòa, dịu dàng rồi trở nên bi thương rồi lại khiếp đảm. Hân chậm rãi tiến lên, mắt không chớp nhìn Cơ Hoàn Hoàn. Dùng giọng nói tha thiết gọi.

"Hoàn Hoàn, nàng đến đây làm gì?"

Bỗng nghe giọng nói này, tay Cơ Hoàn Hoàn run lên, nhìn trượng phu đứng trước mặt dịu dàng, nước mắt nàng còn rơi nhiều hơn nữa.

Phượng Dương thận trọng tiến lên, đưa tay nắm chuỗi kiềm trong tay nàng "Hoàn Hoàn, đừng làm thương tổn mình được không?"

"Hoàn Hoàn. . . . ."

"Hoàn Hoàn. . . . ."

Phượng Dương cũng không có lấy kiềm trong tay của nàng, chỉ đưa tay ôm thân thể run rẩy của Cơ Hoàn Hoàn, không ngừng gọi tên của nàng.

Lưu Mật Nhi thật khó khăn mới đi ra khỏi Phù Dung uyển thì thấy ngay cảnh tượng này. Vô cùng kinh ngạc, vội vàng lướt qua bọn họ đỡ Phượng Cảnh Duệ dậy "Người không sao chứ?"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu "Không có việc gì." Ánh mắt của hắn khóa chặt trên người đang bị Phượng Dương ôm vào thật chặt trong ngực, Cơ Hoàn Hoàn.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lưu Mật Nhi đứng ở phía sau hắn nghe thấy giọng hắn run rẩy gọi "Nương."

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phượng Dương xa lạ

Lưu Mật Nhi có thể xác định nếu như không phải mình đứng ở sau lưng Phượng Cảnh Duệ, nàng chắc chắn sẽ không nghe được giọng của hắn.

Nhưng Cơ Hoàn Hoàn nghe được.

Nương con xa cách đã mấy chục năm, đến hôm nay lại gặp mặt một lần nữa.

Cảm nhận trong lòng Cơ Hoàn Hoàn và Phượng Cảnh Duệ sợ rằng rất ít người có thể hiểu rõ.

Đây Lưu Mật Nhi đang đỡ mình ra, Phượng Cảnh Duệ lão đảo tiến lên nhìn Cơ Hoàn Hoàn, nữ nhân áo trắng mà hắn vô cùng yêu thương.

Nhìn lướt qua đầu vai Phượng Dương, Cơ Hoàn Hoàn thấy một nam nhân xa lạ mà đau lòng.

Người đàn ông này, chính là Duệ nhi của nàng sao?

Nước mắt giống như là trào ra từ nhiều năm tích tụ. Cơ Hoàn Hoàn mắt không chế ôm Phượng Dương, há mồm cắn bờ vai của hắn.

Hắn để cho hai người nương con bọn họ chia lìa mười mấy năm qua. Biết rất rõ rằng đang ở rất gần nhau, nhưng không gặp nhau được.

Phượng Dương chỉ yên lặng để nàng cắn, không nói một lời. Thậm chí nụ cười trên mặt cũng không hề thay đổi.

Cái nét mặt này Lưu Mật Nhi và Phượng Cảnh Duệ chưa từng nhìn thấy. Nhưng bây giờ Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không phát hiện ra.

Lưu Mật Nhi nhìn chằm chằm cử động của Phượng Dương, chẳng biết tại sao càng quan sát cẩn thận, nàng càng cảm thấy tình cảm của Phượng Dương vô cùng nồng đậm, không hề thấy chút gì là giả dối.

Trong thoáng chốc, Lưu Mật Nhi hơi đồng tình với Phượng Dương. Yên lặng xoay người, để lại yên tĩnh cho người một nhà bọn họ.

Đi tới rừng trúc, nàng chạm mặt Vô Trần và một cô gái mặc y phục màu xanh lá đang nói chuyện, nàng nhếch môi cười xoay người đi vào rừng trúc.

Nương con nhớ nhung, về mặt phải như thế nào nàng không biết, nàng cũng không có hưởng thụ qua, cho nên trường hợp như vậy cũng không cần nàng tham dự.

Cơ Hoàn Hoàn và Phượng Cảnh Duệ nắm thật chặt tay của nhau, hành động này ở trong mắt Phượng Dương dĩ nhiên rất chứng tỏ.

Dùng sức vuốt ve tay Phượng Cảnh Duệ, Phượng Cảnh Duệ đang định nổi giận, lại thấy Phượng Dương mếu máo giống như uất ức nhìn Cơ Hoàn Hoàn.

Trong phút chốc hắn cảm thấy hơi ngu.

Đây là hình ảnh của phụ thân mà hắn chưa từng thấy, giống như một đứa bé bị uất ức.

Cơ Hoàn Hoàn giải thích "Nương đã mấy chục năm không nhìn thấy phụ thân con như vậy rồi." Trong giọng điệu của nàng có chứa hoài niệm.

Phượng Cảnh Duệ "Hả?"

Cơ Hoàn Hoàn nói "Cái này để sau này hãy nói. Nói cho nương nghe những năm này, con có tốt không?" Nàng tham lam nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Thật khó khăn mới nhìn thấy nương của mình, Phượng Cảnh Duệ phát hiện những năm này vẫn kiên trì tìm kiếm nương, lúc đầu khi nhìn thấy thì rất kích động nhưng sau khi tĩnh lại, giữa hai người lại có khoảng cách rất lớn. Hắn không tìm được từ ngữ thích hợp để trả lời câu hỏi của mẫu thân.

"Dạ." Cuối cùng chỉ có thể trả lời một chữ này.

Cơ Hoàn Hoàn cũng giống như từ, lúng túng trầm mặc nhìn mà không biết nói gì. Đưa tay muốn chạm vào vết thương trên người hắn, lại bị Phượng Cảnh Duệ né ra.

Phượng Cảnh Duệ bỗng đứng lên, trong nháy mắt biến mất ở trong tầm mắt của Cơ Hoàn Hoàn.

Cơ Hoàn Hoàn luống cuống nhìn tay của mình "Duệ nhi. . . . ."

Là nàng nói sai cái gì hả?

Phượng Dương nắm tay của nàng, lặng yên không lên tiếng xoay người rồi đi.

Cơ Hoàn Hoàn nhìn cử động Phượng Dương, thân nhiên nhếch lên một nụ cười "Tướng công. . . . ."

Bước chân của Phượng Dương ngừng lại một lát. Nắm chặt tay của nàng.

Cơ Hoàn Hoàn nắm lại tay hắn, giống như nhiều năm trước.

Sau khi đi vào Phù Dung uyển, trong nháy mắt Cơ Hoàn Hoàn bị người nào đó khiêng lên trên vai.

Giọng nói âm trầm lạnh lùng của Phượng Dương truyền vào tai của nàng.

Bàn tay Phượng Dương vỗ vào mũi của nàng sau đó sờ lên cổ nàng "Cơ Hoàn Hoàn, nàng thế nhưng lại dùng cái chết để uy hiếp ta."

Cơ Hoàn Hoàn nghe vậy nụ cười lại càng sâu hơn. Đây chính là Phượng Dương, là tướng công độc nhất vô nhị của nàng. Chưa có một ai lọt vào mắt của trượng phu nàng, ngay cả nhi tử của bản thân, ngoại trừ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đêm không an phận

Lưu Mật Nhi bưng cái khay Vô Trần đưa nhẹ nhàng đi vào cửa, thấy Phượng Cảnh Duệ đang chấp tay đứng ở bên cạnh song cửa sổ trầm tư đọc sách hắn thích.

‘Phịch’ đặt đồ lên trên mặt bàn, Lưu Mật Nhi xoay người rồi đi.

"A Đại!"

Phượng Cảnh Duệ gọi nàng lại.

Lưu Mật Nhi quay đầu.

Phượng Cảnh Duệ nhún người ở bên cạnh giường nói "Ta chuẩn bị cho nàng!"

Lưu Mật Nhi nghi ngờ vừa tiến tới vừa nhìn.

Một bộ y phục nữ đơn giản chỉnh tề. Đặt ngay ngắn ở trên giường của hắn.

Chẳng biết tại sao đột nhiên thấy bộ này quần áo, mặt Luru Mật Nhi đỏ lên, không biết nghĩ tới điều gì.

Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước "A Đại xấu hổ sao?"

Luru Mật Nhi tát một cái "Cút!"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười "Thay ra cho ta xem nhé?"

Đưa tay vuốt vải của y phục, Luru Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ kỳ quái.

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mặt "Thế nào?"

Luru Mật Nhi chỉ vào cửa "Đi ra ngoài!"

Phượng Cảnh Duệ vuron cổ bắt mắt nói "Tại sao?"

Luru Mật Nhi ". . . . . Ngươi không phải nói ta thay y phục sao?"

Phượng Cảnh Duệ ". . . . . Được."

Xác định cửa đã đóng lại, lúc này Luru Mật Nhi mới khom người ôm lấy y phục ở trước người, xoay người đi vào phía sau bình phong.

Lúc cởi áo ra, Luru Mật Nhi tròn tròn mắt.

Đang mặc y phục của nam nhân rất thoải mái, y phục của nữ nhân này sao lại có tầng trong tầng ngoài phiền toái như vậy, nàng không hiểu nổi!

"Ta có thể giúp ngươi!"

Giọng điệu của Phượng Cảnh Duệ đặc biệt vang dội, còn mang theo hưng phấn.

Luru Mật Nhi im lặng ". . . . . Không cần!"

Nói xong cảm thấy không đúng, lập tức xoay người đã thấy Phượng Cảnh Duệ dựa người cạnh bình phong, nghiêng người thân nhiên nhìn nàng.

Vừa muốn há miệng cại chứng kiến thần sắc tròn mắt của Phượng Cảnh Duệ, theo ánh mắt của hắn nhìn.

Luru Mật Nhi hét lên một tiếng "Phượng Cảnh Duệ!"

Phượng Cảnh Duệ lập tức giơ tay che mắt "Ta không có nhìn!"

Luru Mật Nhi quét mắt nhìn hắn, giận dữ nói "Giữa tay ngươi có khe hở lớn kia, ngươi cho rằng ta bị mù à?"

Phượng Cảnh Duệ nhìn tay của mình, cười hắc hắc "Tay không nghe lời tâm!"

"Làm sao ngươi không nói, tiện tay."

Phượng Cảnh Duệ uất ức "A Đại, ngươi mắng ta!"

Luru Mật Nhi: "Ngươi còn không đi?"

Phượng Cảnh Duệ xoa xoa lỗ mũi, yên lặng xoay người.

Nhìn y phục trong tay, Luru Mật Nhi tiện tay ném một cái, dù sao mình cũng không mặc, dứt khoát không mặc.

Nghe được âm thanh, Phượng Cảnh Duệ quay đầu, nghi ngờ mở miệng "Tại sao ngươi không mặc?"

Sửa sang lại y phục, Luru Mật Nhi đi ra khỏi bình phong, thân nhiên mở miệng "Mắt ngươi như hai chup đèn thế kia, ngươi cảm thấy ta sẽ cho ngươi cơ hội?"

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha "A Đại, ta thế nào lại cảm thấy ngươi rất thông minh!"

Luru Mật Nhi ngượng ngùng cười "Cám ơn đã khen!"

Nhìn lướt qua áo ở một bên, Phượng Cảnh Duệ đưa tay cầm lên đi theo sau lưng Luru Mật Nhi "A Đại, ta giúp ngươi."

"Cút!" Luru Mật Nhi đập một cước tới.

Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng tránh ra, cười nói "Dù sao cũng đã nhìn qua!"

Mặt nhỏ của Lưu Mật Nhi đỏ lên, đột ngột xoay người, muốn tức giận mắng. Nhưng thấy con mắt to tròn hờn sâu của Phượng Cảnh Duệ, nàng quay đầu lại theo bản năng.

Bỗng nhiên thờ hốc vì kinh ngạc.

Phượng Dương đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Hắn chậm rãi tiến lên gần trước mặt của Lưu Mật Nhi, ánh mắt trầm trầm nhìn phụ thân.

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Phượng Dương trầm mặt, nói "Cút! Bây giờ cút ngay khỏi nơi này cho ta!"

Phượng Cảnh Duệ không hiểu "Tại sao?"

"Nói ngươi cút thì cút! Từ nay về sau, không cho phép trở về nữa!" Mặt Phượng Dương đầy sát khí, lạnh lùng mở miệng.

"Tại sao?" Lần này là Lưu Mật Nhi hỏi. Nàng cũng muốn biết.

Phượng Dương lạnh nhạt liếc nàng, ánh mắt lại quay trở về trên người của Phượng Cảnh Duệ "Không muốn đi, thì vĩnh viễn ở lại chỗ này!" Khóe môi khẽ nhếch lên, đôi tay đột nhiên giờ ra một đường.

Chân bàn ngay cạnh Lưu Mật Nhi nhanh chóng hóa thành một đồng đồ nát. Dọa nàng muốn nhảy dựng lên.

Phượng Cảnh Duệ âm trầm nhìn Phượng Dương. Hắn biết, đây là uy hiếp!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Người đang khích lệ ta kéo người lên giường

Nàng tại sao muốn cùng người này ở trong phòng? Nhất là lúc khăn trải giường trong phòng cuộn cuộn khí thế ngất trời.

Lưu Mật Nhi không chỉ một lần hỏi mình, lại một lần nữa nhẹ nhàng liếc mắt nhìn người bên cạnh, Phượng Cảnh Duệ đang nhìn mình không biết chán.

"Ngươi rốt cuộc nhìn đủ chưa?"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu "Chưa."

"Chưa? Hâm mộ người ta thì tự mình đi tìm nữ nhân đi?"

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ cằm, tựa hồ đang suy tính "A Đại, ngươi đang khích lệ ta kéo người lên giường sao?"

"Mẹ kiếp, ngươi nằm yên đó đi!" Lưu Mật Nhi nổi giận nói.

Sau khi Phượng Dương qua uy hiếp, ngay đêm đó Phượng Cảnh Duệ lôi kéo nàng ra khỏi Minh cốc, dọc theo đường đi mặc kệ nàng kháng nghị bao nhiêu lần, kết quả cuối cùng đều bị người này lôi kéo lên đường.

Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không nói, chỉ mỉm cười liếc nhìn nàng.

Quả nhiên, Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn mặt đất phía dưới cách mấy trượng, giựt giựt khóe miệng, đưa tay chọc chọc Phượng Cảnh Duệ.

"Đưa ta xuống!" Nàng không phải những người có thể bay trên trời, trên tường hay trên cây.

Phượng Cảnh Duệ buồn cười mở miệng "Ngươi nắng ta!" Ngụ ý rất rõ ràng.

Tình hình so với ngang bướng, Lưu Mật Nhi cúi đầu "Thật xin lỗi!"

Phượng Cảnh Duệ ngoáy ngoáy lỗ tai "Ngươi nói cái gì?"

Lưu Mật Nhi cắn răng "Thật xin lỗi!"

"Người đang nói chuyện với con muốn sao?"

"Phượng Cảnh Duệ, người đừng có được voi đòi tiên."

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi, nói nghiêm túc "Nơi này không lớn! Ta không có cơ hội được voi đòi tiên!"

Lưu Mật Nhi cắn răng "Người rút cuộc có đưa ta xuống dưới không?"

"Có bản lĩnh người tự xuống đi!" Về mặt Phượng Cảnh Duệ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Lưu Mật Nhi " . . . . ."

Thấy trên chóc Lưu Mật Nhi nổi giận, Phượng Cảnh Duệ vội vàng ôm chặt nàng nhảy xuống.

Trong nháy mắt hai chân đạp đất, chân Lưu Mật Nhi mềm nhũn. Phượng Cảnh Duệ kịp thời ôm lấy cơ thể của nàng, nàng mới không ngã xuống.

"A Đại, người tiếp đất thật yếu ớt!" Lời của hắn có ngụ ý.

Lưu Mật Nhi giả bộ lạnh lùng đẩy Phượng Cảnh Duệ ra "Ta chỉ bị tê chân thôi!"

"Yếu ớt mới tê!"

Lời của hắn đổi lấy một quả đấm của Lưu Mật Nhi đánh tới.

Phượng Cảnh Duệ né tránh, cười nói "Nói thật cũng bị đánh?"

"Cút!" Tìm chỗ ngồi xuống, Lưu Mật Nhi xoa chân bị tê của mình.

Phượng Cảnh Duệ và nàng cùng nhau ngồi trên bậc thang, tay chống cằm nhìn Lưu Mật Nhi.

"Nhìn cái gì?"

"A Đại, tại sao nguyện ý đi theo ta?"

Lưu Mật Nhi liếc mắt, đưa tay đấm ngực hắn "Là ta nguyện ý sao? Là ta muốn sao? Là ta vui lòng sao? Không phải là tên khốn kiếp nhà người có gắng lời kéo ta tới đây hay sao?"

Mỗi một câu hỏi của nàng đều nhún nhá, cao giọng hơn.

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười đưa tay nắm ngón tay của nàng, cười nhạt "Người không cự tuyệt không phải sao?"

". . . . . Ta có quyền cự tuyệt sao? Đánh nhau cũng đánh không lại người!"

Cúi đầu vuốt vuốt ngón tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ nói "Nếu như người thật sự không muốn, ta có thể. . . . ."

Không đợi hắn lời nói xong, Lưu Mật Nhi bỗng đứng lên xoaay người rồi đi.

Phượng Cảnh Duệ cầm lấy tay nàng "Người làm cái gì?"

"Trở về. Người không phải nói là người sẽ không miễn cưỡng ta sao?" Lưu Mật Nhi nghiêm túc mở miệng.

Một ngón tay ở trước mặt nàng lắc lắc, Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước "Ta còn chưa nói dứt lời!"

"Ta không muốn nghe!" Nhìn lướt qua phòng ở sau lưng, Lưu Mật Nhi không nhịn được mở miệng "Chúng ta nhất định phải ở cửa nhà người ta thảo luận vấn đề này sao?"

Phượng Cảnh Duệ cười lớn kéo thân thể của nàng "Chỗ này là chỗ nghỉ ngơi!"

Nhìn mình và một nam nhân bước vào, Lưu Mật Nhi hồ nghi mở miệng "Người như người cũng có ham mê rất đặc biệt!"

Phượng Cảnh Duệ hồ nghi quay đầu nhìn nàng.

"Rình coi chuyện phòng the của người ta. Đây không phải là ham mê của người sao?"

Phượng Cảnh Duệ trả lời "A Đại, người thật sự rất hiểu ta!"

Chương 25: Tôi nay, không có giấc ngủ ngon

"Lão bản, một phòng hảo hạng!"

"Hai phòng!"

Lưu Mật Nhi thân nhiên cắt đứt lời của Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ bất mãn "Tại sao?"

Lưu Mật Nhi quay đầu liếc mắt nhìn hắn, thông thả ung dung mở miệng "Ta cự tuyệt cùng một phòng với. . . . . Ừm!"

Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng che môi của nàng lại, hồ hững nhìn tiểu nhị lạnh nhạt nói "Một phòng hảo hạng!"

Lưu Mật Nhi xoay tròn mắt nhìn hắn. Đây chính là lần thứ hai nàng nhìn thấy Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt, xa cách, hơn nữa còn âm trầm!

Phụng Cảnh Duệ như vậy, giống như rất xa lạ.

Cho đến khi bước vào căn phòng hảo hạng, Lưu Mật Nhi mới chậm chạp hồi hồn lại, liếc nhìn nam nhân đang cười rất vui vẻ.

Theo bản năng lui về phía sau một bước, nàng háng giọng "Ngươi muốn làm gì?"

Phụng Cảnh Duệ chà sát tay "Bây giờ chỉ có hai chúng ta?"

Hừ lạnh một tiếng, Lưu Mật Nhi xoay người đi tới giường nhỏ.

Phụng Cảnh Duệ vội vàng đuổi theo, lại bị gối đầu đập tới trước mặt làm cho dừng bước chân lại.

Ôm gối đầu, Phụng Cảnh Duệ không vui "A Đại, ngươi làm gì vậy?"

Lưu Mật Nhi nói "Ta ngủ trên giường"

Khóe miệng lập tức hiện ra một đường cong, vồ vồ gối đầu, Phụng Cảnh Duệ đi theo phía sau.

Vừa đẩy đẩy lồng ngực của hắn, mặt Lưu Mật Nhi không lộ vẻ gì hết, chỉ vào cái bàn "Ngươi ngủ trên bàn!"

"Tại sao?" Phụng Cảnh Duệ bất mãn "Trên giường rõ ràng đủ chỗ ngủ!"

"Ta thói quen ngủ một mình!"

"Ngươi cũng có thể tập thói quen ngủ với ta!"

"Không cần!" Lưu Mật Nhi nhanh chóng mở miệng. Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn hắn.

Hồ hấp của Phụng Cảnh Duệ cứng lại, nhìn chăm chăm Lưu Mật Nhi, trong lúc nhất thời hai người không ai mở miệng.

Thở dài, Lưu Mật Nhi xoay người đi tới cửa.

"Ta ra đặt thêm một phòng!"

Hắn bỗng nhanh chóng dùng sức, cả người nàng bị kéo trở lại.

Phụng Cảnh Duệ cười mỉa "A Đại, đừng nóng giận, ta ngủ trên bàn là được!"

Lưu Mật Nhi lặng yên.

Hai người cứ như vậy trầm mặc không nói.

Chợt một âm thanh treu ghẹo truyền đến.

"Đây là lần đầu tiên thấy người uất ức như vậy trước một người. Ha ha ha!"

Theo giọng nói nhìn ra thì có một nam tử đang ngồi dựa vào thành cửa sổ.

Tay áo màu đen bởi vì gió nhẹ nhàng bay, miệng cười chúm chím, con người chứa đựng thâm ý khác nhìn hai người.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Lưu Mật Nhi tự nói với mình. Người đàn ông này nàng không thích! Yên lặng xoay người để nguyên quần áo nằm xuống trên giường, nàng coi thường sự xuất hiện của nam nhân đó, nàng nhắm mắt ngủ.

Lúc có người thứ ba xuất hiện, về mặt Phụng Cảnh Duệ lạnh xuống, liếc nhìn người tới.

"Sao người lại tới đây?"

"Có người thuê ta trừ tai họa là người! Ta chỉ là tới xem con mồi của ta mà thôi!" Nam tử khẽ cười nhảy xuống khỏi song cửa sổ, tìm cho mình một chỗ ngồi xuống.

Phụng Cảnh Duệ nhướng mày "Ta không biết là ta có may mắn trở thành con mồi của người."

"Người đã là rồi đó!" Nam tử chống cằm nhìn người trên giường "Khẩu vị của người. . . . . Thật nặng."

Nhẹ nhàng linh hoạt đứng ngăn trước mặt hắn, Phụng Cảnh Duệ mím môi "Ai muốn giết ta!"

Nam tử sờ lên cằm "Ừm. . . . . Bí mật!"

Phụng Cảnh Duệ trường chân một đạp, "Người có thể lăn!"

Lần nữa nhảy lên bệ cửa sổ, nam tử háng giọng cười một tiếng "Phụng Cảnh Duệ, lần sau tới gặp người không phải là Khuất Thiên Hàn này rồi!"

Phụng Cảnh Duệ hừ hừ "Làm giao dịch thì như thế nào?" Hắn nghiêm túc đề nghị!

"Hả?"

"Thôi, ta biết là ai rồi!" Phụng Cảnh Duệ chột cười một tiếng.

Khuất Thiên Hàn nhìn Phụng Cảnh Duệ, trong ánh mắt lóe ra vẻ khác thường, "Phụng Cảnh Duệ, ra khỏi Minh cốc. Chúng ta, bắt đầu rồi!"

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ ngẩn người rồi chột cười nói "Ta hiểu."

Lời của hai người đàn ông này truyền vào tai của Lưu Mật Nhi đang giả vờ nhắm mắt ngủ say, nàng từ từ mở mắt.

Cái gì, bắt đầu? !

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dù sao cũng phải chết, không bằng chết trên người Mật Nhi

Thân thể được một vòng tay ấm áp ôm chặt, Lưu Mật Nhi dụi dụi mắt, im lặng than một tiếng rồi chột giật mình, sau đó lại ngủ tiếp.

Phụng Cảnh Duệ liếc thiên hạ đang ngủ say trong lòng đầy ý cười. Hắn vươn tay ra luồn vào áo Lưu Mật Nhi.

Đúng lúc đó, một bàn tay bắt lấy bàn tay đang làm loạn của hắn.

Lưu Mật Nhi quay sang, "Làm gì vậy?"

Phụng Cảnh Duệ cười ngượng ngùng, "A Đại, nàng đừng đề phòng ta như thế." Dù sao những thứ nên nhìn nên sờ đều đã sờ rồi.

Lưu Mật Nhi khép chặt vạt áo, ngồi dậy, nhìn hắn một cách cẩn thận, nhìn hắn bằng ánh mắt 'người nghĩ ta là kẻ ngốc à?'

Phụng Cảnh Duệ háng giọng, sờ sờ cái mũi đầy mắt tự nhiên, nhếch môi, "A Đại, nàng vẫn không muốn nói cho ta biết tên nàng à?"

"...Mật Nhi, Luru Mật Nhi!"

Phượng Cảnh Duệ nhảm khề một lát, "Mật Nhi, Mật Nhi!"

"Đủ rồi! Ngươi có phiền hay không hả?" Nàng xoay người giấu đi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của mình.

Phượng Cảnh Duệ không ngừng gọi tên khiến lòng nàng tràn đầy cảm xúc không rõ.

Không biết là hấn có cố ý không mà cứ quẩn lầy nàng gọi không ngừng.

"Mật Nhi, Mật Nhi, Mật Nhi..."

Rốt cuộc, Luru Mật Nhi không chịu nổi mà xoay người, phun lửa giận vào người hấn, "Phiền chết mất! Ngươi chưa dứt sữa à? Kêu cái gì mà kêu!"

Mặt Phượng Cảnh Duệ sáng ngời: "Nàng cho ta hả?"

"Cho thứ quý gì?"

"Chẳng phải nàng nói ta chưa dứt sữa sao?"

"..." Luru Mật Nhi không nói gì, xoay người đưa lưng về phía hấn, nằm xuống.

Giọng nói đầy tiếc nuối của Phượng Cảnh Duệ truyền tới: "Không cho ta thật hả?"

Luru Mật Nhi hít một hơi thật sâu, quyết định không đếm xỉa tới người này!

Người phía sau lưng vuron ngón trở ra chọc chọc vào lưng nàng.

Một lần, hai lần...

Luru Mật Nhi nhắm mắt, không để ý tới!

Ba lần, bốn lần...

Luru Mật Nhi xoay người, "Phượng Cảnh Duệ, ngươi có yên được không!"

Một đôi mắt đen như mực nhìn nàng đầy tội nghiệp, y như nàng cái gì hấn vậy.

Một tay hấn nắm ngón tay nàng, đặt giữa bàn tay to của mình, nói, "Vừa nãy nàng nghe được hết mà?"

Luru Mật Nhi nhìn hấn, chờ hấn nói tiếp.

Phượng Cảnh Duệ thật bi thương, "Ta bị người đuổi giết đó!" Sao mặt nàng không có chút cảm xúc nào.

Mặt Luru Mật Nhi đen lại, "Chẳng phải bây giờ ngươi còn sống tốt đấy sao?"

"Đó là sát thủ chưa tới!" Phượng Cảnh Duệ giải thích.

Bỗng nàng nghĩ tới một vấn đề, "Ta phải làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, hấn càng bi thương hơn, "Bọn chúng muốn giết ta mà!"

"Cho nên ta bị ngươi liên lụy!" Luru Mật Nhi nói thật nghiêm túc.

Phượng Cảnh Duệ day day mi tâm, "Đây không phải là điểm quan trọng có được không?"

"Điểm quan trọng là gì?"

"Ta bị đuổi giết!"

"Cũng không phải đuổi giết ta!" Luru Mật Nhi liếc trắng mắt.

Phượng Cảnh Duệ mở to hai mắt, sau đó mím môi, xoay người đưa lưng về phía Mật Nhi.

Vốn Luru Mật Nhi đang nghe tới lời kế tiếp của hấn, nhin không được mà cảm thấy trong bụng nhộn nhạo.

Một tay Phượng Cảnh Duệ nắm lấy góc chăn, vừa nói đầy uất ức, "Mật Nhi không quan tâm ta. Uống công ta thích nàng như vậy. Mật Nhi là người xấu!"

Đồ sâu xa. Từng gặp người không biết xấu hổ nhưng không có ai hơn Phụng Cảnh Duệ cả!

Thấy Lưu Mật Nhi phớt lờ mình, hắn bỗng xoay người. Nàng không chú ý một chút đã bị hắn áp dưới thân. Hắn nhìn nàng đầy đắc ý, tốc độ thay đổi sắc mặt cực nhanh.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn, hoàn toàn không lo bây giờ hắn sẽ làm gì mình.

Đúng là Phụng Cảnh Duệ không làm gì nàng nhưng cũng sẽ không buông tay dễ dàng như vậy.

Hắn đề nghị một cách nghiêm túc, "Dù sao cũng phải chết, không bằng chết trên người Mật Nhi!"

Máu không tự giác được mà tập trung trên mặt, Lưu Mật Nhi nắm chặt nắm đấm, cố gắng nhịn xúc động để không vùng vẫy lên, nói, "Biết là ai không?"

Rốt cuộc vẫn hỏi ra miệng!

Phụng Cảnh Duệ đang cười trên tấc, nghe thấy câu hỏi của nàng thì giật mình. Chợt hắn xoay người để Lưu Mật Nhi nằm trên người mình, vùi đầu vào cổ nàng.

Hơi thở ấm áp thổi vào cổ nàng ngửa ngửa. Lưu Mật Nhi không đẩy hắn ra.

Lâu sau, Phụng Cảnh Duệ cong môi cười, "Mật Nhi, đây là muốn đi theo ta hả?"

Trả lời hắn là Lưu Mật Nhi một cước đạp hắn xuống giường.

Nhẹ nhàng lăn một vòng để ổn định thân mình, Phụng Cảnh Duệ mỉm cười nhìn bóng lưng Lưu Mật Nhi, nụ cười bên môi lạnh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Khéo léo làm chút kế nhỏ để kiếm ít tiền

Lưu Mật Nhi nghĩ xem vấn đề đầu tiên mà bọn họ gặp là gì?

Nhưng nàng không thể ngờ được rằng vấn đề đầu tiên của bọn họ lại là...không có tiền!

Phụng Cảnh Duệ nhìn Lưu Mật Nhi bằng ánh mắt lấy lòng, "Mật Nhi, nàng còn đang tức giận à?"

Lưu Mật Nhi nhìn hắn, mặt không chút thay đổi, quay đầu đi, tiếp tục nhìn ngã tư đường. Không biết nàng đang tự hỏi gì.

"Mật Nhi, nàng nói chuyện với người ta đi."

Dường như là xác định gì đó, Lưu Mật Nhi từ từ ngoảnh đầu lại, hỏi: "Y thuật của người tốt lắm đúng không?"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu: "Tạm được."

Lưu Mật Nhi hơi gật đầu: "Tốt lắm! Người bán thân đi."

Nghe vậy,

Phụng Cảnh Duệ cực kỳ sợ hãi, ôm chặt vật áo của mình, nhìn Mật Nhi bằng ánh mắt không dám tin.

"Mật Nhi, sao nàng...lại bảo ta đi bán mình?"

Lưu Mật Nhi lạnh nhạt quét nhìn hắn, "Không đi...Vậy ta đi?"

Phụng Cảnh Duệ mím môi, "Sao ta có thể để Mật Nhi làm chuyện này được? Được rồi, đã như vậy thì để ta đi hi sinh cho?"

Nghe hắn khoa trương kia! Lưu Mật Nhi ngược nhìn trời, trợn trắng mắt.

"Đi nhanh đi!"

Mượn một cái bàn, Lư Mật Nhi ra hiệu bằng mắt, Phụng Cảnh Duệ ngồi xuống trước bàn.

Không cần Mật Nhi phải mở miệng, chỉ riêng bộ dáng tuấn mỹ như hoa anh đào của Phụng Cảnh Duệ cũng đủ để không ít người qua đường dừng bước lại nhìn.

Phụng Cảnh Duệ nhìn thoáng qua Lư Mật Nhi, nhìn đám người vây quanh một chút.

Lư Mật Nhi hắng giọng, "Các vị có bệnh gì không tiện nói ra, công tử nhà chúng ta hiểu sơ ít thuật Kỳ Hoàng*, có thể chữa bệnh miễn phí cho mọi người."

(*)Kỳ Hoàng Chi Thuật : hoàng là chỉ Hiên Viên hoàng đế, Kỳ là thuộc hạ của ông ta là Kỳ Bá. Tương truyền, hoàng đế thường cùng Kỳ Bá , Lôi Công bàn luận về vấn đề y thuật, chẩn đoán và trị liệu cho bệnh nhân. Sau đó chép vào một quyển gọi là hoàng đế nội kinh tức là kỳ hoàng chi thuật, chính là kinh điển lý luận trong Trung Y.

Xem thêm: viewtopic.php?f=172&t=303576

Nàng vừa nói những lời này ra, người xung quanh xôn xao thảo luận, "Miễn phí? Không cần tiền? Không cần tiền? Có phải lừa đảo không? Làm gì có chuyện tốt như vậy?"

"Đúng vậy, đúng vậy! Trên thế giới này làm gì có chỗ nào có chuyện tốt như vậy! Mới không tin đâu!"

"Nhưng bọn họ không cần tiền, vì sao lại phải lừa chúng ta?"

Lời của tam cô lục bà truyền vào tai Lư Mật Nhi. Nàng xoay người ra khỏi đám người, không bao lâu sau lại xuất hiện. Phụng Cảnh Duệ luôn duy trì im lặng mà nhìn nàng.

Không lâu sau, một người quần áo rách rưới, chân bị thọt ngồi xuống trước mặt Phụng Cảnh Duệ. Người đó run giọng nói, "Đùi ta...Có cách nào không? Nếu có thể chữa khỏi, ta có thể đi làm, không liên lụy tới người nhà nữa!"

Phụng Cảnh Duệ chứa ý cười, từ từ vươn tay, "Ta xem nào!"

Ngón tay thon dài đáp lên cánh tay dơ bẩn, mặt Phụng Cảnh Duệ không hiện lên chút ghét bỏ nào. Một lát sau, hắn từ từ đứng dậy, rút ngân châm trong tay áo ra.

Nam nhân thọt chân thấy thế thì mặt run lên, nhìn không được mà đỏ mồ hôi lạnh.

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, vuốt ve trên đùi nam nhân một lát rồi bồng hạ châm.

Nam nhân thọt chân vừa định hét lên thì dường như phát hiện ra không đau lắm, nhưng vẫn căng thẳng nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ hạ châm nhiều lần rồi thu châm, đứng lên, "Được rồi! Huỳnh thử xem nào!"

Nam nhân thọt chân nhìn thoáng qua Lư Mật Nhi đầy nghi ngờ. Mấy người đứng sau gật đầu, nam nhân thọt chân đứng lên, mắt cá chân run rẩy, từ từ di chuyển.

Bình thường rồi...

Người xung quanh thấy một màn này thì không khỏi kinh hô lên.

Không bao lâu sau, trước mặt Phụng Cảnh Duệ có một hàng dài.

Lư Mật Nhi hài lòng nhếch môi cười.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói truyền tới từ bên cạnh.

"Công tử, tiền người đồng ý đưa ta đâu?"

Lư Mật Nhi quay sang nhìn thì thấy là nam nhân chân thọt vừa rồi. Nàng mỉm cười, xoay người lôi nam nhân sang bên cạnh, lấy ra vài đồng tiền từ trên người, đặt vào lòng bàn tay hắn, "Cảm ơn đã giúp đỡ!"

Nam nhân thọt chân nhìn nàng, xoay người rồi đi một cách hài lòng.

Lư Mật Nhi lặng yên quay trở lại bên cạnh Phụng Cảnh Duệ. Người này thông thả liếc nàng một cái rồi cao giọng, "Người tiếp theo!"

Cho tới khi sắc trời dần tối, trước mặt Phụng Cảnh Duệ vẫn là một hàng dài.

"Mật Nhi, ta mệt!" Phụng Cảnh Duệ nói.

Luru Mật Nhi gật đầu, "Được bao nhiêu tiền rồi?" Nàng nhìn thoáng qua hắn. Tuy đã nói là không thu tiền nhưng dân làng tốt bụng cảm thấy bọn họ làm vậy thật lố nên đều để lại chút ít tiền, còn cả một đồng lớn lương thực.

"Được hai mươi lượng rồi!"

Luru Mật Nhi gật đầu hài lòng, "Tốt lắm, kết thúc công việc thôi!" Đêm nay có thể tìm một khách điểm tốt để nghỉ ngơi rồi.

Phượng Cảnh Duệ ôm một đồng lương thực đi theo sau Luru Mật Nhi, không kim được mà nghĩ rốt cuộc ai mới là chủ tử?!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mượn ít tiền trên người sát thủ

Một đồng lương thực được ông chủ khách điểm mua dưới sự đề nghị của Luru Mật Nhi. Lại có doanh thu nữa.

Dưới sự kháng nghị mãnh liệt của nàng, lúc này nàng mới có một gian phòng của riêng mình. Trong phòng, Luru Mật Nhi tính toán có nên dùng cách làm giàu như thế này không.

Bỗng, tiếng đao kiếm chạm nhau truyền tới, Luru Mật Nhi hơi nhú mày. Tới chỗ nào cũng gặp phải chuyện như vậy. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì lại không đúng.

Nàng mở cửa phòng thì thấy Phượng Cảnh Duệ đang đánh nhau với một đám người mặc đồ đen. Thấy nàng xuất hiện, Phượng Cảnh Duệ rống lên: "Về phòng!"

"A, à..." Đương nhiên Luru Mật Nhi sẽ không ngốc mà xông lên nên đóng ngay cửa phòng lại. Dù sao thì cũng chẳng giúp được gì, tính mạng nàng rất đáng quý.

Tuy là như thế nhưng nàng vẫn không nhìn được mà nằm bò lên cửa, nhìn tình hình bên ngoài qua khe cửa.

Thành thật mà nói thì công phu của Phượng Cảnh Duệ không tệ. Ngoài Phượng Dương Thủ thì nàng không thấy ai là đối thủ của hắn. Đương nhiên, thật ra hắn cũng chưa từng thấy Phượng Cảnh Duệ đánh nhau với người khác.

Đang trong lúc suy nghĩ thì Phượng Cảnh Duệ đảo chân dài qua, người mặc áo đen bay ra ngoài trong nháy mắt. Mà ở cạnh chân hắn là một tên áo đen khác đã ngã xuống.

Mối nguy đã được xua tan, Luru Mật Nhi đẩy cửa ra: "Giải quyết rồi hả?"

Mây đen vừa tràn đầy trên mặt Phượng Cảnh Duệ tan đi ngay lập tức. Hắn cười yếu ớt, bước lên nói lấy lòng, "Mật Nhi..."

Người này biến sắc mặt thật nhanh. Luru Mật Nhi quét mắt nhìn hắn một cái.

Phượng Cảnh Duệ quyết nước miếng, cười: "Mật Nhi, Mật Nhi, ta có lợi hại không? Có phải nên thưởng cho ta không? Đêm nay ta ngủ cùng nàng được không? Không có nàng bên cạnh, ta ngủ không được!"

Luru Mật Nhi đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, khom người nhìn tên mặc áo đen đã ngã xuống bên cạnh.

Phượng Cảnh Duệ rất bị thương, "Mật Nhi không được sờ nam nhân khác!" Hắn cầm lấy tay nàng.

Luru Mật Nhi nhú mày, "Trên người hắn có tiền!" Ý là đừng có nhiều lời.

Phượng Cảnh Duệ liếc nhìn nàng một cái đầy kinh ngạc, sau đó vươn tay lần mò trên người tên áo đen, mò lấy túi tiền rồi quơ quơ trước mặt Luru Mật Nhi.

"Mật Nhi, ta tìm được rồi!"

Khóe miệng tên áo đen nằm trên đất giật giật, chột buồm vũ khí trên tay ra. Lúc này toàn thân hắn không có tí sức lực nào cả.

Luru Mật Nhi vươn tay nhận lấy túi tiền, ước lượng trên tay một chút, lấy ra một chút bạc, đặt trên người tên áo đen, nói: "Đừng nói ta không có lòng đồng tình. Ta cho người lộ phí này!"

Khóe miệng tên áo đen lại rút lần nữa.

Phượng Cảnh Duệ nhìn một màn này, đôi môi mỏng nhếch lên, "Mật Nhi, có tiền rồi, có phải ta không cần phải bán thân nữa không?"

Lưu Mật Nhi nhìn hần: "Ngươi cho rằng kiếm được số tiền này dễ dàng lắm à?"

Phượng Cảnh Duệ: "..."

Cất kỹ túi tiền, Lưu Mật Nhi xoay người đi vào phòng, trở tay đóng cửa lại đi ngủ!

Lúc này, nụ cười trên mặt Phượng Cảnh Duệ cũng nhạt dần, ánh mắt đầy mây đen lướt qua tên mặc đồ đen trên đất, âm trầm nói: "Bảo hần phải người hữu dụng chút! Đám áo đen các ngươi chưa đủ đâu! Hắc Bạch song y của Sát Thủ đường quá coi trọng các ngươi rồi!"

Khóe miệng tên áo đen tràn đầy lạnh lùng, "Ngươi..."

"Đừng có mà ám ức. Nếu các ngươi có một nửa công lực của Hắc Bạch song y thì bây giờ đã không nằm đây rồi. Cút đi!"

"Phượng Cảnh Duệ, ngươi thật sự cho rằng không có ai động đến ngươi được à?"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì từ từ xoay người, "Lời này... Ta thật không biết! Có bản lĩnh thì Sát Thủ đường tới thử nghiệm một chút đi!" Dừng lại, hần nhìn khuôn mặt nhăn nhó của ông chủ, nói, "Không ngờ nhỉ? Chẳng lẽ muốn ở lại bồi thường thiệt hại cho ông chủ nhà người ta à?"

Tên áo đen buồn bực khụ một tiếng, gian nan đứng lên, dặt tay vài đồng bọn khác đi ra khỏi khách điểm.

Phượng Cảnh Duệ nhìn ông chủ một chút, khuôn mặt tuấn tú chứa ý cười, "Ông chủ này, đừng lo lắng, sáng mai sẽ đền cho ông!"

Ông chủ thấy vị công tử này biến sắc mặt cực nhanh thì lập tức gạt đầu, không nhìn được mà toát mồ hôi. Người ở đây hôm nay đều có lai lịch cả.

Đi ngang qua cửa phòng Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ nhìn không được mà cười nhẹ.

Nô lệ của tiền bạc này!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Rương vàng bạc đưa tới cửa

Vô Trần đứng trước Trúc Uyển nói chuyện với một nữ nhân nâng một cái rương, xuất hiện trước mắt Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi. Buông cái rương xuống, nữ nhân rút một cuốn sổ trong ngực ra, đứng lại.

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua cái rương rồi nhìn Vô Trần và nữ nhân một chút.

Hần nhíu mày, "Đây là cái gì?"

Vô Trần không nói gì, chỉ mở cái rương ra.

Trong phút chốc, trước mắt Lưu Mật Nhi sáng ngời. Một rương toàn bạc tỏa sáng lấp lánh. Thật là một cái rương đầy, vền vẹn một rương.

Thấy tiền, mi tâm Phượng Cảnh Duệ càng cau chặt thêm, "Sao các ngươi biết?"

Chuyện hần không có tiền chỉ xảy ra hai ngày gần đây, sao Vô Trần lại xuất hiện?

Vô Trần ho nhẹ một tiếng, "Lão cóc chủ có chuyện muốn nói!"

Hần biết ngay nhất định ông già này sẽ phái người đi theo mình.

Phượng Cảnh Duệ nhíu mày, "Nói gì?"

Đầu tiên Vô Trần nhìn lướt qua Phượng Cảnh Duệ rồi xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía mọi người.

Lưu Mật Nhi nhíu mày, cùng Phượng Cảnh Duệ nhìn nhau.

Vô Trần nói, "Lão cóc chủ bảo thuộc hạ chuyển nguyên văn cho người."

"Ủm!" Chắc chắn lời này chẳng có gì hay ho cả.

"Tiểu tử thú, con không có tiền thì lão tử cho con. Có người muốn mạng của con, lão tử sẽ phái người che chở con. Nhưng có một điều, không được bước vào Minh Cốc một bước, không được cướp đoạt nữ nhân với lão. Nếu không lão tử sẽ không cho người toàn mạng mà về." Vô Trần truyền nguyên văn lời Phụng Dương cho Phụng Cảnh Duệ.

Vừa dứt lời, Phụng Cảnh Duệ lập tức xù lông, "Liên quan gì tới ông ta? Sao ông ta biết?"

Vô Trần ho nhẹ một tiếng, "Lão cốc chủ phái người đi theo người. Lúc thuộc hạ quay về báo cáo thì phu nhân biết được. Lúc này lão cốc chủ mới đưa tiền sang."

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy thì hơi sững sờ, "Sao bà biết?" Dựa vào kinh nghiệm ngày trước thì ý muốn bảo vệ của ông già với mẹ cực kỳ biến thái. Chắc chắn lão sẽ tránh không cho bà biết.

Vô Trần cùng nữ tử vẫn luôn nói chuyện với hần nhìn nhau, hăng giọng, nói, "Phu nhân cũng không biết người đi vắng."

Lần này Phụng Cảnh Duệ đã hiểu. Lão già đuổi mình ra ngoài, mẹ muốn đi tìm nên mới nghe được mấy lời này.

"Sao các ngươi lại tới?" Hần ghét có người trước mặt sau lưng cho nên lúc rời đi cũng không gọi hai người Vô Trần theo.

"Phu nhân bảo tiểu nhân tới bảo vệ người. Còn Vô Ngân thì lão cốc chủ phái đi...quản sổ sách!" Lúc nói xong lời cuối cùng thì Vô Trần không nhịn được mà nhếch môi.

Phụng Cảnh Duệ: "..."

Nhắc tới Vô Ngân, Lưu Mật Nhi quay sang nhìn thoáng qua. Thì ra nữ tử này tên là Vô Ngân! Rất đẹp, nhưng cũng lạnh lùng như Vô Trần vậy.

Ngay lúc Lưu Mật Nhi đánh giá Vô Ngân thì Phụng Cảnh Duệ cầm lấy cổ tay nàng, nịnh nọt nói, "Mật Nhi, ta có tiền rồi!"

Lưu Mật Nhi nhướn mày, "Sau đó?"

"Ta có thể khỏi phải bán thân nữa không?"

Lưu Mật Nhi giả vờ cân nhắc, lâu sau mới gật đầu, "Tạm thời vậy!" Dù sao thì cũng đã có danh tiếng, sau này tiền sẽ càng ngày càng nhiều.

Phụng Cảnh Duệ thở ra một hơi đầy khoa trương, "Mật Nhi, nàng thật tốt!"

Lưu Mật Nhi nhìn Phụng Cảnh Duệ đầy kỳ lạ, sau đó nàng đảo mắt nhìn Vô Trần, nói một cách nghiêm túc, "Chủ tử các ngươi có bệnh!!"

Vô Trần nhướn mày.

Phụng Cảnh Duệ kêu lên, "Mật Nhi, nàng rửa ta!"

Không thèm quan tâm tới lời rống của Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi nghiêm mặt, nói, "Đừng nghỉ ngơi. Hần có bệnh thật!"

"Mật Nhi..."

Vô Trần hăng giọng, nói, "Vô Trần không hiểu!"

"Hần thích bị ngược đãi. Ta đói rồi!" Nửa câu trước là nàng nói với Vô Trần, nửa câu sau là nói với Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ cầm lấy tay nàng ngay lập tức, "Đi, ăn cơm thôi!"

Bị người kéo chạy đi, Lưu Mật Nhi vội vàng quay lại nhìn Vô Trần, "Tiền..."

Phụng Cảnh Duệ im lặng.

Chưa bao giờ thấy người thích tiền như vậy! Đây là vẻ mặt thoáng hiện lên trên mặt Vô Trần và Vô Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nghỉ đêm ở cửa miếu gặp người lạ

Có tiền nên tự nhiên cũng không cần Phụng Cảnh Duệ phải lao động vất vả. Hơn nữa còn có thêm hai người Vô Trần và Vô Ngân quản lý nên một nhóm bốn người rất thoải mái.

Lưu Mật Nhi cũng không phát hiện ra bọn họ thế này là như đang lẩn trốn, ngoài chuyện thỉnh thoảng có vài sát thủ xuất hiện đánh đánh giết giết. Nhưng những lúc đó, chẳng cần Phụng Cảnh Duệ phải ra tay thì Vô Trần đã thu phục rồi.

Sau vài lần, Lưu Mật Nhi cũng cảm thấy những sát thủ này căn bản đến là để chơi đùa. Hình như bất ngờ thấy hấn, tiện tay giết giết. Về phần có thể giết được hay không thì còn tùy. Mà người phải những sát thủ này tới chắc cũng biết được năng lực của Phụng Cảnh Duệ. Mỗi lần bọn họ tới đều qua loa cho xong việc rồi nhanh chóng rời đi.

Hoàn toàn là đi ngang qua ư...

Sau này được Vô Trần giải thích thì Lưu Mật Nhi mới biết những tên sát thủ này được phân thành từng cấp.

Hắc, Bạch, Lam, Hồng, Thanh!

Theo ấn ký được khắc sâu trên tay sát thủ thì hình như đều chưa vượt qua cấp Lam. Về điểm này, người muốn giết Phụng Cảnh Duệ cũng không tập trung, hoàn toàn không cần biết bọn họ có thành công hay không.

Ngày hôm đó, bọn họ lỡ mất khách điểm, đành phải trú chân trong một ngôi miếu đồ nát một đêm.

Thừa dịp Vô Trần và Phụng Cảnh Duệ ra ngoài săn thú, Lưu Mật Nhi nhìn Vô Ngân vẫn không nhiều lời, hỏi, "Người muốn giết Phụng Cảnh Duệ là ai?"

Vô Ngân nhìn lướt qua nàng, nói bằng giọng điệu lạnh lẽo, "Không biết!"

Lưu Mật Nhi sờ sờ mũi. Hình như người này không thích nàng? Vì sao? Cho tới bây giờ nàng chưa nói được vài câu với người này mà? Chẳng lẽ...

"Người thích Phụng Cảnh Duệ à?" Nàng thốt ra theo bản năng.

Vô Ngân nghe vậy thì lập tức trừng lớn hai mắt, nhìn nàng bằng ánh mắt hoảng sợ, vẻ mặt không dám tin.

Nhìn bộ dáng của nàng không giống há?! Lưu Mật Nhi buồn rầu nghĩ.

"Mật Nhi, nàng muốn hù chết Vô Ngân à?" Lúc này, một tay Phụng Cảnh Duệ cầm con thỏ hoang, cất bước đi tới.

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn, không đành lòng nhìn cảnh tượng máu tanh này, chợt xoay mặt đi, "Chẳng lẽ người cũng nghĩ là mình biến thái tới mức làm nàng sợ sao?"

Phụng Cảnh Duệ: "...Nàng dọa Vô Ngân rồi!"

Lưu Mật Nhi quay sang nhìn bộ dáng bàng hoàng của Vô Ngân. Nàng không rõ, "Vì sao? Đúng là hình tượng chủ tớ yêu nhau mà!"

Không đợi Phụng Cảnh Duệ nói, Vô Ngân lắc đầu ngay lập tức, "Ta không cần!" Vẻ mặt hoảng loạn.

"Ặc..." Lần này Lưu Mật Nhi càng thêm khó hiểu.

Thấy bộ dáng ngẩn người của nàng, Phụng Cảnh Duệ vỗ vỗ đầu nàng, cười, "Ta chỉ muốn Mật Nhi thích thôi!"

Lưu Mật Nhi: "..."

Lúc nàng lại nhìn về phía Vô Ngân thì chỉ thấy nàng ta dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái mà nhìn mình.

Lưu Mật Nhi mất tự nhiên, sờ sờ mặt mình, nói đầy khó hiểu, "Bộ dạng ta rất kỳ quái à?"

Phụng Cảnh Duệ quay sang, cười nhạt, "Không có!"

"Vậy..."

"Vô Ngân chỉ khâm phục nàng mà thôi!" Phụng Cảnh Duệ giải thích.

Lưu Mật Nhi trừng lớn mắt, "...Khâm phục ta?" Sao nàng lại cảm thấy ánh mắt này thoát nhìn rất khủng bố nhỉ.

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, nói không nghiêm túc lắm, "Nàng ấy chỉ khâm phục nàng thôi, sao dám như thế với ta!"

Nghe vậy, khoe miệng Lưu Mật Nhi giật giật, "Có gì mà không dám?"

Phượng Cảnh Duệ cười thần bí, điểm điểm lên chóp mũi nàng, "Chỉ có nàng không sợ ta!"

Bống Luru Mật Nhi ngẩn ra, nhìn nụ cười cung chiêu nơi khóe môi hắn. Người này, động tác này có phải quá tự nhiên không!

Mật nàng trầm xuống, đánh bốp một cái lên tay hắn.

"Bỏ móng vuốt ra!"

Phượng Cảnh Duệ vẫy vẫy tay. Nữ nhân này đánh đau quá! Hắn vừa định nói thì trước cửa miếu bỗng tối sầm lại nên giương mắt nhìn.

Một nữ tử phục sức dị tộc, mang theo hai nam nhân nhìn rất hung thần ác sát vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Công chúa Miêu tộc động chân tình

Người bình thường thấy bên trong miếu có người cũng sẽ tránh đi? ! Dù sao đây cũng là xâm phạm quyền riêng tư của nhau! Luru Mật Nhi âm thầm suy nghĩ.

Nhưng ba người này lại khác biệt. Rõ ràng thấy bên trong miếu có người cũng không lui ra chỗ khác. Chuyện này làm cho bọn người Phượng Cảnh Duệ khẽ nhíu mày. Nhưng bọn họ cũng không lên tiếng, xuất môn tại ngoại (*ra khỏi nhà thì phải tùy thuộc vào bên ngoài) bọn họ không để ý những thứ này!

Mùi thơm của thức ăn càng ngày càng đậm hơn, ánh mắt của ba người họ đang nằm nghỉ tam bên kia cũng không ngừng quét qua.

Nhóm người Luru Mật Nhi vốn không phải là người thích nhiều chuyện, cũng sẽ không có bống dung thiện lương nên làm như không thấy.

"Đạt Mỗ, ta muốn ăn!" Nữ tử mặc đồ dị tộc mở miệng yêu cầu, trong giọng nói có ý không cho cự tuyệt.

Nam nhân có tên Đạt Mỗ từ từ tiến lên, Luru Mật Nhi yên lặng chờ đợi.

Ngoài dự đoán của mọi người, bộ dáng của Đạt Mỗ mặc dù như hung thần ác sát, nhưng hắn lại đứng trước mặt Luru Mật Nhi đỏ mặt không nói làm cho nàng muốn mỉm cười.

Đạt Mỗ đỏ mặt mở miệng "Lương khô của chúng tôi đã dùng hết rồi, không biết có thể hay không. . . . ." Hắn nhìn miếng thịt chín, không nhận được nuốt nước miếng.

Hi hi

Luru Mật Nhi không nhận được bật cười, thật không nghĩ tới một nam nhân thô tục lại có vẻ mặt xấu hổ như vậy.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại "Không cho!"

Lời vừa dứt, nữ tử mặc trang phục dị tộc nhảy lên "Người dám!"

Phượng Cảnh Duệ chỉ lười biếng nhếch lông mày lên, không rảnh để ý!

Nữ tử đó đột ngột chạy tới, hai tay chống nạnh chỉ vào Phượng Cảnh Duệ "To gan, người dám cãi lời của bản công chúa!"

Công chúa? !

Luru Mật Nhi tròn to hai mắt, thiệt hay giả? !

Môi Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch lên, từ từ lặp lại "Không cho!"

"Cho. . . . ."

Luru Mật Nhi và Phượng Cảnh Duệ đồng thời mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ đảo mắt nhìn Mật Nhi, nét mặt bất mãn nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi làm như không thấy, từ từ đứng dậy "Có thể cho cô nương! Nhưng không thể lấy không! Cô nương mua đi!" Mặc dù đã có tiền, nhưng thời điểm có thể kiếm tiền nàng sao có thể cự tuyệt được.

Nữ tử tất nhiên không thuận ý. Bỗng xoay mặt nhìn Lưu Mật Nhi muốn nói nhưng lại không nói. Thật lâu sau, nàng từ từ xoay người "Đạt Lực, mang bạc ra!"

Kiểm tiền đương nhiên tốt, Lưu Mật Nhi cúi đầu đưa tay về phía Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ bất mãn chu miệng, vẻ mặt không cam lòng đặt thức ăn lên trên tay của nàng "Mật Nhi, ta nướng rất lâu!"

"Dù sao cũng đều là ăn, vào bụng người nào không phải đều giống nhau sao? Kiếm được tiền là tốt rồi!" Vừa nhận vừa đưa cho nữ tử "Cho cô nương! Bạc đã nhận hàng liền trao."

Sau đó chuyện xảy ra ngoài dự đoán của mọi người.

Lúc nữ tử nhận thức ăn đột nhiên nắm cánh tay Lưu Mật Nhi cười duyên. Tốc độ biến đổi sắc mặt nhanh đến mức hoàn toàn có thể so sánh với Phụng Cảnh Duệ.

"Công tử, người tên là gì?"

Lưu Mật Nhi há hốc mồm nhìn qua nữ tử đang ôm cánh tay của mình, đáy lòng lạnh đến mức buồn nôn. Một dự cảm xấu ập vào lòng.

Phụng Cảnh Duệ bỗng tách hai người ra, phòng bị nhìn nữ tử, nét mặt lo lắng "Làm cái gì đó?"

Thấy Phụng Cảnh Duệ, trong nháy mắt nữ tử đó tròn to hai mắt "Mắc nợ gì tới người? Cút ngay!"

Nói xong còn thò đầu ra nhìn Lưu Mật Nhi, bộ dáng thẹn thùng "Công tử. . . . . Người. . . . ."

Bộ dáng nữ tử thẹn thùng động lòng người khiến Lưu Mật Nhi rung mình. Nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước cách xa nữ tử. Giao do Phụng Cảnh Duệ xử lý.

Phụng Cảnh Duệ vung ống tay áo lên, nữ tử bị chấn động chân nhích xa, may mắn Đạt Lực đỡ được, trong nháy mắt nữ tử lắc mình ổn định cơ thể.

Nữ tử bỗng nhiên tròn to hai mắt "Đạt Lực, Đạt Mỗ, ta muốn công tử kia!" Nàng dậm chân chỉ vào Lưu Mật Nhi.

Mật Nhi đang hưởng thụ mỹ vị nghe vậy giật mình tròn to hai mắt, trở tay chỉ vào bản thân "Ta?"

"Không sai, chính là người! Ta muốn thành thân với người, ta muốn sinh con cái với người!" Nữ tử hất cằm lên nói.

Trong nháy mắt Mật Nhi sửng sốt!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Nói dối có người thương

"Vị công chúa điện hạ này, cô nương đã đi theo chúng tôi ba ngày, đủ chứ? !" Lưu Mật Nhi không chịu nổi nhìn đám người của vị công chúa này.

Nghe nàng tự giới thiệu thì nàng ta tên là Diệp Ly Tâm, công chúa của Miêu tộc mang theo hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ tới tham gia đại hội võ lâm một tháng sau! Sản tiện du sơn ngoạn thủy.

Nhưng kể từ đêm đó nàng nói với Mật Nhi những lời nói hùng hồn như vậy thì cứ đi theo sau lưng bọn họ.

Diệp Ly Tâm cong môi đỏ mọng lên, đôi mắt xinh đẹp tỏ vẻ không vui.

"Ta không muốn, ta muốn đi theo người! Ta nói, ta muốn thành thân với người, sinh con cái với người!"

Nữ nhân này thật đúng là thẳng thắn!

Lưu Mật Nhi xoa xoa hàng lông mày "Ta sẽ không thành thân với người!" Đừng nói là sinh con nít. Nàng có thể có, nhưng là tự mình sinh!

"Ta mặc kệ, ta là công chúa, ta muốn người thế nào thì người phải như thế đó!" Hai tay Diệp Ly Tâm chống nạnh nói.

Lưu Mật Nhi xoay ngón giữa chỉ vào Phụng Cảnh Duệ đang đứng ở một bên "Cô nương nhìn hấn đi. . . . . Mi thanh mục tú, vô cùng tuấn duật (*đẹp trai)! Cô nương tại sao không chọn hấn? !"

"Mật Nhi" Phụng Cảnh Duệ kêu to.

Vô Trần và Vô Ngân nhìn nhau đồng thời lui về phía sau một bước cách xa vòng bão táp.

Diệp Ly Tâm lại đưa đáp án là "Ta không muốn một ‘Tiểu bạch kiếm’ (*kiểu yếu đuối, thụ sinh) Mẫu thân của ta nói, nam nhân có dáng dấp dễ nhìn không đáng tin cậy."

Lưu Mật Nhi im lặng. Nhìn lướt qua Phụng Cảnh Duệ, trong lòng thầm nghĩ: Mẹ cô nương nói quả thật không sai !

Vừa sơ sẩy một chút thì Diệp Ly Tâm đã ôm cánh tay của Mật Nhi "Lưu công tử, chàng có phải định bụng sẽ lấy ta rồi hay không?" Thuận tiện cọ xát vào y phục của nàng.

Lưu Mật Nhi im lặng nhẹ nhàng rút cánh tay của mình ra, đưa tay kéo Phụng Cảnh Duệ ngăn ở trước người mình.

Diệp Ly Tâm thấy nàng đi thì vội vàng đuổi theo. Lại bị Phụng Cảnh Duệ ngăn lại.

"Không cho phép đi theo chúng ta nữa!" Phụng Cảnh Duệ lạnh lùng nhìn nàng.

Diệp Ly Tâm tròn mắt "Ta càng muốn đi!"

Phụng Cảnh Duệ làm mặt lạnh "Còn đi theo chúng ta nữa thì ta sẽ không khách khí!" Bàn tay to của hấn sờ lên hông, đột nhiên nắm nhuyễn kiếm trong tay.

Đây là uy hiếp!

Diệp Ly Tâm nhìn Phụng Cảnh Duệ, cắn răng nghiền lợi nói "Người dựa vào cái gì mà quản ta như vậy?"

"Một chiêu giết chết người, có phải có thể hay không? !" Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng đặt nhuyễn kiếm ở trên cổ của Diệp Ly Tâm. Mặt đầy sát khí mở miệng.

Đạt Lực, Đạt Mỗ hai người muốn tiến lên thì Phụng Cảnh Duệ vung ống tay áo lên. Trong nháy mắt Vô Trần gia nhập, hai người nhanh chóng bị điểm huyết đạo không thể nhúc nhích.

Lưu Mật Nhi thấy thế tức giận mở miệng "Phụng Cảnh Duệ, đủ rồi! Dọa dọa nhỏ như vậy thì người làm sao ăn nói với phụ mẫu của người ta?"

Phụng Cảnh Duệ quay đầu cười, từ từ thu hồi nhuyễn kiếm, ‘tách’ một tiếng đặt kiếm trở về bên hông, lấy lòng nói "Mật Nhi, người ta chỉ nói giỡn với cô nương này một chút mà thôi!"

Lưu Mật Nhi cười "Tốt nhất là như vậy!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu "Đương nhiên là như vậy!"

Lưu Mật Nhi không để ý tới hấn, ngược lại nhìn Diệp Ly Tâm "Diệp cô nương, cô nương đừng đi theo chúng tôi nữa."

Diệp Ly Tâm không vui "Ta không muốn! Ta muốn đi theo người!"

Lưu Mật Nhi "Ta sẽ không thành thân với cô nương!"

Diệp Ly Tâm tự tin nói "Người nhất định sẽ!"

Lưu Mật Nhi lắc đầu cười khỏ "Ta sẽ không!" Nữ và nữ thành thân? Cổ đại sẽ khác hiện đại sao?

Diệp Ly Tâm tức giận "Người nhất định sẽ thành thân!"

Lưu Mật Nhi kiên trì "Ta sẽ không thành thân với cô nương!"

Diệp Ly Tâm "Người. . . ." Nàng nhú mày, chần chờ dang hai tay ra, giờ tay lướt qua trước mắt Lưu Mật Nhi. Chợt nhíu mày cười "Người nhất định cần ta theo người!"

Nét mặt Lưu Mật Nhi chấn động hoảng hốt, chợt lắc đầu lạnh nhạt nói "Người đã làm gì với ta?"

Chỉ thấy Diệp Ly Tâm vừa muốn há mồm, lập tức phát hiện một chương đánh tới, không đợi nàng phản ứng. Ngực đã bị một chương, trong nháy mắt cả

người bay ra ngoài. Rơi vào nơi cách Lưu Mật Nhi ba bước trên đất. Lập tức phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc. Trước mắt chợt lóe, Phụng Cảnh Duệ hơi thu lại mảy kiếm, cặp mắt lạnh lùng, quanh thân tản ra sát khí khiến người nhìn Diệp Ly Tâm

Phụng Cảnh Duệ cầm trường kiếm trên tay, lạnh nhạt nói: "Đưa thuốc giải ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tiểu gia vô lại ghen

Diệp Ly Tâm sợ hãi nhìn Phụng Cảnh Duệ đứng cầm kiếm, nàng buồn bực ho một tiếng "Ngươi dám làm ta bị thương?" Ở Miêu Cương, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đối xử với nàng như vậy.

Phụng Cảnh Duệ âm trầm nhếch môi, mắt lạnh nói: "Có gì mà không dám?" Cổ tay xoay nhẹ, lạnh lùng nói: "Đưa hay không đưa?"

Diệp Ly Tâm tức giận nói: "Không đưa!"

"Vậy ta sẽ giết ngươi!" Phụng Cảnh Duệ tức giận.

Thấy Phụng Cảnh Duệ thật sự nổi giận, Lưu Mật Nhi ngăn lại "Phụng Cảnh Duệ!"

"Tránh ra!" Phụng Cảnh Duệ cau mày.

Lưu Mật Nhi trừng mắt "Đây là chuyện của ta, không có quan hệ với ngươi!"

Phụng Cảnh Duệ lâm mất đáng thương, nói "Mật Nhi!"

"Cái gì? Ta không nói sai! Ngươi mặc kệ ta!" Lưu Mật Nhi quay đầu từ từ đi tới trước mặt của Diệp Ly Tâm, đỡ nàng ta lên rồi quan tâm hỏi "Diệp cô nương, cô nương không sao chứ?"

Nâng tay áo lau vết máu nơi khóe miệng, Diệp Ly Tâm cười tươi "Lưu công tử, công tử đau lòng vì ta? !"

Lưu Mật Nhi ngạc nhiên. Vị công chúa Miêu tộc này thật sự là. . . . . thẳng thắn, đáng yêu! Nàng dịu dàng cười "Xem ra cô nương không sao!"

Diệp Ly Tâm kêu to "Ta có. Ta có! Công tử quan tâm ta, lo lắng cho ta!"

Lưu Mật Nhi mở ra tay ra "Thuốc giải cho ta!"

Diệp Ly Tâm nhìn lòng bàn tay trắng nõn của Mật Nhi, mím môi sờ sờ ở trên người, lấy ra một viên thuốc tròn đặt vào bàn tay của nàng "Vâng!"

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn nhìn rồi từ từ cười "Cảm ơn!"

Trong nháy mắt mặt của Diệp Ly Tâm đỏ ửng. Nhìn Mật Nhi mà toàn thân lạnh run.

Nắm thuốc trong tay, Mật Nhi nhún mày "Không cần phải cực khổ!"

"Không cực khổ, mau ăn!" Phụng Cảnh Duệ đoạt lấy viên thuốc trong tay của nàng, nhét vào trong miệng Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn hắn "Ngươi không sợ nàng cho ta độc được?"

"Không sợ!" Về mặt Phụng Cảnh Duệ không biểu lộ gì nói.

Người này làm sao vậy? Lưu Mật Nhi nhìn về phía hai người Vô Trần và Vô Ngân. Giữ tay của Phụng Cảnh Duệ "Ngươi khó chịu?"

Phụng Cảnh Duệ liếc nàng "Ta rất tốt!"

Lưu Mật Nhi "Vậy sao ngươi lại mất hứng như vậy?"

Phụng Cảnh Duệ "Ta nào có?"

"Người hỏi bọn họ đi. Người có mất hứng hay không?" Lưu Mật Nhi chỉ vào Vô Trần và Vô Ngân hỏi.

Phượng Cảnh Duệ lập tức quay đầu, nhìn hai người.

Vô Trần và Vô Ngân nhanh nhẹn lắc đầu, đồng thanh nói "Thuộc hạ không có!"

Phượng Cảnh Duệ hơi mỉm cười, quay đầu nhìn Lưu Mật Nhi "Bọn họ nói không có!"

Lưu Mật Nhi ngượng ngùng cười "Tùy người, thích thì không tức giận!" Hất tay của hắn ra.

Phượng Cảnh Duệ đuổi theo "Mật Nhi, ta không có tức giận!"

"Ta không quản người tức giận hay không tức giận!" Lưu Mật Nhi nhìn Đạt Lực, Đạt Mỗ vẫn không nhúc nhích, nói "Người còn không giải huyết cho người ta!"

Phượng Cảnh Duệ khẽ phát tay, Vô Trần tiến lên giải huyết đạo của hai người ra. Hai người nhanh chóng lắc mình đến bên cạnh Diệp Ly Tâm.

Đoàn người cứ một trước một sau đi như vậy, bảy người vào khách điểm chia làm hai bàn. Vừa ngồi xuống, lúc Vô Ngân chia đĩa đã nhỏ giọng nói cho Lưu Mật Nhi biết.

"Lão gia là ghen tỵ người có quan hệ với Diệp cô nương đó!" Đi theo chủ tử lâu như vậy, nàng chỉ nhìn qua có thể thấy rõ.

Lão gia đơn giản chỉ là ghen tỵ Mật Nhi cô nương có thể không cần tốn nhiều sức đã tìm được thuốc giải, để cho chủ tử cảm thấy bản thân vô dụng. Dĩ nhiên chỉ là ghen tỵ mà thôi!

Động tác của Lưu Mật Nhi hơi ngừng lại. Liếc mắt nhìn Vô Ngân khó hiểu, không rõ ý tứ của nàng ta! Bỗng mắt nàng sáng lên "Hắn thích Diệp Ly Tâm?"

Vô Ngân nghe vậy, giật mình. Lặng yên! Nàng cuối cùng vì sao biết sao chủ tử thích nàng ta rồi. Nàng ta và chủ tử, hoàn toàn giống nhau.

Lưu Mật Nhi vừa định nói tiếp, Diệp Ly Tâm đã tiến lên trước "Lưu công tử, công tử thích ăn cái gì, công tử chọn đi!"

"Cảm ơn!" Lưu Mật Nhi nhẹ nhàng cười.

"Đừng khách khí. . . . . Người làm gì thế?" Diệp Ly Tâm đang nói nhưng vì giữa hai người đột nhiên xuất hiện một cái đầu nên dừng lại.

Nhìn bên ngoài Phượng Cảnh Duệ đang cười nhưng trong lòng không cười, cầm cổ áo của Diệp Ly Tâm thuận tay ném một cái. Sau vỗ vỗ tay "Không cần chăm sóc người của ta!"

Diệp Ly Tâm xù lông "Cái gì là người của người? Lưu công tử là tướng công tương lai của ta!"

Phượng Cảnh Duệ hừ hừ "Tướng công tương lai? Đó là người của ta!"

‘Phốc’ Mật Nhi phun một ngụm trà lên trên mặt của Phượng Cảnh Duệ.

"Ai là người của người!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Sát thủ cũng cần phải treo đầu dê

"Ai là người của người? !" Lưu Mật Nhi giận dữ đập bàn. Diệp Ly Tâm lập tức đồng ý hòa theo.

"Đúng vậy, đúng! Ai là người của người? Cùng lắm thì bản công chúa chuộc Lưu công tử là được!" Diệp Ly Tâm vỗ ngực phách lối.

Phượng Cảnh Duệ hừ mạnh một tiếng. Đột lại Lưu Mật Nhi ngửa đầu đặt chén nước lên môi nàng.

Lưu Mật Nhi trừng hai mắt căm tức nhìn.

Phượng Cảnh Duệ nhú mày, khiêu khích mở miệng "Thế nào?"

Lưu Mật Nhi: ". . . . . Không có việc gì!"

"Hừ!"

Đứa nhỏ này thật ngây thơ! Đây là chuyện Lưu Mật Nhi tổng kết ra. Đồng thời cũng an ủi mình, cần gì tranh đua với một đứa nhỏ cơ chứ!

Phát hiện ánh mắt Mật Nhi nhìn hẩn, Phụng Cảnh Duệ bắt mắt.

"Người dùng ánh mắt đó là sao?"

Lưu Mật Nhi nhún vai, chỉ cười không nói! Đứa bé luôn hiểu kỳ thế này.

Phụng Cảnh Duệ nhíu mày, vừa muốn mở miệng thì cổ tay rung lên, tay vốn đang nắm chén nước thì rơi ra ngoài. Cách chỗ bọn họ không xa có mấy người rút đao chém tới.

Hừ lạnh một tiếng, không đợi Phụng Cảnh Duệ động thủ, Vô Trần đã bắt đầu chiến đấu, trong lúc Vô Trần và những người đó đánh đến mức long trời lở đất.

Cái gọi là hai quả đấm không địch lại bốn tay, dần dần Vô Trần cũng thua trận. Phụng Cảnh Duệ đột nhiên rút kiếm gia nhập trận chiến.

Mắt Lưu Mật Nhi không chớp nhìn tính huống trận đấu, mặc dù nàng không biết võ, nhưng cũng nhìn ra những người này và những người lần trước đấu với Phụng Cảnh Duệ khác nhau, lần này bọn họ hình như lợi hại hơn nhiều.

Nhưng. . . . . ánh mắt của nàng liếc nhìn trên cánh tay sát thủ, vẫn là Thanh Y(*tên nhóm sát thủ) nhưng nàng cảm giác có gì đó khác.

Chợt Diệp Ly Tâm tiến lại, nhỏ giọng nói với Mật Nhi "Không ngờ, sát thủ Đường cũng làm những thứ treo đầu dê bán thịt chó như thế này."

Lưu Mật Nhi căng thẳng "Có ý tứ gì?"

Vô Ngân ngăn ở trước mặt của Mật Nhi nhỏ giọng nói "Những người này không phải Thanh Y!"

Bấy giờ Phụng Cảnh Duệ dường như cũng đã phát hiện, ánh mắt lạnh lùng, bên hông sờ sờ nhuyển kiếm bên hông, hẩn không khách khí nữa. Giơ tay đẩy ống tay áo sát thủ ra, quả nhiên không phải Thanh Y.

"Sát thủ Đường cũng chơi trò hề này sao!"

Sát thủ nhìn lướt qua ống tay áo, sắc mặt nhanh chóng thay đổi. Nếu như không phải là nhiệm vụ này kết thúc không thành, bọn họ cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy! Ai bảo Phụng Cảnh Duệ không chết. Đường chủ không phải thuộc hạ tốt nên bọn họ chỉ có thể làm như vậy.

Cẩn rằng quyết định không để ý tới lời nói của Phụng Cảnh Duệ, sát thủ giơ đao đi lên.

Lưu Mật Nhi cau mày nhìn Phụng Cảnh Duệ, hai tay không tự chủ nắm thành quyền. Đôi mắt lo lắng nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Ngay từ lúc biết không phải là Thanh Y, trừ Diệp Ly Tâm ở ngoài thì Vô Ngân, Đạt Lực và Đạt Mỗ cũng gia nhập.

Dường như phát hiện có thể dùng năng để uy hiếp, sát thủ nhào tới. Vô Ngân tiến lên ngăn lại, rút cuộc vẫn không chiều cổ hết được.

Sau khi Lưu Mật Nhi thoát khỏi nhất kiếm nguy hiểm, dưới chân bị chặt thành những khối gỗ lộn xộn. Nàng không cẩn thận giẫm phải, té xuống.

‘Á’ một tiếng, Lưu Mật Nhi xoa mắt cá chân của mình, cẩn thận hoạt động cơ thể. Tình huống đã như thế, không giúp được gì thì tối thiểu cũng không nên liên lụy.

Phụng Cảnh Duệ liếc mắt nhìn nàng một cái, lấy đà nhảy tới bên cạnh nàng, ôm ngang hông nàng rồi đem Mật Nhi lên xà nhà "Ngồi ở chỗ này đừng động đây!"

Cẩn thận ôm mắt cá chân của mình, Lưu Mật Nhi gật đầu, khiếp sợ nuốt nước miếng, thật là cao!

Xác định Lưu Mật Nhi không có nguy hiểm nữa, lúc này Phụng Cảnh Duệ mới phi thân xuống dưới. Đánh mấy hiệp, sát thủ Đường áo lam dần dần ngã xuống, trừ Phụng Cảnh Duệ, những người khác ít nhiều gì cũng có vết thương. Lưu Mật Nhi nhớ tới Diệp Ly Tâm. Vừa ngẩng đầu thấy nàng đang ở một chỗ khác trên xà nhà phát tay với nàng.

Lưu Mật Nhi lặng lẽ thở nhẹ một hơi. Xem ra, hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ đã chăm sóc nàng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nếu muốn tin người có chút khó

Nếu muốn tin người có chút khó

Luru Mật Nhi bị thương ở chân, Phụng Cảnh Duệ im lặng không nói cúi đầu chữa trị. Thật ra thì Luru Mật Nhi cho là hấn cố ý chinh nàng.

Xác định mất cá chân của nàng không có vấn đề xong, Phụng Cảnh Duệ khoanh tay, mặt lạnh lùng quay đầu đứng nhìn những tên sát thủ ngã ở dưới chân.

Phụng Cảnh Duệ soái chân bước đến, tức giận đập lên ngực sát thủ "Là ai sai khiến các người làm?"

Sát thủ cắn răng, nhin đau "Nhận tiền thì giết người!"

Phụng Cảnh Duệ khẽ nhếch môi mỉm cười "Thủ hạ của Khuất Thiên Hàn càng ngày càng kém đi rồi!"

Sát thủ ngạc nhiên "Người biết Đường chủ của chúng ta?"

Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh.

Luru Mật Nhi kinh ngạc nhìn Phụng Cảnh Duệ. Khuất Thiên Hàn, không phải là người đêm đó sao. . . . .

Bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì?

Khập khiễng bước đến, Luru Mật Nhi ngồi xổm người xuống, nhìn sát thủ nói "Hỏi người một chuyện?"

Thấy nàng, sát thủ bật thốt lên theo bản năng "Trên người ta không có tiền!"

Lời này vừa nói ra, lúc này Luru Mật Nhi mới nhớ tới thì ra người này chính là tên sát thủ lần trước.

Nàng cười ha ha "Hôm nay ta không cần tiền của người, hỏi người, nếu như muốn tìm Đường sát thủ của các người để nhờ giết người thì liên lạc người nào?"

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ nhảy ra "Mật Nhi, nàng giết ai? Tìm ta! Ta giúp nàng!"

Luru Mật Nhi chơ hấn một ánh mắt khinh bỉ "Người? !" "

Phụng Cảnh Duệ bất mãn "Mật Nhi, làm sao nàng lại xem thường ta như vậy?"

Luru Mật Nhi hừ hừ "Ta không phải xem thường người, mà sự thật ngay trước mắt." Nàng nhìn mất cá chân của mình ám hiệu.

Khóe miệng Phụng Cảnh Duệ giật giật "Đây là ngoài ý muốn!"

Luru Mật Nhi như rồng mây "Lần thứ nhất, ta ở ngay trước mặt người, bị Diệp Ly Tâm dùng độc."

Phụng Cảnh Duệ hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Ly Tâm. Người đứng sau làm mặt vô tội nháy mắt.

Luru Mật Nhi nói tiếp "Lần thứ hai, ta ở ngay trước mặt người, chân bị thương. Người thấy chuyện tình như thế đó, người lại nói như vậy, có sức thuyết phục sao?"

Phụng Cảnh Duệ ". . . . ."

Vô Trần và Vô Ngân im lặng lui về phía sau một bước, khóe môi khẽ nhếch.

Diệp Ly Tâm cả gan mở miệng "Đúng vậy, đi theo bên cạnh hấn rất nguy hiểm, không bằng công tử đi theo bản công chúa, làm phò mã của bản công chúa, bản công chúa nhất định có thể bảo vệ chu toàn!"

Lời của nàng ta bị mọi người xem như không biết.

Luru Mật Nhi tiếp tục nhìn sát thủ "Người vẫn không trả lời ta!"

Sát thủ rên lên một tiếng, liếc mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ còn chưa thu hồi chân to.

Luru Mật Nhi không để ý tới ám hiệu của hấn, hỏi "Rốt cuộc muốn liên lạc người nào?"

Sát thủ im lặng, thật lâu mới mở miệng "Chúng tôi không biết là người nào. Nhưng chỉ cần hấn nhận thì mặc kệ bao nhiêu tiền, chúng tôi đều phải làm!"

Lưu Mật Nhi mặt bừng tỉnh hiểu ra "Ồ!" Sau đó đứng dậy ngồi xuống ghế, gương mặt trầm tư.

Sát thủ ngạc nhiên "Ta cho ngươi biết rồi!"

Lưu Mật Nhi "Sau đó?"

Sát thủ "Ngươi không cảm thấy ngươi nên thả ta ra sao?"

Lưu Mật Nhi buông tay "Cũng không phải là ta đập ngươi... Ngươi nói với ta cũng vô dụng!"

Sát thủ ". . . . ." Người cùng đi chung với Phụng Cảnh Duệ quả thật đều không bình thường.

Lúc này, Phụng Cảnh Duệ càng thêm thêm mắm thêm muối nói "Chỉ cần Mật Nhi mở miệng, ta sẽ thả hân!"

Lưu Mật Nhi giả bộ cân nhắc, cuối cùng nói "Ta mệt rồi!"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy, âm trầm cười nói "Này, chúng ta tiếp tục!"

Sát thủ ". . . . ." Mẹ, rốt cuộc người nào nhận nhiệm vụ này!

Đợi đến khi Lưu Mật Nhi nhìn Phụng Cảnh Duệ lần nữa, sát thủ đã không còn ở đây!

Lưu Mật Nhi lơ đãng hỏi "Ngươi rốt cuộc không nhận được giết hết rồi sao?"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu "Ta không làm chuyện không phân biệt tốt xấu như vậy!"

Lưu Mật Nhi "Vậy. . . . ."

Phụng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, nhìn Diệp Ly lòng nói nói: "Cảm ơn!"

Diệp Ly Tâm chấp tay "Đừng khách khí, chỉ cần ngươi khiến Lưu công tử lấy ta là được!"

"Năm mơ!"

Lưu Mật Nhi ngạc nhiên nhìn hai người, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhìn Vô Ngân và Vô Trần tìm kiếm đáp án.

Vô Trần nói "Diệp cô nương đưa cho Cốc chủ một ít thuốc!"

"Để làm gì?" Lưu Mật Nhi khó nén được hưng phấn nhìn hân.

Vô Trần ". . . . . Dừng để coi quần áo!"

Lưu Mật Nhi từ từ quay đầu lại, nhìn Phụng Cảnh Duệ "Cốc chủ nhà các ngươi. . . . . Sở thích thật đặc biệt!"

Khẩu vị của ngươi cũng đủ nặng! Đây là tiếng lòng của Vô Trần!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mỹ nhân có bệnh mời thần y

Hai tuần liên tiếp, chuyện đề Lưu Mật Nhi bị thương ngay dưới mí mắt mình thật khiến Phụng Cảnh Duệ bị đá kích mạnh.

Lưu Mật Nhi nhìn bộ dáng không cam lòng của hân thì an ủi: "Thật ra thì ngươi không cần phải vậy. Ta không quan tâm đâu!"

Phụng Cảnh Duệ vì nàng không tin mình nên cắn răng nói: "Sẽ không có lần nữa đâu!"

Lưu Mật Nhi nhún vai, cho tới bây giờ nàng đều nghe tai trái ra tai phải với những lời cam đoan thể này.

Diệp Ly Tâm vẫn không chịu tách ra khỏi bọn họ như cũ. Hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ đương nhiên là theo bảo vệ công chúa. Như vậy bọn họ vốn là bốn người, giờ thành bảy người.

Một ngày nọ, Luru Mật Nhi không nhìn được mà hỏi Phượng Cảnh Duệ: "Không phải cha người nói phải người bảo vệ người à? Sao lúc người bị giết lại không xuất hiện?" Không phải là lừa hấn chứ?!

Phượng Cảnh Duệ cười, "Ông ta chỉ đồng ý bảo vệ mạng của ta chứ không phải bảo vệ ta!"

Luru Mật Nhi không hiểu, "Ý là sao?"

"Không hiểu thì thôi!"

Luru Mật Nhi rất nghi ngờ.

Đoàn người vớnd☀️☀️☀️☀️đđđđ không mục đích, thấy thành trấn thì ở, thỉnh thoảng còn có thể nghỉ đêm ở rừng núi. Cuộc sống như vậy cũng thoải mái.

Đi tiếp tới một thành trấn không nhỏ, Luru Mật Nhi cố quan sát mấy thứ sắc sỡ xung quanh, trên tay còn đeo theo Diệp Ly Tâm.

Hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ nhìn bọn họ. Vô Trần đi lên trước, "Gia, xung quanh có rất nhiều người giang hồ!"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Ta biết!"

Vô Trần, "Chúng ta..."

"Không sao."

Chủ tử đã nói vậy, Vô Trần làm thuộc hạ tự nhiên sẽ không có ý kiến khác mà chỉ đứng sau lưng Phượng Cảnh Duệ.

Đi chưa được mấy bước, chỉ thấy đám người Phượng Cảnh Duệ bị bao vây. Luru Mật Nhi thầm giật mình, nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Không biết Phượng Cảnh Duệ lấy từ đâu ra một cái quạt, cầm trong tay ngắm nghía, coi như không thấy đám người đang vây mình.

Thấy Luru Mật Nhi căng thẳng, hấn ung dung cười nói, "Sao vậy?"

Luru Mật Nhi véo hấn, thấp giọng nói, "Người là kẻ mù à? Không thấy có nhiều người vây hã?"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại, đám người vây quanh từ từ tách ra thành một con đường, một ông già ăn mặc hoa lệ từ từ bước tới. Phía sau ông ta còn có một cỗ kiệu hoa lệ. Trong kiệu thỉnh thoảng truyền ra tiếng ho nhẹ, nghe tiếng thì chắc là một nữ tử.

Ông già dừng lại trước mặt Phượng Cảnh Duệ, cỗ kiệu sau lưng cũng được đặt xuống.

Ông già chấp tay, nói: "Phượng cốc chủ!"

Phượng Cảnh Duệ nhìn xung quanh một vòng, chỉ cán quạt vào mình, "Ta?" Hấn ngốc nghếch ngờ ngạc hỏi.

Luru Mật Nhi hoàn toàn không biết Phượng Cảnh Duệ đang đùa gì, có điều thái độ thản nhiên của hấn khiến nàng yên tâm.

Ông già cười nói, "Sớm nghe nói cốc chủ Minh Cốc xuất cốc du lịch, trước kia đã cứu không ít người ở trấn nhỏ. Xin mời cốc chủ chữa bệnh cho tiểu thư nhà ta!"

Người này nói là mời nhưng nhìn đám người vây xung quanh thì chứng tỏ là bắt cóc!

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, đồng tử như mực nhìn lướt qua xung quanh, "Thế trận không nhỏ!"

Ông già gật đầu, "Xin mời!"

Nếu người khác thì đã bắt đắcdĩ đi theo nhưng Phượng Cảnh Duệ không phải bọn họ. Hấn thuận tiện dựa vào người Luru Mật Nhi, cười nhạt, "Ta mệt!"

Khóe miệng ông già co giật, "Tại hạ đi chuẩn bị kiệu!"

"Không cần, không phải đây cũng có à? Ta đi cái kiệu đó là được rồi. Không cần phiền phức thế đâu!" Phượng Cảnh Duệ ngăn ông già lại.

Ông già quay lại nhìn, "Đó là kiệu của tiểu thư nhà ta."

Phượng Cảnh Duệ, "Còn có thể ra cửa thì chứng tỏ chưa chết được! Chắc tại hạ không cần phải nói thêm về quy củ của Minh Cốc chứ?"

Ông già nghe vậy thì lạnh mặt, "Vậy Phượng cốc chủ không cứu?"

Phượng Cảnh Duệ phe phẩy quạt, "Sai, là quy củ! Có tiền lệ thì với giang hồ mà nói không phải là tự tát vào mặt mình à?"

Phượng Cảnh Dục cười to, thân thể bỗng nhấc lên, bay về phía cửa kiệu. Một lát sau, giọng nói dừng dừng của hắn truyền tới, "Này, để tiểu thư nhà ngươi chết một lần rồi ta sẽ cứu!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 37: Ba điều luật không cứu của Minh Cốc

Nháy mắt, ánh mắt của mọi người rơi vào người Lưu Mật Nhi, còn nàng thì im lặng.

Một trận tiếng ho truyền ra, màn kiệu nhấc lên, một đôi gót sen bước ra khỏi kiệu. Nữ tử mặc quần áo màu trắng bước ra. Thân thể mềm mại cao ráo xinh đẹp khiến người ở đây kinh ngạc tán thán, vội vã muốn nhìn xem diện mạo của nữ tử có đáng người như thế.

Giương mắt nhìn, đôi mắt lấp lánh ánh nước chứa chút lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vô cùng chứa nụ cười thần nhiên nhưng cũng mê người tới cùng.

Lưu Mật Nhi nhìn nữ tử này bằng ánh mắt tán thưởng, thật xinh đẹp.

Phượng Cảnh Duê nhếch môi, "Hoàng Phủ tiểu thư chịu ra khỏi kiệu rồi à?" Hấn hờ hững mĩa mai.

Hoàng Phủ tiểu thư cười nhạt, hơi nhún người: "Có lẽ với công tử!"

Phượng Cảnh Duê ngửa đầu nhìn trời, dường như ở đó có thứ gì đó thu hút hẳn hơn.

Thấy tiểu thư hạ kiệu, ông già vội vàng tiến lên, "Tiểu thư!"

Hoàng Phủ tiểu thư che miệng, "Mac quản gia, không có gì đáng ngại!" Nàng đẩy tay ông già ra, ngửa đầu, "Phương công tử không định xuống à?"

Phượng Cảnh Duệ: "Phong cảnh trên đây rất đẹp!"

Lưu Mật Nhi nghe thế thì không nhìn được ❖ đ ❖ L ❖ q ❖ mà giắt giắt khóe miệng, nhưng cũng biết lúc này Phương Cảnh Duệ không vui.

"Hạ nhân mạo phạm, xin Phụng công tử đừng tính toán!" Hoàng Phủ tiểu thư khẽ nói.

"Là rất mạo phạm, định bồi thường cho ta à?" Phượng Cảnh Duê nhú mày.

Hoàng Phủ tiểu thư gât đầu: "Miễn là tiểu nữ làm được!"

Phượng Cảnh Duê, "Nàng làm được..." Dừng lại, hất cao giọng hô lên với Lưu Mật Nhi, "Mật Nhi, cần bao nhiêu phí tổn thất tinh thần?"

Lưu Mật Nhi, "...Vô Ngân, chúng ta còn bao nhiêu bạc?" Nàng quay sang nhìn Vô Ngân - người quản sổ sách.

Vô Ngân mở sổ sách ra, "Không thiếu tiền!"

Lưu Mật Nhi cân nhắc, "Chúng ta đã dùng bao nhiêu bạc?"

Vô Ngân, "Ba trăm lượng!"

Lưu Mật Nhi gật đầu, "Vây để bọn họ bỏ sung cho đủ đi!" Nàng rất thích cảm giác vàng bạc đầy hòm.

Vô Ngân lật sỏ trên tay, gật đầu.

Phượng Cảnh Duê có thánh lực rất tốt, nghe vậy thì cười ha ha, thật không làm hấn thất vọng!

Lần này Hoàng Phủ tiểu thư cũng nhận ra người nói lời giữ lời thật sự ở đây. Nàng bước từng bước nhẹ nhàng tới trước mặt Luru Mật Nhi.

"Vị công tử này..."

"Là cô nương!" Phụng Cảnh Duệ lắc mình một cái tới sau lưng Luru Mật Nhi, bàn tay to đặt lên vai nàng, nói.

Ngoài Vô Trần và Vô Ngân, ánh mắt những người khác đều rơi vào trên người Luru Mật Nhi.

Diệp Ly Tâm kêu to, "Nữ?!"

Phụng Cảnh Duệ hừ một tiếng! Nếu không phải bởi Mật Nhi là nữ nhân, sao có thể có gì với Diệp Ly Tâm được. Hắn đã sớm làm thịt Diệp Ly Tâm rồi!

Diệp Ly Tâm kêu to, "Sao nàng lại lấy ta?"

Mây Phụng Cảnh Duệ nhú lại, "Ngươi muốn chết à?"

Diệp Ly Tâm rụt cổ, biến sự biến thái của hắn nên nàng không có can đảm đi trên chọc hắn.

Gật đầu hài lòng, Phụng Cảnh Duệ đ•đ•L•q•đquay sang nhìn Hoàng Phủ tiểu thư, "Đa tạ Hoàng Phủ tiểu thư đã đặc biệt đón tiếp, chúng ta còn có việc, đi trước!"

"Chờ chút..." Hoàng Phủ tiểu thư lấy lại tinh thần, "Huynh thật không thể cứu ta à?"

Phụng Cảnh Duệ quay lại, "Hoàng Phủ tiểu thư không có bệnh, cần gì ta cứu! Hắn là Hoàng Phủ tiểu thư nên biết quy củ của Minh Cốc!"

"Quy củ gì?" Luru Mật Nhi hỏi.

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi, "Không chết không cứu! Nữ tử không cứu! Tâm tình không tốt không cứu!"

"Hả?" Luru Mật Nhi há to miệng, "Tại sao?"

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, không phải quy định của hắn, sao hắn biết?

Hoàng Phủ tiểu thư cô đơn cúi đầu, "Không thể phá lệ à?"

"Có thể. Hoàng Phủ tiểu thư muốn chết một lần à?" Phụng Cảnh Duệ cười nói.

"Không!" Mạc quân gia vội vàng bước lên, "Ngươi không thể tổn thương tới tiểu thư nhà ta!"

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, "Là các ngươi đưa tới cửa!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chiêu độc ác cường bức đổi lại nữ trang

"Ngươi và tiểu thư nhà họ Hoàng Phủ có giao tình gì à?"

Trong khách điểm, Luru Mật Nhi hỏi Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ hỏi, "Sao lại hỏi như vậy?"

Luru Mật Nhi nhún vai, "Các ngươi quen nhau!"

Phụng Cảnh Duệ cười ha ha, "Mật Nhi thật thông minh!"

Luru Mật Nhi ngoài cười nhưng trong không cười, nói, "Cảm ơn!"

Giọng điệu Phụng Cảnh Duệ bỗng lạnh đi, nói, "Nàng nói xem sẽ thế nào nếu ta giết Hoàng Phủ tiểu thư?"

Luru Mật Nhi không hiểu, "Sao lại phải giết nàng?"

"Nàng ta là biểu muội của Khuất Thiên Hàn!" Phụng Cảnh Duệ cho nàng câu trả lời.

"Là đường chủ của tên sát thủ kia hả?" Lưu Mật Nhi kinh hãi.

Phụng Cảnh Duệ bỗng hứng thú, "Ta đi giết nàng ta được không? Vừa hay để báo thù!"

Lưu Mật Nhi, "Hoàng Phủ tiểu thư người ta vô tội! Đừng để người vô tội bị liên lụy!"

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi, "Mật Nhi thật hiền lành!" Đưa tay sờ sờ mặt nàng, nhân cơ hội ăn chút đậu hũ.

Đập "bốp" một cái lên tay hấn, Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Rốt cuộc hôm nay người muốn nói cái gì?"

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, không nói.

Lưu Mật Nhi ghét nhất là bộ dáng này của hấn, hừ lạnh một tiếng, xoay người định đi.

Phụng Cảnh Duệ vươn dài tay ôm nàng, đặt trên đùi, bàn tay to từ từ cởi dây buộc tóc của nàng, nỉ non nói, "Đổi lại nữ trang đi!"

"Không muốn!" Lưu Mật Nhi từ chối.

Phụng Cảnh Duệ, "Vì sao?"

Lưu Mật Nhi, "Nữ trang rất phiền phức!"

"Sao lại phiền phức?"

Lưu Mật Nhi nhe răng, "Không ai vừa thấy đã yêu ta cả!"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy thì khoe miệng co giật, "Nàng muốn ta làm thịt Diệp Ly Tâm à?" Hấn khép chặt tay, chuyển người nàng lại để mặt đối mặt với mình.

"Đau...Buông tay ra!" Lưu Mật Nhi vỗ cánh tay hấn, "Nam trang không phiền phức."

"Không tiện!" Hai tay Phụng Cảnh Duệ nắm cả eo của nàng, cầm đặt lên đầu vai nàng.

"Ta cảm thấy rất tiện!" Lưu Mật Nhi không cho là như vậy.

"Vậy à?"

Cầm Phụng Cảnh Duệ càng lúc càng di chuyển xuống thấp, đi tới trước người nàng, hai tay cũng ôm chặt eo nàng khiến người nàng cứng ngắc. Tư thế này như thể nàng tự đưa mình tới gần hấn vậy.

Nhận thấy hành động của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ lên, cố gắng giãy giụa, "Khốn kiếp, người làm gì vậy?" "Đừng động!" Giọng Phụng Cảnh Duệ khàn khàn, quát nàng dừng động tác lại.

Lưu Mật Nhi lập tức cứng người, bất động. Không phải nàng nghe lời mà là thấy có thứ gì đó chống lên nơi tư mật của mình. Nàng không dám động.

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi một cách hài lòng, bàn tay ôm eo nàng từ từ di chuyển trên lưng nàng. Nàng không nhịn được mà nói, "Phụng Cảnh Duệ, người bình tĩnh một chút!"

Nhếch môi khẽ cười, cầm Phụng Cảnh Duệ dừng trên ngực Mật Nhi, hơi thở ấm áp phủ lên bộ ngực mềm mại của nàng. Hấn há miệng khẽ cắn vạt áo của nàng, ý đồ càng ngày càng rõ ràng.

Lưu Mật Nhi luống cuống, giọng run lên, "Phụng Cảnh Duệ..."

"Mật Nhi...Ta muốn nàng, Mật Nhi!" Bàn tay to của hấn từ từ dờ xuống, vén áo nàng lên.

"Không được!" Lưu Mật Nhi hoảng sợ kêu to, "Ta mặc...Ta mặc nữ trang là được chứ gì?"

Hành động của Phụng Cảnh Duệ dừng lại, khoe môi chột về thành nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng đỏ mặt của Lưu Mật Nhi, vẻ mặt đầy tiếc hận, "Thật đáng tiếc! Ta tưởng mật Nhi là người rất kiên trì chứ?" Từ từ thả người Mật Nhi ra.

Dường như là ngay lập tức, Mật Nhi nhảy khỏi đùi hấn, xoay người sửa sang lại quần áo.

Phụng Cảnh Duệ từ từ đứng dậy, hành động hơi kỳ lạ, giọng khàn khàn, "Ta bảo Vô Ngân mua quần áo cho nàng!"

Lưu Mật Nhi không dám xoay người. Nàng chỉ cảm thấy bối rối, khó nén được trái tim đang đập loạn trong ngực.

Trở tay đóng cửa lại, Phụng Cảnh Duệ lặng lẽ thờ dài một tiếng, cười khổ nói, "Suýt chút nữa thì khó mà giữ được nhân cách rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Bước trưởng thành đầu tiên của biểu muội nhà ta

Thay nữ trang Vô Ngân đưa tới, Lư Mật Nhi nhần nhần nhỏ nhỏ xuất hiện trước mặt mọi người. Tuy nàng cũng có nữ trang nhưng không hoa lệ như thế này. Chỉ cần nghĩ tới những thứ trên đầu là nàng không chịu nổi chứ đừng nói tới cảm giác quần áo mềm mại như vậy.

Bất an kéo quần áo, Lư Mật Nhi khẽ nói, "Sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng nàng đã thấy khó chịu. Sao nàng lại như thế chứ? Chẳng phải là nàng nên không thèm để ý tới cái gì, nghênh ngang đi ra, sau đó khí phách nói, nhanh khen ta như thế có đẹp không? Sao lại biến thành thế này?

Tay Phụng Cảnh Duệ chống cằm, gật đầu hài lòng, "Biểu muội, thật xinh đẹp!"

Khóe miệng Lư Mật Nhi co giật, "...Biểu muội?"

Phụng Cảnh Duệ đứng dậy, đi quanh nàng một vòng, bàn tay kéo nàng lại ôm chặt, thấy trong lòng tràn đầy, "Biểu muội tốt của ta, muội khiến biểu ca sắp chết rồi. Lại đây cho biểu ca hôn cái nào!"

Lư Mật Nhi, "..."

Nàng yên lặng quay lại nhìn Vô Trần và Vô Ngân, chỉ vào Phụng Cảnh Duệ, "Hắn làm sao vậy?"

Vô Trần im lặng không nói.

Vô Ngân thì giả vờ không thấy.

Đây Phụng Cảnh Duệ đang định hôn mình ra, Lư Mật Nhi nổi giận, rống lên, "Phụng Cảnh Duệ, ngươi có thể đừng không biết xấu hổ như vậy được không?"

Phụng Cảnh Duệ gật mạnh đầu, "Không thể!"

Lư Mật Nhi, ta giết!

Cầm Phụng Cảnh Duệ đặt trên vai của nàng, "Biểu muội không thích biểu ca thân mật như vậy à?"

"Ai là biểu muội của ngươi?!" Lư Mật Nhi nổi giận.

"Nàng!" Phụng Cảnh Duệ cọ cọ cổ nàng.

"Ta thành biểu muội ngươi lúc nào?" Lư Mật Nhi căm tức.

"Vừa nãy!" Bỗng Phụng Cảnh Duệ hôn lên mặt nàng một cái, vui tươi hơn hờ nói.

Che má bị hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lư Mật Nhi đỏ như bị thiêu, "Phụng Cảnh Duệ, chiếm lợi của ta nữa ta sẽ tính tiền đấy!"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy thì mừng rỡ, "Được, một nụ hôn bao nhiêu tiền? Ngoài hôn có thể làm cái khác không?"

Lư Mật Nhi: "...Ngươi có thể càng không biết xấu hổ hơn chút nữa không?"

Phụng Cảnh Duệ trả lời, tay nâng mặt nàng lên, cúi đầu ngậm mạnh lấy môi nàng, nặng nề hôn, sau đó nghiêm túc hỏi, "Thế này có tính không?"

Lư Mật Nhi: "...Đưa tiền đây đi! Một nụ hôn một vạn lượng."

Phụng Cảnh Duệ duỗi tay ôm eo nàng, hỏi, "Ôm eo thì sao?"

"Ba vạn!"

Phụng Cảnh Duệ, "Ôm thì sao?"

Luru Mật Nhi im lặng. Ôm và ôm bao lâu có gì khác nhau?

Sau đó, Phụng Cảnh Duệ càng ngừ xuất kinh nhân (nói lời khiến người khác phải kinh ngạc), "Ngủ chung thì sao?"

"Người coi ta là kỹ nữ à! Cút ngay!" Luru Mật Nhi tức chết.

Phụng Cảnh Duệ xoa cánh tay bị đánh đau, bệt miệng đầy uất ức, "Là nàng nói trước mà."

"Muốn tìm nữ nhân sao không tới lầu xanh? Lão tử không bán!" Luru Mật Nhi nổi giận gào thét.

Phụng Cảnh Duệ bước lên nệm nột, khoa trương ôm lấy eo Luru Mật Nhi, cạp ngực nàng như một con thú cưng. Người ngoài nhìn vào thì thấy là nam nhân này đang nệm nột nữ nhân này.

Chỉ có Luru Mật Nhi biết là rõ ràng nam nhân này đang chiếm lợi của mình.

Nàng nhắc chân đạp.

Phụng Cảnh Duệ cầm chân nàng, không biết xấu hổ mà nói, "Mật Nhi, nàng đạp thật thoải mái, có muốn đạp nữa không?"

Luru Mật Nhi bắt đầu nhìn Vô Trần và Vô Ngân xin giúp đỡ. Hai người đứng sau yên lặng xoa người.

Lúc chủ tử bắt đầu chơi thì bọn họ cũng bị chơi đùa, cho nên không có tư cách cũng không có khả năng giúp đỡ. Nếu không sau này người bị chơi đùa thậm chí hơn chính là bọn họ.

Luru Mật Nhi dường như đột nhiên hiểu ra vì sao Vô Ngân sợ Phụng Cảnh Duệ. Người này quả thực là người hai mặt. Có muốn nhờ cậy cũng không được.

"Cứu mạng! Ai kéo kẻ điên này ra giúp ta với!" Luru Mật Nhi bắt đầu dĩ nỉ non.

Phụng Cảnh Duệ cười ha ha, ôm nàng đứng lên, "Biểu muội, sau này chúng ta phải yêu thương lẫn nhau đấy!"

Luru Mật Nhi gật đầu bắt đầu dĩ, "Biết rồi, biểu ca!"

Phụng Cảnh Duệ vươn tay vỗ vỗ đầu nàng, "Ngoan, tối nay ngủ với biểu ca nhé!"

"Phụng Cảnh Duệ, người đừng được voi đòi tiên quá đáng nhé!" Luru Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi nói.

Ps: Trả lời có tình yêu nói là đọc không hiểu: Thật ra thì quyển này chỉ là tiểu bạch văn, mục đích chỉ là để mọi người hiểu ý mà cười một tiếng, không có chiều sâu. Về phần nội dung phía sau thì có vài màn kịch!

Tiếp sau sẽ dính tới ân oán đời trước. Mọi người còn nhớ Khuất Thiên Hàn không? Khúc mắc giữa hắn và Phụng Cảnh Duệ cũng bởi vì ân oán đời trước. Vì sao tính tình Phụng Cảnh Duệ lại biến thái như vậy cũng là do ân oán đời trước gây ra! Mỗ Linh sẽ giải thích!

Truyện này chỉ vì để mọi người vui vẻ, âm mưu gì đó cũng chỉ thoáng qua rồi được giải quyết rất nhanh! Các nhân vật xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh... Đây là giải thích nghi ngờ, cảm ơn các tình yêu đã ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sáng sớm leo núi vận động gấp bằng hữu

Luru Mật Nhi ngồi trên tảng đá ở bên cạnh, kiên quyết không đi thêm bước nào nữa, "Ta không đi!" Liên tục ba ngày, Luru Mật Nhi bị Phụng Cảnh Duệ ép buộc ra ngoài du sơn ngoạn thủy theo hắn. Nàng vô cùng may mắn rằng mình không phải là những nữ nhân bó chân kia, nếu không thật sẽ không theo kịp tốc độ của Phụng Cảnh Duệ.

Chuyện này chưa tính là gì. Bị Phụng Cảnh Duệ có tâm tình rất tốt kéo ra khỏi cái chốn ảm áp để vận động sáng sớm...

Phụng Cảnh Duệ bước lên trước, "Biểu muội mệt à? Có thể nhờ biểu ca giúp một tay."

Luru Mật Nhi ngoài cười nhưng trong không cười, nói, "Không cần!"

"Cần gì phải đẩy biểu ca xa ngoài ngàn dặm như vậy! Biểu ca rất hiền lành nha!" Phụng Cảnh Duệ cười nói.

Lưu Mật Nhi run lên, cúi đầu tìm gì đó trên mặt đất.

Phượng Cảnh Duệ không hiểu, "Biểu muội tìm cái gì vậy?"

"Thứ gì đó có thể quét được!" Lưu Mật Nhi tiếp tục tìm.

"Tìm thứ đó làm gì?" Phượng Cảnh Duệ nghi ngờ.

"Quét da gà rồi!" Lưu Mật Nhi tức giận nói.

Phượng Cảnh Duệ hơi giật mình, bỗng cười ha ha, bàn tay to vươn ra, ôm lấy Lưu Mật Nhi đang ngồi trên tảng đá, "Mật Nhi, nàng thật đáng yêu!"

Lưu Mật Nhi lạnh mặt nhìn bàn tay trên eo, "Biểu ca, xin mời buông tay ra, như thế này không hợp lễ giáo!"

Tiếng cười của Phượng Cảnh Duệ càng lớn.

"Ta nói ai mà lại cười như kẻ ngốc, hóa ra là Phượng Cảnh Duệ!" Một giọng nói mang theo ý cười nồng đậm truyền tới. Lúc này Phượng Cảnh Duệ mới ngừng cười.

Lưu Mật Nhi nhìn qua vai Phượng Cảnh Duệ, đập vào mắt là một nam tử mặc áo màu tím, sắc mặt tái nhợt đang đi chậm chậm tới, lúc này đang ngồi lên tảng đá Lưu Mật Nhi ngồi lúc trước, liếc nhìn hai người.

Phượng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi xoay người lại, đi tới trước mặt nam tử mặc đồ tím, chân dài đạp qua. Nam tử vội vàng lắc mình, vẻ mặt nhợt nhạt, "Đừng nhỏ mọn như vậy chứ?"

Phượng Cảnh Duệ quét mắt nhìn hắn một cái, "Đây là chỗ của biểu muội ta!"

Nam tử mặc đồ tím sờ sờ cái mũi, "Huynh biết thương hương tiếc ngọc thế lúc nào vậy!"

"Bây giờ huynh có muốn ta thương tiếc huynh một chút không?" Phượng Cảnh Duệ bỗng nở nụ cười thần bí, âm trầm bước lên trước.

Mặt nam tử mặc đồ tím ngẩn ra, bất giác sờ mũi, sau đó không tự chủ được mà lùi lại sau từng bước một, "Đừng!"

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười hài lòng, chuyển mắt nhìn Lưu Mật Nhi, chỉ vào nam tử mặc đồ tím, nói, "Nam nhân bắt nam bắt nữ kia tên là Bắc Đường Sanh. Là con trai độc nhất bất hiếu của gia tộc Bắc Đường trong tứ đại gia tộc..."

"Tại sao lại là đứa con bất hiếu? Ta bất hiếu chỗ nào?" Nghe hán giới thiệu, nam tử không vui gầm nhẹ.

Lưu Mật Nhi cũng gật đầu một cái. Nói thật ra nàng cũng muốn biết.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu cười, liếc nhìn nàng, "Muốn biết?"

Lưu Mật Nhi gật đầu không chút giấu giếm.

Phượng Cảnh Duệ cười cười, "Vậy ra sẽ nói cho nàng biết!"

"Không cho nói!" Bắc Đường Sanh bỗng kêu to, đánh qua. Phượng Cảnh Duệ lắc mình một cái tránh công kích của hắn. Hai người khoa chân múa tay ngay trước mặt Lưu Mật Nhi.

Có thể nhìn ra hai người này là bằng hữu, có điều, Bắc Đường Sanh này hơi kỳ lạ.

"Không kỳ lạ!" Bỗng một người hiện ra sau lưng khiến Lưu Mật Nhi kinh hãi kêu lên.

Quay lại thì chống lại một đôi mắt lạnh lùng và khuôn mặt u ám kinh khủng. Nói kinh khủng là bởi vì trên mặt người này có một vết sẹo rất rõ, chạy dọc theo mặt hắn, thoát nhìn có vài phần kinh khủng.

Lưu Mật Nhi hơi an tâm, hỏi ngược lại, "Sao lại không kỳ lạ? Sao huynh ấy không cho Phượng Cảnh Duệ nói?"

Nghe lời nàng, Phượng Cảnh Duệ đang khoa tay múa chân với Bắc Đường Sanh kêu to, "Gọi biểu ca!"

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn hắn, cuối cùng chuyển sang nam tử lạnh lùng.

Ánh mắt nam tử thoáng qua chút ngạc nhiên, cười lạnh một tiếng, nụ cười trên mặt khiến vết sẹo càng thêm kinh khủng. Hắn cúi đầu nhìn nàng, "Người không sợ ta?"

"Sợ!" Lưu Mật Nhi thành thật nói, "Sợ, người sẽ bỏ qua cho ta à?"

Nam tử lạnh lùng hơi giật mình, chợt nhếch môi lên, "Bắc Đường không để Duệ nói là bởi vì hắn không thể nói tiếp hương khói cho gia tộc Bắc Đường!"

Lưu Mật Nhi kinh hãi, "Chẳng lẽ huynh ấy bắt lực?"

Lời này vừa nói ra bỗng có tiếng rống to truyền tới, Bắc Đường Sanh kêu lên, "Ta muốn làm thịt nữ nhân này!"

Lưu Mật Nhi không kịp kêu lên thì đã bị Phụng Cảnh Duệ ôm eo kéo qua một bên. Hắn cười lớn nhìn Mật Nhi, "Biểu muội, muội thật lợi hại!"

"Mẹ kiếp, Phụng Cảnh Duệ, huynh mới bắt lực!"

Phụng Cảnh Duệ nhàn nhã nói, "Đây là chuyện biểu muội của ta quan tâm, không liên quan gì tới huynh!"

Bắc Đường Sanh giận, "Ta muốn làm thịt huynh!"

Phụng Cảnh Duệ đặt Lưu Mật Nhi xuống, tiếp tục khoa tay múa chân với Bắc Đường Sanh.

Lưu Mật Nhi nhìn hai người, không nhìn được mà nói, "Rốt cuộc sao huynh ấy lại không cho nói?"

"Bởi vì nam nhân của hắn không trưởng thành được!" Nam tử lạnh lùng bỗng nói tiếp.

Trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi cứng ngắc!

Bắc Đường Sanh kêu to: "Lãnh Ngạo Vũ, ta muốn làm thịt huynh!"

Không bao lâu, hai người đánh nhau biến thành ba người.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mắt thấy biểu muội bị bắt đi

Phụng Cảnh Duệ bất giác lui người lại, đưa tay quơ quơ trước mắt Lưu Mật Nhi đang ngẩn người.

"Mật Nhi, muội làm sao vậy?"

Lưu Mật Nhi lảo đảo một tiếng.

Phụng Cảnh Duệ không nghe được "Muội nói cái gì?"

Lưu Mật Nhi lại tiếp tục lảo đảo "Thì ra là hắn là tiểu thụ! Không khác bắt lực là mấy!" Đều là bị lừa.

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy thì cười ha ha! Làm cho Bắc Đường Sanh tức giận.

Làm nóng người xong, ba nam nhân cộng thêm Lưu Mật Nhi là bốn người, nằm thẳng xuống đất.

Phụng Cảnh Duệ bỗng xoay mặt nhìn Lưu Mật Nhi "Muội không phải muốn biết, muốn tìm Đường sát thủ giết người thì tìm ai sao?"

Lưu Mật Nhi gật đầu, chỉ vào Lãnh Ngạo Vũ "Hắn?"

Bắc Đường Sanh cười cắt ngang lời nàng nói, bình tĩnh nắm ngón tay của nàng xoay về hướng khác.

Lưu Mật Nhi trừng to mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ "Huynh? !"

Phụng Cảnh Duệ cười cười gật đầu "Không sai, chính là huynh!"

"Huynh và Đường sát thủ rốt cuộc có quan hệ gì?" Lưu Mật Nhi hỏi.

"Cái này. . . . . Hơi phức tạp!" Phụng Cảnh Duệ lắc đầu.

Phức tạp sao? Rõ ràng là bản thân không muốn nói mà thôi.

"Không đúng, vậy nhiệm vụ giết huynh kia, chắc không phải là chính huynh nhận hả? !" Lưu Mật Nhi làm bộ dạng 'ngươi là một kẻ ngốc' nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ vỗ ót nàng một cái "Huynh không ngờ!"

"Vậy là ai?"

Phượng Cảnh Duệ cười cười "Muội nói cho huynh biết tiểu thụ là gì?" Mặc dù có thể đại khái đoán ra là gì nhưng những từ ngữ này hắn chưa từng nghe qua.

Lưu Mật Nhi cũng không giữ bí mật, chỉ vào Bắc Đường Sanh "Hắn không phải là bị đề sao? Hắn chính là tiểu thụ, người đề chính là tiểu công!" Nàng giải thích.

Lúc này Phượng Cảnh Duệ mới gật đầu tỏ ý đã hiểu "Thì ra là ý này!"

Bắc Đường Sanh nhíu chặt lông mày lại "Hai người các ngươi xem ta là người chết sao?"

"Không có!" Phượng Cảnh Duệ cười "Chỉ không xem ngươi là người sống thôi!"

Bắc Đường Sanh: ". . . . ."

Nghe bọn hắn nói đủ rồi, Lãnh Ngạo Vũ mới lạnh lùng mở miệng "Ngươi không phải muốn tìm Khuất Thiên Hàn sao?"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu "Ta chỉ muốn biết người nào bán hành tung của ta cho Đường sát thủ thôi!" Hắn nhìn lướt qua hai người.

Bắc Đường Sanh vuốt vuốt chóp mũi "Chẳng lẽ có tiền không kiếm?" Nói xong thì Lưu Mật Nhi gật đầu, nói không sai, có tiền đương nhiên là phải kiếm!

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu "Mật Nhi, người mà họ muốn giết chính là ta, biểu ca của muội!"

"Cho nên, muội hỏi muốn liên lạc với ai để giết người!"

Phượng Cảnh Duệ có chút mong đợi "Sau đó thì sao?"

Lưu Mật Nhi nhẹ giọng nói "Lúc muội phát hiện người đó là huynh thì muội đã quên!"

Phượng Cảnh Duệ: ". . . . ."

Hắn biết bộ dáng này khiến hai người đàn ông ở một bên cười to.

"Xem ra, tối nay biểu muội lại muốn cực khổ!" Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười.

Lưu Mật Nhi cắn răng ". . . . . Làm gì có nhĩ? Biểu ca mới khổ cực!" Tối nay nàng muốn ngủ cùng Vô Ngân!

Nghe đối thoại của hai người, Bắc Đường Sanh nhướn mày "Các ngươi đã. . . . ."

Phượng Cảnh Duệ cắt ngang lời hắn "Người bị nam nhân đề thì không thể thể nghiệm được tâm tình của ta đâu!"

Bắc Đường Sanh: ". . . . ."

Lưu Mật Nhi cười khê rồi từ từ đứng dậy, để lại chỗ cho các nam nhân có cơ hội nói chuyện, nàng quan sát bốn phía.

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng rồi quay đầu nói chuyện cùng hai người đàn ông này.

Ngay lúc này trước mặt Lưu Mật Nhi bỗng tối sầm, trong nháy mắt mất đi ý thức, cái gì cũng không biết.

Yên lặng nhìn bọn họ mang Mật Nhi mang đi, Bắc Đường Sanh cảm thấy hơi lo lắng nhìn Phượng Cảnh Duệ đang âm trầm "Tại sao không ra tay?"

Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói "Ta muốn nhìn xem bọn họ như thế nào?"

"Ngươi không lo lắng?" Bắc Đường Sanh nhìn hắn.

Phượng Cảnh Duệ khê nhếch lên một nụ cười đầy sát khí "Ta muốn đi tìm biểu muội ta! Vút!" Tiếng nói còn nhưng thân người đã ở nơi xa!

Bắc Đường Sanh thấy thế khê lắc đầu cười, đảo mắt nhìn dáng vẻ hờ hững của Lãnh Ngạo Vũ, hắn vỗ vỗ đầu vai hắn ta, khê khích lệ.

Lãnh Ngạo Vũ quét mắt nhìn hắn rồi xoay người rồi đi!

Bắc Đường Sanh nhìn lòng bàn tay trống rỗng thì bật cười.

Chương 42: Mắt của hái hoa đạo tặc bị mù

Lúc đến đây thì Luru Mật Nhi cuối cùng đã biết rõ Phụng Cảnh Duệ tại sao để cho nàng mặc y phục nữ, không ngờ chính là chờ bị người cướp!

Trong lòng mang biểu huy nh của mình XXOO mấy vạn lần, rồi lúc này nàng mới quan sát bốn phía.

Thành thật mà nói đối với một người bị trời làm con tin mà nói, nàng được đãi ngộ tương đối tốt! Phòng ngủ sạch sẽ tao nhã, trừ việc nàng bị trời chặt thì những thứ khác cũng không tệ.

Trầm ngâm chốc lát, Luru Mật Nhi không cam lòng lấy lần bị bắt cóc ngoài ý muốn này quy lên người của Phụng Cảnh Duệ.

Ba lần rồi, đây là lần thứ ba! Phụng Cảnh Duệ này rốt cuộc chọc bao nhiêu người.

Bỗng một loạt tiếng bước chân truyền đến, Luru Mật Nhi lập tức im lặng đợi, chờ người xuất hiện.

Cửa phòng mở ra, một nam nhân cao lớn xuất hiện trong tầm mắt của nàng. Râu quai nón thô kệch quê mùa nhưng lại có mấy phần hung ác, nhưng mà ánh mắt hắn nhìn nàng không sạch sẽ. Lập tức Mật Nhi hiểu được thân phận của người nam nhân này mấy phần.

Luru Mật Nhi mở miệng ồm ồm nói "Ngươi là ai? Bắt ta đây làm gì?"

Nam nhân nhếch miệng dưới hàng râu quai nón, cười ha hả "Mặc dù đáng ghét không được tốt lắm, nhưng rốt cuộc cũng là nữ nhân trắng trẻo ngon lành!"

Luru Mật Nhi nuốt nước miếng, nghiêm nghị nói "Đại gia, thật ra thì ta là nam nhân!"

Nam nhân đưa ra tay dừng một lát, gãi dử "Không thể nào!"

Hai tay của Luru Mật Nhi bị trời phía sau nhưng hai chân còn có thể di động, nàng từ từ đứng lên, ưỡn ngực tức giận nói "Ngài đã gặp qua nữ nhân ngực phẳng như vậy sao? Không có chứ? Nếu như đại gia muốn chơi nữ nhân, sao lại tìm một nam nhân không phải nam nhân, nữ nhân không phải nữ nhân! Ngài nhìn thân thể của ta đi, chính xác là nam nhân sao! Ta và đại gia ngài đều là giống đực cả!" Sau khi nói xong, Luru Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi đợi.

Nam nhân đó nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, ánh mắt thoáng về ác độc, bỗng vươn tay "Ngươi để cho ta sờ!"

"Đại gia, nếu như ngài sờ xong thấy ta là nam nhân, về sau ngài sờ nữ nhân ngài không cảm thấy buồn nôn sao? Ngài không tin cái ngài thấy, ta thật sự là nam nhân!" Luru Mật Nhi gật đầu thật mạnh mẽ.

Nam nhân gãi dử "Vậy ngươi tại sao mặc đồ con gái?"

Luru Mật Nhi khò nảo nhìn hắn "Ta cũng không muốn, ta làm nam nhân không thể lọt vào mắt chủ tử tuần mỹ của mình, nữ nhân có lẽ sẽ được chủ tử để ý hơn. Ngài có thể hiểu tâm tình của ta không?"

Nam nhân nghe xong gật đầu "Thì ra ngươi rất đáng thương!"

Luru Mật Nhi gật đầu liên tục "Đúng vậy, đúng vậy! Đại gia, ngài hãy tha cho ta đi!"

Nam nhân sờ sờ "Người kia tại sao nói ngươi làm nữ nhân?"

"Ngu ngốc, nàng vốn chính là nữ nhân!" Có một giọng nói truyền đến, Luru Mật Nhi muốn mở miệng tính toán thì dừng lại, quay đầu nhìn về phía cửa. Trong thời khắc nguy hiểm lại thấy người quen! Cũng chính trong thời gian nháy mắt này, Luru Mật Nhi đột nhiên đã hiểu ra.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh, nữ nhân trước đây mời Phụng Cảnh Duệ chữa bệnh! Bây giờ lại ở cùng với nam nhân tục tĩu này.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh từ từ tiến lên, thấy Luru Mật Nhi, nàng nhếch môi cười "Lại gặp mặt!"

Luru Mật Nhi khẽ nhếch môi nở nụ cười "Hoàng Phủ tiểu thư!"

"Dùng phương thức này mời ngươi tới làm khách, không ngại chứ ? !" Hoàng Phủ tiểu thư cười nhẹ nhàng.

Luru Mật Nhi cong môi "Ta nghĩ, ta không có quyền lợi lựa chọn không phải sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lại nhếch môi cười, đầu ngón tay sơn màu đỏ thắm quét qua gò má của Mật Nhi "Ngươi tại sao không phải là nam nhân?"

Lưu Mật Nhi cười yếu ớt "Hoàng Phủ tiểu thư cũng động lòng với Mật Nhi sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh gật đầu, "Đúng vậy."

Lưu Mật Nhi "Vậy thì thật là tiếc! Cuộc đời này của Mật Nhi không thể lấy được một kiều thê như Hoàng Phủ tiểu thư!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ nhếch môi đỏ mọng "Mật Nhi nguyện ý giúp Nguyệt Minh một chuyện không?"

"Mật Nhi cũng không hiểu ý của của Nguyệt Minh tiểu thư!"

"Không sao, Nguyệt Minh chỉ là muốn mượn Mật Nhi một ít đồ thôi!"

"Còn có thể trả lại cho ta sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh chỉ cười không nói!

Lòng Lưu Mật Nhi trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Biểu muội về nhà biểu ca thương

"Phượng Cảnh Duệ, ngươi giấu Lưu công tử ở chỗ nào?" Hai tay Diệp Ly Tâm chống nạnh căm tức nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ chỉ thản nhiên liếc nhìn nàng rồi thong thả ung dung mở miệng, "Nàng ta là nữ."

"Nam, ta nói là nam chính là nam!" Diệp Ly Tâm rống to.

Phượng Cảnh Duệ nâng chén đặt ở bên môi "Cũng thế, ngươi cũng chỉ muốn như vậy để an ủi bản thân, nếu để những người khác biết đường đường là công chúa Miêu tộc lại coi trọng một nữ nhân, không phải rất buồn cười sao? !"

Diệp Ly Tâm đỏ mặt "Phượng Cảnh Duệ, ngươi bắt kính với bản công chúa!"

Phượng Cảnh Duệ "Thật sao? Người nào thấy?"

Diệp Ly Tâm, ". . . . . Ngươi!"

"Hả? Các ngươi lại ồn ào cái gì nữa?"

Ở cửa truyền đến một giọng nói hồ nghi, Lưu Mật Nhi từ từ đi tới. Nhìn Diệp Ly Tâm.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại nhìn nàng. Chợt nở nụ cười "Biểu muội, muội đã trở lại?"

Lưu Mật Nhi từ từ tiến lên "Biểu ca!"

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, nhếch môi cười "Biểu muội thật nghịch ngợm, đi ra ngoài cũng không nói cho biểu ca, biểu ca rất lo lắng! Tôi đây cho biểu ca ôm một cái!" Hắn giang hai tay ra.

Lưu Mật Nhi trầm ngâm một lát rồi từ từ tiến lên vào vòng tay của Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ ôm nàng một cái thật mạnh rồi buông tay "Biểu muội thật biết nghe lời! Tối nay, biểu ca sẽ yêu thương muội thật tốt!"

"Cám ơn biểu ca!"

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha "Không cần, biểu muội đi ra ngoài một chuyến để đổi gió, bây giờ cảm thấy thế nào?!"

Lưu Mật Nhi trầm mặc không nói. Giống như đột nhiên phát hiện cái gì "Biểu ca, muội gặp Hoàng Phủ tiểu thư, nàng mời chúng ta qua phủ một chuyến."

"Biểu muội muốn đi sao?"

Lưu Mật Nhi gật đầu "Muốn!"

Phượng Cảnh Duệ cười nói "Vậy thì đi! Biểu muội nghỉ ngơi đi, biểu ca đi chuẩn bị chút quà tặng!"

Lưu Mật Nhi "Biểu ca cực khổ rồi!"

"Không cực khổ!"

Diệp Ly Tâm bị gạt ở một bên, một câu nói cũng không thể chen vào. Cho đến khi Lưu Mật Nhi ra khỏi phòng, Phượng Cảnh Duệ mới động tay thì Diệp Ly Tâm giận dữ "Phượng Cảnh Duệ, ngươi làm sao lại điểm huyết đạo của ta!"

Phượng Cảnh Duệ làm mặt lạnh "Ta chưa từng quên ngươi dòm ngó biểu muội của ta!" Cho nên, hấn làm như vậy là rất bình thường.

Diệp Ly Tâm im lặng.

"Diệp cô nương có hứng thú đi thăm phủ của Hoàng Phủ tiểu thư sao?" Phượng Cảnh Duệ đột nhiên cười.

Diệp Ly Tâm ngớ ngẩn "Ta là cái gì mà phải nghe ngươi!"

"Có thể đến gần được biểu muội...!"

Diệp Ly Tâm cắn răng "Được!"

Chiều hôm ấy, một đoàn người hùng hăng tiến vào phủ Hoàng Phủ. Vào cửa người ta dĩ nhiên là muốn gặp chủ tử, Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi mang không sự hướng dẫn của quản gia đi tới ở vườn hoa trong Lương Đình nghỉ ngơi mà đến thẳng trước mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

Phượng Cảnh Duệ chấp tay "Đa tạ Hoàng Phủ tiểu thư khoản đãi! Tại hạ mang biểu muội đến để cảm ơn!" Nói xong, Lưu Mật Nhi ở bên cạnh hấn cũng từ từ tiến lên thi lễ.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhếch môi cười nhạt "Phượng công tử đa lễ rồi!"

"Ồ đâu? Hoàng Phủ tiểu thư không phải có bệnh trong người, người cho tại hạ xem đi!" Nói xong đưa tay định nắm cổ tay của nàng lại bị nàng nhanh chóng né ra.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nói "Nếu Minh cô có quy tắc trước đây lại làm khó người khác, bị người giang hồ biết được, thì khổ cho Minh cô rồi!"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi "Vậy thì mong Hoàng Phủ tiểu thư thông cảm."

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười cười nhìn Lưu Mật Nhi đang đứng một bên không nói "Đây là biểu muội của Phượng công tử?"

"Đúng vậy, không khéo cũng là vị hôn thê của tại hạ!"

Khóe miệng Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ giật, cười nói "Như vậy không bằng do Nguyệt Minh chủ trì, thay hai vị làm chuyện vui được không?"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy mừng rỡ "Tốt! Vậy làm phiền Hoàng Phủ tiểu thư!"

"Không cần thông báo những người khác sao?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh hỏi thăm.

"Không cần! Biểu muội không có người thân! Đúng không, biểu muội?" Phượng Cảnh Duệ đưa tay kéo Lưu Mật Nhi không nói qua bên mình, hỏi.

Lưu Mật Nhi "Tùy biểu ca định đoạt!"

"Ngoan!" Phượng Cảnh Duệ hài lòng gật đầu.

Nụ cười của Hoàng Phủ Nguyệt Minh càng thêm quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Muốn kết hôn giai nhân ưa thích đầu

Cốc chủ Minh cốc Phụng Cảnh Duệ muốn kết hôn với giai nhân, tin tức này trong nháy mắt truyền khắp giang hồ, người đã nhận được ân huệ của Minh cốc rối rít tới cửa, phủ Hoàng Phủ bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt. Dĩ nhiên cũng có một vài người đối địch với Minh cốc tới cửa bới móc.

Đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là Đường sát thủ rồi. Những người tới cửa gây chuyện, dĩ nhiên không cần Phụng Cảnh Duệ phải ra tay, cũng đã được giải quyết.

Loại bỏ chuyện lần trước Đường sát thủ treo đầu dê bán thịt chó, Đường sát thủ đương nhiên sẽ không làm tiếp. Nhưng lại không giải thích gì tại sao xuất hiện chuyện như vậy.

Mất thấy ngày thành thân càng đến gần, người của Đường sát thủ cũng từ từ xuất hiện, xuất hiện từng ngày từng ngày, mặc khác thì lần này mục tiêu không chỉ một mình Phụng Cảnh Duệ. Mục tiêu của bọn họ từ một mình Phụng Cảnh Duệ giờ đã tăng lên hai, nói cách khác Lưu Mật Nhi cũng bị liệt vào danh sách.

Lần này Phụng Cảnh Duệ dường như không có tức giận như trước.

Rốt cuộc cũng đến ngày thành thân. Không đợi báai đường xong thì từ ngoài cửa đã có một nhóm sát thủ nhảy vào. Phụng Cảnh Duệ nổi giận, phất áo hỉ màu đỏ ném từng sát thủ ra ngoài rồi quay lại báai đường.

"Nhất Bái Thiên Địa!" Người chủ trì hô to.

"Đội đã nào...!" Mấy người mới vừa bị quét ra ngoài bước đến.

Phụng Cảnh Duệ nổi giận quay đầu "Muốn chết!"

Người tới lập tức cúi đầu "Cốc chủ, lão Cốc chủ đưa quà mừng tới!"

Phụng Cảnh Duệ khẽ nhướn mày, tính tình của phụ thân hắn, hắn cũng không phải không biết, quà mừng? Tám phần là mẩu thân làm! Bảo Vô Ngân kiểm lại, rồi Phụng Cảnh Duệ bảo người chủ trì tiếp tục.

"Nhị Bái Cao Đường!"

"Đội đã nào...!" Lần này là Diệp Ly Tâm.

Diệp Ly Tâm bước ra ngoài chỉ vào Phụng Cảnh Duệ "Ta không cho phép ngươi thành thân với nàng!"

"Tại sao?" Phụng Cảnh Duệ trợn to hai mắt, hắn thành thân sao lại khó khăn như vậy?

"Bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . . Bởi vì hắn là người của ta!" Diệp Ly Tâm nói đại một lý do.

Phụng Cảnh Duệ nhíu mày "Nói hươu nói vượn, Mật Nhi là nữ nhân, sao lại là người của ngươi!",

Diệp Ly Tâm không vui "Ta không tin, ngươi lấy khăn voan xuống để cho ta kiểm tra!"

Phụng Cảnh Duệ trợn to hai mắt, "Đây là quyền lợi của ta!"

Diệp Ly Tâm "Vậy ngươi còn không thừa nhận nàng là nam nhân!"

Phụng Cảnh Duệ ". . . . ."

Tân khách xung quanh cũng đã bắt đầu bàn luận ầm ĩ, Phụng Cảnh Duệ bất đắc dĩ nhắc lên khăn voan lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lưu Mật Nhi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, thời gian như ngừng lại, cô nương này sao có thể là một nam nhân!

Mặt của Diệp Ly Tâm vô cùng đau khổ, quay đầu rồi đi.

"Phu thê giao báai, đưa vào động phòng! Kết thúc buổi lễ!" Người chủ trì lặng lẽ thở nhẹ một hơi, đã làm xong rồi.

Phụng Cảnh Duệ hài lòng dắt tân nương vào động phòng.

Hỉ nương và a hoàn đứng đầy phòng, trên bàn nến đỏ đã đốt, thức ăn trên bàn cũng không thiếu. Đi vào trong phòng, Phụng Cảnh Duệ đứng chấp tay, phân phó với hi nương và các a hoàn "Các ngươi đi xuống đi!" Hắn cũng không thích lễ tiết rườm rà như vậy.

Hỉ nương đã chuẩn bị một đồng lớn lời chúc mừng thì ngay lúc này hoàn toàn không dùng được, không thể làm gì khác hơn là lui khỏi phòng!

Lúc bên trong chỉ còn hai người, mắt Phụng Cảnh Duệ sáng quắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi, môi mỏng khẽ nhếch lên, lạnh lùng mở miệng "Mật Nhi đâu?"

Thân là tân nương tử, sắc mặt Lưu Mật Nhi sững sờ, không biết mở miệng như thế nào "Biểu ca. . . . . Không, là phu quân, huynh gọi cái gì? Mật Nhi không hiểu!"

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh "Ta hiểu là được. Mật Nhi đâu?" Hấn hỏi lần nữa.

Lưu Mật Nhi lạnh lùng nhìn Phượng Cảnh Duệ "Làm sao ngươi biết ta không phải nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Mật Nhi giả lộ sơ hở

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh, âm trầm nở một nụ cười trên mặt "Ngươi không có khả năng đóng giả nàng!" Hấn nhíu mày lạnh lùng "Mật Nhi chưa bao giờ gọi ta là biểu ca, dù là vạn bất đắc dĩ cũng vô cùng miễn cưỡng mới có thể gọi, huống chi chúng ta căn bản cũng không phải là biểu huynh muội!"

‘ Lưu Mật Nhi ’ nhíu mày lạnh lùng nói "Các ngươi không phải biểu huynh muội?"

Phượng Cảnh Duệ lãnh lùng cười "Thứ hai, Mật Nhi chưa bao giờ tự mình nhào vào trong lòng ta! Mỗi lần đều là ta ép buộc ôm nàng vào. Đây là sơ hở thứ hai của ngươi!" Nha đầu kia chỉ biết làm ngược với lời của hấn, làm sao có thể nghe lời như vậy.

‘ Lưu Mật Nhi ’ càng nghe chân mày càng nhíu chặt.

Phượng Cảnh Duệ nói tiếp "Thứ ba, ngươi sợ rằng không biết trình độ thích tiền của nha đầu kia, ta đựng nàng một cái cũng thu lệ phí! Đây là sơ hở thứ ba của ngươi!"

"Đã như vậy, tại sao ngươi không vạch trần ta! ?" ‘ Lưu Mật Nhi ’ lạnh nhạt nói.

Phượng Cảnh Duệ nhíu chặt lông mày "Mật Nhi ở trong tay ngươi!"

"Hiện tại nàng vẫn còn trong tay của ta!" Lưu Mật Nhi ’ quay đầu đưa tay mặt nạ mỏng từ trên mặt mình xuống, dưới mặt nạ rõ ràng là Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

Phượng Cảnh Duệ không tỏ vẻ gì, xoay người bước ra cửa.

"Sớm biết ta không phải nàng, vì sao còn phải lấy ta?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh không cam lòng hỏi.

Bước chân của Phượng Cảnh Duệ ngừng lại "Bởi vì ta cưới người gọi là Lưu Mật Nhi!" Hấn phất tay áo rời đi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nở nụ cười, nhìn nền đỏ và bữa ăn bên trong phòng, ánh mắt nàng càng lạnh lùng hơn.

Cửa phòng bị người ngoài cửa đá văng, Hoàng Phủ Nguyệt Minh ở trong nhà kinh ngạc nhướng mày nhìn tân lang mặc áo màu đỏ đi vào cửa, nàng cười yếu ớt mở miệng, "Phượng công tử làm sao xuất hiện ở đây?"

Phượng Cảnh Duệ khẽ nâng vạt áo ngồi xuống giường, nhếch môi khẽ nở nụ cười tà mị "Ngươi nói, ta nên ở đâu?"

"Lúc này, không phải mới vừa bái đường xong sao. Ngươi nên bồi khách khứa!"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu "Không, ta cảm thấy ta nên động phòng trước!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh khóe miệng giật giật "Này Phượng công tử còn không mau đi!"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu "Không vội."

Sau đó hai người cũng trầm mặc không nói. Cuối cùng vẫn là Hoàng Phủ Nguyệt Minh không nhịn được đánh vỡ sự trầm mặc "Ngươi tính khi nào thì đi?"

Phượng Cảnh Duệ thần nhiên nhướng mày "Chờ biểu muội thừa nhận thì ta đi!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười ha ha "Phượng công tử nói cái gì đó?"

Trên giường nhỏ Phượng Cảnh Duệ cười nhạt "Biểu muội không thừa nhận?"

"Phượng công tử, ngươi. . . ." Lời của nàng bị Phượng Cảnh Duệ tiến đến gần dọa phải dừng lại bên khóe miệng.

Mắt Phụng Cảnh Duệ sáng quắc nhìn nàng "Mật Nhi!"

Khỏe miệng Hoàng Phủ Nguyệt Minh giật giật, bắt mẫn mở miệng "Làm sao ngươi biết?"

Phụng Cảnh Duệ cười nhẹ thở dài "Mới bắt đầu đã biết!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh chỉ mặt của mình "Không biết nàng ta làm thứ gì, bóc mả không ra!"

"Vậy thì đừng bóc, muối đem mình biến thành người bị Đường sát thủ ám sát, như vậy rất đúng lúc!"

"Ngươi cũng biết?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh, không, phải nói là Lư Mật Nhi kinh ngạc mở miệng. Xoay người soi gương hồi lâu, "Này, giúp ta một tay!"

Phụng Cảnh Duệ tiến lên trước, cúi đầu tìm ở tóc nàng, tìm được một kim châm thật nhỏ từ từ rút ra, mặt nạ da người trên mặt Lư Mật Nhi cũng dễ dàng được bóc xuống.

Thở dài thật mạnh, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của mình "Đúng là mặt của mình nhìn mới thuận mắt!"

"Mật Nhi!" Phụng Cảnh Duệ âm trầm lại gần.

Lư Mật Nhi xoay người, cẩn thận nhìn hấn "Ngươi làm cái gì?"

"Ngươi nói đi, hôm nay là ngày mấy, ngươi quên sao?"

Lư Mật Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một lát "Ngày ngươi thành thân! Nhanh đi động phòng, đừng để tân nương sốt ruột chờ!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu "Nói cũng phải, bây giờ bắt đầu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đừng nói biểu muội không tin huynh

Sau khi thật vất vả mới thoát ra được, Lư Mật Nhi vỗ ngực, tháo tất cả trâm vàng bộ điều nặng nề trên đầu xuống, cất vào trong ngực.

Phụng Cảnh Duệ im lặng nhìn động tác của nàng.

Gỡ mái tóc phức tạp ra, Lư Mật Nhi vươn tay buộc một cái đuôi ngựa, lúc này mới xoay người nhìn Phụng Cảnh Duệ đang có vẻ mặt trầm tư.

"Phụng Cảnh Duệ, ngươi đừng nói ta không tin ngươi nha. Chẳng phải ta chờ ngươi tới cứu đây sao?"

Phụng Cảnh Duệ đảo mắt. "Nếu ta không tới thì sao?"

Lư Mật Nhi nhún vai, không trả lời.

Cánh tay dài bao lại, Phụng Cảnh Duệ ôm nàng vào lòng. "Thật may!"

Lư Mật Nhi không hiểu. "May thì có gì tốt?"

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười. "Sao nàng lại ngoan ngoãn thế? Người ta bảo nàng nói gì thì nàng nói đó? Nếu ta cười nữ nhân kia thật thì nàng có chỗ tốt gì?"

Lời này khiến Lư Mật Nhi không vui.

"Ngươi cho rằng ta muốn à? Người ta khách sáo mượn ít đồ của ta. Chờ lúc ta hiểu thì liền mượn mặt của ta! Ta chưa từng làm mỹ nhân, nhưng mỹ nhân này cũng chẳng dễ làm, đi đâu cũng bị người ta nhìn, diu dờ cẩn thận!"

Phụng Cảnh Duệ thở khẽ. "Không bị thương chứ?"

Lư Mật Nhi lắc đầu, chợt suy nghĩ một chút thì thấy thật khó chịu. "Từ khi biết người, hình như ta chẳng có chuyện gì hài lòng cả."

Phụng Cảnh Duệ bắt mẫn. "Lời này nghĩa là sao?"

“Nghĩa là sao? Người nói xem ta đi theo người ra ngoài mới bao lâu? Ba lần, ba lần rồi. Nếu người không bảo vệ ta được thật thì ta tìm hộ vệ cũng được.” Luru Mật Nhi chọc ngực hần, nói.

Nắm tay của nàng, Phụng Cảnh Duệ thở dài. “Sẽ không có lần sau đâu!”

Luru Mật Nhi nhún vai. “Để xem rồi hãy nói!”

Phụng Cảnh Duệ nổi giận. “Ta nói sẽ không có lần nữa!”

“Được được!” Luru Mật Nhi lại thờ ơ như không mà nói.

Phụng Cảnh Duệ gầm nhẹ một tiếng, bàn tay to khép lại, giữ chặt gáy nàng, cúi đầu xuống hôn lên môi nàng, đầu lưỡi tùy tiện càn quét trong miệng nàng, cướp lấy ngọt ngào của nàng. Sau khi một hồi hôn mút như sấm vang chớp giật, hần kè vào môi nàng ní non. “Sẽ không có lần nữa!”

Luru Mật Nhi ý loạn tình mê gật đầu. “Ồ!”

Lúc này Phụng Cảnh Duệ mới hài lòng, buông tay ra, ôm nàng ra khỏi phòng. Chỉ một lát sau bọn họ đã xuất hiện trên đường.

Diệp Ly Tâm sôi nổi xuất hiện trước mặt hai người. “Phụng Cảnh Duệ, ta làm đúng chứ? Giúp huynh đại ân còn gì? Huynh có muốn nhường Mật Nhi tỷ cho ta không?”

Mặt Phụng Cảnh Duệ đen lại. “Đều là nữ nhân, muội muốn nàng làm gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Ly Tâm nhăn lại. “Ta thích tỷ ấy. Hiếm khi nào ta thích ai, đương nhiên là phải mang theo rồi!”

“Bây giờ nàng là người của ta. Chúng ta thành thân rồi!” Phụng Cảnh Duệ gầm nhẹ.

Diệp Ly Tâm mới không để ý tới hần, kêu lên. “Người báai đường với huynh không phải là Mật Nhi tỷ tỷ!”

“Người ta lấy là Luru Mật Nhi!” Phụng Cảnh Duệ gầm nhẹ.

“Không phải người báai đường với huynh!” Diệp Ly Tâm rống to hơn.

Hai người cứ tranh chấp như vậy. Luru Mật Nhi im lặng đi tới chỗ Vô Trần và Vô Ngân đang cúi đầu nhìn sổ sách, hỏi: “Lời được bao nhiêu?”

Vô Ngân ngẩng đầu. “Tiền không nhiều lắm!” Nàng nhìn Luru Mật Nhi bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Bắt đầu từ bây giờ phải gọi nữ nhân này là phu nhân rồi.

Luru Mật Nhi gật đầu hài lòng. “Vậy thì tốt! Dựa vào nam nhân không bằng dựa vào tiền!”

Lời này lập tức khiến một người bất mãn. “Nương tử, nàng nói gì vậy? Tiền lạnh băng băng, có gì tốt hơn nam nhân chứ?”

Luru Mật Nhi nghe vậy thì liếc hần một cái. “Huynh không phải biểu ca của ta à?”

“Nương tử quên rồi à? Hôm nay chúng ta đã thành thân rồi!” Phụng Cảnh Duệ cười nói.

“Sao ta không tham gia vào chuyện này nhỉ?” Luru Mật Nhi nửa nghiêm túc, nói.

Nụ cười trên mặt Phụng Cảnh Duệ cứng lại, khề cảnh cáo. “Mật Nhi!”

Luru Mật Nhi quay đầu, cười tươi như hoa. “Ta vừa thích ứng với thân phận biểu muội này, biểu ca đừng quá sốt ruột!”

Phụng Cảnh Duệ: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đường chủ đích thân ra trận

Lúc lần thứ n bị sát thủ chặn đánh, Luru Mật Nhi thật không nhịn được mà quay sang liếc Phụng Cảnh Duệ, đề nghị một cách nghiêm túc, “Đôi kiêu có được không?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta không làm chuyện gì sai!"

Lưu Mật Nhi chỉ vào sát thủ nằm đầy đất, "Vậy xin hỏi đây là làm sao?"

Phượng Cảnh Duệ buồn cười, "Hình như nàng cũng là một trong những mục tiêu!"

"Nhưng ta không có khuôn mặt đẹp, khiến người khác chú ý như biểu ca." Lưu Mật Nhi nhàn nhả nói.

Phượng Cảnh Duệ xoa mặt một cái, nói với vẻ hơi tiếc hận, "Không phải biểu muội đang ghen tỵ đấy chứ?"

Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Sao có thể? Bình thường là cách bảo vệ tốt nhất, biểu ca, không nghe nói à?"

Phượng Cảnh Duệ không phải không thừa nhận lời này. Nàng nói không sai! Bởi vì bình thường cho nên nàng cũng không hấp dẫn sự chú ý. Mỗi lần sát thủ tới đều là vì mình.

Im lặng hồi lâu, Phượng Cảnh Duệ đầu hàng, "Vậy biểu muội nói xem phải làm sao bây giờ?"

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Chẳng phải huynh là thần y à?"

"Cho nên?"

"Huynh nhất định sẽ dịch dung nhỉ?" Lưu Mật Nhi cười tới mức văng nước miếng.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, "Ta không muốn dùng da của người khác!"

Lưu Mật Nhi nói ngay, "Vậy chúng ta tách thành hai đường, chúc biểu ca có thể thuận lợi mà gặp chúng ta!"

Phượng Cảnh Duệ, "...Biểu muội, muội không cảm thấy lòng mình quá độc ác à?"

Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Để bảo vệ tính mạng, biểu ca sẽ không trách ta đâu!"

Mặt Phượng Cảnh Duệ giật giật, "Sao có thể?"

Lưu Mật Nhi lập tức mừng rỡ khoát tay, "Vậy biểu ca đi mạnh khỏe!" Một tay nàng kéo Vô Ngân xoay người rời đi. Đương nhiên Diệp Ly Tâm cũng đuổi theo ngay. Tuy biết Lưu Mật Nhi là nữ nhân nhưng nàng chưa từng thấy nữ nhân nào như vậy. Mỗi khi thấy bộ dạng kinh ngạc của Phượng Cảnh Duệ, nàng lại cảm thấy rất vui vẻ.

Phượng Cảnh Duệ ra hiệu cho Vô Trần đi theo Lưu Mật Nhi. Thân hình hắn không hề di chuyển, dường như đang chờ người nào vậy.

Nhiều lần, vài người xông lên sau hắn, bọn họ cầm vũ khí nhưng không định ra tay. Không lâu sau, một bóng dáng ngạo nghễ bước chậm chậm tới. Phượng Cảnh Duệ từ từ xoay người. Hai nam tử hoàn toàn khác nhau đứng đối diện, rất lâu không nói lời nào.

Nam tử đối diện với Phượng Cảnh Duệ hắng giọng, "Ta nói rồi, ra khỏi Minh Cốc, tất cả lại bắt đầu!" Người này không phải ai khác mà chính là Khuất Thiên Hàn mà Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi từng gặp một lần khách điểm.

Phượng Cảnh Duệ hơi nhếch môi, "Ta cũng không phủ nhận!"

"Ngươi hãy chữa cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh!" Khuất Thiên Hàn hồ hững nói.

"Nàng ta là vị hôn thê của ngươi, hình như bị thương cũng không cần tìm tới ta."

Tay phải Khuất Thiên Hàn lục lọi, thuộc hạ sau lưng lập tức đưa vũ khí lên. Hắn cầm kiếm, chỉ vào Phượng Cảnh Duệ, "Ngươi là đại phu, ngươi có thể chữa khỏi cho nàng."

Phượng Cảnh Duệ cười lạnh nhạt, "Chữa thế nào? Cưới vị hôn thê của ngươi à? Ngươi muốn tiếp tục ân oán đời trước hả?" Hắn cười nhạt. Hắn biết phụ thân của Khuất Thiên Hàn là Khuất Liễu Phong từng là vị hôn phu của mẹ Cơ Hoàn Hoàn. Về phần vì sao mẹ ở cùng cha thì hắn chưa tìm được đáp án.

Khuất Thiên Hàn hơi cúi đầu: "Ngươi có cách tốt hơn?"

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, nhún vai, "Không có. Nhưng ta sẽ không lấy nàng ta!"

"Vậy bắt đầu đi!" Khuất Thiên Hàn lắc đầu, "Ta không ngăn cản ngươi thả những người khác đi. Bây giờ chúng ta sẽ đấu một trận công bằng!"

Phượng Cảnh Duệ ngửa đầu cười, "Rõ ràng không muốn, sao ngươi còn phải làm như vậy?"

Hai người quen nhau không phải ngày một ngày hai ngày, thaamja chỉ có thể nói hai người Khuất Thiên Hàn và Phượng Cảnh Duệ là lớn lên bên nhau từ nhỏ. Năm đó Khuất Liễu Phong ném Khuất Thiên Hàn ở Minh Cốc, để mẹ nuôi lớn. Có thể nói hai người là huynh đệ. Lúc ấy hắn cũng không biết vì sao, mãi đến khi cha giam mẹ lại, ném Khuất Thiên Hàn ra khỏi Minh Cốc, lúc này hai người mới tách ra.

Phượng Cảnh Duệ hiểu rõ Khuất Thiên Hàn tựa như Khuất Thiên Hàn hiểu rõ Phượng Cảnh Duệ vậy. Hai người không định làm vật hy sinh cho ân oán đời trước. Phượng Dương chưa hề yêu cầu Phượng Cảnh Duệ làm gì, chỉ có một yêu cầu duy nhất là cách xa nữ nhân của ông một chút. Mà hình như Khuất Thiên Hàn đã mất hết hy vọng, hoặc là có thể nói hắn là người con có hiếu. Hắn chưa bao giờ từ chối lời của Khuất Liễu Phong, cho dù là có phải làm khó chính mình.

Khuất Thiên Hàn hơi ngần ra, "Ta không có lựa chọn!" Hắn nhất định phải nghe lời phụ thân.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì hơi bất ngờ, "Thật ra ta còn một nghi vấn!"

Khuất Thiên Hàn nhìn hắn đầy nghi ngờ, "Gi?"

"Sao lại là người kế nhiệm của sát thủ đường?" Hắn thắc mắc vấn đề này đã rất lâu. Theo thái độ thù địch của hai nhà, sao hắn lại là người kế nhiệm?

Khuất Thiên Hàn cười nhạt, "Đây là ước định của bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Giương cung bạt kiếm muốn ra tay

"Ước định gì?" Bởi vì không gần gũi lắm với Phượng Dương nên Phượng Cảnh Duệ biết về ân oán đời trước hoàn toàn là từ những gì hắn điều tra được.

Khuất Thiên Hàn im lặng một lát rồi nói tiếp, "Người sẽ không cho là ta sẽ làm nghề sát thủ như cha ta nhỉ?"

Phượng Cảnh Duệ cười nói, "Người vẫn mang hận nên mới nhận làm đường chủ sát thủ đường? Không cần phải nhớ kỹ như vậy. Chẳng phải ta cũng nhận thiên hạ nhất lâu của nhà các người đấy sao?" Sợ rằng không ai ngờ chuyện sẽ thế này. Đường chủ sát thủ đường và lâu chủ thiên hạ đệ nhất lâu lại có mối liên quan chặt chẽ như vậy. Ai cũng biết thiên hạ đệ nhất lâu chuyên cung cấp tin tức, chỉ cần người bỏ tiền thì sẽ có tin tức người muốn.

Khuất Thiên Hàn hừ lạnh, "Nếu đã biết, sao còn phải hỏi?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Người không cảm thấy lạ à? Sao bọn họ lại có ước định như vậy?" Con cháu của kẻ thù tiếp nhận sự nghiệp của mình. Chuyện này không lạ à?

Khuất Thiên Hàn cười nhạt, "Chuyện này không liên quan tới chuyện chúng ta đang nói. Người cưới nàng thì phải chịu trách nhiệm!"

"Khuất Thiên Hàn, dường như người đã quên toàn bộ người trong thiên hạ đều biết người ta lấy là Lưu Mật Nhi chứ không phải Hoàng Phủ Nguyệt Minh. Hơn nữa, người nên biết nàng ta là vị hôn thê của người! Ta không có thói quen dòm ngó thứ của những người khác!" Phượng Cảnh Duệ cũng không đặt lời Khuất Thiên Hàn vào tay.

Dừng lại, Phượng Cảnh Duệ hơi nhướng mày, "Hơn nữa người cũng không mong ân oán đời trước lại tiếp tục trên người chúng ta!"

"Vậy thì sao? Vị hôn thê của Khuất Thiên Hàn ta bị bắt nạt, tự nhiên ta phải lấy lại công bằng."

"Mỗi làm ăn này người làm không tệ, vừa có thể báo thù cho vị hôn thê lại vừa kiếm tiền cho mình. Mục đích giúp người trừ họa, cuộc trao đổi này có lời không nhỏ!" Phượng Cảnh Duệ cười phóng khoáng.

Khuất Thiên Hàn cũng không phủ nhận.

Chân mày Phượng Cảnh Duệ đầy lạnh lẽo, giọng bỗng lạnh xuống, "Người đã xác định vậy, chẳng lẽ ta mặc người xâu xé sao?"

"Có phải hay không thì thử mới biết được!" Khuất Thiên Hàn cũng cười lạnh.

Bỗng

"Phượng Cảnh Duệ, ta quên đưa lộ phí cho người, người cần..." Lời của Lưu Mật Nhi dừng lại khi thấy cảnh giương cung bạt kiếm.

Phượng Cảnh Duệ chớp chớp mắt, nhếch môi cười, "Biểu muội vẫn quan tâm tới ta!"

Đôi môi đỏ mọng của Lưu Mật Nhi khẽ động, "Ta hơi hối hận!"

Phượng Cảnh Duệ cười lớn, "Ý của biểu muội là sao?"

Lưu Mật Nhi nhắm mắt lại, "Người mù nên không thể nhìn thấy gì cả. Ta đi tìm biểu ca của ta!"

Mọi người thấy thế thì lập tức im lặng. Ánh mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ không biết là thông cảm hay là mừng thầm.

Giang tay ra, Phụng Cảnh Duệ ôm người vào lòng, "Biểu muội đừng sợ, biểu ca sẽ bảo vệ muội!"

Lưu Mật Nhi, "Chuyện này cũng không chắc. Biểu ca quên rồi à? Biểu muội ba lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn dưới mắt huynh đấy!" Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ ngoài ý muốn.

Mật Phụng Cảnh Duệ giật giật, "Biểu muội thật ghi thù!"

Lưu Mật Nhi cười nhạt, "Hình như biểu ca không vui!"

Bàn tay to của Phụng Cảnh Duệ nâng mặt nàng quay về phía Khuất Thiên Hàn, "Đây là đường chủ của sát thủ đường, biểu muội có muốn để hắc hủ bỏ việc đuổi giết muội không?"

Lưu Mật Nhi gật đầu, bỗng nói, "Nhưng ta cảm thấy không thể đâu!"

Khuất Thiên Hàn nghe vậy thì cười nhạt.

Lưu Mật Nhi lập tức chỉ vào hắc hủ nói, "Huynh nhìn đi, ta đã bảo là không thể mà!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta nói có thể!" Vừa dứt lời, hắc hủ giao Lưu Mật Nhi cho Vô Trần, người bỗng đánh về phía Khuất Thiên Hàn.

Hai cao thủ ra tay, dĩ nhiên không ai có thể tham gia vào. Lưu Mật Nhi suy nghĩ hành động của hai người, trong lòng biết dù lúc này có bùng một chậu nước dội vào thì cũng không thể tách bọn họ ra được.

"Rốt cuộc bọn họ là địch thủ hay là bằng hữu?" Lưu Mật Nhi không kiềm được mà lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Mật Nhi tức giận không để ý tới người khác

Cuối cùng, sau cuộc chiến giữa Phụng Cảnh Duệ và Khuất Thiên Hàn, đều vì hai người bị thương nên việc đuổi giết Lưu Mật Nhi kết thúc. Phụng Cảnh Duệ vẫn là mục tiêu đuổi giết của sát thủ đường.

Trên xe ngựa, Lưu Mật Nhi cởi áo Phụng Cảnh Duệ ra, thấy vết thương trên người hắc hủ thì không nhìn được mà mắng thầm, "Thích không?"

Phụng Cảnh Duệ mếu máo uất ức, "Rất đau đấy!"

Lưu Mật Nhi hừ lạnh, "Người cũng biết?"

Phụng Cảnh Duệ chợt cười khê, "Đây là Mật Nhi đau lòng vì phu đúng không?" Cánh tay dài thuận thế ôm eo nàng. Dù sao trong xe ngựa này cũng không có người khác.

Im lặng cởi quần áo hắc hủ, xoay người lấy thuốc bôi thuốc, Lưu Mật Nhi hoàn toàn làm như không thấy hành động của Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ chưa từng thấy Lưu Mật Nhi im lặng như vậy. Trong lòng căng thẳng, khép chặt cánh tay, ôm Lưu Mật Nhi vào lòng, cúi đầu chống lên đầu nàng, "Mật Nhi!"

Lưu Mật Nhi im lặng không nói, chỉ đẩy hắc hủ ra rồi cúi đầu bôi thuốc.

Lần này Phụng Cảnh Duệ sốt ruột, chịu đựng đau đớn trên người, nâng cầm Lưu Mật Nhi lên thì bị nàng quay mặt tránh đi.

Một tay cầm khăn găm, vừa bôi thuốc thật cẩn thận, từ đầu tới cuối Lưu Mật Nhi không hề mở miệng.

Bộp...

Một giọt nước mắt rơi vào vết thương của Phụng Cảnh Duệ. Hắc hủ thở dốc vì kinh ngạc, người cứng ngắc không động đậy, để mặc cho nước mắt mặn đắng rơi trên vết thương của hắc hủ.

Im lặng thở dài một hơi, Phụng Cảnh Duệ yên lặng vươn tay ôm người nàng, "Mật Nhi, đừng như vậy!"

Lưu Mật Nhi giật giật, đẩy người Phương Cảnh Duệ ra, cúi đầu không nói gì mà chỉ bôi thuốc.

Lần này, Phương Cảnh Duệ hoàn toàn không dị nghị gì, để mặc cho Lưu Mật Nhi bôi thuốc xong, băng bó kỹ thì hẳn mới mở miệng.

"Mật Nhi, nói chuyện với ta!" Phương Cảnh Duệ nhìn Lưu Mật Nhi dựa vào cửa xe, khẽ nói.

Lưu Mật Nhi quay sang nhìn hẳn một cái rồi ngoảnh mặt đi.

Nổi giận, Phương Cảnh Duệ một tay kéo người vào lòng, tác động tới vết thương khiến hẳn im lặng hít khí.

Vốn Lưu Mật Nhi định giãy giụa thì nghe hẳn thở phì phò, bèn dừng động tác lại, an phận không giãy giụa nữa. Hẳn nâng mặt nàng lên, găm nhẹ, "Mật Nhi!"

Lưu Mật Nhi cắn chặt môi, không nói một câu.

Bất đắc dĩ, Phương Cảnh Duệ cúi đầu, ngậm mạnh vào môi nàng, đầu lưỡi khí phách mấy lần định thăm dò trong miệng nàng thì bị nàng cắn chặt răng ngăn lại. Bàn tay dày rộng tùy ý vuốt ve trên người nàng, ngón tay linh hoạt cởi vạt áo Mật Nhi ra, bày tay to thuận thể trượt vào.

Màn xe buông xuống ngăn một phần ánh sáng, bên trong xe nửa sáng nửa tối, hô hấp hai người cũng hơi dồn dập.

Tay Phương Cảnh Duệ lướt qua đầy đủ của nàng, lướt một đường xuống dưới, cuối cùng dừng trước u cổ mê người, ngón tay trơn như rắn luồn vào.

Tay Lưu Mật Nhi cứng lại, néo mạnh bên bờ vai trần của hẳn, người cũng hoàn hồn ngay lập tức, kẹp chặt hai chân theo bản năng, "Dừng, dừng lại..."

Rốt cuộc nàng chịu lên tiếng. Phương Cảnh Duệ thừa dịp nàng mở miệng, đầu lưỡi nhanh nhẹn quấn lấy đầu lưỡi của nàng.

Phương Cảnh Duệ nhìn nàng bằng ánh mắt tràn ngập tình dục, trong giọng nói khàn khàn trầm thấp chứa sự quyến rũ, "Ta muốn nàng." Kêu dừng ở lúc này là muốn lấy mạng hẳn.

"Không được!" Cảm giác đau đớn xa lạ kích thích nơi nhạy cảm của nàng, mang tới cho nàng sự sợ hãi, cầu xin, đẩy hẳn ra theo bản năng.

Nhận ra nàng sợ hãi, Phương Cảnh Duệ yên lặng hít sâu một hơi, đưa tay ôm chặt người vào lòng, thở một hơi thật dài.

Lưu Mật Nhi định giãy giụa.

"Dừng động! Dừng động!" Phương Cảnh Duệ cúi đầu, cắn cắn lên cổ của nàng, thật lâu sau mới buông nàng ra.

Dường như là Lưu Mật Nhi lắc mình tránh vào góc ngay lập tức. Phương Cảnh Duệ cười khỏ một tiếng, "Ta không phải là rắn rết thú dữ!"

"Người còn đáng sợ hơn những thứ đó nhiều." Khép vạt áo lại, Lưu Mật Nhi quay sang, hung dữ nói.

Phương Cảnh Duệ cười tà mị, "Có muốn biết mối liên hệ giữa ta và Khuất Thiên Hàn không?"

"Không muốn..."

Hẳn đặt ngón trỏ lên trên đôi môi đỏ mọng của nàng, cười nhạt, "Nếu ra đã quyết định nói thì sao nàng có thể không nghe được?"

Lưu Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, "Được rồi, người đã muốn nói như vậy thì ta miễn cưỡng lắng nghe vậy."

Phương Cảnh Duệ cười nhạt, chìa tay ra, "Tới chỗ của ta, ta cho nàng biết!"

Lưu Mật Nhi nhìn hẳn đầy dè phòng, "Không!" Hẳn nghĩ nàng ngốc à?

Phương Cảnh Duệ chỉ trời thề, "Bảo đảm không làm gì!"

Lưu Mật Nhi không tin mà nhìn hẳn. Ai mà tin!

"Mật Nhi!" Phương Cảnh Duệ khẽ cảnh cáo.

Lúc này Lưu Mật Nhi mới chần chừ mà di chuyển về phía hẳn, ngón trỏ chỉ vào chóp mũi hẳn, "Người nói không làm gì cả đấy nhé!"

Phương Cảnh Duệ cười, gật đầu, vươn tay ôm người vào lòng, lúc này mới lên tiếng, "Chuyện này hơi phức tạp!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Mối liên hệ này hơi loạn

Chuyện kể rằng năm đó, Cơ Hoàn Hoàn và Khuất Liễu Phong coi như là đồng môn. Thiên hạ đệ nhất lâu bây giờ là do phụ thân của Cơ Hoàn Hoàn lập nên. Có điều năm đó ông để Khuất Liễu Phong tiếp nhận vị trí lâu chủ còn gả nữ nhi là Cơ Hoàn Hoàn cho Khuất Liễu Phong.

Dung mạo Cơ Hoàn Hoàn như thiên tiên cộng thêm tính cách hiền lành, Khuất Liễu Phong vẫn nuôi nấng trong lâu, chưa từng để người khác nhìn thấy. Điều này cũng tránh để người khác có cơ hội.

Năm đó, Cơ Hoàn Hoàn và Phụng Dương quen nhau là nhờ một cuộc làm ăn của Sát Thủ Đường, vừa hay có liên quan tới Thiên hạ đệ nhất lâu, mà Cơ Hoàn Hoàn cũng bị dính líu. Bởi vì bị mình liên lụy nên Phụng Dương ra tay cứu Cơ Hoàn Hoàn nhưng đồng thời cũng bị vây trong cốc. Cũng chính lúc đó Phụng Dương phát hiện ra Minh Cốc ở đâu.

Đợi tới khi Khuất Liễu Phong tìm được hai người thì tình cảm của Phụng Dương và Cơ Hoàn Hoàn đã như lá liền cành.

Đối với chuyện vị hôn phu của mình bị nhốt cùng một nam nhân trong thời gian dài, tuy Khuất Liễu Phong không muốn chấp nhận nhưng cũng không thể không đồng ý với chuyện của hai người. Nhưng điều kiện là để Phụng Dương chính thức giải tán Sát thủ đường trong đại hội võ lâm.

Nhưng không ngờ bởi vì Khuất Liễu Phong không cam lòng việc vị hôn thê bị cướp đi nên ra tay với Phụng Dương ở đại hội võ lâm. Cơ Hoàn Hoàn sớm biết từng bước, lúc báo cho Phụng Dương thì bị ngộ thương. Tính tình Phụng Dương thay đổi lớn. Tính ông vốn hồ hững lạnh nhạt, vù lần biến cố này mà thay đổi thành lạnh lùng tàn khốc. Hễ là người tiếp cận Cơ Hoàn Hoàn thì không ai còn sống.

Sau đại hội võ lâm, Phụng Dương biến mất với Cơ Hoàn Hoàn. Không lâu sau, danh thần y diệu thủ cốc chủ Minh Cốc truyền ra, không tới năm năm sau thì danh tiếng Minh Cốc lan rộng. Nhưng cũng vào lúc này bỗng biệt tích, không ai biết nguyên nhân.

Nghe Phụng Cảnh Duệ giải thích xong, Lưu Mật Nhi từ từ gật đầu, "Đây chính là nguyên nhân tính tình cha ngươi biến thái như vậy sao?"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Có lẽ không phải!" Tuy tin tức hẩn tra được là vậy nhưng hẩn vẫn cảm giác còn thiếu gì đó.

"Khuất Thiên Hàn là con trai của Khuất Liễu Phong?"

"Ừ."

Lưu Mật Nhi không hiểu, "Nhưng theo lời ngươi thì vốn Sát thủ đường là của cha ngươi, sao Khuất Thiên Hàn lại là đường chủ chứ?"

Phụng Cảnh Duệ, "Đây cũng là một trong những điều đáng ngờ. Khuất Thiên Hàn làm đường chủ Sát thủ đường, mà ta là người tiếp nhận chức lâu chủ Thiên hạ đệ nhất lâu! Nnàf không cảm thấy kỳ lạ à?"

Lưu Mật Nhi bỗng hiểu, "Đây cũng là nguyên nhân mà cha ngươi đuổi ngươi, ngươi không nói gì lập tức rời đi? Ngươi muốn nhân cơ hội điều tra?" Nàng đã bảo, sao Phụng Dương luôn tệ với Phụng Cảnh Duệ mà hẩn lại bỗng ngoan ngoãn như thế chứ.

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, không phủ nhận.

Lưu Mật Nhi bỗng dùng ánh mắt khác thường mà nhìn hẩn.

Phụng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn mình một chút, "Sao vậy?"

"Ngươi thật là một đứa con bất hiếu!" Lưu Mật Nhi mắg.

Mặt Phụng Cảnh Duệ đen lại, "Mật Nhi, nàng đừng oan uổng ta!"

Lưu Mật Nhi, "Có à? Tuy quan hệ giữa ngươi với cha ngươi luôn không tốt, nhưng ngươi lại để mẹ ngươi phải lo lắng, còn làm cha ngươi đưa tiền nuôi ngươi. Ngươi thật sự rất bất hiếu!" Từ nhỏ nàng là người nuôi cả nhà nên nàng cho rằng ra cửa thì hoàn toàn không cần phụ thuộc bất cứ ai. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng thích tiền.

Phụng Cảnh Duệ nhất thời không nói. Hẩn đúng là không phản bác lại lời này được. Từ khi năm tuổi chưa từng gặp mẹ, tìm mẹ là mục đích hai mươi năm qua, đã gặp được nhưng..

Nhớ tới ánh mắt của Cơ Hoàn Hoàn, Phụng Cảnh Duệ hơi cụp mắt, im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lấy tin tức ở nơi đông đúc

Phượng Cảnh Duệ hiểu rõ mục đích, điều này có thể giúp bọn họ xác định rõ hành trình lần này của mình. Mấy người Luru Mật Nhi cũng rời khỏi con đường vắng vẻ, đi tới trấn gần đó.

"Chúng ta vào phòng riêng ăn là được, vì sao lại chen chúc ngoài phòng lớn ăn với những người này, ta không thích!" Diệp Ly Tâm oán trách nói.

Phượng Cảnh Duệ liếc nàng, "Người có thể vào phòng, không ai cản người đâu!"

Hai mắt Diệp Ly Tâm trừng lớn, "Ta muốn bồi dưỡng tình cảm với Mật Nhi tỷ tỷ! Người không buông tỷ ra, chúng ta sao có thể bồi dưỡng tình cảm!"

Phượng Cảnh Duệ cắn răng nghiêng lợi âm trầm nói, "Nàng là nữ!"

"Ta gọi là tỷ tỷ, người điếc hả!" Diệp Ly Tâm liếc hắn.

"Các người không cần bồi dưỡng tình cảm!" Phượng Cảnh Duệ cắn răng nói.

Diệp Ly Tâm lắc đầu, "Thế nào không cần? Mặc dù tỷ tỷ không thể trở thành phu quân của ta. Nhưng ta dường như quên nói sao, Miêu Vương là ca ca của ta, còn chưa lấy vợ!"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, gương mặt giựt giựt, "Diệp Ly Tâm, người muốn chết sao, chỉ cần người nói một câu ta tuyệt đối sẽ thỏa mãn người! Ngần vịn lần đừng khách khí với ta."

Diệp Ly Tâm nuốt nước miếng, lấy lại can đảm mở miệng nói, "Mỗi lần chỉ biết dùng chuyện đó để uy hiếp ta như vậy."

Thấy Phượng Cảnh Duệ còn muốn mở miệng, Luru Mật Nhi đã kịp thời cắt đứt hai người, nói "Được rồi, chúng ta ăn cơm, không muốn nhìn hai người gây gỗ!"

Hai người Phượng Cảnh Duệ và Diệp Ly Tâm chỉ có thể nhìn nhau, không nói gì.

Luru Mật Nhi thật ra cũng cảm thấy Phượng Cảnh Duệ rất kỳ quái, tại sao phải khẳng định dùng cơm bên ngoài phòng lớn. Thấy nghi vấn của nàng, Phượng Cảnh Duệ nhỏ giọng giải thích "Chỗ đông người thì tin tức nhiều nhất!"

Luru Mật Nhi gật đầu, "Nhưng tại sao ta không nghe được bất cứ tin tức gì?"

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Người giang hồ tự nhiên có phương pháp của người giang hồ!"

Luru Mật Nhi hồ nghi mở miệng, "Phương pháp gì? Ở đây đông người, huyên náo như vậy. Làm sao người biết tin tức nào là tin tức người cần?"

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, tiến lên nghiêng người nhỏ giọng nói, "Nhìn thấy những người ở cửa không?"

Cửa? Luru Mật Nhi đảo mắt nhìn, chỉ thấy những người ăn xin đang đứng ở cửa. Nàng hồ nghi xoay người "Ăn xin?" Không phải là Cái Bang trong truyền thuyết chứ?

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Huynh đệ Cái Bang xuất hiện đầy trong thiên hạ, muốn tin tức gì thì tìm Cái Bang là cách nhanh nhất!"

Luru Mật Nhi không biết mình nên về mặt gì nhìn những người ăn xin kia. Đột nhiên, cảm thấy những người ăn xin kia cao lớn hơn rất nhiều.

Phượng Cảnh Duệ cười nói, "Mật Nhi, nét mặt này của nàng là sao?"

"Khâm phục!" Luru Mật Nhi từ từ nói.

Phượng Cảnh Duệ khẽ nâng ly rượu nhấp, "Trên căn bản, có thể nói là như vậy!" Địa vị của Cái Bang trên giang hồ không thể khinh thường.

Luru Mật Nhi lắc đầu, hoàn toàn không hiểu những người giang hồ này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

"Người đã nhận được tin tức người muốn lấy chưa?" Bữa cơm này nhanh chóng xong xuôi.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Không phải nhận được tin tức. Lần này ta muốn trợ lực tìm kiếm!"

Luru Mật Nhi càng nghi ngờ hơn. Lắc đầu "Không hiểu!"

Phượng Cảnh Duệ, "Không hiểu cũng không sao! Dùng cơm đi!" Hắn không bắt buộc.

"Người giống như không hề lo lắng!" Luru Mật Nhi hồ nghi nhìn hắn.

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Lo lắng có ích lợi gì?"

Lưu Mật Nhi vừa định mở miệng hỏi thêm vài chuyện, thì hai người ở cửa nói "Lần này tổ chức đại hội võ lâm là vì chuyện lập Minh chủ võ lâm mới, không biết lần này sẽ có bao nhiêu người khiêu chiến?"

"Đại hội võ lâm trước cách đây hơn 20 năm, nghe nói lúc đó người kia xuất hiện, người xuất hiện kia là Minh Chủ hiện tại." Người còn lại nói.

Lưu Mật Nhi nghe cảm thấy mơ hồ, "Minh Chủ hiện tại là ai?"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, chỉ cười không nói.

Hà, Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Hắn không phải khéo như vậy chứ?"

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha "Mật Nhi, ta đã từng nói nàng rất thông minh chưa nhỉ?"

Trên trán Lưu Mật Nhi mồ hôi chảy ròng ròng "Đây là chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Vào khách điểm nghỉ ngơi gặp đánh lén

"Tại sao ta và ngươi ở cùng một phòng?" Lưu Mật Nhi tức giận nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ liếc nhìn nàng, "Chúng ta là phu thê!"

"Biểu huynh muội!" Lưu Mật Nhi nghiêm mặt nói.

"Chúng ta thành thân rồi!" Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc nói.

"Người cùng bãi đường với ngươi là Hoàng Phủ Nguyệt Minh!" Lưu Mật Nhi không quên.

Mặt Phượng Cảnh Duệ sấp biến sắc, hần cấn răng nghiến lợi nói, "Lão bà của ta gọi là Lưu Mật Nhi!"

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, "Trên thế giới này người gọi là Lưu Mật Nhi không chỉ có một mình ta!"

"Nàng đang ám chỉ hôm nay ta nên làm cho gạo sống nấu thành cơm sao?" Phượng Cảnh Duệ cười tà tiến lên, vươn tay thăm dò.

Lưu Mật Nhi duỗi tay dùng sức đánh Phượng Cảnh Duệ một cái, lắc mình trốn hấn. "Ngươi rút cuộc vì sao cứ phải ngủ chung với ta?"

"Động phòng!" Phượng Cảnh Duệ hángiọng cười. Xoay người cầm một quyển sách lên nhìn.

Đây không phải là lần đầu tiên Lưu Mật Nhi thấy Phượng Cảnh Duệ làm như vậy, nàng nghi ngờ tiến lên trước, "Ngươi rút cuộc đang xem cái gì? Mỗi ngày đều xem nhập thần như vậy?"

Phượng Cảnh Duệ nhưng mảy, "Nàng muốn biết?"

Lưu Mật Nhi gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ đặt quyển sách xuống, nhíu mày nhìn nàng, ngón trỏ ngoắc ngoắc "Tới đây, ta sẽ nói cho nàng biết!"

"Bỗng nhiên lúc này ta không muốn biết gì nữa!" Lưu Mật Nhi xoay gót chân đi tới giường hẹp, dù sao không phải là ngày đầu tiên ở cùng phòng với hấn, dù sao ngủ cũng quan trọng hơn.

Bên hông bỗng bị nắm chặt, trong nháy mắt Lưu Mật Nhi bị người nọ kéo lên trên đùi, Phượng Cảnh Duệ buồn cười mở miệng "Nàng không phải muốn biết sao?"

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn cánh tay đang đặt bên hông, khôngvui nói, "Buông ra, buông ra!"

Phượng Cảnh Duệ càng buộc chặt cánh tay không chế người ở trên người mình, cười nhạt, "Biểu ca sẽ tốt bụng nói cho biểu muội biết, biểu muội cần gì phải từ chối như vậy?"

Lưu Mật Nhi, “.....”

“Mật Nhi, vì cái gì phải là kháng cự ta vậy?” Giọng của Phượng Cảnh Duệ ni non dường như chỉ hai người có thể nghe được. Trong giọng nói lộ ra ý bất đắc dĩ.

Cơ thể đang gãy giữa của Lưu Mật Nhi dừng lại, thật lâu cũng không nói.

Phượng Cảnh Duệ than thở, “Mật Nhi... Mật Nhi, nàng rõ ràng có ý với ta, tại sao không chịu thừa nhận?”

Lưu Mật Nhi quét mắt nhìn hắn, “Ngươi cũng biết? Bây giờ ta thật sự hy vọng những sát thủ Đường kia một đao giải quyết ngươi nhanh lên, xong việc!”

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, “Đây là lời thật lòng của nàng sao?”

“Đĩ nhiên!” Lưu Mật Nhi hất cằm.

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm, “Mật Nhi lại nói chuyện cười!”

Lưu Mật Nhi, “Tuyệt đối không, coi như bây giờ có người đến giết ngươi, ta cũng sẽ không chớp mắt!” Nàng nói vô cùng khí phách.

Phượng Cảnh Duệ cười ha hả, nghiêng người hôn trộm, “Đi ngủ thôi!”

Lưu Mật Nhi nhanh chóng nhảy xuống bấp đùi của hắn, hai tay khoanh lại thành tư thế phòng bị “Ta không cần ngủ với ngươi!”

“Chúng ta lại trở về vấn đề cũ rồi!”

Lưu Mật Nhi gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua cơ thể nhỏ bé của nàng, lơ đãng nói “Nếu như ta thật sự muốn làm gì nàng, nàng cảm thấy, nàng có cơ hội phản đối sao?”

Cái này... Không có!

Lưu Mật Nhi bất đắc dĩ suy sụp hạ vai xuống, đáp án đã rõ ràng rồi.

Phượng Cảnh Duệ hài lòng nhếch môi. Vừa định tiến lên, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, bàn tay vung lên đẩy Lưu Mật Nhi qua một bên, chào người tới. Thân hình khẽ nhúc nhích tránh ra. Chân mày hắn chợt lóe lên, cơ thể ngao nghễ đón lưới đao đang tiến tới.

Phượng Cảnh Duệ rên lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi trong nháy mắt nhiễm đỏ y phục màu trắng của hắn.

Lưu Mật Nhi đang ngây ngốc nhìn cảnh tượng phía trước, thật khó khăn mới tỉnh hồn lại. Một giây sau, nàng bỗng thét chói tai, “Trời ơi, Phượng Cảnh Duệ, ngươi làm sao vậy?”

Giọng nói của nàng xuyên qua vách tới phòng bên cạnh, chỗ đám người Vô Trần, Vô Ngân và Diệp Ly Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Thừa nhận tâm ý không dễ dàng

Áo bị rách ra, máu thịt be bét cho thấy vết đao sâu đến mức có thể thấy xương, toàn thân Lưu Mật Nhi không nhịn được run lên, Diệp Ly Tâm nhìn thấy thì mặt không đổi sắc, xoay người lấy thuốc băng bó.

Những lời nói cách đây không lâu của Phượng Cảnh Duệ vẫn còn bên tai nàng, lúc này sắc mặt hắn đã trắng bệch nằm trên giường. Toàn thân Lưu Mật Nhi không ngừng run rẩy.

Diệp Ly Tâm vỗ vỗ tay, thở dài một hơi, “Vết thương nhỏ. Không sao rồi.”

“Sâu có thể thấy xương mà noi là vết thương nhỏ?” Lưu Mật Nhi trừng to mắt nhìn nàng ta.

Diệp Ly Tâm cười hào sảng. “Mật Nhi tỷ tỷ à, tỷ không biết võ nên mới kinh ngạc như vậy. Thật ra thì Phượng Cảnh Duệ đã né được, không trúng chỗ hiểm, nếu chỉ bị trúng da thịt bên ngoài thì chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là được.”

Lúc này Lưu Mật Nhi mới nhẹ thở một hơi, chợt nhớ lại “Ly Tâm, không nghĩ tới nàng còn biết y thuật?”

Diệp Ly Tâm lo lắng khoát khoát tay, "Ta là Công chúa Miêu tộc, chỉ biết hạ độc, nhưng vì phòng ngừa bản thân trúng độc nên có nghiên cứu chút ít về y thuật. Đây là tự vệ, không có gì đặc biệt!" Nàng được khen vô cùng ngưỡng mộ.

"Vây cũng rất lợi hại rồi." Luru Mật Nhi thật lòng nói.

Mắt Diệp Ly Tâm khẽ đảo "Tỷ tỷ cảm thấy muội lợi hại. Vây tại sao không đi theo muội? Muội có thể bảo đảm tỷ sẽ không bị công kích!" Thừa dịp Phượng Cảnh Duệ bị thương, Diệp Ly Tâm vội vàng đưa ra yêu cầu.

"Người dám!" Giọng nói mang theo hơi thở mong manh của Phượng Cảnh Duệ truyền đến làm toàn thân Diệp Ly Tâm và Luru Mật Nhi run lên.

Luru Mật Nhi bước nhanh mấy bước đến phía trước, đỡ Phượng Cảnh Duệ đứng dậy, "Làm sao người lại dậy rồi?"

"Nương tử sắp bị người khác bắt đi, vì phu có thể nằm yên sao?" Giọng Phượng Cảnh Duệ gằn gừ nói. Tại sao hắn lại xui xẻo như vậy, giành nữ nhân với nam nhân, hắn còn có mấy phần thắng, nhưng giành với nữ nhân thì... hắn đã gây nên tội nghiệt gì....

Hiếm thấy Luru Mật Nhi không tranh chấp vấn đề này với hắn, đỡ hắn lên không nói lời nào.

Ngược lại Diệp Ly Tâm lại không vui, "Chuyện này cũng không thể trách ta, người xem người đi, còn là Cốc chủ Minh cốc sao, dọc đường đi người đã bị thương 2 lần, Mật Nhi tỷ tỷ bị người làm liên lụy tới 3 lần, người như vậy làm sao có thể bảo vệ Mật Nhi tỷ tỷ? Ta muốn dẫn tỷ tỷ về gặp ca ca của ta. Vô công của ca ca mặc dù không tốt, nhưng công phu dùng độc cũng không tệ, còn đường đường là vua một vùng!" Nàng vỗ ngực dương dương tự đắc nói.

Luru Mật Nhi cười nhạt, vừa muốn mở miệng đã nghe tiếng quát vang lên bên tai, "Không cho phép!" Ngay sau đó là một tiếng ho "Khụ... Khụ"

Diệp Ly Tâm cười ha ha, "Bộ dáng của người như vậy còn có thể lên tiếng sao? Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ muốn đi theo muội không, muội nói cho tỷ biết muội... umh..."

Lời nói của Diệp Ly Tâm bị vẻ mặt lạnh lùng của Vô Trần cắt đứt, bàn tay to lớn che miệng nàng không cho nói chuyện. Vô Trần thân nhiên gạt đầu, "Lão gia, ngài nghỉ ngơi cho khỏe!" Nói xong lời kéo Diệp Ly Tâm ra ngoài.

Luru Mật Nhi nhìn Vô Trần khó hiểu "Bọn họ...."

"Mật Nhi, hiện tại lực chú ý của nàng nên đặt trên người ta mới đúng!" Phượng Cảnh Duệ làm bộ đáng thương nhìn xem nàng, khoe miệng tà tà cười. "Nàng không phải nói có người giết ta thì nàng cũng sẽ không chớp mắt sao?" Bàn tay từ từ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, giữa ngón cái và ngón trỏ có một giọt nước "Đây là cái gì?"

Luru Mật Nhi kinh ngạc nhìn tay của hắn, sờ sờ mặt theo bản năng, không biết từ lúc nào trên mặt của nàng đã xuất hiện đầy nước mắt

"Chuyện gì đã xảy ra?" Luru Mật Nhi lau nước mắt không ngừng nhưng nước mắt giống như sợi trân châu bị đứt, rơi không ngừng, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Phượng Cảnh Duệ im lặng ngân nga, lấy tay còn lại kéo đầu nàng qua "Mật Nhi, nàng thích ta!"

"Không thể nào!" Luru Mật Nhi lắc đầu, "Ta sẽ không thích người!"

"Vây thì tại sao nàng khóc?" Phượng Cảnh Duệ chỉ vào nước mắt trên mặt nàng.

Luru Mật Nhi ngớ ngẩn, đứng vậy, tại sao nàng khóc? Tại sao thấy Phượng Cảnh Duệ bị thương nàng lại khóc?

Nàng....

Luru Mật Nhi trừng to mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ. Một lúc sau, nàng chỉ có thể yên lặng thờ dài.

Thật sự là tính toán không chu đáo, làm sao lại động lòng?

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Mời Minh chủ tới chơi

Editor: Băng

“Sau khi bôi thuốc xong lần này cũng đã khá hơn nhiều rồi!” Diệp Ly Tâm hài lòng nhìn vết thương của Phụng Cảnh Duệ đã khép lại, nàng kinh ngạc nhìn Phụng Cảnh Duệ “người đến cùng có phải người hay không?”

Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng đen mặt, “Diệp Ly Tâm, ngươi còn nói lung tung, ta sẽ làm thịt ngươi!”

Diệp Ly Tâm nhún vai núp sau lưng Lư Mật Nhi, nhìn Phụng Cảnh Duệ làm mặt quỷ, “Mật Nhi tỷ tỷ giúp muội với!”

Mặt của Phụng Cảnh Duệ càng đen hơn, “Tay của ngươi tốt nhất nên bỏ ra khỏi người của nàng!” Hiện tại, hắn ít nhiều có thể hiểu được cảm giác của cha hắn, Phụng Dương. Thấy tay của người khác đặt trên người của nữ nhân của mình, loại cảm giác đó thật sự khiến người ta phát điên. Nhất là nữ nhân này đang suy nghĩ cách bắt cóc nữ nhân của hắn.

Diệp Ly Tâm phẫn nộ vẫy tay, không thèm chọc con sư tử Phụng Cảnh Duệ này nữa.

Hừ lạnh một tiếng, Phụng Cảnh Duệ kéo lấy tay Mật Nhi về bên mình, rước lấy một cái liếc mắt tức giận của Lư Mật Nhi.

Lúc này một con bồ câu đưa tin từ cửa sổ bay vào, Vô Trần vươn tay đón lấy. Từ trên chân bồ câu đưa tin lấy ra một thứ đồ hình tròn giao cho Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ giơ tay tiếp nhận, nhìn thoáng qua Vô Trần. Ngay sau đó là tiếng thét chói tai của Diệp Ly Tâm khiến vô trần phải buông nàng ra, đợi đến khi người trong phòng ra hết thì căn phòng hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này Phụng Cảnh Duệ mới dùng lực bóp nát viên tròn đó, từ bên trong rút ra một tờ giấy. Sau khi nhìn lướt qua, giữ lại trong lòng bàn tay, lần nữa vận nội công, tờ giấy nhỏ thành tro bụi.

Lư Mật Nhi cau mày nhìn hắn, đôi mắt nhìn hắn vào bàn tay hắn.

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, “Mật Nhi, nàng nhìn cái gì?”

Lư Mật Nhi tiến lên vươn tay cầm lấy tay của Phụng Cảnh Duệ lật lên xem, sau đó kéo ống tay áo của hắn nhìn. Phụng Cảnh Duệ thấy vừa bị mình, vừa buồn cười.

Mím cười cắt đứt hành động của nàng, Phụng Cảnh Duệ khó hiểu, “Mật Nhi, nàng làm sao vậy?”

Lư Mật Nhi, “làm sao ngươi làm được?”

“Cái gì?”

“Tờ giấy, làm sao hóa thành tro như vậy được?” Lư Mật Nhi tò mò hỏi.

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, “này rất dễ, nhưng nàng không biết võ công thì nói cũng vô ích!”

“Đây là người đang xem thường ta? Trong tiểu thuyết võ hiệp cũng nói, nhưng thật sự không cần công cụ nào trợ giúp cũng có thể biến thành tro được sao?”. Vô cùng thần kì.

Phụng Cảnh Duệ cười khế, “đây không phải là chuyện một sớm một chiều, trải qua rất nhiều năm tháng rèn luyện thì những việc này là chuyện nhỏ!”. Đưa tay ôm người nào đó vào ngực, Phụng Cảnh Duệ từ từ giải thích.

Lư Mật Nhi, “là sao?”

Phụng Cảnh Duệ cười nhạt, nhỏ giọng hỏi thăm, “Nàng không phải xem chúng ta quá thân thông, những thứ này là do rèn luyện quanh năm suốt tháng mới có được, không có ai có thể thành công ngay từ lần đầu tiên!” Hắn vỗ vỗ đầu đầu của nàng. Bỗng nhiên, “Mật Nhi, nàng bây giờ không còn kháng cự ta?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lư Mật Nhi đỏ lên, đưa tay muốn đẩy hắn ra, lại bị Phụng Cảnh Duệ ngăn cản, “Bị ta nói trúng?” Hắn liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng, không nhịn được chạm khẽ hôn.

Lư Mật Nhi hít sâu một hơi ngăn cản máu phun lên, nghiêm mặt, “Buông ra! Ban ngày ban mặt ôm ôm ấp ấp còn ra hình dáng gì nữa?”

“Mật Nhi nói vậy ý là buổi tối có thể?”. Phụng Cảnh Duệ cười nói, “Ta còn tưởng rằng Mật Nhi không thích ở chung một phòng với ta đấy. Nếu như vậy, vì Mật Nhi nên chuẩn bị một gian phòng thật tốt để để lui tới!”

Lư Mật Nhi xoay người lại “ngươi dám?”

Phụng Cảnh Duệ cười ha hả, “dĩ nhiên không dám! Vì phụ rất sợ nương tử!” Phụng Cảnh Duệ từ từ đứng dậy, đi lại gần bên người Mật Nhi, lúc Mật Nhi không để ý, hắn thở nhẹ một hơi. Ánh mắt nhìn bà vai bộ thương theo bản năng. Trái tim thầm nghĩ: đi bước này thật nguy hiểm.

Một lúc sau, Vô Trần cầm theo một phong thư bước vào cửa, nhỏ giọng mở miệng. “Lão gia, bang phái võ lâm mời người đến Đệ Nhất Lâu gặp mặt!”, Vô trần nâng tay lên.

Phụng Cảnh Duệ đưa tay nhận lấy rồi ném đi “ta biết rồi”. Bỗng cúi đầu nhìn Mật Nhi trong ngực “có hứng thú đi chơi một chút không?”

“Dù sao người hân không phải là Võ Lâm Minh Chủ, đi làm cái gì? Lưu Mật Nhi tức giận nói. Nàng là người sợ phiền toái, nên có thể né, chắc chắn sẽ né.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, không vui “Mật Nhi xem thường ra... ta sẽ cho nàng thấy uy quyền của Võ Lâm Minh Chủ!”, hân yên lặng nói.

Lưu Mật Nhi liếc hân, tự mình nghĩ đi cần gì tìm lý do.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bọn họ làm phiền biểu muội ngũ!

Tay cầm thiệp mời Võ Lâm Đệ Nhất Lâu, Lưu Mật Nhi cùng bốn người bọn Phượng Cảnh Duệ được đường hoàng hưởng thụ sự đãi ngộ từ chủ sự.

Diệp Ly Tâm vốn là tới tham gia náo nhiệt, cho nên thiệp võ lâm của ca ca nàng đã sớm thu vào tay, không cần thiết tìm thêm thiệp võ lâm nữa. Đồng thời, lúc đi vào thành Tô Châu, ngoài ý muốn lại bị Diệp Lâu Dương xuất môn tìm muối muối gặp được. Vì vậy, bây giờ đoàn người Phượng Cảnh Duệ chỉ còn có bốn người là nàng, Vô Trần, Vô Ngân cùng với Phượng Cảnh Duệ.

Xoay thiệp trên tay mấy vòng, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "Mật Nhi, nàng nhìn như vậy là có ý gì?"

Lưu Mật Nhi trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói, "Ta nghĩ, chúng ta là anh em họ cũng thật tương xứng!"

"Cũng đúng!", Phượng Cảnh Duệ khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Điều này khiến Lưu Mật Nhi cũng có chút ngoài ý muốn, lần đầu tiên nhìn thấy hân sáng khoái đồng ý chuyện này như vậy.

Không đề ý tới vẻ kinh ngạc của nàng, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói, "Đi thôi!"

Chủ sự của đại hội võ lâm lần này là Minh chủ tiền nhiệm Khuất Liễu Phong. Do đó phải tổ chức ở nhà họ Khúc tại thành Tô Châu, nhưng muốn được khoản đãi thì phải là người có thiệp võ lâm.

Phượng Cảnh Duệ lần này chính là đại diện của Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu. Tuy mọi người sớm đã biết được quan hệ hai nhà Khuất - Phượng nhưng nhìn thấy cả hai cùng xuất hiện thì cũng nhất thời kinh ngạc. Đồng thời, càng thêm mong đợi đối với đại hội võ lâm lần này.

"Không biết Phượng công tử đại diện cho Minh cốc hay Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu tham dự?" Có người không hiểu chuyện mở miệng hỏi thăm.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Có gì khác nhau sao? Chỉ là, Khâu chương môn lúc nào chuẩn bị cướp chuyện làm ăn của Đệ Nhất Lâu chúng ta đây? Không cần hại người của chúng ta mất việc chứ!"

Khâu chương môn nghe vậy đành phải phẫn nộ rời đi.

"Thật không nghĩ tới, người còn rất quan tâm những người ở nơi này!" Lưu Mật Nhi châm chọc nói, nhìn Phượng Cảnh Duệ đấu khẩu với kẻ khác.

"Biểu muội cảm thấy mất mát sao? Biểu ca đã nói xong việc chính, bây giờ hầu hạ biểu muội!" Phượng Cảnh Duệ thần nhiên nói.

Lưu Mật Nhi, ". . . . . Không cần, biểu ca, việc chính quan trọng hơn!"

"Vị này chính là biểu muội của lâu chủ sao, thật là trẻ trung xinh đẹp!" Những người giang hồ đi ngang qua khen ngợi.

Khoe miệng Lưu Mật Nhi giật giật, ". . . . . Người thật là nói dối không chớp mắt!"

Người giang hồ vừa nói nhất thời im lặng.

Ngược lại, Phượng Cảnh Duệ cười khẽ nói, "Biểu muội, chính là muội không đúng. Sao lời thật nào cũng có thể nói ra ngoài? Thật không hiểu chuyện!"

Lưu Mật Nhi khẽ nhướn mày, "Biểu ca dạy phải, làm người không nên quá thành thực, tránh đắc tội người khác!"

Phượng Cảnh Duệ tán thưởng cười một tiếng, "Biểu muội ngoan!"

Lưu Mật Nhi im lặng.

Dứt lời, người giang hồ khoi lên cái đề tài này nhất thời không nói gì. Cuối cùng chỉ có thể trách mình nhiều chuyện.

Nhìn bóng lưng người giang hồ cuống quýt rời đi, Lưu Mật Nhi không nhịn được châm chọc, "Chỉ có chút bản lĩnh đó sao?"

Phượng Cảnh Duệ tức giận mở miệng, "Mật Nhi, đừng quá rêu rao!" Nếu như không có mình ở bên cạnh, nàng cho là người nọ bỏ qua cho nàng sao?

Lưu Mật Nhi kinh hãi nhìn hắn, "Người cũng biết người rất rêu rao sao?"

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười cười.

Ngày hôm sau

Đại hội võ lâm chính thức bắt đầu so tài, Lưu Mật Nhi nằm chán nhìn phía trên hội trường hết người này đến người kia bị đập xuống, tiếp đó lại một người lên, lại một người bị đập xuống! Rồi cứ lặp đi lặp lại như vậy. Đến cuối cùng, nàng thật sự nhịn không được ngáp một cái rồi chộp mắt.

Mặt trời chiếu thật là thoải mái!

Cảm giác nặng một bên cánh tay, Phượng Cảnh Duệ quay đầu vừa lúc thấy cảnh Lưu Mật Nhi tựa vào vai hắn ngủ. Đưa mắt ý bảo Vô Ngân lấy áo choàng rồi thận trọng khoác lên người của Lưu Mật Nhi.

Một màn này rơi vào tầm mắt của không ít người giang hồ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, lúc Lưu Mật Nhi sắp tỉnh ngủ, âm thanh đao kiếm va chạm bên tai khiến đôi mày thanh tú của nàng nhíu chặt, lo lắng giết giết!

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn qua một cái, khóe môi lạnh lẽo, ý bảo Vô Ngân tới thay thế vị trí của hắn. Lấy đà rồi tung người nhảy một cái, thân đã đứng ở trên đài tỷ võ. Đồng thời cũng đập đổ hai người đang tỷ võ.

"Phượng lâu chủ cũng muốn tỷ võ sao?" Mấy vị nhân sĩ võ lâm đức cao vọng trọng đồng thời hỏi, nét mặt bọn họ ngạc nhiên vì không nghĩ rằng hắn sẽ lên đài tỷ võ.

"Đúng vậy." Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc gật đầu.

"Sao không nói thẳng người muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?" Có người lớn mật đề nghị.

"Ta chỉ muốn đánh nhau để tỷ võ thôi." Phượng Cảnh Duệ nhắm đôi mắt đen làm như rất khổ não.

Chuyện này. . . . .

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, "Thế nào? Không được sao?"

"Phượng lâu chủ cũng muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?"

"Ta chẳng có mấy hứng thú đối với vị trí kia!" Phượng Cảnh Duệ giả bộ trầm ngâm nói.

"Vậy ý của lâu chủ là gì đây?"

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua hai người bị chính mình đập xuống, lạnh nhạt nói, "Bọn họ đánh nhau ồn ào quá! Làm phiền biểu muội ta ngủ!"

Đây là cái lý do gì?

Mọi người mắt cùng nhìn về phía Lưu Mật Nhi vốn đang chưa tỉnh táo liền lập tức lên tinh thần.

Phượng Cảnh Duệ thấy thế, khiêu khích nói, "Thế nào? Không phục? Đi lên đánh một trận giúp ta nóng người cũng tốt!"

Chủ sự nghe vậy cười gượng, "Phượng lâu chủ võ công cực cao, những kẻ này chỉ là bọn tiểu bối, Phượng lâu chủ người chớ tham gia!"

Lời nói này làm Phượng Cảnh Duệ không vừa ý, "Ta còn trẻ, cũng chỉ là tiểu bối, không dám cùng các vị tiền bối giang hồ giao thủ, bọn tiểu bối này giao cho ta đi!"

Chủ sự cười khan một tiếng, "Chuyện này. . . . ."

"Không để cho ta ra tay cũng được!" Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái, làm động tác thỉnh giáo nhìn hắn, "Người có thể đỡ biểu muội của ta ngủ sao?"

Tiếng nói vừa dứt. Lưu Mật Nhi thiếu chút nữa bật cười. Người này rõ ràng chính là đang gây chuyện!

Chủ sự cười mỉa, "Chuyện này. . . . . Ta. . . . ."

"Không được à, vậy thì cùng ta đánh nhau đi!" Phượng Cảnh Duệ không nhúc nhích.

Lưu Mật Nhi thầm nghĩ trong lòng: người này rõ ràng chính là lấy mình làm cớ để phá hỏng đại hội võ lâm do Khuất gia làm chủ đây mà!

Lưu Mật Nhi chậm rãi đứng dậy, "Biểu ca muốn chơi đùa, cần gì làm khó biểu muội!"

"Biểu ca biểu diễn vì muội, biểu muội không vui sao?" Phụng Cảnh Duệ cười khê.

Nhìn một vòng dưới đài, đám đông đen kịt, ai cũng sững sờ không có lấy một người đứng ra, Phụng Cảnh Duệ không thể làm gì khác ngoài không vui lắc đầu, chậm rãi đi tới bên cạnh Lưu Mật Nhi, vừa đi, trong miệng vừa lẩm bẩm, "Không có ai phối hợp, thật chẳng thú vị! Tốt nhất là về nhà dỗ biểu muội ngủ đi!"

Một bên có mấy vị mặt cười khô.

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn Phụng Cảnh Duệ làm tới, thật không thể tin được hắn lại phá hoại lời đài của người ta như vậy rồi hết lần này tới lần khác không cho bất cứ kẻ nào ra tay ngăn cản. Không nhìn được tò mò nhìn về phía vị chủ sự hiện đang đảm nhiệm chức Võ Lâm Minh Chủ mặt đen lại cũng đang nhìn về phía bọn hắn.

Lưu Mật Nhi tiến lên trước rồi mở miệng dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói, "Người chơi đã chưa?"

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, nụ cười không tới đáy mắt, "Chưa. . . . ."

Lưu Mật Nhi nâng trán lắc đầu, "Vậy thì phiền người đừng có lôi ta vào nha?"

Phụng Cảnh Duệ gương mặt uất ức, "Người là biểu muội của ta!"

"Vậy thì sao?"

"Ta là vì muốn cho biểu muội vui về mới tới đây, nếu như biểu muội không thích, ta chẳng thích nơi này làm gì!" Phụng Cảnh Duệ meo meo.

Có cái chuyện đầy hết trách nhiệm lên trên người nàng hay sao? Lưu Mật Nhi trầm mặc.

Ngày đầu tiên tỷ võ lời đài vì Phụng Cảnh Duệ cứ như vậy mà hạ màn không tiếng động.

Đến ngày thứ hai, Lưu Mật Nhi kiên quyết không chịu cùng Phụng Cảnh Duệ tham gia cái đại hội võ lâm qui quái đó nữa. Vốn tưởng rằng Phụng Cảnh Duệ sẽ chần chờ thật lâu. Nhưng không ngờ lại nghe hắn nói như sau.

"Quả thật quá nhàm chán, không đi thì thôi! Ta hầu hạ biểu muội ngủ đi!"

Lưu Mật Nhi nhất thời im lặng. Hắn thì không thể quên cái chuyện ngủ này một lúc sao?

Phụng Cảnh Duệ thấy thế cúi đầu nhìn nàng, "Có phải ngủ rất nhàm chán không? Biểu ca có rất nhiều biện pháp giúp không tè nhọt đấy!"

"Biểu ca giữ lại một mình chơi đi!"

Phụng Cảnh Duệ đau khổ nhìn nàng, "Loại chuyện như vậy, biểu ca một người không chơi được!"

Nghe nói vậy, Lưu Mật Nhi nhanh chóng cảm thấy máu dồn hết về phía gáy của mình.

"Biểu muội đỏ mặt à? Nghĩ đến chuyện gì không nên nghĩ sao?" Phụng Cảnh Duệ cười một tiếng, tà mị tiến lên trước quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cách nghiêm túc.

Động tác này khiến cho hai gò má vốn đỏ bừng của Lưu Mật Nhi lại càng đỏ hơn.

Nàng cắn răng nghiêng lợi mở miệng, "Phụng Cảnh Duệ!"

"Có chuyện gì? Biểu muội!"

"Câm miệng!"

. . . . .

"Con người này cứ xuất hiện rêu rao như vậy, tại sao chưa nhìn thấy người của tổ chức sát thủ đuổi theo giết người chứ?" Không biết có phải những ngày qua quá thoải mái hay không mà đã rất lâu rồi Lưu Mật Nhi không thấy sát thủ xuất hiện. Nhất là Khuất Thiên Hàn, hình như là con của Khuất Liễu Phong? Gặp sự kiện lớn như thế này, sao lại không nhìn thấy hắn?

Nghe được lời của Lưu Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ có chút đau buồn mở miệng, "Mật Nhi, tại sao ta có cảm giác muội mong cho ta chết vậy!"

Lưu Mật Nhi ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đáp lại, "Bị người nhìn ra rồi! Thật là xấu hổ nha!"

Phượng Cảnh Duệ cũng không để tâm, dùng giọng tiếc hận mở miệng, "Khiến Mật Nhi thất vọng rồi, biểu ca còn phải cùng ngươi sống đến đầu bạc, con cháu đây đàn!"

"Kẻ không chịu chết kia, nói chuyện với ngươi thật phí lời!" Luru Mật Nhi cười lạnh.

"Mật Nhi thích xem ta bị đui giết à?"

Luru Mật Nhi nghe vậy, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, nói lời kinh người, "Thật ra thì, ta chỉ muốn có một cơ hội đau lòng vì ngươi! Đáng tiếc là vẫn không có!"

Phượng Cảnh Duệ, "Thì ra Mật Nhi thích ta như vậy sao!"

Luru Mật Nhi, "Biểu ca đừng thẹn thùng, biểu muội thích biểu ca không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Tiếng nói vừa thốt ra, Luru Mật Nhi lập tức cảm thấy không khí giữa hai người thay đổi. Không biết có phải do Phượng Cảnh Duệ không nói gì sau đó hay không mà không khí trở nên ảm áp, nàng không được tự nhiên hắng giọng, "Khụ!"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi vươn tay, lòng bàn tay chạm tóc của nàng rồi chậm rãi vuốt ve, vẻ tuấn mỹ nồng đậm trên gương mặt với nụ cười như có như không.

Thầm giết mình, ánh mắt Luru Mật Nhi lóe lên nóng rực theo bản năng, "Đừng nhìn, ta không phải thức ăn, ăn cũng không ngon đâu!"

Nghe vậy, ánh mắt Phượng Cảnh Duệ trở nên trong trẻo khác thường, nhếch môi cười, "Mật Nhi thật thông minh. Ngay lập tức đã biết được suy nghĩ sâu nhất trong lòng ta!"

Luru Mật Nhi, ". . . ." Vô si, không biết xấu hổ!

Thật lâu sau, âm thanh Phượng Cảnh Duệ mới từ từ truyền đến.

"Thì ra là biểu muội thích ta!"

Luru Mật Nhi thiếu chút nữa bị sặc chết vì một ngụm nước bọt của chính mình. Phải thật vất vả mới lấy lại hơi thở thì ngay thời điểm đó nghênh đón nụ hôn của Phượng Cảnh Duệ rơi xuống.

Cánh môi ảm áp khẽ chạm vào khoe môi nàng, tựa như rơi xuống, tựa như hơi thở phát qua cánh môi nàng, khiến cho nhồn nhột. Nàng đưa đầu lưỡi liếm liếm khoe môi theo bản năng. Đầu lưỡi ảm áp không ngờ đụng phải cánh môi mỏng của Phượng Cảnh Duệ. Một giây kế tiếp, cánh tay đã bị Phượng Cảnh Duệ khóa chặt, chẳng biết từ lúc nào Phượng Cảnh Duệ đã ôm siết nàng vào trong ngực, bàn tay to lớn đã leo lên trước ngực của nàng, vừa ngừng hôn, bàn tay của hắn đã nắm thật chặt, thở dài một tiếng, "Mật Nhi, thật nhỏ!"

Khốn kiếp! Luru Mật Nhi nhất thời hóa khí bốc lên đến não, dùng dùng hướng tới cánh tay Phượng Cảnh Duệ mà ra sức đánh một hồi.

Phượng Cảnh Duệ chặt vật tránh đòn tấn công của nàng. Đồng thời không quên nhạo báng.

"Ta nói trúng rồi? Đừng xấu hổ như vậy! Thật ra thì ta có thể giúp muội khiến nó trở nên lớn hơn! Ta có biện pháp. . . . ."

Luru Mật Nhi nổi giận, hét lớn một tiếng, "Phượng Cảnh Duệ!"

Phượng Cảnh Duệ lúc này mới im, đôi tay che miệng, con mắt đen nhấp nháy, xem ra giống như những lời trước đó đều không phải là do hắn nói, về cực kì vô tội.

Nàng hung hăng lườm hắn một cái, Luru Mật Nhi nặng nề hừ một tiếng, xoay người đưa lưng về phía Phượng Cảnh Duệ.

Tiếp đó, chậm rãi cúi đầu nhìn trước ngực mình. Thật sự nhỏ như vậy sao?

"Dĩ nhiên! Thật ra thì ta không ngại đâu!" tiếng Phượng Cảnh Duệ từ phía sau lưng truyền đến.

Luru Mật Nhi híp mắt, chậm rãi xoay người, "Nhỏ thì thế nào? Chỗ này của ta nhỏ, sao ngươi không nói ta tiết kiệm được bao nhiêu là vải vóc? Chỗ này của ta nhỏ thì sao? Ít nhất ta đi bộ không cần thở gấp, ta thích thế đấy, ngươi quản được sao!" Nàng đã tức giận đến nói không lựa lời rồi.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, gật đầu liên tục, chắc lưỡi nói, "Mật Nhi đúng là có phong cách hiền thê lương mẫu, sớm như vậy đã biết vì nhà chúng ta mà tiết kiệm tiền rồi."

Ngần vạn ngôn từ, cuối cùng Luru Mật Nhi cũng phun ra một chữ, "Cút!"

Thấy thế, Phượng Cảnh Duệ không khỏi mỉa mai, "Ta cũng vì phúc lợi của mình mà tranh đấu thôi mà!"

Ánh mắt Luru Mật Nhi lạnh lùng quét tới, Phượng Cảnh Duệ vội vàng cười cười. Hai con mắt xem ra thật đáng thương.

Trong lòng khinh bỉ Phụng Cảnh Duệ ngàn vạn lần, lúc này Lưu Mật Nhi mới xoay người mở cửa đi ra ngoài. Không lâu sau đó, Vô Ngân từ phía sau vượt qua nằng Vô Trần đẩy cửa vào, "Gia!"

"Có chuyện gì?" Phụng Cảnh Duệ không nhanh không chậm hỏi.

"Bốn phía Khuất gia có một số người không rõ lai lịch!" Vô Trần nhỏ giọng nói.

"Có quan hệ gì tới chúng ta hay sao?"

". . . . . Không có!"

"Quên đi!" Dù sao chỉ cần mục tiêu không phải người của hắn, ai chết thì có sao đâu?

Vô Trần há mồm, chợt mím môi không nói.

Nhưng vào lúc này

Âm thanh cửa sổ bể tan truyền đến, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi xoay người, nhìn người phá cửa sổ mà đến.

"Ồ, người vào cửa nhà người khác đều như vậy sao?" Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, chăm chọc nhìn người té xuống đất chính là Khuất Thiên Hàn.

Không sai, người tới chính là Khuất Thiên Hàn, lúc này hắn nắm chặt cánh tay, nhìn vết máu tràn ra trên cánh tay, thương thế ở đầu vai chắc là không nhẹ.

Khuôn mặt âm lãnh ngừng lên nhìn đến Phụng Cảnh Duệ, Khuất Thiên Hàn ngừng người rồi chợt chống đỡ thân thể lên, "Vì sao người ở chỗ này?" Vừa nói chuyện hắn vừa cời y phục trên người ra để lộ vết thương trên đầu vai.

Phụng Cảnh Duệ dáng người không nhúc nhích, nhìn lướt qua cánh cửa sổ bị phá hỏng, chắc chắn lên tiếng, "Thì ra người muốn đổi cho ta gian phòng khác à? Cần gì phiền toái như vậy!"

Khóe miệng Khuất Thiên Hàn giật giật, lặng thinh không nói!

Sau đó, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi tiến lên liếc mắt nhìn vết thương trên vai Khuất Thiên Hàn. Khóe miệng khẽ gợn lên, "Thật là thảm! Từ lúc nào người trở nên kém cỏi như vậy rồi?"

Khuất Thiên Hàn giữ vững hình tượng không chịu mở miệng.

Phụng Cảnh Duệ cười ha ha, xoay người cất bước đi tới trước song cửa sổ đã bị phá, đứng chấp tay, trầm giọng mở miệng nói, "Lăn ra đây!"

Tiếng nói vừa thốt ra, từ phía trên phòng gần đó nhảy xuống hai người áo đen, cầm trong tay hai cây đao lớn ngân quang lóng lánh hiện thân trước mặt Phụng Cảnh Duệ.

Ngay lúc Khuất Thiên Hàn cho là Phụng Cảnh Duệ sẽ động thủ thì Phụng Cảnh Duệ chậm rãi khom người, nhặt những mảnh gỗ rơi trên mặt đất rồi chậm rãi mở miệng, "Đền tiền!"

Nghe vậy hai người áo đen nhìn nhau, rồi chợt quơ múa đại đao mở miệng, "Cút ngay, đừng cản trở đại gia làm việc!"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi thả gỗ vụn trong tay, gương mặt hoảng sợ, "Người đang uy hiếp ta à?"

Tên áo đen thấy thế, cho là hắn sợ, hất hàm lạnh nhạt nói, "Uy hiếp người làm gì, khi cần thiết thì giết chết người thôi, nếu không muốn chết thì cút cho nhanh!"

Tiếng nói vừa thốt, tên áo đen lúc này nói chuyện chợt hoảng sợ tròn to hai mắt, nhìn Phụng Cảnh Duệ đột ngột tiến đến, trên cổ bỗng có một đôi bàn tay bóp thật chặt cổ họng của hắn, cắt đứt hô hấp của hắn, một lúc sau, vũ khí trong tay cũng rơi xuống dưới chân.

Thấy tên áo đen kia vùng đao muốn tiến lên, Phụng Cảnh Duệ khẽ xoay người, đao phong vừa hạ, đồng thời rơi xuống còn có cánh tay phải của đồng bọn nữa. Tên lúc này quả thật không còn cả khí lực để mà la hét, chẳng quản cánh tay đã bị chặt đứt.

Lúc này, một tên áo đen mới chậm chạp mở miệng, "Người là ai?"

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, "Đền tiền đi!" Hình như hắn chỉ quan tâm đến chuyện này.

Tên áo đen đành cắn răng móc tiền từ trên người ra ném cho hắn rồi hỏi tiếp, "Người rút cuộc là ai?"

Bắt được tiền, Phụng Cảnh Duệ ném người cụt tay ra rồi hài lòng cất tiền vào túi, xoay người rồi đi.

Không cam lòng bị coi thường như vậy, tên áo đen đột nhiên ra tay.

Phượng Cảnh Duệ nhíu mày, nhếch môi cười nhạt đồng thời nghiêng người lách qua tránh đao phong của tên áo đen, mũi chân chấm xuống đá rơi đại đao trong tay tên áo đen đồng thời chân cũng đạp vào ngực hắn. Tuy hay nói đùa nhưng họ Phượng hắn hay bị người đánh lên nên đã hình thành thói quen, mặc dù kẻ kia đã ngã xuống nhưng sát ý nồng đậm trong không khí hắn vẫn cảm giác được.

Một chân câu đao lên nắm trong tay, Phượng Cảnh Duệ không thay đổi nụ cười, nhưng âm thanh trở nên lạnh lẽo, "Bây giờ đến phiên ta hỏi ngươi rồi! Các ngươi là người của ai?"

"Muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi" tên áo đen trả lời rất có cốt khí.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy liền hưng phấn ngồi xổm người xuống, "Ngươi biết không? Ta thích nhất nam nhân có cốt khí! Hay là vậy đi, để cho ta chơi đùa cùng ngươi một lúc rồi. . . . ." Nụ cười của hắn xán lạn vô cùng.

Toàn thân tên áo đen run lên, người này không phải là kẻ biến thái chứ? Nụ cười của hắn như vậy. . . . .

"Thế nào? Muốn nói rồi sao?"

Tên áo đen há mồm rồi chợt cắn răng, "Cùng lắm thì chết thôi!"

Thấy thế, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "A, ta rất thương thức ngươi. Thật đó!" Tiếp đó chậm rãi lấy từ trong ngực ra một bình sứ rồi vuốt ve trong tay một lúc rồi mới lên tiếng, "Ngươi biết đây là cái gì không?"

Tên áo đen không nói!

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, chậm rãi xoay người nhặt mảnh gỗ vụn rơi trước mặt lên, không hề sợ người phía sau sẽ chạy trốn. Sau đó chậm rãi đi tới trước mặt tên áo đen.

Cọc gỗ bị ném trước mặt hắn, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nghiêng bình sứ trong tay, một ít chất lỏng rơi trên mặt gỗ. Chỉ nghe, xèo một tiếng, mảnh gỗ bắt đầu biến hóa, dần dần thành màu đen rồi đỏ, sau đó biến mất không còn gì nữa. . . . .

Biến hóa như thế xảy ra ngay trước mặt tên áo đen làm hắn kinh ngạc nhìn mảnh gỗ đã hóa thành bụi đất rồi biến mất trước mặt mình, nín thở nhìn Phượng Cảnh Duệ.

"Ngươi. . . . ."

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Không biết chất lỏng này có hiệu quả trên thân thể của ngươi hay không? A, trước tiên thử một chút từ chân ngươi đi, nếu như ngươi nói lời khiến ta thiếu kiên nhẫn, ta có thể giúp đem chân ngươi chém đứt, chẳng lẽ ngươi muốn phải xem từng phần thân thể mình biến mất hay sao?" Hắn tốt bụng hỏi.

Dường như trong nháy mắt đó, gương mặt tên áo đen co rúm, không chớp mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Không bằng ngươi giết chết ta đi!"

"Không, làm sao ta có thể giết chết ngươi đây? Ta ghét nhất là máu tanh, nếu không phải vậy ta cũng chẳng tạo ra loại thuốc như vậy làm gì, chẳng lẽ ngươi không biết mùi máu tanh rất gay mũi sao, ta không thích!", hắn nhàn nhạt kể lể, "Có lẽ, bây giờ các ngươi nguyện ý nói cho ta biết các ngươi là ai rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Muốn cột ta vào lưng quần của ngươi mới được sao?

Lưu Mật Nhi há hốc miệng nhìn căn phòng của nàng gần như đã bị phá hư toàn bộ, hắn không nói gì tựa trên khung cửa chỉ chực sụp đổ, thản nhiên liếc nhìn nàng. "Muội muốn tìm vật gì sao?"

"Ta không tìm đồ vật ở đây, ta chỉ là tới xem tàn cuộc do ngươi lưu lại thôi!" Thật là vô cùng thâm thúy! Lưu Mật Nhi lắc đầu liên tục, chắc chắn lên tiếng.

Phượng Cảnh Duệ cười văng nước miếng bước tới, "Muội muốn thưởng cho ta sao? Hay là để ta tự tới?" Tay hắn bắt đầu sờ soạng.

Chát một tiếng, Phượng Cảnh Duệ xoa mu bàn tay, về mặt đau khổ nhìn Lưu Mật Nhi, "Đau!"

Bày ra một nụ cười nhạt, bên ngoài Lưu Mật Nhi thì cười nhưng trong lòng không cười mở miệng, "Đau à, sao ta lại chẳng thấy đau chút nào!"

"Muội đánh ta mà!" Phượng Cảnh Duệ tố cáo.

"Cho nên ta mới không đau!" Lưu Mật Nhi cười hắc hắc.

Phượng Cảnh Duệ cười khẽ, "Mật Nhi, muối tôi đây làm cái vậy?"

"Xem một chút mà thôi!" Lưu Mật Nhi quay đầu liếc nhìn hắn, "Người nói cho ta biết hai tên áo đen đâu rồi?"

"Thả rồi!" Phượng Cảnh Duệ vẫy vẫy tay.

Người tốt bụng như vậy sao? Trong ánh mắt Lưu Mật Nhi lộ ra nghi ngờ.

Phượng Cảnh Duệ khẽ cười một tiếng, "Mật Nhi, ánh mắt này khiến ta thực sự bị tổn thương đấy!"

Hừ hai tiếng, Lưu Mật Nhi xoay người vào trong phòng đi vòng vo một vòng, sau mới mở miệng, "Cái đó. . . . ."

"Hà?"

"Khuất Thiên Hàn đâu rồi?" Lưu Mật Nhi mở miệng hỏi.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, gương mặt tuần tú trở nên lạnh lẽo, "Mật Nhi thật nhẫn tâm!"

"Người làm sao vậy? Ta đâu có làm việc gì sai?" Lưu Mật Nhi không hiểu nói.

"Muối không quan tâm đến ta!" Phượng Cảnh Duệ mỉa mai nói. "Vừa vào cửa liền hỏi Khuất Thiên Hàn, không quan tâm ta!"

Lưu Mật Nhi nghe vậy quay đầu liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, thiếu chút nữa bị hình ảnh trước mắt hù chết khiếp.

Chỉ thấy Phượng Cảnh Duệ đưa ra 2 ngón một thấp một cao không chạm đến nhau, càng khoa trương hơn nữa là hắn mím môi, đôi con mắt đen láy tội nghiệp nhìn nàng, giống như nàng vừa cướp đoạt thứ gì của hắn.

Lưu Mật Nhi bị một màn này làm cho cả nửa ngày không tìm lại được âm thanh của mình. Thật lâu sau mới không chịu nổi xoa xoa ngực, "Đột nhiên có một loại kích động muốn nôn!"

"Muối có rồi?" Phượng Cảnh Duệ mặt mày hưng phấn mở miệng.

Người có cần phải hưng phấn như thế sao? Lưu Mật Nhi trầm mặc một hồi lâu, "Có tiếng phải có miếng, mấy tên áo đen đâu rồi?"

"Thả rồi! Mật Nhi, muối nên tin tưởng ta! Ta không thích giết người thấy máu!" Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười.

Lưu Mật Nhi, ". . . Tốt nhất là như vậy!"

"Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì chúng ta đi!" Phượng Cảnh Duệ nhìn lại căn phòng một chút rồi mở miệng đề nghị.

Lưu Mật Nhi nhìn hắn một cái, ngón trỏ chỉ vào chóp mũi Phượng Cảnh Duệ, "Có phải người lo lắng ta tìm được cái gì ở đây không?"

Cúi đầu nhìn các ngón tay nàng, Phượng Cảnh Duệ cầm lấy tay của nàng, mười ngón giao nhau, lòng bàn tay dán sát lòng bàn tay rồi mở miệng, "Ta không có gì giấu giếm muối cả, trước mặt muối, ta là trong suốt!" Cứ như hắn nói lời cam đoan.

"Trong suốt?" Lưu Mật Nhi nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn một phen, "Ta nhìn không ra!"

Phượng Cảnh Duệ sờ soạng quần áo, "Nếu cần ngay bây giờ ta coi cho muối xem?"

Lưu Mật Nhi, ". . . Không cần, ta tin người rồi, thật đấy!"

Phượng Cảnh Duệ tiếc hận, "Vậy thì thật đáng tiếc! Ta còn tưởng rằng có thể chứng minh!"

"Chuyện này. . . Thật sự không cần đâu!" Lưu Mật Nhi cười mỉa một tiếng.

"Là muối không cho ta cơ hội!"

"Cơ hội như thế, người không nên mong đợi!" Lưu Mật Nhi liếc hắn một cái.

Phượng Cảnh Duệ nháy mắt, "Chúng ta cứ phải ở cái phòng hoang tàn này nói về chuyện đó sao? Lại không thể cận kề thân mật! Hoàn cảnh này thật là ức chế!"

Lưu Mật Nhi, ". . . "

Đi ra trước phòng của Phượng Cảnh Duệ, vốn là do Khuất Thiên Hàn đặc biệt chuẩn bị thì lại bị Phượng Cảnh Duệ cự tuyệt. Đồng thời cũng mang Lưu Mật Nhi đi luôn. Hiện tại hai người ở tạm ở khách sạn. Dĩ nhiên, tiền phòng là do Khuất gia lo.

Lưu Mật Nhi càng nghĩ càng thấy không đúng, "Người và Khuất Thiên Hàn rốt cuộc có quan hệ thế nào? Tại sao phải cứu hắn? Hắn vốn muốn giết người mà, tình huống lúc đó hắn là người nên vui mừng mới đúng! Vì sao người lại cứu hắn?"

Nghe nói thế, Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Ta sẽ không để cho hắn chết ở trong tay người khác. Hắn cũng sẽ không để ta chết ở trong tay người khác."

"Có ý gì?" Lưu Mật Nhi nheo mắt.

Phụng Cảnh Duệ cười khê, "Chính là ý này!"

Lưu Mật Nhi suy nghĩ chốc lát, chợt nghĩ đến, tính cách nam nhân và nữ nhân vốn chẳng giống nhau. Chuyện này chưa hiểu ra thì nàng cũng không cần để trong đầu làm gì!

. . . .

"Mật Nhi tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ!" Trong dòng người có một kẻ vẩy vẩy cánh tay gào thét, hoàn toàn không để ý những người chung đang đem ánh mắt đặt trên người của nàng.

Lưu Mật Nhi bắt chợt quay đầu, mấy ngày nay không biết Phụng Cảnh Duệ bận việc gì ở đây, chỉ có vào buổi tối mới có thể nhìn hắn, ban ngày đều là biến mất không dấu vết.

Không bao lâu sau, Diệp Ly Tâm đã lướt qua đám người đi tới trước mặt Mật Nhi. Những người luôn theo phía sau nàng không thấy, thay vào đó lúc này là một nam tử có vóc dáng cao gầy mảnh khảnh. Khuôn mặt vô cùng trắng xem ra có chút tái nhợt. Chỉ có ánh mắt lạnh lùng không chớp lo lắng nhìn người nào đó, cặp mắt giống như ánh mắt loài rắn một muốn hung hăng khóa lại tầm mắt mọi người.

Chỉ liếc mắt nhìn qua người kia một cái, Lưu Mật Nhi nhanh chóng có một ý nghĩ thoáng qua, ánh mắt người này. . . Rất không thoải mái!

"Ca, người đừng nhìn chằm chằm người ta như vậy, Mật Nhi tỷ tỷ xấu hổ đó!" Diệp Ly Tâm đang đứng một bên kêu to.

Lưu Mật Nhi nghe vậy, trong lòng không khỏi cười khỏ, ta đây là xấu hổ sao, rõ ràng là sợ mà!

Lời Diệp Ly Tâm nói khiến cho nam tử chậm rãi thu hồi ánh mắt, môi mỏng khê mở, "Ly Tâm, chơi đã lâu rồi, cần phải trở về thôi!"

"Ca, người làm sao vậy!" Diệp Ly Tâm không vui meo máo.

Lưu Mật Nhi thấy thế xoay người chuẩn bị rời đi trong yên lặng. Lại bị Diệp Ly Tâm một phát bắt được, "Mật Nhi tỷ tỷ, đây là ca ca ta, Diệp Lâu Dương. Hắn là Miêu Vương đó, rất trẻ tuổi, đẹp trai nữa đúng không? So với Phụng Cảnh Duệ không kém chứ? !"

Lưu Mật Nhi nghe vậy gật đầu liên tục, vội vã gật đầu cùng vị Miêu Vương này.

Ánh mắt Diệp Lâu Dương rơi vào trên người Lưu Mật Nhi, chẳng qua sau cái nhìn này, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên. Một giây kế tiếp, hắn lắc mình nắm lấy cổ tay Lưu Mật Nhi, ánh mắt sáng khác thường nhìn nàng, "Ta có hứng thú đối với nàng!"

Trong lòng Lưu Mật Nhi thoáng qua một hồi lo lắng, cười mĩa, "Ta lại không có hứng thú với người!" Đôi huynh muội này cũng quá khôi hài đi! Nhớ tới lần đầu gặp mặt, Diệp Ly Tâm đối với mình vừa thấy đã yêu, Lưu Mật Nhi không khỏi rung mình một cái.

Cổ tay trở nên căng thẳng, Diệp Lâu Dương nở nụ cười, "Ta có hứng thú với nàng là tốt rồi! Ta muốn dẫn nàng về nghiên cứu!"

Lưu Mật Nhi, ". . . Cách người đang hỏi thăm ta là vậy sao?"

Diệp Lâu Dương cười càng vui vẻ hơn, nụ cười này khiến Diệp Ly Tâm đứng gần bên cũng cảm thấy kinh ngạc. Thời điểm loại nụ cười này nở rộ trên người ca ca chỉ trong một tình huống. Đó chính là. . .

Ý nghĩ đó khiến Diệp Ly tâm không khỏi run run, chắc là không có khả năng đâu!

"Ca, người không phải là. . ." Lời nói của Diệp Ly Tâm bị Diệp Lâu Dương cắt ngang.

Diệp Lâu Dương, "Ta có hứng thú với nàng, ta muốn mang nàng đi!"

Lưu Mật Nhi, ". . ." Tại sao không có ai hỏi ý kiến của nàng một chút đi?

Diệp Ly Tâm kinh ngạc mở miệng, "Ca?"

Diệp Lâu Dương kiên trì, "Ta muốn mang nàng đi!"

Lời Diệp Lâu Dương vừa thốt, một cái bàn tính hạt châu đánh chính xác vào tay hắn đang nắm trên cổ tay Lưu Mật Nhi.

Sau một khắc, Lưu Mật Nhi cảm thấy cổ tay của hắn buông lỏng, lập tức rút tay của mình về.

Vô Ngân cầm bàn tính sắt trong tay ngăn trước mặt Luru Mật Nhi, trong khe hở trên tay còn lưu lại một hạt châu. Vô Ngân vẽ mặt âm trầm mở ra xem, "Không được trêu chọc người nhà của ta!"

Luru Mật Nhi lặng yên. Ai là người nhà của người chứ! Tuy nhiên hiện tại đang cần người nhà bảo vệ nên những lời này hay là nàng cứ giữ lại lằm nhăm trong lòng một lần cũng được.

Ánh mắt Diệp Lâu Dương rơi vào trên mặt Vô Ngân, lạnh lùng mở miệng, "Ta không có hứng thú với người"

"Hi hi!" Luru Mật Nhi không nhịn được bật cười.

Chuyện này Diệp Lâu Dương hình như so với Diệp Ly Tâm còn đáng yêu hơn một chút.

Vô Ngân xám mặt, ". . . Người có bị bệnh không?"

Diệp Lâu Dương nghiêm nghị lắc đầu, "Người có thuốc?" Dứt lời, hần tiếp tục nói: "Ta là Đổ vương, ta không thể nào để cho mình có bệnh! Hơn nữa, có bệnh ta sẽ chữa!"

Vô Ngân, ". . ." Có nên đứng đây nữa không.

Luru Mật Nhi đứng sau lưng Vô Ngân, thiếu chút nữa bật cười, Diệp Lâu Dương này rốt cuộc từ hành tinh nào tới? Đúng là trắng mắt?

"Tránh ra!" Diệp Lâu Dương nhìn Vô Ngân cản trở tầm mắt của mình, trầm giọng nói.

Vô Ngân: "Đây là người nhà của ta!"

Diệp Lâu Dương: "Người là một lão già hom hem muốn nàng làm cái gì? Ta muốn nàng!"

Hi hi. . . . .

Luru Mật Nhi cũng ngăn không nổi nữa bèn cắt đứt đối thoại của hai kẻ ông nói gà bà nói vịt, lách người đứng ở giữa hai người, "Thôi đi Vô Ngân!"

Lúc này Vô Ngân mới hừ lạnh một tiếng, xoay người đứng sau lưng Luru Mật Nhi.

Vỗ vỗ gương mặt vì quá cười nên có chút đau nhức, Luru Mật Nhi quay đầu liếc nhìn Diệp Lâu Dương, "Người có hứng thú với ta?"

Diệp Lâu Dương gật đầu.

Luru Mật Nhi dứt khoát nói: "Ta đối với người lại không có! Cho nên, người chưa từng thấy qua ta, ta cũng không biết người, vì vậy dừng lại tại đây, bái bai!" Vội vã nói xong, Mật Nhi nắm lấy Vô Ngân xoay người rời đi.

Diệp Lâu Dương nghe vậy, khoe miệng khê cong, ồng tay áo vung lên, một trận bột phấn tung trên không trung sau đó biến mất. Bóng dáng Luru Mật Nhi cùng Vô Ngân trong nháy mắt vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, mặt Luru Mật Nhi cũng hóa lạnh, "Rốt cuộc người muốn làm gì?"

Diệp Lâu Dương chậm rãi tới đứng trước mặt nàng, "Ta có hứng thú với người!" Hần nói đi nói lại cũng chỉ một câu nói này! .

Luru Mật Nhi: "Thả chúng ta ra trước đã!"

Diệp Lâu Dương: "Thả ra người chạy thì làm sao?"

Người quan tâm thật nhiều! Luru Mật Nhi nhìn Diệp Ly Tâm ở bên kia. Hi vọng nàng ra tay.

Diệp Ly Tâm hưng phấn nhìn Luru Mật Nhi, "Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ hãy yên tâm đi, ca ca ta không phải người xấu, hần chỉ ưa thích đối với những vật hần có cảm giác hứng thú. . . Chỉ là nghiên cứu một chút mà thôi!" Nàng dần đo nói. Trong lòng tính toán, vốn đang lo lắng người biến mất, nói không chừng còn có thể khiến gia tăng một chút tình cảm.

Luru Mật Nhi nghe vậy: ". . . Nếu như người có thể không biểu hiện sự hưng phấn như vậy, có lẽ ta sẽ tin tưởng người!"

Diệp Ly Tâm cười hắc hắc, "Cái này . . . Khụ. . . Ta giúp tỷ thông báo với Phượng Cảnh Duệ!" Nàng lập tức đi.

Thấy thế, Luru Mật Nhi đành lặng yên than một tiếng, nhìn Diệp Lâu Dương, "Thương lượng đi!"

Gương mặt Diệp Lâu Dương không biểu hiện gì nhìn nàng, lại trở về bộ dáng lúc trước.

Cầm hướng về phía Vô Ngân, "Thả nàng, ta liền đi theo người!"

Tay Diệp Lâu Dương vung lên, Vô Ngân lập tức có thể cử động, vừa muốn động thủ lại bị Lưu Mật Nhi cản lại "Ngươi trở về đi, Phượng Cảnh Duệ sẽ biết nhanh thôi! Ta không sao!" Nhìn dáng vẻ Diệp Lâu Dương chắc sẽ không tổn thương nàng.

Vô Ngân hung hăng cắn răng trợn mắt nhìn Diệp Lâu Dương một cái, lúc này mới xoay người rời đi. Diệp Ly Tâm sẽ tìm không được chủ tử, có thể tìm tới chủ tử chỉ có nàng!

Nhìn bóng lưng Vô Ngân biến mất, Diệp Lâu Dương chợt mở miệng, "Nàng trùng ta!"

Lưu Mật Nhi: "Ngươi đề ý sao?"

Diệp Lâu Dương lắc đầu một cái, "Ta không thích có người trùng ta!"

Lưu Mật Nhi, "Cho nên thế nào?"

Diệp Lâu Dương lắc đầu một cái, "Không có cho nên, chúng ta trở về, ta muốn nghiên cứu nàng!"

Lưu Mật Nhi lặng thinh không nói.

Thật lâu sau, Lưu Mật Nhi lúc này mới nghĩ đến.

Nghiên cứu?! Không phải muốn đem ta giải phẫu ngay đấy chứ?! Cho nàng hỏi hận đi được không?

Diệp Lâu Dương tiến lên một bước, khom người đem người khiêng lên, cất bước rời đi.

Bị người khiêng trên vai, Lưu Mật Nhi có cảm giác mình là hàng hóa bị hất mua về nhà. Nàng yên lặng, "Diệp Lâu Dương đúng không? Ta có thể nhắc nhở ngươi bỏ ta xuống không, coi ta là người sao? Ngươi không thể buông ta ra cho ta tự đi sao?"

"Ngươi không chạy chứ?"

"Không chạy!"

"Vậy cũng tốt! Khiêng ngươi thật mệt!"

Lưu Mật Nhi: ". . ." "Ngươi đang chửi ta mập sao?"

Hai chân chạm đất, nàng nhìn thấy Diệp Lâu Dương ở trước mắt mình phát một cái, nàng liền cảm thấy mình có thể cử động ngay! Hoạt động tay chân một chút, lúc này nàng mới lên tiếng, "Đi thôi!"

Sau một hồi trì hoãn, ngay lúc Lưu Mật Nhi cùng Diệp Lâu Dương chuẩn bị đi thì từ sau lưng truyền đến âm thanh thật trầm.

"Biểu muội à. Biểu ca đã tới chậm. Ta xin lỗi!"

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn lại. Người phía sau không phải Phượng Cảnh Duệ thì là ai? Trong lòng chợt buông lỏng, lúc này nàng mới phát giác, cho tới nay hần đều ở trong lòng nàng.

Một bên vai bỗng nặng, hơi thở quen thuộc của Phượng Cảnh Duệ đánh úp tới thân nàng, quay đầu nhìn hần cong môi cười một tiếng, da đầu Lưu Mật Nhi đột nhiên tê dại, mìa mai mở miệng, "Biểu ca!"

Phượng Cảnh Duệ cười rục rờ một tiếng, "Biểu muội, thật là ngoan! Không có chuyện gì cần xin lỗi biểu ca chứ, có đúng hay không?" Hần cúi đầu hỏi.

Lưu Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, "Làm sao có chuyện gì chứ?"

"Vậy chắc là biểu ca nghe lầm, mới vừa rồi có người nói muốn cùng người khác đi thi phải?" Phượng Cảnh Duệ dịu dàng hỏi.

Lưu Mật Nhi không biến sắc gật đầu, "Nhất định biểu ca nghe lầm rồi!"

Phượng Cảnh Duệ thoả mãn gật đầu, sau đó liếc nàng một cái rồi ngược mắt chọn lại ánh mắt không vui của Diệp Lâu Dương. Tiếp đó hần thông thả ung dung mở miệng, "Cách sơn trại mười dặm, Diệp Ly Tâm đang chuẩn bị làm áp trại phu nhân!"

Tiếng nói vừa thốt, Lưu Mật Nhi cảm thấy thấy hoa mắt, trong nháy mắt bóng dáng Diệp Lâu Dương đã biến mất rồi.

Lưu Mật Nhi không khỏi chắc lưỡi, "Không phải Ly Tâm nói công phu của hần không được tốt lắm sao?" Sau một lúc, nàng cũng không dám trông chờ vấn đề của mình có thể có được giải đáp.

Nắm thật chặt cổ tay Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ mang về mặt âm trầm đi vào phòng khách trong khách sạn, Lưu Mật Nhi chỉ vừa kịp đồ mặt làm dấu hiệu đưa tay ra mời, ngay lập tức đã bị Phượng Cảnh Duệ nhốt lại.

Vừa qua cửa, Lưu Mật Nhi dựa lưng vào cửa phòng, đôi tay không tự chủ sờ soạng phía sau, cố gắng mở then cửa xoay người chạy trốn.

"LƯU, MẬT, NHI!" Âm thanh Phụng Cảnh Duệ âm trầm từ sau lưng nàng truyền đến.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Lưu Mật Nhi tê cứng, về mềm mại trên mặt lóe lên khổ não. Sau đó chậm rãi xoay người, cười toe toét, ngọt ngào kêu, "Biểu ca . . ."

Phụng Cảnh Duệ không chớp mắt nhìn nàng, ". . . Nàng còn muốn đi?"

"Tuyệt đối không thể nào! Nhất định ngươi phải nghe ta nói, hôm nay thật là thâm, ngươi nói, gặp ai không gặp, cố tình lại gặp Diệp Ly Tâm, gặp Diệp Ly Tâm thì cũng thôi đi, như thế nào cũng cả Diệp Lâu Dương kia nữa, ngươi biết Diệp Lâu Dương là ai không? Chính là ca ca của Diệp Ly Tâm đó, cũng chính là Miêu Vương đó..., ngươi biết Miêu tộc lợi hại nhất là cái gì không? Đương nhiên là độc, có độc thì ta phải sợ chứ. Lúc đó lại không có biểu ca ngươi, không có ngươi thì ta chẳng còn cách nào, ta. . ." Nàng nói không biết chán cho đến khi nhìn thấy gương mặt tuần tú của Phụng Cảnh Duệ trở nên âm trầm thì mới chần chờ. Cuối cùng đành phải nuốt nước miếng, "Ta . . . Không phải là vì tự vệ sao?"

Nhìn mặt Phụng Cảnh Duệ lạnh lẽo không thể hiện chút cảm xúc, Lưu Mật Nhi không hiểu ý của hắn thế nào. Cuối cùng hít sâu một hơi, thở phào nói, "Chuyện này cũng phải trách ngươi!"

Trong nháy mắt Phụng Cảnh Duệ há hốc mồm, "Trách ta?"

"Không trách ngươi thì trách ai? Rõ ràng có một kẻ như vậy mà người của ngươi đều không nói cho ta biết, làm sao ta biết đâu là hắn? Làm sao ta biết kẻ kia lại thích dùng độc như vậy chứ?" Lưu Mật Nhi chống nạnh cả giận nói.

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, ". . . Thật sự ta quá cưng chiều nàng rồi!"

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Cưng chiều ta? Ngươi cưng chiều ta ở chỗ nào?"

Phụng Cảnh Duệ: "Nàng biết Diệp Ly Tâm đang ở nơi nào không?"

"Cách sơn trại mười dặm đó! Ngươi mới vừa nói qua đấy thôi!" Dáng vẻ Lưu Mật Nhi cho ta là kẻ ngu sao nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ: "Nàng còn nhớ rõ?"

Lưu Mật Nhi đột nhiên trầm mặt. Nhớ tới ánh mắt Vô Ngân nhìn nàng lúc trước, nàng đề phòng nhìn Phụng Cảnh Duệ, nuốt nước miếng, "Ngươi muốn làm cái gì?"

Phụng Cảnh Duệ chợt nhếch môi cười, tức giận trong mắt biến mất hết, "Biểu muội, ngươi nghĩ nhiều rồi! Biểu ca làm sao lại không tốt với nàng đây? Không phải nàng đang lên án ta sao?"

Lưu Mật Nhi, "Phụng Cảnh Duệ, ngươi không sao chứ?" Nàng hồ nghi tiến lên đưa tay sờ sờ trán của hắn, người này thay đổi cũng quá nhanh rồi?

Phụng Cảnh Duệ kéo tay nàng ra, lắc đầu, "Biểu muội thật quan tâm ta. Để đáp lại tình cảm biểu muội, biểu ca quyết định. . ." Bỗng chốc hắn tiến sát Lưu Mật Nhi, âm trầm mở miệng, "Bắt đầu từ bây giờ, nàng, không được rời ta dù chỉ một khắc!"

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt lập tức lui về sau một bước dài, "Ngươi dứt khoát muốn đem ta cột vào lưng quần của ngươi sao, được lắm!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Ý kiến của nàng không tệ. Ta chấp nhận!"

Chấp nhận?! Lưu Mật Nhi rống to, "Thúi lắm, Phụng Cảnh Duệ, ta là người tự do, ta sẽ không chịu để ngươi khống chế đâu!"

Phụng Cảnh Duệ ngoáy ngoáy lỗ tai, "Biểu muội thật tùy hứng, nàng nói lên yêu cầu, biểu ca chấp nhận. Nàng còn muốn như thế nào nữa?"

Lưu Mật Nhi giận dữ: "Ta không muốn đi theo ngươi... ngươi đi nhà xí ta cũng đi theo à?"

Phụng Cảnh Duệ: "Ừ, nghe thấy mùi rồi!"

Lưu Mật Nhi: "Chó má!"

Phụng Cảnh Duệ buồn rầu, "Biểu muội không được mắng biểu ca, biểu ca là chó má, vậy nàng là cái gì?"

Lưu Mật Nhi: ". . . Ta và ngươi không giống nhau!"

Phụng Cảnh Duệ: "Có gì không giống sao? A, hiểu rõ rồi, nàng so với ta nhiều hơn một chút thịt, chi là. . . Ta cũng không ít đâu! Chi là vị trí không giống nhau mà thôi!"

Trước kia tại sao không cảm thấy Phụng Cảnh Duệ không biết xấu hổ như vậy, cái gì gọi là vị trí không giống nhau?

Lưu Mật Nhi đỏ mặt, mấy lần tức giận muốn há mồm mắng, cũng không tìm ra từ ngữ, cuối cùng chỉ có thể cắn răng nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Chậm rãi tiến lên, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Ta chỉ là lo lắng nàng. Nếu như hôm nay ta không chạy tới kịp thời, nàng có biết nàng sẽ như thế nào không?"

Lửa giận trong lòng bởi vì một câu nói này bỗng chốc biến mất, Lưu Mật Nhi mếu máo, "Không phải không có chuyện gì rồi sao?"

Phượng Cảnh Duệ dang cánh tay vòng quanh nàng, thật lâu không mở miệng nói chuyện. Lưu Mật Nhi khó có được lúc bắt động vui trong ngực hắn, vì vậy không nhìn thấy khóe môi Phượng Cảnh Duệ nhếch lên bởi vì nàng thật dịu ngoan!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hoàng Phủ Nguyệt Minh bỗng nhiên đến thăm

Editor: ViVi

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn đai lưng ở trên người, mặt khác một đầu của đai lưng lại bị Phượng Cảnh Duệ cầm, lúc này hắn cười sáng lạn, toe toét lộ ra hàm răng trắng sáng.

Lưu Mật Nhi im lặng: "Người chuẩn bị đem ta buộc trên lưng quần người à?"

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm: "Biểu muội đã đề nghị, biểu ca nào không dám không theo chứ!"

Lưu Mật Nhi liền nổi giận, "Cút! Người xem ta là sủng vật của

người hả~ "

Phượng Cảnh Duệ: "Ta là coi nàng như là sủng vật yêu thích của chính mình!"

Lưu Mật Nhi: "Ta là người, không phải đồ vật!"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi lắc đầu, vươn ra ngón trỏ ra trước mặt Lưu Mật Nhi lắc lắc: "Ta biết, nàng không phải đồ vật. Như vậy, Mật Nhi đang mắng chính mình không tốt đó!"

Lưu Mật Nhi: "... " Hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mũi, hắn biết, có một số việc ý tứ ý tứ là được. Nếu tiếp tục trêu chọc, sẽ phản tác dụng. Cho nên hắn cười ngả ngón, đi tới, đưa tay cời đai lưng ở trên lưng Lưu Mật Nhi, "Cời cái này có được không?"

Lưu Mật Nhi không nói câu nào, chỉ nhìn động tác của hắn. Mãi đến khi Phượng Cảnh Duệ thật sự định cời bỏ đai lưng trên người nàng, nàng mới mở miệng, "Người làm sao đuổi theo tới đây?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Vô Ngân cho ta biết!"

"Không đúng, không phải Diệp Ly Tâm đi trước Vô Ngân sao? Nàng không tìm đến người?"

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mũi, ho nhẹ một tiếng, "Không thấy!"

Lưu Mật Nhi không tin, "Không thấy sao? Không thấy thì sao

người biết nàng ấy ở đâu được?"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói, "Đó là trừng phạt dành cho nàng ta!"

Lời này có nghĩa là...

"Người làm?" Lưu Mật Nhi chỉ vào Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai không phủ nhận.

Lưu Mật Nhi không dám tin nhìn hắn, "Nàng là một cô gái nhỏ thôi, sao người có thể làm như vậy?"

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh, "Mặc kệ là ai, có ý đồ mang người của ta đi, đều không thể tha thứ!"

Lưu Mật Nhi nhất thời ngậm miệng, nhìn Phượng Cảnh Duệ mà không biết nói gì. Sau một lúc trầm mặc, nàng nhẹ nhàng mở miệng, "Còn đại hội võ lâm, sao ngươi không tham gia?"

Phượng Cảnh Duệ: "Sao nàng biết ta không đi?"

Lưu Mật Nhi: "... Ngươi đi lên lôi đài đánh rồi hả ?"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu: "Ừ! Nhưng mà chả có ai đi lên khiêu chiến với ta cả!"

"..." Ai không sợ chết đi tìm ngươi hả! Thật đúng là không thông suốt..

"Mật Nhi, ánh mắt này của nàng khiến ta cực kỳ bi thương, ta có thể khùng bó như vậy hả?" Phượng Cảnh Duệ ôm ngực bi thương nói.

Mắt Lưu Mật Nhi đảo quanh, nhìn khắp mọi nơi, sau đó ho nhẹ, "Coi như ta chưa nói gì đi?"

Phượng Cảnh Duệ bước lên phía trước, "Trong mắt nàng hiện rõ ràng như vậy mà !"

Yết hầu không được tự nhiên giật giật, Lưu Mật Nhi cong môi,

"Xấu hổ, bị ngươi nhìn ra rồi!"

Phượng Cảnh Duệ: "..."

Lúc này, giọng nói Vô Trần truyền đến: "Gia, Hoàng Phủ tiểu thư đến!"

Nghe tên người tới, cả người Lưu Mật Nhi không khỏi rung mình một cái, sau đó ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía Phượng Cảnh Duệ.

Dường như, Phượng Cảnh Duệ không cảm thấy bất ngờ, trầm giọng mở miệng, "Không rảnh!"

"Thế này không tốt lắm đâu?" Lưu Mật Nhi nhỏ giọng mở miệng, "Ngươi ta lễ phép như thế, ngươi như vậy... không tốt đâu."

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, trầm ngâm một chút, "Được, ta thấy! Nàng lên giường ngồi đi!"

Lưu Mật Nhi không hiểu, "Ta về phòng ta là được rồi, ở chỗ ngươi làm gì?"

"Nàng quên, Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã làm gì với nàng rồi hả? Trước mặt nàng ta, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng mà không cùng phòng, điều này giải thích như thế nào? Chẳng nhẽ, nàng muốn bị nàng ta bắt thêm lần nữa?" Phượng Cảnh Duệ dịu dàng hỏi.

Gần như là ngay lập tức Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Không!" Một giây sau, nàng xoay người nằm ở trên giường, đưa lưng về phía cửa.

Lúc đó, Lưu Mật Nhi không nhìn thấy, khóe môi Phượng Cảnh Duệ tà mị nhếch lên, xoay người mở cửa.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh vẫn tao nhã vô hạn như cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, lúc nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ thì khuôn mặt chợt thay đổi, nhưng đã bị nàng ta kìm nén. Phượng Cảnh Duệ nghiêng người cho nàng ta vào cửa, trầm giọng mở miệng, "Hoàng Phủ tiểu thư tới, có việc gì sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười ôn nhu, "Nghe nói Phượng công tử ở đây, trùng hợp ta cũng ở tạm khách điểm này, gặp được người quen, có lý nào không tới nhận tội?"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, "Hoàng Phủ tiểu thư có lễ. Ở bên ngoài, tại hạ không gò bó những lễ nghi này!"

Giọng nói của hắn truyền vào tai Lưu Mật Nhi, Lưu Mật Nhi nhin không được muốn tát cho hắn hai cái! Giã bộ à...

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn vào phía sau bình phong trong phòng trong giây lát, "Sao lại không thấy phu nhân?"

"Tiện nội* nhát gan, sợ gặp người lạ!" Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt mở miệng.

*Tiện nội: vợ

Lưu Mật Nhi nghe vậy, thật đúng là tiện...

Sau đó, hai người trầm mặc rất lâu. Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cúi đầu không nói, một lúc lâu sau mới mở miệng, "Huynh còn đang trách ta sao?"

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, "Tại hạ không biết Hoàng Phủ tiểu thư nói gì?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh giống như khóc, "Ba năm trước, ngươi không nói thân phận của mình! Ta cho rằng..." Nàng ta cố ý không có nói hết. Lại khiến cho Lưu Mật Nhi nằm trên giường nghi ngờ xoay người, vểnh tai lên nghe.

"Hoàng Phủ tiểu thư, lời này tại hạ không hiểu. Thân phận tại hạ không liên quan tới Hoàng Phủ tiểu thư ." Phụng Cảnh Duệ lạnh lùng cắt ngang.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ run lên, "Ta cho rằng, huynh vì chuyện ba năm trước đây mới có thể biến mất lâu như vậy?"

Bây giờ, Phụng Cảnh Duệ không mở miệng nói chuyện, chỉ thâm trầm nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, ánh mắt từ từ lạnh xuống.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh quan sát tình hình, dường như muốn nói lại thôi, nhưng lại bắt đầu nói cáo biệt, "Một khi đã như vậy, ta về trước!"

Mặt Phụng Cảnh Duệ vẫn trầm xuống như cũ, cũng không ngăn cản nàng ta.

Mãi đến Hoàng Phủ Nguyệt Minh đi rồi, Phụng Cảnh Duệ mới đưa tay ra đóng cửa lại, xoay người nhìn thấy vẻ mặt hứng thú của Lưu Mật Nhi, hần không khỏi thở dài, "Đừng hỏi ta, cái gì ta cũng không biết!"

Lưu Mật Nhi khó nén hưng phấn, mở miệng, "Thiên tài mới tin người. Ba năm trước, giữa các người xảy ra chuyện gì hả ?"

Phụng Cảnh Duệ im lặng than một tiếng, "Mật Nhi, nàng như vậy..."

Lưu Mật Nhi sờ sờ khuôn mặt quá mức vui vẻ của mình, nghiêm mặt bảo, "Ta đang quan tâm người mà!"

Thật như vậy thì tốt rồi! Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "Nếu thật sự quan tâm ta, đêm nay ở lại đi!"

Lập tức, Lưu Mật Nhi cẩn thận lui về phía sau vài bước, "Vì sao?" Hai tay nàng cầm lấy vạt áo, về mặt phòng bị.

Phụng Cảnh Duệ tà mị nháy mắt mấy cái, "Vì trong sạch của ta!"

"Trong sạch của người?" Lưu Mật Nhi nghi ngờ.

Phụng Cảnh Duệ nhân cơ hội chặn ngang người Lưu Mật Nhi, "Nàng không phát hiện ra ý đồ của Hoàng Phủ Nguyệt Minh sao? Ta phải sợ đấy!"

Hai tay ngăn lại khoảng cách hai người, người Lưu Mật Nhi lùi về sau, về mặt thật thà, nói, "Nếu không chống lại được, người liền theo nàng đi! Dù sao dễ chịu cũng là người mà!"

Lời này vừa nói ra, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi buông Lưu Mật Nhi ra, tươi cười trên mặt chợt rơi xuống, nét mặt thay đổi. Anh mắt nóng bỏng nhìn Lưu Mật Nhi chăm chú.

Lưu Mật Nhi không được tự nhiên né tránh ánh mắt Phụng Cảnh Duệ, không tự chủ được lui về phía sau, nhưng dưới cái nhìn của hần, nàng lại không đi chuyển được.

"Người làm gì?"

Ánh mắt Phụng Cảnh Duệ chớp lên đầy sâu kín, "Mật Nhi!"

Bỗng nhiên Lưu Mật Nhi khản trương, nuốt nước miếng nhìn hần, "Hả?"

Phụng Cảnh Duệ cất bước đi về phía nàng, trên mặt không rõ là lạnh lẽo hay lạnh hót ,âm trầm mở miệng, "Nếu chỉ cần đoạt được nàng, mới có thể khiến cho nàng nghe lời ta nói, ta không ngại làm vậy!"

"Ta để ý!" Lưu Mật Nhi đột nhiên thét chói tai, "Người không thể làm vậy!"

Mặt Phụng Cảnh Duệ trầm xuống, "Nàng nói cho ta biết, ta nên làm thế nào?"

Lưu Mật Nhi vừa né tránh, vừa lui về phía sau, "Ta cũng không phải người!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Nàng nói không sai, cho nên ta dùng cách của ta!" Hần chậm rãi vươn tay.

Hần vươn ra sờ qua, Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Ta không cần!" Gào xong, chống lại ánh mắt trong veo mà lạnh lùng của Phụng Cảnh Duệ, trong lòng sợ hãi, nàng nuốt nước miếng, "Người không thể ép buộc ta!"

Phụng Cảnh Duệ không nhanh không chậm mở miệng, "Nếu đây là cách duy nhất, ta phải làm vậy!" Ánh mắt lạnh nhạt của hần chống lại nàng, mở miệng gần từng chữ, "Nếu cứ đẩy ra như thế! Hôm nay ta sẽ để cho điều đó trở thành hiện thực!"

Lưu Mật Nhi khản trương nuốt nước miếng, liên tục gật đầu. Biết sóng gió lần này đã qua. Nam nhân này thật nhỏ mọn, nhưng nói một câu mà thôi, uy hiếp nàng như vậy sao?

Nhận được sự đảm bảo của nàng, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi xoay người khoanh tay, bàn tay chậm rãi buộc chặt, giống như kiểm chế điều gì.

Hơn nửa ngày không thấy Phụng Cảnh Duệ mở miệng, Lưu Mật Nhi thật cẩn thận đi tới, kéo kéo quần áo hần, "Phụng Cảnh Duệ, ta đói!"

Phượng Cảnh Duệ xoay người: "Ăn cơm đi!"

Lúc này Lưu Mật Nhi mới cười tươi rói, "Được!"

Thấy thế, Phượng Cảnh Duệ nhin không được khẽ cười, đưa tay nắm tay nàng mười ngón giao nhau, "Đi Kim thiên hạ ăn nhé!"

"Vì sao?" Lưu Mật Nhi khó hiểu.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Có việc!"

Lưu Mật Nhi không nhiều lời, lúc Phượng Cảnh Duệ xuống lầu, ngoài ý muốn nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng ở đó. Nàng vẫn cho là thiên kim tiểu thư giống nàng ta loại này hẳn sẽ không cùng mọi người chen chúc nhau ở trong đại đường.

Phượng Cảnh Duệ coi như không thấy gì, lôi kéo Lưu Mật Nhi đến sát cửa sổ ngồi xuống, Vô Ngân cùng Vô Trần đã chuẩn bị tốt đồ ăn chờ hai người ngồi xuống.

Đơn giản ăn vài miếng, Lưu Mật Nhi mới phát hiện có chút không thích hợp, ánh mắt mọi người dường như đều nhìn về phía bàn của nàng. Nàng khó khăn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nghi ngờ nhìn về phía trước, "Có chuyện gì vậy?"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Không có việc gì, ăn cơm đi!" Nói vậy, nhưng hẳn lại không có dự định gì.

"Như vậy ta nuốt không trôi!" Lưu Mật Nhi buông đũa, nhìn lướt qua đại đường, "Bị người nhìn chăm chăm như vậy ăn không trôi!"

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ thấp giọng mở miệng, "Tất cả rút đi!"

Giọng nói vừa dứt, dường như ngay lập tức, người ở đại đường ít đi một nửa.

Lưu Mật Nhi há hốc mồm nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Bọn hắn không trả công!" Lời nàng vừa dứt, những người ở lại đều lấy tiền bạc ra đặt trên bàn. Lưu Mật Nhi u mê, "Có chuyện gì đây?"

Phượng Cảnh Duệ nhíu mi, xoay người nhìn những người ở lại, "Các ngươi không có việc để làm hả?"

Một người trong đó tiến lên, "Lâu chủ, Bắc Đường thiếu gia nói, để chúng ta đến thu thập tin tức!"

Trong nháy mắt Lưu Mật Nhi giật mình, thì ra những người này là thuộc hạ ở Đệ Nhất Lâu của Phượng Cảnh Duệ! Nhưng vì sao đều tập trung ở đây!

Phượng Cảnh Duệ cắn răng: "Được...được, Bắc Đường Sanh, quá lâu ngươi chưa được yêu thương rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Chuyện phòng the của Bắc Đường thiếu gia

"Lão Đại à, ta rất oan uổng! Ta không làm như vậy mà" Bắc Đường Sanh khoa trương ôm chân Phượng Cảnh Duệ mà kẻ khổ.

Mặt Phượng Cảnh Duệ trầm xuống nhìn Bắc Đường Sanh đang ôm chân mình, khuôn mặt tuấn tú đen sì, cắn răng nói, "Buông ra!"

Bắc Đường Sanh lắc đầu lia lịa, "Không buông! Buông ra ngươi sẽ đánh ta!"

Lưu Mật Nhi không khỏi khen ngợi dũng khí Bắc Đường Sanh. Hắn rất hiểu Phượng Cảnh Duệ, nàng khẳng định nếu bây giờ Bắc Đường Sanh buông chân Phượng Cảnh Duệ ra, lập tức sẽ bị đánh cho thương tích đầy mặt, người đánh hắn nhất định là Phượng Cảnh Duệ.

Nghe thấy tiếng cười của Mật Nhi, Bắc Đường Sanh hét lên, "Ngươi nhìn đi, biểu muội ngươi cũng đồng ý lời ta nói kia!"

Lưu Mật Nhi cười càng to. Có lúc Bắc Đường Sanh cùng Phượng Cảnh Duệ thật sự có thể so sánh với nhau.

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi, nàng lập tức che miệng tỏ ý sẽ không cười nữa.

Bắc Đường khèn Sanh ngồi dưới đất, ôm chân Phượng Cảnh Duệ, mở miệng một cách tội nghiệp, "Lão Đại, ta còn chưa ăn cơm!"

Phượng Cảnh Duệ, "..."

Bắc Đường Sanh, "Ngươi phải đảm bảo không đánh mặt ta! Ngươi có biết, nhà ta coi trọng mặt mũi ta nhất, nếu ngươi hại ta không thể tính phúc một

cách mỹ mãn, ta sẽ tính lên công việc!" Hấn uy hiếp.

Phượng Cảnh Duệ rút chân, khẽ gạt đầu.

Bắc Đường khèn này mới thả lỏng, buông chân Phượng Cảnh Duệ ra, đứng dậy phui bụi trên người, ngồi cạnh Luru Mật Nhi, vừa vận ngón cách hấn cùng Phượng Cảnh Duệ.

Luru Mật Nhi buồn cười nhìn bộ dạng ăn lấy ăn để của Bắc Đường Sanh, nhin không được trêu ghẹo, "Nam nhân của người không cho người ăn cơm à? Như vậy không tốt đâu, túng dụng quá độ sẽ chết đó!"

"Phốc..." Đồ ăn Bắc Đường Sanh mới nuốt xuống lập tức bị phun ra, Luru Mật Nhi lập tức che bát đũa của mình, mới không bị thức ăn mà hấn phun ra rơi vào bát.

Không dễ dàng thở một ngụm, Bắc Đường Sanh quay sang chỉ vào Luru Mật Nhi. "Người... Người người người..." "Yếu ớt tổ cáo.

Luru Mật Nhi khó hiểu nhìn hấn, "Ta làm sao?"

Bắc Đường Sanh trừng to mắt, "Người là nữ nhân mà, sao người có thể nói ra những câu xấu hổ như vậy?"

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, "Xấu hổ sao? Làm người đã làm còn sợ người ta nói sao! Với lại ta cũng không có nói sai mà! Người nhìn dáng vẻ của người đi, khẳng định là nam nhân của người chỉ lo làm việc, quên cho người ăn rồi. Đổi thành cái dạng này, chắc chắn, tội nghiệp quá!" Nàng thông cảm vỗ vai hấn.

Ngón tay Bắc Đường Sanh run rẩy chỉ vào Luru Mật Nhi, sau đó chậm rãi chỉ vào người Phượng Cảnh Duệ, "Người cũng không quản nằng à?"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nâng chén nhấp một ngụm rượu lút dạ, khoe môi hơi hơi giơ lên, không nói gì.

Luru Mật Nhi nghe xong lời của hấn, không vừa ý nói, "Vì sao lại để cho hấn quản ta? Ta đang hỏi người mà? Người cùng nam nhân của người thật sự... Ừm..."

Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt lấy tay che miệng Luru Mật Nhi, nhẹ nở nụ cười, mở miệng, "Biểu muội, chuyện vui khuê phòng nhà người ta, nằng không cần quan tâm quá mức như vậy!"

Bỏ tay hấn ra, Luru Mật Nhi đỏ mặt, "Ta chỉ tò mò..."

"Tò mò cái gì?" Bắc Đường khèn hỏi.

Luru Mật Nhi thật sự nghĩ nghĩ mở miệng nói, "Tò mò, hai nam nhân ở cùng một chỗ... Làm sao... Haizzz, người biết!"

Nháy mắt, Bắc Đường Sanh trầm mặc, không có được đáp án, Luru Mật Nhi nghĩ ngờ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bắc Đường Sanh cúi đầu, chọc mạnh bát cơm dường như không nghe thấy vấn đề của nằng.

Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng cười. Nàng nghĩ ngờ quay đầu, chỉ thấy những người còn ở lại Đệ Nhất Lâu, tất cả đều dựng thẳng lỗ tai tiếp tục nghe ngóng.

Luru Mật Nhi sờ sờ cái mũi, "Mọi người trong lâu làm sao đều nhiều chuyện như vậy?"

Một người trong đó đứng dậy, bạo dạn trả lời vấn đề của Luru Mật Nhi, "Bởi vì chúng ta dựa vào những chuyện tám nhảm này để sống mà!"

Luru Mật Nhi nghe vậy, suy nghĩ gật gật đầu, cũng phải, Đệ Nhất Lâu dựa vào tin tức để duy trì, không có nhữ chuyện tám nhảm, làm sao có thể có tin tức. Được rồi, vấn đề này, nằng hỏi điều dư thừa rồi.

Bắc Đường Sanh không khỏi làm bầm vài tiếng.

Luru Mật Nhi cúi đầu, "Người nói cái gì?"

Bắc Đường Sanh tiếp tục nói thầm.

Luru Mật Nhi nổi giận, "Người một đại nam nhân nói chuyện áp a áp ứng, thì làm nam nhân cái nổi gì!"

Bắc Đường Sanh ngẩng đầu, mở miệng nói, "Việc chúng ta làm, giống như việc lúc người cùng Phượng Cảnh Duệ đóng cửa làm đó."

Luru Mật Nhi quyết đoán lắc đầu, "Không thể!"

Bắc Đường Sanh nghĩ ngờ, "Sao lại không thể?"

Luru Mật Nhi từ từ mở miệng, "Ta không tin người cùng nam nhân của người đóng cửa lại, đơn thuần che chắn bông nói chuyện phiếm!"

Nhất thời, Bắc Đường Sanh không nói gì. Sau đó, hấn trừng to mắt, chỉ vào hai người, "Các người... Các người che chắn bóng don thuần nói chuyện phiếm?"

Lưu Mật Nhi hơi hást cầm, "Thế nào? Không được sao?"

Bắc Đường khền cười ha ha, "Không phải không được, mà là không tin!"

Thở dài một tiếng, Lưu Mật Nhi lắầ đầu, "Kể cả không có, ta cũng không tin người cùng chúng ta giống nhau."

Bắc Đường khền cái này không vừa ý, "Không phải điều đó, sao lại không giống nhau hả?"

Lưu Mật Nhi khề lắầ đầu, "Có một việc người không làm được."

"Việc nào?" Bắc Đường Sanh cả giận nói.

Lưu Mật Nhi trầm ngâm một lúc, nói ra câu khiến mọi người kinh ngạc, "Phía trước của người không được!"

Dứt lời, chỉ nghe thấy ở phía sau, âm thanh bát đĩa rơi xuống hàng loạt như đang đập nổi. Lưu Mật Nhi nhìn Bắc Đường Sanh cực kỳ vui vẻ.

Sắc mặt Bắc Đường Sanh phức tạp, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, nhìn Lưu Mật Nhi. Sau cùng, xắn tay áo lên, tay nắm thành quả đấm, "Xin hỏi, ta có thể bóp chết người không?"

Lưu Mật Nhi lập tức che cổ, trốn bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, "Dĩ nhiên là không được rồi!"

Bắc Đường Sanh nhìn nhìn Phụng Cảnh Duệ đang hớn hờ, lại nhìn nhìn Lưu Mật Nhi đang cười trộm khờng ngừng, cuối cùng uất ức mếu máo, "Các người bắt nạt ta!"

Lưu Mật Nhi càng cười vui vẻ hơn.

Lúc này, Phụng cảnh duệ mới mở miệng, "Là người tự tìm! Nói đi, người tới đây có việc gì?"

"Đưa tin tức đó! Người để cho người của Cái Bang chuyển tin cho ta, ta nhận được, không phải đến đây à?" Bắc Đường Sanh nói.

Ngón tay Phụng Cảnh Duệ chậm rãi chỉ về phía sau, "Vậy những người này thì sao?"

Bắc Đường Sanh cười hắc hắc, "À..., bọn hấn hả! Nghe nói đại hội võ lâm mời hợp, tới nơi này lấy chút tin tức mà, người có biết, chúng ta dựa mấy tin này để sống qua ngày hay không, nơi nào nhiều người thì chúng ta hướng tới đó thôi! Trùng hợp, trùng hợp!" Theo bản năng, hấn vừa nói vừa che mặt, cười mĩa mai.

"Không phải tới chế giễu?" Lưu Mật Nhi không sợ chết nói.

Bắc Đường Sanh giống như nhìn nàng cầu cứu, "Nào có, là công việc, công việc!"

Lưu Mật Nhi chỉ vào người vừa nãy nói chuyện cùng Phụng Cảnh Duệ, "Hấn nói là Bắc Đường thiếu gia để hấn tới! Chẳng lẽ nơi này có Bắc Đường thiếu gia thứ hai hả?"

Một giây sau, Lưu Mật Nhi thấy hoa mắt, Bắc Đường Sanh đã nhảy ra ngoài cửa sổ, tiếng cười sáng khoái truyền đến, "Có người đồn đại, người kẻ vị xuất hiện trên đất hoàng lăng, tuyên bố muốn thay đổi. Triều. Đại! Lần này đại hội võ lâm muốn tìm đến người kẻ vị! Khuất Liễu Phong đã cùng mấy môn phái bắt đầu bàn bạc cách đối phó rồi!" Đây mới là mục đích hấn tới đây.

Lưu Mật Nhi không rõ ý nghĩa trong lời nói của hấn, quay đầu nhìn Phụng Cảnh Duệ. Chỉ thấy vẻ mặt hấn mặt trầm xuống không nói một câu. Trong nháy mắt, không khí xung quanh giảm đột ngột. Lưu Mật Nhi nhìn những người vừa nãy còn nghe chuyện nhảm, lúc này từng bước từng bước rời đi, lặng yên không một tiếng động. Ông chủ khách điểm lấy tiền nương tay quá rồi.

Giờ tay quơ quơ trước mắt Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi mở miệng, "Người nghĩ gì vậy?"

Phụng Cảnh Duệ hoàn hồn, cười nói, "Ăn no rồi hả?"

Lưu Mật Nhi gật đầu.

Phụng Cảnh Duệ đứng dậy, "Vậy đi thôi!"

"Đợi một chút! Người còn chưa ăn gì mà!" Lưu Mật Nhi lôi Phụng Cảnh Duệ đi đến một bàn sát vách, dường như rượu tốt thức ăn ngon trên bàn vẫn còn nguyên, người gọi món ăn đã bị Phụng Cảnh Duệ dọa cho chạy mất dép. Nguyên nhân kéo Phụng Cảnh Duệ đi tới bàn sát vách, là vì bàn bọn hấn ăn đã bị Bắc Đường Sanh ói ra một lần, ăn không nổi nữa.

Giờ tay kéo kéo người hấn, "Người ăn chút gì đi!"

Phượng Cảnh Duệ nhìn thoáng qua rượu tốt thức ăn ngon trên bàn, nhúm mũi,

"Ta không ăn thức ăn thừa người khác để lại!"

Lưu Mật Nhi: "... Ông chủ, dọn đi, đem chút thức ăn lại đây!" Nói xong, nhìn thức ăn còn thừa trên bàn, nàng nhịn không được lại nói, "Ông chủ, đem những thứ đồ ăn này cho bọn trẻ ăn xin trước cửa đi!"

Phượng Cảnh Duệ bất ngờ, nhìn nàng, "Làm gì vậy?"

"Không phải bọn hần giúp người sao?" Lưu Mật Nhi cười nói, "Vừa lúc, cho họ chút đồ ăn không phải tốt sao?"

Nắm tay nàng, Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói.

Sau khi hai người dùng đồ ăn xong, Phượng Cảnh Duệ mang Lưu Mật Nhi rời đi, từ thành trấn đi theo hướng ngoài thành. Đi dạo một vòng dọc theo tường thành, sau đó dừng lại trước cửa một tòa đại trạch xa hoa. Lưu Mật Nhi nhìn qua, thì ra nơi này là biệt viện Khuất gia.

Phượng Cảnh Duệ mang Lưu Mật Nhi vòng qua cửa trước, ôm vai Lưu Mật Nhi vươn người nhảy lên, vào biệt viện. Sau khi lấy đà nhảy vài cái, bọn hần đáp xuống sân trước của một tòa viện.

Thời điểm hai chân tiếp đất, Lưu Mật Nhi mới nhìn đến người trong viện.

Phượng Cảnh Duệ mang nàng đến gặp Khuất Thiên Hân làm gì? Trong lòng nàng khó hiểu,

Dường như biết bọn họ đến, Khuất Thiên Hân xoay người nhìn bọn hần, không nói.

Phượng Cảnh Duệ tùy tiện tìm chỗ ngồi đối diện với Khuất Thiên Hân, "Thương thế tốt lên rồi hả?"

Khuất Thiên Hân nhướn mày, "Ta không cảm ơn người đã cứu ta đâu."

Phượng Cảnh Duệ cười một cách lười biếng, "Ta cũng không cần. Chỉ là không thích nhìn người chết trong tay người khác mà thôi."

Khuất Thiên Hân cười, "Tuy rằng ta không muốn nhìn nhận người, nhưng ta cũng không hy vọng người chết trong tay người khác."

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đánh một chuông trên bàn đá, hơi hơi dùng lực, sau khi hần thu tay lại, trên bàn đá hiện rõ ràng một bàn tay, "Người có biết, ta có thể trực tiếp giết người!" Hần âm trầm mở miệng.

"Vậy cũng chẳng có gì không tốt cả!" Khuất Thiên Hân cười cười, "Người và ta, cả hai đều phải giải quyết với nhau, không phải sao?"

Hừ mạnh một tiếng, Phượng Cảnh Duệ đứng lên, "Ta cấm người lại cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh tới tìm ta!"

"Ta sẽ nói với nàng!"

Lưu Mật Nhi ở một bên nghỉ ngơi nhìn hai người, rốt cuộc hai người này có quan hệ gì vậy? Có đôi khi, hai người đánh giết nhau tới nỗi hai mắt hồng rực, có đôi khi, hai người lại ở chung với nhau vô cùng hòa hợp, nhưng lại có lúc, hai người đều nói những câu khiến nàng không hiểu gì cả.

"Hai người các người tình cảm tốt nhỉ!" Cuối cùng, nàng chỉ có thể nói như vậy.

"Ai cùng hần tình cảm tốt chứ? !" Hai người cùng lúc trầm miệng một lời.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, dù bọn tối mắt vẫn ung dung liếc nhìn hai người.

"Người học ta làm gì?" Một lần nữa, hai người cùng lúc nói ra câu giống nhau khiến Lưu Mật Nhi cười to.

Trước mặt Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ cũng cười to không ngớt, sau đó, hần âm trầm mở miệng, "Mật Nhi, "

Lưu Mật Nhi lập tức che miệng, hai ngón trỏ đan chéo nhau trên môi tạo thành dấu nhân, tỏ ý mình sẽ không mở miệng nữa. ,

Lúc này, Phượng Cảnh Duệ mới quay sang chỗ Khuất Thiên Hân, "Ta muốn tất cả Khuất gia biết tin người kẻ vị dưới đất hoàng lăng!" Hần nói thẳng

.

Khuất Thiên Hân gật đầu, trầm ngâm trong giây lát, mở miệng, "Khuất gia biết cũng có hạn, mấy tin tức này là Hoàng Phủ Nguyệt Minh mang đến, nàng nói trước kia nàng gặp được một người, tự xưng là chủ hoàng lăng, mà trong tiệm cầm đồ Hoàng Phủ gia, xuất hiện món đồ gì đó từng ở trong hoàng lăng."

Lưu Mật Nhi ở một bên nghe, nhịn không được mở miệng, "Đó là truyện cười hả?"

Hai nam nhân nhìn nàng chăm chăm, Phượng Cảnh Duệ mở miệng hỏi, "Sao lại nói như vậy?"

Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn hắn, "Hai người nói ta ngốc hả, tuy ta không biết hoàng lăng là cái gì. Nhưng các người để ý như vậy, lại vẫn tham gia đại hội võ lâm, chứng tỏ hoàng lăng không phải cốt tiền thì chính là có quyền. Hai thứ này đều giống nhau, sao có thể xuất hiện ở hiệu cầm đồ. Hiệu cầm đồ là cái gì, không cần ta nói chứ?"

Khuất Thiên Hàn nghiêm mặt, "Ý của người là, chúng ta nói điều gì?"

Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Cũng không thể nói như vậy nhé! Ta chỉ cảm thấy, người có quyền, sẽ có tiền, sao có thể đi làm việc linh tinh chứ? Người có tiền sẽ càng không đi làm cái đó. Như vậy không hợp lý."

Hai nam nhân nhất thời trầm mặc, nếu đúng như suy đoán của Lưu Mật Nhi, những người đó cũng chỉ có khả năng là tên trộm đào mộ đào ra cái gì. Nhưng người kẻ vị kia lại nói như thế nào?

Một lúc lâu sau, Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười nhẹ, "Mật Nhi, không nhìn ra, suy nghĩ của nàng cũng rất hữu dụng đó!"

Lưu Mật Nhi giận "Ý người là bình thường ta cực kỳ ngu dốt đúng không?"

"Không dám!" Phụng Cảnh Duệ cười cười, "Thôi, chính sự nói xong rồi! Chúng ta đi thôi!"

Lưu Mật Nhi không nói gì nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Người ở trong nhà người ta đi lại tự nhiên, không cảm thấy nên cùng chủ nhà chào hỏi à?"

Phụng Cảnh Duệ bật cười, "Mật Nhi thật xấu xa, chủ nhà này muốn giết ta đó! Sao ta có thể để chính mình đi chịu chết chứ?"

Khuất Thiên Hàn nhìn hai người rời khỏi, khóe miệng giật giật. Hơn nửa ngày không nói lời nào.

Đưa người về khách điểm, không biết Phụng Cảnh Duệ nói với Vô Trần cái gì, hắn cùng Vô Trần cùng nhau biến mất.

Diệp Ly Tâm xác định hiện tại Phụng Cảnh Duệ không có ở đây mới dám tìm Lưu Mật Nhi. Trong nháy mắt, nhìn thấy Lưu Mật Nhi, nàng khoa trương ôm người Lưu Mật Nhi, "Mật Nhi tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ không biết Phụng Cảnh Duệ biến thái thế nào đâu, muội tốt bụng nói cho hắn biết chuyện tỷ cùng anh của ta, hắn liền ném muội tại ổ thổ phỉ, bắt muội phải tự bò ra. Huhu hu, sợ quá!"

Lưu Mật Nhi nhìn nàng ta vừa khóc, vừa bôi một đồng nước mắt nước mũi vào áo mình, nàng ta yên lặng khóc, vốn cũng chả lớn, chắc áp lực dồn nén lâu ngày. Biểu tượng nữ tính của nàng ta đâu rồi.

Nhìn bộ dạng Mật Nhi khóc không ra nước mắt, Diệp Ly Tâm vui mừng nói "Tỷ tỷ người cũng đau lòng thay ta sao? Tỷ tỷ người thật tốt, tỷ làm chị dâu muội được không? !" Nói xong, lại nhảy nhảy lên lần nữa!

Lưu Mật Nhi trầm nghĩ: Thật sự không nên cho người trở về thì tốt quá!

Diệp Cửu Dương đứng bên cạnh thấy Lưu Mật Nhi nhìn hắn một cách đề phòng, "Người không còn muốn nghiên cứu ta đấy chứ?"

Diệp Cửu Dương gật đầu, "Ồ, nhưng mà ta không vội, sẽ có lúc người tới tìm ta!"

Lưu Mật Nhi: "... Ta nghĩ sẽ không có một ngày như vậy đâu!"

Diệp Cửu Dương hơi nhếch môi, khuôn mặt trắng xanh tươi cười khiến người ta sợ, "Người sẽ tìm ta!"

"Chắc chắn không!"

"Người sẽ!"

"Chắc chắn không mà!"

"Người nhất định sẽ!"

"Ta..." Đột nhiên, Lưu Mật Nhi trở mặt nhìn Diệp Cửu Dương, nàng nuốt nước miếng, không còn dũng khí mà mở miệng, "Ta sẽ không mà!"

Khuôn mặt Diệp Cửu Dương trầm xuống, sắc mặt tái nhợt vì không thấy ánh mặt trời mà mất đi vẻ hồng hào, "Ta nói người nhất định sẽ tìm ta!"

Ngay thơ, người nào đem tính ngày thơ của tên tiểu quỷ nàng đi cho nàng nhờ! Lưu Mật Nhi thầm mắng! Nam nhân ngày thơ như vậy sao lại là Miêu Vương hả?

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Phụng Cảnh Duệ, người dám đánh mông ta

Trước khi Phụng Cảnh Duệ quay trở lại, Diệp Ly Tâm về rồi. Sau đó hai người rời , khiến Lưu Mật Nhi có phần ngoài ý muốn.

Sao Minh Chủ Vô Lâm có thể xuất trong khách sạn? Lại muốn gặp nàng? ! Mang theo thắc mắc, Lưu Mật Nhi cẩn thận ngồi đối diện Khuất Liễu Phong, chờ chuyện.

Ánh mắt Khuất Liễu Phong đầy tang thương, nhìn chằm chằm Lưu Mật Nhi, mà hình như cũng định mở miệng chuyện.

Là ai nữa, bị nhìn chằm chằm như vậy cũng đều cảm thấy thoải mái, Lưu Mật Nhi phá vỡ trầm mặc, "Phụng Cảnh Duệ có ở đây, ngài có việc gì tìm , ta có thể chuyển lời giúp ngài!"

"Ta tới gặp người!" Ngoài ý muốn, giọng Khuất Liễu Phong trở lên sắc bén, điều này khiến Lưu Mật Nhi khản tắc, đôi mi thanh tú căng lên

*khản tắc: khản trương nghiêm túc

Lưu Mật Nhi ngồi thẳng người, "Ta ở ngay trước mặt ngài, có chuyện gì, mời !"

Dường như Khuất Liễu Phong quen bị đối xử như vậy, nhưng cũng chỉ trầm trầm mở miệng, "Người lễ phép!"

"Lễ phép của ta dành cho đúng người. Ngài là trưởng bối, nhìn ta chớp mắt, cũng chẳng nhìn thấy lễ phép ở chỗ nào cả! Ngài bảo ta đúng hay sai?" Lưu Mật Nhi nhếch môi cười, cãi lại.

Mày Khuất Liễu Phong khẽ nhủ lại, "Ta là vai , ta là cậu Phụng Cảnh Duệ đó!"

*vai : vai vế

Lưu Mật Nhi khẽ nhếch môi, "Giờ tới nhận thân thích cơ à? Vậy lễ vật đâu?"

Khuất Liễu Phong nhướng mày, "Lễ vật?"

Lưu Mật Nhi gật đầu cách hiển nhiên, "Đương nhiên, chẳng lẽ ngài bồi đắp tình cảm mang lễ vật à?"

Miệng Khuất Liễu Phong co rút, "Người có thể tiếp!"

"Miệng người khi mở ra, ngoài ăn còn có thể ! Chẳng

qua, còn phải xem người đó có đáng giá được nghe lời dễ nghe hay !" Lưu Mật Nhi cố ý ra những lời gai góc. Có thể do lúc trước nàng biết sơ qua chút về quan hệ của Phụng Dương cùng người này, có cách nào, nàng là có cách nào bày ra vẻ mặt ôn hoà đối với .

"Ta nhớ là ta có đắc tội với người!" Khuất Liễu Phong .

Lưu Mật Nhi nghe vậy, hơi gật đầu. Cũng phải. Nàng sắp xếp lại cảm xúc của chính mình, sau đó mới mở miệng, "Chúng ta chỉ là người xa lạ, ngài cũng có mạo phạm ta, ngược lại, ta cũng thấy bất ngờ, vì sao ngài lại muốn gặp ta?"

"Nghe Nguyệt , người là Phụng Cảnh Duệ thế tử!" Khuất Liễu Phong hỏi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ? Lưu Mật Nhi trầm ngâm, nhún nhún vai, "Hình như đây là chuyện của ta với Phụng Cảnh Duệ. Sao những người khác thích nhiều thế nhỉ?" Nàng thừa nhận cũng phủ nhận.

Nghe vậy, Khuất Liễu Phong nâng tay xoa mày, "Người là lễ phép! Sao Hoàn Hoàn lại cho cười người?"

Lời này khiến Lưu Mật Nhi vui. Nàng đứng vụt dậy, hai tay chống nạnh nhìn Khuất Liễu Phong, "Ta kém chỗ nào? Ta xứng với hay cũng tới lượt Minh Chủ Vô Lâm như ngài nhận xét? Còn về Phụng Cảnh Duệ, thứ nhất phải con trai của ngài, thứ hai có quan hệ gì với ngài, người dựa vào cái gì ta như vậy? Ngăn vàng khó mua, ta lại cam tâm tình nguyện. Phụng Cảnh Duệ thích ta, làm sao?" Nàng vô cùng tức giận.

Mẹ nó, Hoàng Phủ Nguyệt Minh luôn bóng gió rằng nàng xứng với Phụng Cảnh Duệ. Bây giờ lại xuất ông già cũng như vậy. Đặc biệt sao, có bản lĩnh, các người đem lão nương làm thịt !

"Người biết sao?" Khuất Liễu Phong mở miệng , "Phụng Cảnh Duệ đánh lời đãi, nếu hôm nay có ai khiêu chiến với , Minh Chủ tương lai chắc chắn là rồi!"

Lưu Mật Nhi phát , lúc Khuất Liễu Phong câu này, quai hàm căng cứng, hai tay tự giác nắm chặt. Trong lòng nàng có chút nở, lại vẫn lại là lạnh giọng , "Vậy là sắp giống như ngài rồi."

"thể làm Minh Chủ!" Đột nhiên, giọng Khuất Liễu Phong trở lên lạnh lẽo, "Thân phận của xứng đáng!"

Lưu Mật Nhi lui về phía sau bước, đành lòng của nàng đối với Khuất Liễu Phong cũng bay sạch. Nàng bật cười, lắc đầu, "xứng sao? Còn ngài?"

"Mặc kệ là ai cũng được? Nhưng thể là !"

"Vì sao?"

"Bởi vì là con của Phụng Dương, ta cho phép con của Phụng Dương mạnh hơn ta!" Sắc mặt Khuất Liễu Phong đột nhiên thay đổi, đôi mắt đỏ rực nhìn Lưu Mật Nhi, "Ta cho phép Phụng Dương mạnh hơn ta!"

Lưu Mật Nhi toàn thân run lên, rụt rè mở miệng, "Ngài muốn làm như thế nào?"

Đột nhiên, Khuất Liễu Phong cười ha ha, "Nghe , Phụng Cảnh Duệ bảo vệ người vô cùng, đúng ?" Dường như, cảm xúc của bình tĩnh lại. Đôi mắt đen tối nhìn Lưu Mật Nhi chằm chằm.

Lưu Mật Nhi cảm thấy mình giống như con mồi bị người ta nhìn chằm chằm, thể nào di chuyển.

Khuất Liễu Phong cong môi cười, "Nếu bảo vệ người như vậy, chỉ cần người ở trong tay ta, thể mạnh động!"

Lưu Mật Nhi khăn trương nuốt nước miếng, "Ngài biết cố ý diễn kịch cho ngài xem hả?"

" có khả năng, người cho rằng vì sao ta đồng ý các người đến trọ ở khách sạn? Người nghĩ rằng ta biết người và Phụng Cảnh Duệ ở chung phòng sao?"

hồi ảo não quét qua khuôn mặt Mật Nhi, tên Phụng Cảnh Duệ chết tiệt, biết ngay là người có lòng tốt mà!

"Ta để cho Nguyệt Minh quan sát, nàng thấy các người ở cùng chỗ, cách khác, diễn kịch!" Khuất Liễu Phong gần từng chữ, "Chỉ cần khống chế người, Phụng Cảnh Duệ... Ha ha!"

Hai từ ha ha của thôi cũng khiến sống lưng Lưu Mật Nhi. Vừa muốn chạy, liền thấy trước mặt bỗng dưng tối sầm, trong nháy mắt cả người mất tri giác.

Khuất Liễu Phong nhìn Lưu Mật Nhi nằm dưới đất, khoé môi cong lên cách lạnh lùng, "Phụng Dương, bây giờ, ta muốn thứ gì của người, người đều phải nhà ra. Tất cả là của ta! Của ta... khả khả!"

Đến Vô Ngân phát ra bất thường Lưu Mật Nhi biến mất. mặt Vô Ngân lên bất an, nghĩ ngợi, liền chạy ra cửa khách điếm. Đứng trước cửa khách sạn, lấy hộp diêm từ trong ra, châm lửa đốt vật trong tay, sau đó hướng lên trời mà ném.

Nháy mắt, bầu trời xuất hiện hơn mấy tiếng trầm đục, nàng nghe tiếng liền ngẩng đầu nhìn lại, ban ngày Tinh Thiên nở rộ trung, hình dạng, toả sáng dưới bầu trời vô cùng nét. Bốp bốp bốp nở rộ liên tiếp ba

lần, Vô Ngân xoay người, chạy theo hướng hội trường Đại hội Võ lâm.

Dường như cùng lúc đó, đám người ở trong hội trường cũng nhiều hơn, tiểu thương, người xem diễn trò, người nợ người kia đều chạy tới hội trường.

Nghe thấy thanh đó, Phụng Cảnh Duệ biến sắc, chân dài đảo qua, lắc mình mấy cái giải quyết tập kích trí mạng ở phía sau, giải quyết xong người đối diện, xoay người, khoanh tay đứng nhìn Vô Ngân.

"Có chuyện gì vậy?"

" thấy nương!" Vô Ngân rụt rè mở miệng. Lúc nàng , giọng hơi khàn nhưng chưa xong người nàng bay ra ngoài rồi.

Nụ cười mặt Phụng Cảnh Duệ lóe sáng cách lạnh lẽo, bỗng nhiên xoay người nhìn đám tinh tú trong võ lâm, trầm mặc .

Toàn bộ người Đệ Nhất Lâu đến. Vậy toàn bộ hội trường của Đại hội võ lâm lại, Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh tiếng, vén vạt áo lên, chậm rãi tới vị trí cao nhất ngồi xuống, giận quá hóa cười, "Phải uỷ khuất các vị tiền bối trong hội rồi, Phụng Cảnh Duệ chỉ muốn tìm người thôi!"

"Phụng Cảnh Duệ, người có phần đem chúng ta đề vào mắt rồi đó!" Có người giận giữ chỉ vào Phụng Cảnh Duệ mắng.

Phụng Cảnh Duệ cười lạnh nhạt, cúi đầu sờ đoá hoa khắc ghê, chờ người kia xong, mới mở miệng, "Khu vực môn, cần gì phải nổi giận, ta chỉ muốn người thôi mà. Tìm được, thôi. Tìm thấy..." hết.

Có tiền bối võ lâm nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Nếu cần giúp đỡ, Phụng lâu chủ có thể cung cấp chút tin tức cho mọi người, mọi người cùng nhau giúp đỡ!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu: " được, ta sợ các người chạy mất! Đệ Nhất Lâu của ta tin tức tuy nhanh, nhưng là sức mạnh lại so được với các vị, cho nên, mọi người cứ ở trong này là an toàn nhất!"

"Phụng Cảnh Duệ, người..."

"Ta chỉ muốn tìm người! Ta nghĩ, các người cũng muốn chuyện hai mươi mấy năm trước lại diễn ra lần nữa chứ! Các vị!" lạnh nhạt uy hiếp.

Lời này vừa ra, lập tức nhóm người tinh anh trong võ lâm im lặng. Lần Đại hội võ lâm hai mươi mấy năm trước, bọn họ đều tham dự, đó là trận gió mưa máu tanh!

Phản ứng của bọn họ khiến Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Được, các vị đều hiểu rồi!" xong, mở miệng nữa. Ngồi ở đó chờ...

Mãi đến...

"Phụng Cảnh Duệ, nhanh lên, Mật Nhi tỷ tỷ bị ông già mang rồi! Anh của ta cản đó!" Diệp Ly Tâm thở hổn hển chạy tới, hét to với Phụng Cảnh Duệ.

xong, ghé đầu còn bóng dáng nào của Phụng Cảnh Duệ. Diệp Ly Tâm ngồi phịch xuống đất, khỏi sững sờ. Nếu phải do nàng học võ tinh, nàng cũng phải mệt như vậy.

Khuất Liễu Phong nhìn Diệp Cửu Dương- người đứng ở đối diện chặn lại, "Tránh ra!"

Mặt Diệp Cửu Dương chút thay đổi, "Để nàng lại!"

"Cút ngay!" Khuất Liễu Phong có chút ngạo ý muốn, Lưu Mật Nhi được hoan nghênh như vậy sao?

Mặt Diệp Cửu Dương trầm xuống, mở miệng cũng di chuyển.

Lúc Khuất Liễu Phong đánh, cũng đánh! Hai người cứ kiên trì đánh nhau như vậy khiến Lưu Mật Nhi chịu nổi hết to, "Hai người các ngươi nghỉ lát được, ta muốn ới lắm rồi!"

Ngay lập tức, Khuất Liễu Phong ném Lưu Mật Nhi xuống đất, nhằm hướng Diệp Cửu Dương đánh tới.

Về võ công, Diệp Cửu Dương hoàn toàn phải là đối thủ của Khuất Liễu Phong, nhưng nguyên nhân khiến hai người có thể đánh lâu như vậy, là do Khuất Liễu Phong đề phòng độc của Diệp Cửu Dương. Cho nên ta phải đề phòng mọi lúc.

Đột nhiên, Lưu Mật Nhi được ai đó ôm vào trong, hơi thở quen thuộc khiến cho nàng thở ra, mở miệng, "Phụng Cảnh Duệ!"

Hai tay Phụng Cảnh Duệ buộc chặt, giải huyệt cho nàng, sau đó đỡ nàng đứng dậy.

Nhìn thấy vẻ mặt Phụng Cảnh Duệ lạnh tanh, trong lòng Lưu Mật Nhi sợ hãi, khiếp đảm mở miệng, "Phụng Cảnh Duệ?" Người này phải chứ?

Lạnh nhạt nhìn nàng cái, Phụng Cảnh Duệ đẩy nàng ra, lạnh lùng nhìn hai người kia đánh nhau.

Diệp Cửu Dương nhìn thấy Phụng Cảnh Duệ xuất liên vượn người nhảy lên, ngăn cản hành động của Khuất Liễu Phong. Sau đó thanh liên biến mất.

Khuất Liễu Phong chậm rãi xoay người dừng lại nhìn vẻ mặt tối tăm của Phụng Cảnh Duệ, lúc này giống như nhìn thấy Phụng Dương của hai mấy năm trước.

Phụng Cảnh Duệ liếc mắt nhìn Khuất Liễu Phong, ôm lấy Lưu Mật Nhi, cũng quay đầu lại, rồi. Ghé vào vai Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi hiểu nổi hành động của Phụng Cảnh Duệ, giống như là phong cách của.

Trở lại khách điểm, nàng mới dám đem suy nghĩ của mình ra hỏi, " Vì sao ngươi..."

Phụng Cảnh Duệ đưa cho nàng tờ giấy. Lưu Mật Nhi cầm lên nhìn, chữ viết thanh tú mặt giấy: Khuất như người nhà, tha mạng! Kí tên là nương

Lúc này, Lưu Mật Nhi mới hiểu, ra đây là cầu của Cơ Hoàn Hoàn. Nhưng mà, khi nào tờ giấy này tới tay vậy?

đội nàng hỏi ra điều đó, Phụng Cảnh Duệ khiêng người nàng lên ấn chân mình, bàn tay to, dày rộng đánh bốp bốp mông Lưu Mật Nhi!

Bàn tay đánh vào người bốp bốp, Lưu Mật Nhi hét lên, "Ngươi

điên rồi?"

Phụng Cảnh Duệ hoàn toàn để ý tới nàng, bàn tay to, dày rộng liên tiếp đánh vào mông nàng.

Lưu Mật Nhi mắng to, nóng rất đau đớn khiến nước mắt nàng bộp bộp rơi xuống, điều đó cũng làm cho Phụng Cảnh Duệ ngừng tay.

"Phụng Cảnh Duệ, tên hỗn đản nhà ngươi, ta phải trẻ con, vậy mà ngươi dám đánh mông ta!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chỉ hung hăng với mình ta, có được không?

Editor: Vivi

Luru Mật Nhi nằm úp sấp trên giường, nước mắt tủi thân lạch cạch rơi xuống.

Phượng Cảnh Duệ đáng ghét, đánh xong thì đi rồi. Để lại nàng một mình, không để gì mới bò được lên giường, giờ không người thương không có người yêu. Càng nghĩ nước mắt càng rơi nhiều hơn, cả người nằm lỳ ở trên giường, khóc không tiếng động.

Cột kẹt, cửa phòng mở ra. Luru Mật Nhi quật cường không quay đầu lại, xoay mặt úp vào vách tường.

"Cô nương!" Giọng nói của Vô Ngân truyền đến.

Luru Mật Nhi quay đầu lại, nổi giận hỏi, "Phượng Cảnh Duệ đâu?"

"Gia đi ra ngoài!" Bước đi quái dị của Vô Ngân tới gần, trong tay bưng khay đặt ở ghế trên đầu giường, "Vô Ngân bôi thuốc cho ngài!"

Luru Mật Nhi bẹp bẹp nâng miệng, "Không cần, không bị thương!" Nàng lắc đầu, đôi tay che cái mũi.

Miệng Vô Ngân giật giật, "Cô nương, ngài đừng khiến Vô Ngân khó xử!"

Luru Mật Nhi kiên trì lắc đầu, "Vô Ngân, ta trình trọng nói cho ngươi biết, ta thật sự không việc gì! Ta không bị thương!" Nàng mới sẽ không để người ta biết nàng bị người ta đánh mũi đau.

Vô Ngân lắc đầu bật cười, "Cô nương. . . . ."

"Ta không sao!" Luru Mật Nhi thét chói tai, hồ nghi mở miệng, "Ta thấy ngươi mới là người cần được bôi thuốc!"

Vô Ngân vội vàng kéo y phục che kín, "Không có việc gì!"

Luru Mật Nhi nghi ngờ nhìn một chút, giật mình mở miệng, "Là Phượng Cảnh Duệ làm!"

Vô Ngân vội đáp, "Không, là Vô Ngân không chăm sóc tốt cô nương, để cho cô nương bị đưa đi, gia chẳng qua chỉ trừng phạt Vô Ngân thôi!"

"Ngươi là con gái mà, hấn làm sao có thể động thủ với người?" Luru Mật Nhi khinh thường nhất là đàn ông động thủ.

Trong lòng Vô Ngân luống cuống, nếu thật sự để cho cô nương với chủ tử hiểu lầm cái gì, nàng không đảm đương nổi.

Càng nghĩ càng tức, Luru Mật Nhi nổi giận đùng đùng ngồi dậy, một giây sau, nàng nâng mũi quý trên giường rồi hét lên một tiếng, "Đau quá!"

Vô Ngân vội vàng đỡ người của nàng, "Cô nương!"

Đau đớn cực nóng bén nhọn khiến cho nước mắt suýt rơi xuống, Luru Mật Nhi che mũi, mắng to, "Phượng Cảnh Duệ, ta sẽ không để cho ngươi yên đâu!"

Đêm lạnh như nước

Luru Mật Nhi hơi hơi xoay người, một giây sau nàng nhắm mắt bất động!

Đứng ở trước cửa sổ, Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn Luru Mật Nhi ngủ không yên, im lặng than một tiếng, hấn đi tới, nghiêng người ngồi bên giường.

Bỗng nhiên, giọng Luru Mật Nhi truyền tới. "Ra ngoài!"

Phượng Cảnh Duệ ngẩn ra, chột thốt ra, "Mật Nhi!"

"Cút đi!" Luru Mật Nhi nhắm mắt, lạnh giọng nói.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đứng dậy, châm lửa lên, sau đó lại quay lại ngồi cạnh nàng.

"Mật Nhi! Biểu muội, nương tử!" Phượng cảnh duệ mở miệng cười ngả ngón không biết hổ thẹn

Chậm rãi ngồi dậy, đôi mi thanh tú nhắm lại, "Ta nói, cút đi!"

Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh nhìn nàng, "Mật Nhi, đừng như vậy!"

Lưu Mật Nhi mỉm cười nói, "Đêm đã khuya, cô nam quả nữ cùng một chỗ, sẽ khiến người ta lời ra tiếng vào!"

Phượng Cảnh Duệ mở miệng, quơ quơ bình thuốc trong tay lấy lòng, "Mật Nhi, ta vội tới bôi thuốc cho nàng!"

"Ta không bị thương, không cần bôi thuốc!" Lưu Mật Nhi tựa vào đầu giường, lạnh mặt nói.

"Mật Nhi, đừng như vậy, ta sai rồi còn không được sao?" Phượng Cảnh Duệ buồn rầu nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi hừ hừ.

"Bằng không nàng đánh lại ta đi!" Phượng Cảnh Duệ nói xong, xoay người đưa lưng về phía nàng hối lỗi, "Ta cho nàng đánh còn không được sao?"

Lưu Mật Nhi xoa mặt ghét bỏ, "Đánh người? Bắn tay ta!"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại, thờ dài thật sâu, "Mật Nhi, nàng không biết ta lo cho nàng thế nào sao?"

"Ta không chết được!" Lưu Mật Nhi chịu thua.

"Chẳng lẽ nàng để cho ta nhìn thấy nàng bị mang đi mà không để ý tới nàng sao?" Mặt Phượng Cảnh Duệ trừng to, "Kể cả nàng nghĩ như vậy, ta cũng sẽ không làm vậy!"

Nói không cảm động là giả, mới bị Khúc Liễu Phong mang đi, người đầu tiên nàng nghĩ tới là Phượng Cảnh Duệ. Nhưng việc này cùng việc hấn đánh mộng nàng là hai việc khác nhau, nàng sẽ không quên.

Phượng Cảnh Duệ buồn rầu ngồi xổm bên giường, nắm tay Mật Nhi, "Rốt cục, nàng giận ta cái gì?"

Câu hỏi này khiến hỏa khí của Lưu Mật Nhi từ từ tăng cao, nhìn thấy khuôn mặt của Phượng Cảnh Duệ liền tức giận xoay mặt đi, hừ mạnh.

"Mật Nhi đừng tức giận với ta có được không? Mật Nhi tức giận với ta, ta liền ăn không ngon, ăn không ngon ta liền ngủ không yên, ngủ không được ta liền muốn thấy Mật Nhi, nhìn thấy Mật Nhi ta liền muốn..." Bằng lòng yêu thương nàng

"Dừng!" Lưu Mật Nhi lập tức ngăn lời nói của hắn. Để tên này nói tiếp, nàng liền gặp họa luôn rồi.

Phượng Cảnh Duệ cười hắc hắc, "Mật Nhi không tức giận nữa hả?"

Lưu Mật Nhi khí thế nhìn hắn, "Nhìn thấy mặt của người, ta đã nghĩ đến mộng của ta!"

Phượng Cảnh Duệ cười khỏ, "Mật Nhi, không nên mắng chửi người như vậy!"

Lưu Mật Nhi nhướn mày, "Ta chửi người rồi hả?"

Phượng Cảnh Duệ bẹp bẹp miệng, "Nàng nói mặt ta là mộng nàng!" Giọng nói rất ủy khuất.

Hi hi, Lưu Mật Nhi nhìn không được suýt nữa cười ra tiếng. Nàng hắng giọng, "Ta không nói như vậy!"

"Nàng có, nàng vừa nói như vậy!" Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, lên án.

"Biến, đừng tỏ vẻ dễ thương, làm bộ vô tội với ta, ta chưa nói." Lưu Mật Nhi phản bác

Phượng Cảnh Duệ khúm núm, nhút nhát đứng cạnh Lưu Mật Nhi, "Được rồi, nếu Mật Nhi hung dữ như vậy, ta cũng không dám nói nàng thế nào. Nàng nói phải là phải! Nhưng ta có một điều kiện."

Hai tay Lưu Mật Nhi ôm ngực, "Nói!"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu, nghiêm mặt, mở miệng, "Về sau, Mật Nhi chỉ hung dữ với mình ta, có được không?"

Mẹ nó! Lưu Mật Nhi bực phát, suýt nữa nói tục. Nàng tức giận chỉ vào mũi Phượng Cảnh Duệ "Người thật bỉ ổi!"

"Mật Nhi, nàng lại mắng ta!" Phượng Cảnh Duệ cực kỳ uất ức.

"Ta đương nhiên phải mắng người, người sao lại lại bỉ ổi như vậy. Cái gì mà chỉ hung dữ với một mình người, người là M há, lqđ thích bị ngược đãi à!" Lưu Mật Nhi tức điên rồi. Cũng chẳng quan tâm lời của nàng Phượng Cảnh Duệ có hiểu hay không, liền mắng.

Ôn nhu cầm ngón tay Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ nắm ở trong tay thương thức. Hắn nói, "Lúc Mật Nhi hung dữ thật đáng yêu!"

Lưu Mật Nhi: "..."

Vô sỉ, không biết xấu hổ, giả bộ dễ thương, trang XX. Nàng có thể đem toàn bộ vốn từ vựng của mình ra tại chỗ, để khái quát về Phụng Cảnh Duệ.

Hôm sau

Lưu Mật Nhi dùng tư thế quái dị đi ra khỏi phòng. Lại bị đám người đen kịt trước mắt dọa cho đứng hình.

Nói về người trong khách điểm, hình thành hai tốp, những người tối hôm qua về cùng Phụng Cảnh Duệ là một tốp, đám tinh tú của đại hội võ lâm là một nhóm. Hai nhóm người cầm trong tay vũ khí đối chọi gay gắt, nhưng không ai chân chính động thủ.

Nghi ngờ nhìn hai nhóm người, phản ứng của Lưu Mật Nhi là ra sức đóng sầm cửa phòng lại, khóa trái! Nàng không thèm tham gia đâu.

Lưu Mật Nhi làm ra âm thanh kỳ quái khiến hai nhóm người trầm mặc, nhóm chính phái cử ra đại diện nói, "Ta muốn gặp Phụng Cảnh Duệ!"

Vô Ngân chậm rãi đi tới, "Theo quy củ Minh cốc mà làm!"

"Phụng Cảnh Duệ là người Đệ Nhất Lâu, làm sao có thể theo quy củ Minh cốc!"

Vô Ngân cười lạnh, "Đã biết mà còn giả vờ hồ đồ, là tác phong của nhóm người các ngươi sao!"

Về mặt nhóm người chính phái nháy mắt thay đổi. Vừa muốn mở miệng, liền nghe thấy giọng Diệp Ly Tâm líu ríu truyền tới.

"Đứng đứng đứng, nhóm người này đều là ra vẻ đạo mạo, ra vẻ chính nghĩa lương dân, trên thực tế là cái dạng gì còn không biết đâu? Có phải hay không. Ca?"

Diệp Cửu Dương chỉ phát ra đơn âm, "Ừ!"

Diệp Ly Tâm nói tiếp, "Gặp khách có muốn rút kiếm yêu cầu à?"

Diệp Cửu Dương, "Không có!"

Diệp Ly Tâm: "Vậy có thể gặp chủ nhân không?"

Diệp Cửu Dương: "Không biết!"

Bộ dạng hai anh em kẻ tung người hứng khiến những kẻ được gọi là nhân vật chính phái xanh cả mặt. Nhưng không ai đứng dậy ngăn cản, vì không dám. Mà kiêng kị Diệp Cửu Dương. Tuy võ công của hắn không được tốt lắm, nhưng cả người toàn độc khiến người ta kinh hồn táng đảm, cho nên, cũng không có ai muốn trêu chọc bọn họ.

Đi qua mọi người, Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đứng trước mặt Vô Ngân, Diệp Ly Tâm mở miệng, "Vô Ngân tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ đâu?"

"Trong phòng!" Vô Ngân tránh đường, Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đi vào phòng.

Ở trong phòng, Lưu Mật Nhi nghe được cuộc nói chuyện của Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm, nàng nhin không được nở nụ cười. Ở chung mấy ngày, nàng mới phát hiện, Diệp Cửu Dương yêu thương em gái lqđ cũng không phải bình thường. Chỉ cần là Diệp Ly Tâm mở miệng hắn đều không cự tuyệt. Thậm chí có khi nàng lại có cảm giác, cảm thấy được Diệp Ly Tâm là chị mới đúng.

Mở cửa cho hai người vào cửa, Lưu Mật Nhi buồn cười nhìn Diệp Ly Tâm, "Các ngươi sao lại tới đây?"

Diệp Ly Tâm chỉ vào anh trai, "Ca ca nói, muốn tới nghiên cứu tỷ!"

Đột nhiên, Lưu Mật Nhi có phản hồi hận để cho hai người kia vào cửa. Không biết nếu bây giờ đuổi người ra ngoài, có thể thành công không.

Diệp Ly Tâm buồn cười mở miệng, "Tỷ tỷ, tỷ đừng suy nghĩ. Ta vào được, làm sao còn thể cho tỷ đuổi muội đi!"

Lưu Mật Nhi im lặng, "Vậy, ca ca ngươi chuẩn bị nghiên cứu ta thế nào?" Nàng nhìn lướt qua Diệp Cửu Dương, hắn lại khôi phục bộ dạng trong veo, lạnh lùng, khuôn mặt không chút thay đổi rồi.

Diệp Ly Tâm nhún nhún vai, "Ta cũng không biết, ca ca thích là được" Nàng thích tỷ tỷ Mật Nhi, ca ca giống như cũng thích, như vậy tốt nhất rồi.

"Muội thật sự không soi mói!" Lưu Mật Nhi yên lặng thở dài. Xoay mặt nhìn Diệp Cửu Dương, "Diệp công tử, ngươi chuẩn bị nghiên cứu ta thế nào?"

Diệp Cửu Dương đạm mạc mở miệng, "Chưa nghĩ ra!"

Lưu Mật Nhi: "... Cần mở ngực mổ bụng không?"

Diệp Cửu Dương: "Lúc cần ta sẽ thông báo cho ngươi!"

Lưu Mật Nhi: "... Ngươi thật sự nghe không hiểu lời ta chọc ngoáy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 61: Thực ra ta coi hấn là khuê mật* mà!

*khuê mật: bạn thân cùng giới

Editor: Vivi

Ba người nói chuyện phiếm câu được câu không, kỳ thật hầu hết đều là Diệp Ly Tâm đang nói chuyện, mãi đến lúc Vô Ngân vào nói có người tìm.

Lưu Mật Nhi nắm nắm tóc, "Cần đây sao người tìm ta nhiều như vậy? Là ai?" Nửa câu đầu của nàng là nỉ non, nửa câu sau là hỏi Vô ngân.

Vô ngân trầm ngâm một lúc, "... Hoàng Phủ Nguyệt Minh!"

Nghe vậy, mày Lưu Mật Nhi nhếch thật cao, thật lâu mới mở miệng, "Đi ra ngoài gấp đi!" Có người nhìn, chắc là cũng không bị người bắt đi nhỉ? Khi nào thì nàng ra tay cướp đoạt nhỉ?!

Hoàng Phủ Nguyệt Minh vẫn mỹ lệ dị thường như cũ, nhưng khác với vẻ nhẹ nhàng lúc trước, lúc này Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhiều màu đẹp mắt, ánh mắt cũng không ôn nhu như trước, nhìn thấy Lưu Mật Nhi, nàng ta cảm món gì đó trong tay đặt trước mặt nàng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười nhạt, "Thấy không? Lúc này chỉ có mình ta mới giúp được hấn!" Nàng ta nói rõ mục đích.

Chậm rãi đem đồ trong tay để sang một bên, Lưu Mật Nhi nhếch môi cười, "Ta cũng nghĩ vậy."

"Vậy, câu trả lời của người là gì?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh vội vàng hỏi.

Lưu Mật Nhi chậm rãi nở nụ cười, "Điều đó thì có liên quan gì với ta?" Nàng khó hiểu hỏi, "Câu này người nên đến hỏi hấn, chứ không phải ta!"

Nghe Mật Nhi nói, mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh xuống, "Người không đồng ý?!"

"Không!" Mật Nhi nhấc tay, "Ta đồng ý cách nói của người."

Nhưng mà, ta không phải hấn, không thể thay hấn cho người câu trả lời được!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nổi giận, "Thì ra từ đầu đến cuối người không hề đồng ý!"

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai chỉ vào hai nhóm người còn đang giằng co, cười nói, "Lời ta nói, tất cả mọi người đều nghe thấy. Họ có thể làm chứng cho ta, riêng ta thì vô cùng đồng ý cách nói của người, thật đó, người phải tin ta!" Nàng nói một cách chân thành.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn nàng giận giữ, "Người không đồng ý, hấn chắc chắn cự tuyệt!"

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi lạnh lùng nhìn đồ vật được Hoàng Phủ Nguyệt Minh cầm trong tay, cười lạnh, "Chỉ với thứ này mà người muốn bắt ta phải nghe theo người vào khuôn khổ sao? Nhưng người quá coi thường ra rồi, Hoàng Phủ tiểu thư ạ. Minh Chủ Võ Lâm biến mất cùng ta, việc này thì liên quan gì tới ta? Người không cho rằng ta có thể bắt cóc Minh Chủ- người có võ công hơn người chứ?" Đôi mắt nàng quét một vòng nhìn đám người.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh há mồm như muốn nói điều gì.

Bốp bốp bốp ba tiếng vỗ tay phát ra từ phía sau lưng Lưu Mật Nhi. Bắc Đường Sanh cười ha hả nhìn Lưu Mật Nhi, "Nói rất đúng!"

Nhìn người đến, Lưu Mật Nhi hơi bất ngờ, hấn đến lúc nào vậy?

Bắc Đường Sanh phóng khoáng cười, giống như bạn thân mà huých bờ vai nàng, khen ngợi, "Người dứt khoát như vậy?"

Nếu không phải biết tên này là tiểu thụ, sau đó lại hiểu tính hấn, nàng liền đem Bắc Đường khền Sanh đi tìm nữ nhân. Bị nam nhân dè, không phải nữ nhân thì là cái gì?

Ánh mắt Lưu Mật Nhi chậm rãi rơi trên người hấn, sau đó, nàng quét mắt nhìn xuống phía dưới, liền bị thứ gì đó hấp dẫn.

Nhìn thấy ánh mắt nàng, Bắc Đường Sanh không được tự nhiên sờ sờ mặt mình, mở miệng thắc mắc, "Sao vậy?"

Lưu Mật Nhi chỉ vào tóc hấn, trên gáy Bắc Đường Sanh một nhúm tóc chổng lên trời, tung bay theo gió.

Bắc Đường Sanh nghi ngờ, sờ sờ phía sau, ào não mở miệng, "Đáng chết, sao nó lại chống lên vậy?"

Miệng Luru Mật Nhi run lấy bầy, "... Ngươi chưa chải đầu hả?"

Bắc Đường Sanh bất đắc dĩ nói, "Hắn không ở nhà, không ai chải đầu cho ta cả!" Bỗng nhiên, hắn cười tươi rói, "Ngươi giúp ta được không?" Sau đó, trong tay Luru Mật Nhi đã xuất hiện thêm cây lược.

Cúi đầu nhìn lược trong tay, Luru Mật Nhi nhìn lại tóc hắn, lòng rất muốn đem nhúm tóc kia đè bẹp. Vì thế, nàng túm nhúm tóc kia lại, cầm lược dùng sức chải. Nhúm tóc rung rung vài cái, sau đó nằm rạp xuống.

Luru Mật Nhi nhếch môi hài lòng.

Sau đó, nhúm tóc lại đứng lên, sừng sững, không ngã! Vì thế, Luru Mật Nhi một lần lại một lần dùng sức chải nó.

Cứ như vậy, vừa vào cửa, Phượng Cảnh Duệ liền thấy hình ảnh buồn cười đó.

Hai nhóm người giờ bình khí đánh nhau gay gắt, mà ở một góc, Luru Mật Nhi cùng với Bắc Đường Sanh lại ngồi... Chải đầu? !

Bắc Đường Sanh thét chói tai, "Đau quá, ngươi nhẹ nhàng thôi!"

Luru Mật Nhi chiến đấu không mệt mỏi với tóc Bắc Đường Sanh, "Rốt cuộc, ngươi không chải đầu mấy hôm rồi hả? Tóc xoắn hết vào nhau rồi, tên đó sao chịu được ngươi nhỉ?" Sau đó, nàng lại dùng sức chải nhất nữa.

"Á... Đau quá!" Bắc Đường Sanh gào lên giống như heo bị chọc tiết.

Trong tay Phượng Cảnh Duệ nắm một dùm tóc giờ giờ lên, "Như vậy có phải nhanh hơn không?" Hắn lạnh lùng mở miệng.

Luru Mật Nhi thấy thế, liên tục gạt đầu, "Cách này, rất tốt!"

Bắc Đường Sanh ôm tóc tránh sang một bên, không dám tin nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Sao ngươi lại gạt tóc ta?"

Phượng Cảnh Duệ nhìn nhúm tóc trong tay một cách ghét bỏ, nhìn không được nhúu mi, "Nhúm tóc này là tóc của ngươi?"

"Tất nhiên rồi!" Bắc Đường Sanh kêu to, "Rất đau đó!"

"Ta giúp ngươi nhỏ không tốt hả?" Phượng Cảnh Duệ nguy hiểm tới gần hắn, âm trầm nở nụ cười.

Thấy vậy, Bắc Đường Sanh nuốt nước miếng, "Nhưng rất đau mà!"

Hừ lạnh một tiếng, ném nhúm tóc trong tay ra ngoài. Xoay người, chống lại ánh mắt Luru Mật Nhi, hắn chậm rãi đi tới,

thấp giọng hỏi, "Mật Nhi, vừa làm gì thế?"

Luru Mật Nhi nháy mắt, "Chải đầu thôi!"

"Với Bắc Đường Sanh hả?" Phượng Cảnh Duệ chậm rãi hỏi.

Luru Mật Nhi gạt đầu, "Đúng rồi! Tóc của hắn quá cứng, ta giúp hắn! Làm sao vậy?" Rốt cục, nàng cũng phát hiện vẻ mặt Phượng Cảnh Duệ không thích hợp.

Phượng Cảnh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi, "Nàng giúp hắn chải đầu?" giọng hắn lạnh lẽo.

Trực giác Luru Mật Nhi không tốt, lại tất Bắc Đường Sanh đứng ở sau Phượng Cảnh Duệ lắc đầu lia lịa. Nàng hiểu rõ, nuốt nước miếng, "Thật ra, cũng không giống ngươi nhìn thấy đâu!"

"Ta nhìn thấy chính xác là như vậy đó?" Phượng Cảnh Duệ mở miệng, giọng nói cực kỳ ôn nhu.

"Sặc..." Luru Mật Nhi chần chờ trong giây lát, "Được rồi, cứ coi như ngươi thấy vậy. Thì sao?"

Sắc mặt Phượng Cảnh Duệ đen sì, lập tức xoay người, vừa vặn nhìn thấy Bắc Đường Sanh đang có ý đồ trốn khỏi hiện trường, hắn thấp giọng cảnh cáo, "Nếu ta lại thấy ngươi cử động một chút, ngươi sẽ biết ngay ta làm gì ngươi."

Nháy mắt, cả người Bắc Đường Sanh cứng ngắc, cười gượng,

"Ngươi hãy nghe ta giải thích!"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đi tới, khẽ gật đầu, "Ta sẽ!" Sau đó, nắm bả vai hắn, "Chúng ta cần tâm sự thật tốt!" Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ tâm sự.

Sắc mặt Bắc Đường Sanh đau khổ, nhìn không được hết to, "Đường Đức, ngươi chết chỗ nào hả, không biết cứu à!"

Tiếng nói vừa dứt, chủ nhân của Bắc Đường Sanh liền thay đổi. Sự thay đổi đột ngột này khiến Lưu Mật Nhi tò mò, hướng về phía người tới.

Bắc Đường Sanh giống như tìm được chỗ dựa vững chắc,

trón sau lưng người vừa xuất hiện. Đường Đức nhìn Phượng Cảnh Duệ hơi gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh, "Ta muốn nói chuyện với mình hắn thôi!"

Bắc Đường Sanh lập tức từ chối, "Ngươi muốn đánh ta, ngươi nghĩ ta không biết chắc. Đường Đức, ngươi phải bảo vệ ta!"

Phượng Cảnh Duệ âm trầm gọi khéo môi, "Ngươi để nữ nhân của ta chải đầu cho ngươi, ngươi nghĩ rằng ta ngươi sẽ dễ dàng buông tha ngươi vậy hả?"

Không đợi Bắc Đường Sanh phản ứng, Đường Đức không chút do dự ném Bắc Đường Sanh cho Phượng Cảnh Duệ. Nháy mắt, sắc mặt Bắc Đường Sanh trở lên đau khổ, "Phượng Cảnh Duệ, ngươi sẽ hại chết ta đó!"

"Mặc dù vậy, ta cũng phải tính sổ với ngươi trước đã!" Hắn âm trầm mở miệng.

Nhìn hai nam nhân rời đi, hơn nửa ngày, những người đang đợi Phượng Cảnh Duệ mới hoàn hồn, Lưu Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, cười khan, "Các ngươi cũng đi cùng đi!" Nàng nhanh chóng trón vào trong phòng, cố gắng nghĩ cách tránh cơn giận của Phượng Cảnh Duệ.

Ngoài cửa, Hoàng Phủ Nguyệt Minh trừng mắt, hung hăng nhìn cửa phòng, tức giận phát tay áo rời đi. Chỉ còn lại hai nhóm người vẫn đứng yên như cũ.

Bây giờ, Phượng Cảnh Duệ không theo cửa đi vào, ngay lúc Lưu Mật Nhi đang vò đầu bứt tai, hắn không tiếng động đứng sau lưng Lưu Mật Nhi.

Hét lớn một tiếng, Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn người đột nhiên xuất hiện, không nhìn được trọn mắt, "Ngươi làm gì vậy? Muốn hù chết ta hả?"

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, vẻ mặt khổ sở, "Mật Nhi, hôm nay, nàng khiến ta đau lòng quá."

"Đi chết đi, cả ngày đau lòng đau lòng, sao ta không thấy ngươi đau lòng chút nào hả?" Theo bản năng, Lưu Mật Nhi phản bác.

Môi Phượng Cảnh Duệ run lấy bầy, "Nàng cùng Bắc Đường, hai

người các ngươi... Hu hu, ta khóc đây...!"

Tay Lưu Mật Nhi run rẩy, chia chia hắn, "Ngươi có thấy ghê tởm không, giả bộ cái gì?"

Phượng Cảnh Duệ vô tội nháy mắt, "Ta đau lòng lắm!"

"Cút! Lại giả bộ vô tội, "mắng xong, Lưu Mật Nhi do dự một lúc lâu, "Thật ra, việc đó, để ta giải thích!"

Vai Phượng Cảnh Duệ ngừng run run, "Được, nàng nói đi! Chỉ cần nàng nói ta sẽ tin!"

Sao mình lại cảm thấy mình giống như một đứa chết tiết nhỉ? Lưu Mật Nhi nhìn bộ dạng Phượng Cảnh Duệ, trong lòng hiện lên một câu như vậy.

Cuối cùng, nàng mở miệng, "Thật ra, cảm giác của ta đối với Bắc Đường Sanh ...

Lập tức, Phượng Cảnh Duệ biến sắc, ủy khuất nhìn nàng, "Nàng có cảm giác với hắn!"

Mẹ nó, ngươi có thể nghe ta nói hết không hả? Lưu Mật Nhi rất muốn gào lên như vậy, nhưng vẫn cố nuốt những lời xuống. Ôn nhu nói, "Cảm giác của với Bắc Đường Sanh là, ta coi hắn là khuê mật đó."

Nghe thấy hai từ mình không hiểu, Phượng Cảnh Duệ lập tức ngắt đầu, "Khuê mật là gì?"

Lưu Mật Nhi suy nghĩ một lúc, "Khuê mật là hai người cùng giới vô cùng thân thiết đó!" Giải thích vậy chắc không sai đâu nhỉ?

Phượng Cảnh Duệ lập tức phản bác, "Nhưng hắn là nam nhân!"

Lưu Mật Nhi nhún vai, "Ta không thấy vậy nhá!"

"Hắn nam nhân hàng thật giá thật!" Phượng Cảnh Duệ nói nghiêm túc.

"Nhưng không phải hắn sẽ không cưới vợ à? Với nữ nhân có gì khác nhau! Ta là coi hắn là nữ nhân mà nhìn thôi!" Lưu Mật Nhi nhún vai, "Ngươi đồng ý

chứ hả? Về sau, ta coi hấn là nam nhân nhá!"

"Không được!" Phụng Cảnh Duệ gào to, "Hấn chính là nữ nhân!"

Lưu Mật Nhi chậm rãi nhếch môi, "Ta cũng cho rằng thế đó!" Hô, nguy hiểm được hoá giải rồi chứ? ! Lưu Mật Nhi thầm nghĩ trong lòng.

Một giây sau, Phụng Cảnh Duệ đặt cây lược vào trong tay nàng, toàn thân cây lược được làm bằng Ngọc Thạch. Cho nàng à.

Lưu Mật Nhi khó hiểu nhìn hấn, "Làm gì?"

"Chải đầu cho ta, ta cho nàng cái lược này!" Phụng Cảnh Duệ làm sao không nhìn ra tâm tư của nàng chứ.

"Đồng ý, có thù lao đương nhiên làm! Tới, đại gia ngồi xuống!" Lưu Mật Nhi cười hắc hắc đỡ Phụng Cảnh Duệ

ngồi xuống. Cởi dây buộc tóc của hấn, nàng không chút để ý

hỏi, "Người đang ở ngoài, người mặc kệ hả?"

Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười, "Bọn hấn tìm ta đòi người!"

"Tìm ai?"

"Khuất Liễu Phong!"

Động tác trên tay Lưu Mật Nhi ngừng lại, khó hiểu mở miệng, "Không phải người thả hấn đi sao?" Nàng nhớ tới thứ mà Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã cho nàng xem.

"Hấn biến mất rồi!" Phụng Cảnh Duệ như rồng mây, "Tất cả mọi người đều tưởng rằng ta mang hấn đi, liền tới cửa tìm người~" hấn nói một cách thờ ơ, không chút để ý.

"Hấn thật sự biến mất hả?" Lưu Mật Nhi hỏi.

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Ta không biết!"

"Người nói thật hay giả vậy?" Lời nói của Lưu Mật Nhi có vẻ không tin.

Phụng Cảnh Duệ cười cười, "Ta thật sự không biết, Mật Nhi, người nên tin ta chứ!"

Thật vậy hả? Thái độ Lưu Mật Nhi vẫn lưỡng lự.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Các hộ vệ miễn phí bỏ chạy

Editor: toilatoi-84

Chương này lộn xộn lắm nhé mọi người, mà cả bản tiếng Trung đều như vậy nên ta không biết đăng nào mà chỉnh sửa! Ta không biết đâu đây!

Mỗi sáng sớm mai tinh dậy là lại thấy trong khách sạn người đen ngòm một mảnh, liền tiếp mấy ngày trôi qua nên Lưu Mật Nhi đã thành thói quen khi thấy những người này.

Mỗi khi nàng phàn nàn cùng Phụng Cảnh Duệ, hấn luôn thông dong mở miệng, "Có nhiều người bảo vệ như vậy, còn không tốn tiền, vậy không tốt sao?"

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn hấn, "Người không giải thích gì sao?"

Tại sao nghe trả lời như thế, ngực nàng lại vô cùng khó chịu. Hít sâu một hơi, nàng lạnh nhạt cười, "Nha." Nàng còn muốn nói thêm, lại phát hiện không mở miệng được.

Sau một khắc đồng hồ, mặt Phụng Cảnh Duệ đen lại nhìn Lưu Mật Nhi một thân nam trang xuất hiện ở trước mặt hấn, hấn vô lực mở miệng, "Mật Nhi!" Thật là không giống như suy nghĩ ban đầu của hấn.

Không ngờ thấy Phụng Cảnh Duệ bước vào cửa, Lưu Mật Nhi kinh ngạc mở miệng, "Nhanh như vậy liền nói xong rồi?"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy sờ sờ cằm, khẽ rên một tiếng, "Không, ta lại cho rằng, các người sợ ta làm lộ chuyện ở dưới đất Hoàng Lăng chứ?" Hắn giương đôi mắt đen nhìn thẳng vào mọi người.

Cổ chịu đựng lửa giận nằng chậm rãi mở miệng, "Đa tạ Phụng công tử nhắc nhở, Nguyệt Minh kính người một ly!"

"Thế nào?"

"Đĩ nhiên, nếu không người cho rằng hơn hai mươi năm trước, phụ thân tại sao muốn làm như vậy? Đại hội võ lâm lần này, tại sao phụ thân lại tung tin tức ra. Nữ nhi à, hãy nhớ, lời này chỉ có chúng ta biết, không thể nói cho những người khác, hiểu không?"

Thành thật mà nói, Phụng Cảnh Duệ có chút ngoài ý muốn, "Vì sao các người sợ hắn như vậy?"

"Người đi không?"

...

"Nguyệt nhi, không quan trọng, chỉ cần người làm như vậy, tất cả của hắn đều là của người!" Khuất Liễu Phong ghé tai Hoàng Phủ Nguyệt Minh thuyết phục.

"Nguyệt nhi, người đã quên, hắn bây giờ là chủ nhân Khuất gia, mặc dù phụ thân còn đây, nhưng có rất nhiều chuyện phụ thân cũng không khống chế được, người chỉ cần chịu uất ức một chút, về sau trong nhà này tất cả đều là của người!" Khuất Liễu Phong cười hiền lành.

Môi cười lạnh, Khuất Thiên Hàn lạnh nhạt mở miệng, "Thu hồi tính cách của người đi, không có ai gánh chịu lửa giận của người đâu!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ngẩng đầu, thoáng qua trong mắt ý không vui, "Người tới nơi này làm gì?"

Suy tư một hồi lâu, Hoàng Phủ Nguyệt Minh lúc này mới gật đầu, "Được rồi! Ta sẽ thử một chút. . . . ."

Khuất Thiên Hàn âm trầm lạnh mặt, "Thật đáng tiếc, cuối cùng người cũng phải gả cho người đã thu dưỡng người, có thể thấy được hắn cũng chẳng thích người bao nhiêu nhỉ!"

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Nguyệt Minh kinh ngạc nhìn Khuất Liễu Phong, "Cha, người nói là đó là thật sao?"

Không sai, Thiên hạ đệ nhất lâu là làm cái gì? Đặc biệt chuyên môn phụ trách tin tức. Trong giang hồ có môn phái nào mà không có người trong tay của Đệ Nhất Lâu. Thậm chí có lúc bọn họ cũng cần tin tức từ Đệ Nhất Lâu. Lần này bọn họ tùy tiện giám thị hắn như vậy, tất cả mọi người đã quên mất, hắn làm cái gì.

"Phụng Cảnh Duệ này như thế nào?" Khuất Liễu Phong cười nói.

Lưu Mật Nhi: ". . . "

"Vì ta muốn đi nhà xí ngay bây giờ!" Lưu Mật Nhi mặt lạnh lùng túng nói!

"Đừng!" Lưu Mật Nhi cự tuyệt.

Trong căn phòng hoa lệ đồ sứ bệ chất một đống, đứng giữa đống mảnh vụn là gương mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh âm trầm một đống hỗn độn quanh mình. Trên khuôn mặt xinh đẹp lóe lên tia ác độc.

Phụng Cảnh Duệ biết mình nói đúng. Môi hắn khẽ nhếch lên, "Những người ở ngoài kia, ta làm cái gì, mọi người sẽ không quên chứ?"

Lời này vừa nói ra, nét mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Phụng Cảnh Duệ từ từ buông thiếp trong tay xuống, chậm rãi nở nụ cười.

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Được rồi! Để Vô Ngân đi cùng người được chưa!"

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi mỉm cười, "Tại sao người không tự đi hỏi hắn?"

"Vốn không nhiều việc lắm! Bọn họ đã đi rồi!" Phụng Cảnh Duệ nhẹ nhàng nói qua.

Phát hiện sự khác thường của nàng, Phụng Cảnh Duệ quay đầu, "Biểu muội có muốn cùng đi hay không?"

Đêm nay Hoàng Phủ Nguyệt Minh thật là rục rờ động lòng người, thật không uổng phí trang phục hoa lệ hôm nay, đúng là cực kì mê người. Một bộ áo choàng thượng hạng màu hồng nhẹ khoác lên bờ vai mượt mà, bộ ngực xuân sắc bởi vì thân thể nàng di chuyển mà khẽ lộ ra.

"Đi!"

"Tìm được Minh Chủ!"

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Ta không biết!"

Lưu Mật Nhi lặng lẽ huyết sáo trong lòng, ánh mắt nhanh chóng quét về phía Phượng Cảnh Duệ.

Nghe vậy, trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh cứng lại, nàng đâu có xông hương trong phòng, hơn nữa đây lại là thiên sảnh, cũng không phải là phòng ngủ, ai lại xông hương ở đây chứ. Hần hần là đang nhắc khéo mũi túi thơm trên người mình khó ngủ.

"Các ngươi rốt cuộc muốn đi theo ta tới khi nào?" Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng.

"Phụ thân vì muốn tốt cho ta!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh kiên trì nói.

Khuất Thiên Hàn vẻ mặt không biểu lộ gì nhìn nàng mà không nói! Không bao lâu xoay người rời đi.

"Gọi ta A Đại đi, ta bây giờ là Lưu A Đại!" Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, cúi đầu liếc mắt nhìn mình, nàng hài lòng nhếch môi, khẽ khom người, "Công tử, xin mời!"

Người đang nói chuyện giật giật khóe miệng, không nhận được nỉ non: "Đó là người chưa từng thấy qua lúc hần nổi giận!"

Kiên quyết không muốn thừa nhận trong lòng mình tự nhiên ngọt ngào như mật.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh Tâm nhất thời kinh ngạc, "Người. . . Người biết được cái gì?"

Nghe trả lời như thế, Lưu Mật Nhi không nhận được nhìn một chút ngoài cửa sổ. Hiện tại nửa đêm canh ba, một cô gái đưa thiệp tới cửa muốn mời một nam nhân, mà nam nhân đồng ý đến nơi hẹn.

"Đó chính là lệnh tôn rồi!"

Lưu Mật Nhi thấy thế, không nhận được hỏi, "Tại sao nàng tìm người?"

Ở sau lưng Hoàng Phủ Nguyệt Minh truyền đến âm thanh trầm thấp già nua, nàng bất giác xoay người nhìn người sau lưng.

Bởi vì lúc trước khi nàng tìm nguyên nhân đã đem tin tức phong tỏa hết với những tình anh võ lâm, cộng thêm Minh Chủ mất tích, hiện tại những người này hoàn toàn không tin lời giải thích của hần. Mà quan trọng hơn là, hần căn bản lười nói.

"Ta thích thế, đây là nhà của ta, ta muốn làm cái gì thì làm cái đó" Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng mở miệng, "Mà người, chỉ là một đứa bé Khuất gia nhận nuôi thôi."

"Nhưng mà, bọn họ đều không có việc gì để làm sao?" Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn đám người đang vây xem trong vòng ba bước, không hề lo lắng lời của mình bị người ngoài cửa nghe được.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Không biết!"

"Ta không muốn gả cho Khuất Thiên Hàn!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh chịu đựng không vui nói.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhướn mày, "Ta cũng không thích hần!"

Lưu Mật Nhi chỉ mình, "Ta ư?"

Dùng sức đẩy hần ra, Lưu Mật Nhi mếu máo, "Ta không cần!" Nói xong, nàng ho nhẹ một tiếng, "Nếu người da mặt người chết không biết xấu hổ thì cầu xin ta đi, vậy ta có thể gắng gượng đi. Nhìn cái gì. Đi ra! Ta muốn thay quần áo!"

"Chuyện Khuất gia cùng Phượng gia, hầu như toàn bộ giang hồ đều biết, trừ người ra, không ai không đối với Khuất gia hận thấu xương!" Một trong các vị tiền bối giang hồ chậm rãi nói.

Đợi đến khi bóng dáng của hần biến mất ở ngoài cửa, Hoàng Phủ Nguyệt Minh mới dùng sức lấy hơi.

Nhìn ly rượu trong tay hần, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cắn răng mở miệng, "Ta sẽ đi mời. Phượng công tử, rượu của người. . ."

Bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, Phượng Cảnh Duệ đành phải xoay người rời đi trước. Đi theo sau lưng hần Lưu Mật Nhi cười trộm không dứt.

Lưu Mật Nhi không nói gì: "Nếu có thể như giải quyết tốt như vậy, vì sao người không giải quyết sớm một chút!"

"Người nói thế nào thì tùy, hiện tại hần không có ở đây, tốt nhất người thành thật cho ta một chút, đừng gây chuyện nữa!" Khuất Thiên Hàn vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh "Đừng tưởng rằng những chuyện người làm ta không biết!"

"Phượng công tử!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ khom người, hơi thở như lan nhìn Phượng Cảnh Duệ.

"Từ Phượng gia ra. Khuất gia chưa hề kết oán với ai!"

Xem ra hẳn muốn cùng những người đó hào hạo ngồi xuống nói chuyện một chút.

Phượng Cảnh Duệ thính lực rất tốt nghe vậy cười một tiếng. Chưa từng thấy qua sao?

Khuất Liễu Phong ánh mắt thoáng qua một hồi ánh sáng, lúc này mới khẽ gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ cười khẽ một tiếng, chậm rãi đứng lên, "Ta đi cùng ngươi thì tốt lắm!"

Phượng Cảnh Duệ sờ lên cằm, "Ta lại không nhìn ngươi!"

Chậm rãi nhận lấy, Phượng Cảnh Duệ cũng không uống vào, chỉ hoài nghi mở miệng, "Không phải còn có Khuất huynh sao, lúc nào hẳn tới đây!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Có thật không? Ta không muốn gả cho Khuất Thiên Hàn đấy!"

"Ngươi quá lỗ mãng rồi!"

"Đứa nhỏ ngốc, ngươi có thể tìm người thay thế cho ngươi!" Khuất Liễu Phong cười âm độc.

Người nói chuyện trong nháy mắt yên lặng. Người nào không biết, năm đó lúc Phượng Dương thoái ản giang hồ cũng đã nói qua, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy hắn, từ đó minh cốc, trừ người cầu y ra, người giang hồ không dám đến gần trong vòng ba dặm.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu xem xét, khẽ mỉm cười, "A, thật xin lỗi, quên mất!" Lúc này mới ngửa đầu rót xuống.

Phượng Cảnh Duệ khẽ cau mày êm ái mở miệng, "Hoàng Phủ tiểu thư lấy cái gì xông phòng vậy, y đạo có nói, cái mùi này cũng không thích hợp cho các cô gái chưa lập gia đình dùng, Hoàng Phủ tiểu thư phải bảo trọng thân thể."

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ cau mày, trầm ngâm một lúc sau đó mở miệng nói, "Ta sẽ giải quyết!"

Chẳng bao lâu sau, tất cả người giang hồ vốn đang ở các tiểu viện khác toàn bộ đều rời đi.

"Làm phiền ngươi nhanh lên một chút!" Lưu Mật Nhi nhún nhún vai.

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Ta quên rồi!"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Dĩ nhiên"

"Đừng như vậy!",

Khuất Thiên Hàn chấp tay đứng ở cửa ra vào, mắt lạnh nhìn nàng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh gật đầu một cái "Ta biết rồi! Nhưng mà, cha, nếu ta thật sự làm như vậy không phải sẽ bị thua thiệt sao?"

"Muốn cái gì ở ta?" Khóe môi Lưu Mật Nhi khẽ nhếch, không được tự nhiên mở miệng.

"Ta không biết hắn ở đâu hết!" Phượng Cảnh Duệ trầm giọng mở miệng.

Khuất Liễu Phong đôi mắt trách cứ nhìn nàng, "Ngươi quá lỗ mãng rồi. Nói như vậy làm sao ta yên tâm về sau đem cái nhà này giao cho ngươi!"

"Tại sao ngươi khẳng định người đang ở chỗ ta như vậy?"

Lưu Mật Nhi cau mày, "Ta ngại. Ta không muốn đi nhà xí cũng bị người nhìn!"

Phượng Cảnh Duệ cười cười, "Không tốn tiền mướn hộ vệ, thật tốt! Ta không ngại!"

Chỉ thấy Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn ly trà trong tay, cũng không ngẩng đầu lên. Bởi hành động này của hắn, Lưu Mật Nhi chậm rãi nhếch môi cười. Không vui trong lòng lúc trước cũng biến mất hết.

"Không phải ngươi là biểu muội của ta sao? Hơn nữa, muội không sợ chuyện lần trước tái diễn sao?" Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước chăm chú nhìn nàng, "Nếu như biểu muội muốn làm lại chỉ cần nói với biểu ca một lời, biểu ca đều đồng ý!"

"Hữu dụng không?" Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai.

Lưu Mật Nhi cùng Vô Ngân đi sửa sang lại gian phòng, Phượng Cảnh Duệ đối mặt với đám lâm nhân sĩ đi theo bọn hắn mà đến.

Chiều hôm ấy, Phụng Cảnh Duệ sai Vô Ngân sửa sang lại một tòa biệt viện, đem mấy người bọn hấn vào. Bởi vì phải nói chuyện chánh sự, ở trong khách sạn không được.

Xác định Phụng Cảnh Duệ đã uống xuồng, Hoàng Phủ Nguyệt Minh nụ cười trên mặt hiện ra, Lưu Mật Nhi nhìn thấy mà lạnh cả tim.

Rượu kia. . . Có vấn đề? !

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Kết tóc cùng quân, cùng quân gia lão

Editor: Vivi

"Mật Nhi.."

Giọng nói ni non, say lòng người truyền vào tai Lưu Mật Nhi. Nàng không kiên nhẫn đẩy bàn tay đang ôm eo nàng, giọng nói thô ráp mang ý cảnh cáo, "Buông ra!"

"Mật Nhi!" Dường như giọng nói ấy đang ẩn chứa sự thống khổ.

Lưu Mật Nhi tức giận, đánh bàn tay đang sờ loạn trên người nàng, "Phụng Cảnh Duệ, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!"

Trả lời nàng lại là hơi thở áp áp của Phụng Cảnh Duệ bên tai khiến nàng cảm thấy ngứa. Nắm lấy eo nàng khẽ lật, trong nháy mắt hai người đổi vị trí _qd_ cho nhau. Lưu Mật Nhi buộc lại tóc cho hấn, mái tóc dài rủ xuống đầu vai, rơi trên vạt áo trắng như tuyết của hấn, giống như đóa hoa sen vẽ bằng mực nở rộ tươi đẹp.

Chơi đùa cũng quá quýt, đen trắng hỗn loạn.

Chẳng biết xe ngựa kéo nước ròng rọc kéo nước lên đường lúc nào, hình dáng mũi xe đạp đẽ, xe chạy thành thạo hoà cùng tiếng va chạm, lắc lư.

Hấn dùng tay tháo khăn buộc tóc của nàng, nhìn mái tóc đen của nàng dài như thác tần trên người hấn, cười nhẹ, phát xuân thì thầm với tình nhân gian thì, "Mật Nhi, nàng thật mê người!"

Nghe thấy hấn đang chọc ghẹo, mặt Lưu Mật Nhi đen sì, đập một phát vào thân hình cao ngất của hấn, "Đứng dậy!"

"Mật Nhi, ta rất khó chịu!" Phụng Cảnh Duệ ni non, đầu chui vào, cọ xát trước ngực Lưu Mật Nhi, "Thật là khó chịu, thật là khó chịu!"

"Khó chịu cái quỷ, vừa nãy không phải ngươi vẫn bình thường há?" Nóng giận cốc trán hấn, Lưu Mật Nhi nhận làn da ấm áp dưới tay mình. Vùng vẫy ngồi xuống, lợi dụng cơ hội, cả người Phụng Cảnh Duệ ngã vào trong lòng nàng.

Không rảnh quan tâm hành động của hấn, Lưu Mật Nhi đưa tay sờ trán hấn, "Trán hơn nóng này, ngươi không phải đại phu há?"

"Đại phu cũng không đề phòng được người khác hạ được mình đâu!" Phụng Cảnh Duệ bĩu môi nói.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc, cao giọng, "Rượu thật sự có vấn đề hả?"

Được nàng ôm trong lòng, Phụng Cảnh Duệ gật gật đầu.

Lưu Mật Nhi sợ hãi, "Vậy mà ngươi vẫn uống?"

"Nàng ta nhìn ta, ta phải uống hết mới không khiến nàng ta nghi ngờ!" Ngừng lại một chút, Phụng Cảnh Duệ do dự, "Ta nghĩ, bây giờ, nàng ta nhất định đang chờ nàng quay lại tìm nàng ta đây!"

Lưu Mật Nhi khó hiểu: "Tại sao?"

Phụng Cảnh Duệ lưỡng lự một chút, "Bởi vì, nàng không phải xử nữ!"

Lưu Mật Nhi giận dữ, "Mẹ nó, con mắt nào của nàng ta nhìn thấy ta không phải xử nữ hả? Lão nương thuần khiết trong sáng, tất nhiên là.....!"

Phụng Cảnh Duệ liên tục gật đầu, "Ừ, nàng nói rất đúng!"

"Nói lời thừa thãi, chắc chắn là ta nói đúng rồi! Ta là..." Rốt cục cũng nhận ta chuyện mình đang nói, đột nhiên khuôn mặt Lưu Mật Nhi đỏ bừng, "Làm sao người biết hả? Không đúng, ta sao phải lo chuyện của người? Không đúng, lqđ.. Phụng Cảnh Duệ, người cầm miệng lại cho ta!" Cuối cùng nàng tức giận mắng.

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, nghe lời, hai tay bịt miệng như muốn nói hán rất nghe lời, cực kỳ nghe lời. Nhưng ánh mắt lại hiện lên ý cười khiến mặt Lưu Mật Nhi càng đỏ hơn.

Tức giận đẩy người hán ra xa, Lưu Mật Nhi xoay người xoay lưng về phía hán.

Phụng Cảnh Duệ đau đớn kêu lên, giật giật người tiến lên phía trước, bàn tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi.

Tim Mật Nhi không khống chế được, đập thật nhanh, đầu óc mờ mịt, chỉ có thể ngo ngác nhìn man tử ma mị trước mắt. Phụng Cảnh Duệ gần hơn, hoàn toàn coi như không có nàng mờ mịt về mặt, phụ cấp thêm của nàng mỗi.

Bốn môi kề nhau nháy mắt, Lưu Mật Nhi trong đầu trống rỗng, hiện tại và lúc trước khi vui đùa âm ỉ cùng Phụng Cảnh Duệ khác hẳn nhau, cảm giác xa lạ cùng quen thuộc đánh vào cả thể xác lẫn tinh thần của nàng, lqđ. Đến khi liếm láp ôn nhu và nóng cháy đôi môi mềm mại không thể thỏa mãn lòng tham của hán, Phụng Cảnh Duệ duỗi đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng nàng, tàn sát bừa bãi, lúc đó nàng mới bừng tỉnh.

Dùng sức đẩy người Phụng Cảnh Duệ ra. Bất đắc dĩ, Phụng Cảnh Duệ đành phải rời khỏi đôi môi như cánh hoa của nàng, vẫn còn chưa thỏa mãn, lại duỗi đầu lưỡi ra viền quanh, miêu tả môi hoa lần nữa mới dừng lại, cười vô cùng đắc ý, thậm chí giọng nói vẫn còn khàn khàn.

"Hương vị của Mật Nhi thật thơm!" Hán nháy mắt mập mờ.

Chìm trong ôn nhu của hán. Lúc này, Lưu Mật Nhi cố gắng ổn định lại tâm trạng, chờ cho trái tim đang đập cuồng loạn không dứt trở lại bình thường. Nàng nhìn thấy miệng hán nhếch lên, ý cười nở rộ trên môi, vô cùng bình thản đùa nghịch sợi tóc của nàng.

Đột nhiên, nàng chẳng còn sức để đứng lên. Tên nam nhân không chỉ là tên yêu nghiệt, mà chắc chắn bị cha hán ám ảnh rồi. Nàng lập tức quay mặt đi, không nghe thấy tiếng thờ dài ở phía sau.

Ngay lập tức, Phụng Cảnh Duệ duỗi hai tay ra ôm nàng, lật người một cái đè nàng xuống. Cúi đầu nhìn đôi tay của nàng đang chặn trước ngực, hán không khỏi bật cười, "Mật Nhi, ta phát hiện, càng ngày ta lại càng thích nàng hơn."

Nàng nhú mày, "Thật hả? Ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh vô cùng!"

Lấy tóc nàng quấn quanh đầu ngón tay, một tay tháo dây cột tóc của chính mình, nắm một lọn tóc lên phát tương kết với ngón tay của nàng, khẽ nói, "Kết tóc cùng quân, cùng quân giai lão."

Trong lòng Lưu Mật Nhi chấn động mãnh liệt, ánh mắt lóe lên, cười tươi mở miệng, "Ta chỉ nghe câu nắm tay cả đời, đến chết cũng kéo đi!"

"Kéo đi làm gì?" Phụng Cảnh Duệ hỏi.

Lưu Mật Nhi cắn răng, "Đánh chết!"

Giật mình, bỗng Phụng Cảnh Duệ cười to, "Mật Nhi, nàng thật đáng yêu!"

"Tội nghiệp ta vì không có ai thương hả?" Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hán.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta thương mà!"

Trong lòng Lưu Mật Nhi chấn động, quay đầu đi không nói chuyện nữa.

Phụng Cảnh Duệ cũng không làm khó nàng, xe ngựa chậm rãi nhằm hướng biệt viện mà đi. Lúc xuống xe, Lưu Mật Nhi vừa muốn đứng dậy, ngay lập tức lền ngã. May mà Phụng Cảnh Duệ nhanh tay ôm nàng, không thì người nàng sẽ vô cùng vinh dự được ôm hôn vách xe.

Quay đầu nhìn lại, nàng này mới phát hiện không lúc nào, Phụng Cảnh Duệ đã đem vạt áo hai người buộc với nhau. Bởi vậy, lúc nàng đứng dậy mới bị ngã.

Không nói gì, nhìn Phụng Cảnh Duệ đang ôm mình, Lưu Mật Nhi im lặng.

Phụng Cảnh Duệ cười quỷ dị, cúi đầu, ôm nàng xuống xe, "Ta ôm nàng không tốt sao?"

"Không tốt!" Nhìn tóc hán xoắn ra trên mặt mình, lập tức, Lưu Mật Nhi xoay người, thấy những người cửa nhìn nàng không chớp mắt, theo bản năng, nàng hét rầm lên, "Phụng Cảnh Duệ, người vô lại vô lại!"

Phụng Cảnh Duệ cười nhẹ, "Cái gì ta cũng chưa làm mà!"

"Bây giờ, người nói như vậy, ai tin chứ? Ai tin hả!" Lưu Mật Nhi bị hán chọc cho tức muốn chết rồi.

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ cười trộm, "Được rồi! Vậy nàng nói làm sao bây giờ? Lặp lại một lần?"

"Không cần! Mau dẫn ta đi khỏi nơi này!" Vừa đầu trong lòng Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi kéo tay hắn thúc giục, trong lòng không ngừng nỉ non: Không ai nhìn mình, không ai nhìn mình, không có ai nhìn mình đâu!

Phụng Cảnh Duệ buồn bực cười, "Mật Nhi, nàng vô dụng như vậy sao?"

"Ngậm miệng lại!" Lưu Mật Nhi khóc không ra nước mắt.

Vào phòng, nhanh chóng tháo bỏ nút thắt vạt áo giữa hai người, Lưu Mật Nhi đẩy đẩy Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi đi mau, đi nhanh lên!"

Phụng Cảnh Duệ nhìn nàng một cách khổ sở, "Mật Nhi, nàng quên sao?"

"Cái gì?"

"Ta bị hạ dược mà !" Hắn nhắc nhở nàng.

Lưu Mật Nhi gật đầu, "Ta biết, không phải ta bảo ngươi đi nhanh lên à? Ngươi là đại phu, điều chế giải dược cũng chỉ có chính ngươi biết thôi, lẹ hơn đi!" Đề cho nàng có thời gian ở một mình sắp xếp tốt tâm trạng khó xử này.

Phụng Cảnh Duệ không nhúc nhích, "Nhưng mà ta không biết là thuốc giải của nó là gì?"

"Ngươi là thần y không phải sao? Không phải ngươi rất lợi hại à? Nhanh đi tìm thuốc giải đi!" Lưu Mật Nhi mắng.

"Nhưng mà, ta chỉ biết loại dược này làm cho người ta muốn nữ nhân thôi!"

"Vậy ngươi liền... hà?" Mắt Lưu Mật Nhi trừng to, "Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói, hình như ta muốn sờ sờ nàng!" Nói xong, Phụng Cảnh Duệ liền vươn móng vuốt muốn sờ, lại bị Lưu Mật Nhi dùng lực đánh thật mạnh.

Ngay tức khắc, Phụng Cảnh Duệ bĩu môi, "Ta khó chịu!"

"Biến, ta không có nghĩa vụ phải dập lửa giúp ngươi!" Lưu Mật Nhi mắng!

"Vậy ta phải làm sao bây giờ?" Đứng ở cửa, Phụng Cảnh Duệ tội nghiệp nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi do dự một lúc, "Ta giúp ngươi tìm nữ nhân?"

Mắt Phụng Cảnh Duệ ngay lập tức lạnh tanh, "Mật Nhi. Ta không cần người khác. Ta chỉ muốn nàng thôi!" Chân dài bước tới, hắn ôm trọn Lưu Mật Nhi vào lòng, gác cằm trên bờ vai nàng, nói vô cùng uất ức.

Dùng lực kéo đôi tay trên lưng nàng ra, Lưu Mật Nhi thở hổn hển, nhìn hắn, "Dù sao chỉ cần là nữ nhân thì được rồi, không nhất định phải là ta!"

"Nàng là xử nữ!" Phụng Cảnh Duệ nỉ non.

"Có liên quan gì tới ta!" Lưu Mật Nhi không giãy giụa nữa, ôi mệt quá, nghỉ một chút, tỷ lại giãy tiếp!

Phụng Cảnh Duệ lại nỉ non.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, khiến cho cằm ai đó đang đặt ở trên vai nàng giật giật, "Chắc chắn phải là xử nữ!"

"Vì sao?" Lưu Mật Nhi khó hiểu.

"Thuốc này..." Phụng Cảnh Duệ ngẫm nghĩ một lúc, "Hình như là xuân tình!"

"Cái gì là ngoạn ý?"

"Xuân tình là một loại xuân dược. Giống như loại thuốc được dùng cho nữ tử mới vào thanh lâu. Bất kể không đồng ý đến mức nào thì cuối cùng vẫn rơi vào số phận ai cũng có thể làm chồng." Phụng Cảnh Duệ từ từ giải thích.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc thở dốc. "Nhưng là ngươi là nam nhân mà!"

"Cho nên càng phiền phức!" Phụng Cảnh Duệ thờ dãi, "Nam nhân dùng nó, nhất định phải có tấm thân xử nữ làm giải dược, nói cách khác..."

"Nếu không có thì sao?" Lưu Mật Nhi khẩn trương hỏi.

"Nói cách khác, ta sẽ ghen chết!"

Khuôn mặt Luru Mật Nhi đỏ rực, gương miệng mở miệng, "Ta cũng không biết... Ta có phải hay không...lqđ" Nói thật, lúc nàng tới đây đã nghĩ ngay thân thể này là nam nhân rồi, có còn là xử nữ hay không, làm sao nàng biết?

Phượng Cảnh Duệ ôm lấy khuôn mặt nàng khẩn cầu, "Mật Nhi, không muốn giúp ta sao?"

"Không phải... Ta nói là..."

"Đó chính là đồng ý rồi !" Phượng Cảnh Duệ nhắc bổng người nàng lên, đi tới giường, sau đó, Luru Mật Nhi từ chối vài lần không được, bắt đắ dĩ thờ dài.

Trong nháy mắt, lúc Phượng Cảnh Duệ vắn vít đôi môi đỏ mọng của nàng, Luru Mật Nhi kéo cổ Phượng Cảnh Duệ, nghi vắn với thái độ hung tợn, "Người chắc chắn loại được người bị hạ chứ?"

Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc gật đầu, "Tất nhiên!"

Bàn tay nắm chặt quần áo hần chậm chậm buông ra, Luru Mật Nhi không tự chủ được run rẩy, "Người... nhẹ một chút!"

Nàng nghe thấy âm thanh hầu kết hần chuyển động, hô hấp đều đặn bỗng trở lên dồn dập gấp gáp, nàng chỉ có thể bị động, tro mắt nhìn khuôn mặt hần gần sát về phía nàng.

Là bởi vì ánh trăng? Nếu không vì sao, trong thời khắc này, nàng cảm thấy ánh mắt hần tràn đầy dụ dỗ cùng mê hoặc vô biên?

Tiếng xoạc thanh thoát vang lên, quần áo trên người nàng hóa thành từng mảnh tơ bông, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Luru Mật Nhi cắn răng chịu đựng, mở miệng nói, "Người..."

"Mật Nhi, ta đau quá!"

"Đau cái quỷ nhà người ấy, cái gì cũng chưa làm, người đau cái gì?" Luru Mật

Nhi thầm mắng, muốn đau cũng phải là nàng đau chứ, hần thì đau đón cái gì!

Cảm nhận cánh môi bị găm cắn đau đớn, nàng vẫn nhắm hai mắt, dụng toàn bộ tinh thần xem nhẹ đôi tay đang châm lửa sắc dục trên người nàng.

"Nhìn ta..." Dưới ánh trăng, nam nhân trên người nàng sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mê loạn mà kích thích, trên trán mồ hôi túa ra dày đặc, lóe lên hào quang nhàn nhạt nhu hòa.

Hần hưng hăng tiến vào thân thể của nàng, phá tan toàn bộ trở ngại.

Đau, đau dữ dội không thể chịu đựng được, giống như bầu trời bị cuốn đi sạch sẽ, khiến nàng không nhìn được muốn cuộn tròn người lại.

Hai tay bị hần cố định chặt chẽ ở trên gối, thân thể nhỏ nhắn, gầy yếu húng lẩy nhưng luồng mãnh liệt, lần sau so với lần trước càng thêm dữ dội, một lần so với một lần càng khiến người ta hít thở không thông, dấu vết hung hãn của hần rơi trên bộ ngực trắng như tuyết của nàng, hoà cùng nước mắt trên hai gò má nàng.

p/s: lần đầu tên edit H, mới tý thế này mà đã muốn chết rồi.... Lần sau mà H++ chắc em chót.... Nghiê đề tiếp máu, phòng bệnh cho lần sau

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Đè người ta không định chịu trách nhiệm

Editor: Boo Na

Ánh trăng mờ dần, bầu trời dần xuất hiện tia sáng.

Có quần áo nằm rải rác trên mặt đất, từng cái từng cái trải đến tận mép giường, tiến vào bên trong màn che rất nặng. Âm thanh nhỏ vụn của tiếng thờ dục hỗn loạn vang lên thật khê.

"Mật Nhi..."

Lưu Mật Nhi toàn thân mềm nhũn, hành động duy nhất có thể làm là há mồm, "Phượng Cảnh Duệ, người cứu tôi cho tôi!" Hu hu, máu!

"Mật Nhi, tôi thật là khó chịu, tôi bị hạ được, tôi không khống chế được chính mình!"

"Cút, lấy cớ này đã ba lần!"

"Mật Nhi! Tôi sẽ chết!"

"Vậy người đi chết đi!"

"Tôi thật sự sẽ chết, tôi muốn đi vào!"

"Còn cho người đi vào, tôi sẽ chết lần nữa!"

Nghiêng người trốn tránh nụ hôn nóng bỏng từ Phượng Cảnh Duệ. Lông mi thật dài che phủ, nước mắt đã khô miết thành một đường mảnh trên gò má, thân thể vốn trắng nõn bị những vết xanh tím che kín, máu trên vai đã muốn ngừng, nhưng đầu răng lại hằn sâu trên người nàng.

Nam nhân nào đó ăn xong biết vị, ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn sang nữ tử dưới thân, khóe miệng gọi lên nụ cười tà ác, "Sắc trời còn sớm, làm cái gì đó trợ giúp giấc ngủ!"

"Cút! Người cho là tôi mù, trời đã sắp sáng rồi!"

"Phải không?" Phượng Cảnh Duệ trong phút chốc đứng dậy, giấy tiếp theo trước mắt Lưu Mật Nhi tối sầm, ánh mắt tràn ngập lửa giận bị ai đó bịt kín.

Âm thanh Phượng Cảnh Duệ bị ỏi truyền đến, "Hiện tại trời vẫn còn tối?!"

Lưu Mật Nhi: "... Tôi nguyên rửa người, sớm có một ngày tỉnh táo nhân vong [1] !

Phượng Cảnh Duệ bối rối nghiêng đầu, "Mật Nhi, nguyên rửa chính mình như vậy thật không tốt!"

"Buông! Tôi không cần..."

Trả lời nàng là thân thể bị Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng xoay về, tựa như đang cầm một món đồ quý hiếm, cẩn thận giống như bảo bối, nhưng hần từ phía sau lưng vọt vào trong cơ thể nàng động tác lại một chút cũng không dịu dàng, ngược lại như vỡ òa, như một thác nước nghìn dặm không thể chống đỡ.

Hần dọc theo tấm lưng trắng mịn của nàng hôn xuống. Mỗi đến chỗ đó, lại bởi vì toàn thân Lưu Mật Nhi run lên, miệng lưỡi lưu luyến không rời đi. Nàng hoảng sợ đưa chân muốn đá, lại bị hần dễ dàng bắt được. Tức giận há mồm mắng, mở miệng nhưng mà là tiếng ngậm khe của nàng khiến người ta nghe cảm thấy đỏ mặt.

Luật động dưới thân khiến cho nàng muốn nói mà không thể, chỉ có thể để Phượng Cảnh Duệ tùy ý cuốn, tùy ý xâm chiếm.

"Phượng Cảnh Duệ, tôi cầu người... Dừng!"

Phượng Cảnh Duệ hét lớn một tiếng, kiên định mở miệng, "Không!" Hần cúi người, khéo léo hôn lên đỉnh ngọc xinh xắn tròn trịa, bắt lấy hai tay nàng đặt ở bên hông hần, không ngừng ra vào. Hôn thật mạnh lên đôi môi nàng, hoàn toàn không quan tâm hai tay nàng đánh về phía hần. Lực đạo này, coi như là đâm lưng cho hần.

"Mật Nhi thấy tôi thật vất vả nên chăm sóc, đầm ấm cũng tốt!"

"Phượng Cảnh Duệ, tên khốn này!"

Tự động bỏ ngoài tai lời chửi mắng của nàng, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi phủ bàn tay to trước ngực nàng, không nhịn được bật ra tiếng nỉ non, "Mật Nhi, tôi giúp nàng làm nó lớn hơn!"

"Chơi đùa cái quỷ, tôi thích nhỏ, tôi thích làm bánh bao hấp, người quản được sao?" Lưu Mật Nhi giận điên lên, mắng to, đáng tiếc lời nói ra lại mềm mại không một chút lửa giận.

Nghiêng người hôn 'bánh bao nhỏ', Phượng Cảnh Duệ hơi hơi nhíu mày, "Không tốt, có chút nhỏ!"

Mẹ nó. Không biết khí lực từ đâu tới, Lưu Mật Nhi một cước đem hần đạp xuống giường, một tay bắt lấy mảnh vải che dưới thân, một tay kéo chăn bọc kín người, nàng hung trọn trừng mắt với Phượng Cảnh Duệ, "Có bản lĩnh người đừng chạm vào! Sao người vội như chưa ngủ cùng nữ nhân bao giờ?"

Phượng Cảnh Duệ không bận tâm toàn thân không che đẩy ngồi dưới đất, khoanh hai chân, nhíu chân mày nhìn Lưu Mật Nhi, "Tôi không ăn nằm với nữ nhân! Không đúng, ăn nằm với, chỉ một người!" Là nàng.

Nghe đến lời này, Lưu Mật Nhi không hiểu sao cảm thấy dễ chịu, Lưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người một cái, hoàn toàn không để ý tới nam nhân mang theo ý cười tà ác.

Hồi lâu, giọng nói tội nghiệp của Phụng Cảnh Duệ truyền đến, "Mật Nhi, lạnh!"

"Về phòng ngủ thôi!"

"Mật Nhi, xuân được..."

"Mẹ nó, xuân được không phải giải rồi sao? Ngươi kêu cái lông!"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy thân mình run run, vẻ mặt như nữ nhân bị khi dễ nhìn nàng lên án, "Mật Nhi, nàng thật không hiền lành!"

"Ta thêm vào," Lưu Mật Nhi đứng dậy, trừng mắt phừng phừng lửa giận nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi có biết xấu hổ hay không? Ta như vậy, còn không hiền lành sao?!"

"Nàng đề ta không định chịu trách nhiệm!" Phụng Cảnh Duệ mếu máo, "Người ta... Người ta... Là lần đầu tiên!"

Lưu Mật Nhi nghe vậy, nháy mắt hóa đá. Hơn nửa ngày mới dần hoàn hồn, "Ngươi nói cái gì?"

Phụng Cảnh Duệ cúi đầu ngượng ngùng, e dè mở miệng, "Người ta là lần đầu tiên!"

"Mẹ nó, Phụng Cảnh Duệ, ngươi còn giả bộ ta liền đánh ngươi!" Lưu Mật Nhi tức giận bò xuống giường nằng, vừa được một bước, giữa hai chân truyền đến cảm giác đau đớn khiến cho nàng mềm nhũn hai chân.

Phụng Cảnh Duệ một bước dài tiến tới ôm lấy thân thể nàng, mở miệng mỉa mai, "Thì ra, Mật Nhi không thích ở trên giường mới đạp ta xuống giường à! Chúng ta thử làm trên mặt đất xem!" Hắn nói rõ ràng.

Máu toàn thân nháy mắt xông lên não, khuôn mặt Lưu Mật Nhi đỏ hồng, nhan sắc mê người khiến cho Phụng Cảnh Duệ kim lòng không được hôn nhẹ lên gò má nàng.

Lưu Mật Nhi toàn thân run lên, "Đừng... Ta mệt!"

Ánh mắt Phụng Cảnh Duệ thâm trầm, tay dùng sức kéo góc chăn nàng nắm chặt, lộ ra xương quai xanh tinh tế khiêu gợi. Âm thanh mê muội, nỉ non, "Mật Nhi, ta lại trúng độc!" Hắn cúi đầu, hôn lên một dấu hôn, tay dần dần tiến vào trong chậm rãi vuốt ve.

Nàng giãy giụa càng kịch liệt, hắn càng thuận lợi thăm dò sâu hơn, hai người liền như vậy dây dưa giằng co, Phụng Cảnh Duệ ôm nàng chậm rãi đứng dậy, bọn họ cùng lúc ngã xuống giường.

Trong lúc đó, giãy giụa cùng áp chế đều tiêu hao không ít sức lực, mồ hôi ra không ít, thủy chung vẫn là Phụng Cảnh Duệ chiếm thượng phong. Nam nhân cùng nữ nhân vốn dĩ thể lực thực không ngang bằng.

Nhìn người dưới thân, Phụng Cảnh Duệ nhìn không được cười khế một cái, đau lòng vuốt ve dấu vết ám muội trước mắt, "Một lần cuối cùng!"

Lưu Mật Nhi trợn trắng mắt, "Tạm thời nghe!" Cũng đã như vậy, nàng còn có thể nói cái gì.

Ngón tay của hắn theo chân tách quần áo của nàng, âm thanh mang theo một chút kim nén, hô hấp cũng có chút dồn dập. Hai tay đỡ lấy hông nàng, chậm rãi thẳng tiến vào trong cơ thể nàng, hắn hơi hơi thở gấp nói, "Ta cam đoan đây là lần cuối cùng!"

Sự vui thích trong thân thể đã khiến Lưu Mật Nhi không thể mở miệng. Ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng rõ, trong màn che, xuân tình vẫn nồng nàn...

Cạch một tiếng

Âm thanh vật nặng rơi xuống đất khiến Lưu Mật Nhi đang mệt mỏi chậm rãi mở mắt ra, nghe răng trợn mắt ngồi dậy, lộ ra đôi mắt khó có thể tin. Đột nhiên nhớ tới đêm qua, Lưu Mật Nhi theo bản năng cúi đầu nhìn chính mình, quần áo đầy đủ.

Giật giật khóe miệng, đáp lại ánh mắt Vô Ngân, nàng xua tay ách xì một cái, "Hoàng Phủ tiểu thư. Sớm như vậy, có chuyện gì sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh trừng lớn mắt nhìn nàng, "Sớm?"

"Ừ, không còn sớm sao?" Hiện tại, nàng mới tỉnh, làm sao biết là lúc nào?

"Đã qua giờ Ngọ, còn sớm sao?" Giọng điệu Hoàng Phủ Nguyệt Minh bén nhọn, tựa hồ không cam lòng.

Nhớ tới tối hôm qua người khỏi xướng cũng vì nàng, Lưu Mật Nhi miễn cưỡng thờ dài, "A."

"Ngươi... Tối hôm qua ngủ ở trong này?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh thăm dò mở miệng, "Sao không thấy Phụng Cảnh Duệ?"

Lưu Mật Nhi lúc này mới hiểu nàng rốt cục tới đây là vì cái gì. Sau đó, nàng giả bộ buồn rầu nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Ta cũng không biết, ta cho tới bây giờ mới tỉnh dậy, không biết hắn đi đâu!" Lời này nhưng là thật, nàng ngủ cho tới bây giờ, Phụng Cảnh Duệ đi nơi nào, nàng cũng không rõ.

Nghe xong lời này, Hoàng Phủ Nguyệt Minh vừa lòng nhếch môi.

Lưu Mật Nhi nhắc mảy, khó hiểu mở miệng, "Ngươi có chuyện gì sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh đột nhiên biến thành dạng bi thương vô cùng, vừa như khổ sở lại vừa như thật rối rắm!

Lưu Mật Nhi nhìn nàng biến hóa nhin không được trong lòng ghê tởm một phen, thay đổi quá nhanh!

Hoàng Phủ Nguyệt Minh thâm thương nói, "Thực xin lỗi, ta biết như vậy là không tốt, nhưng ta..."

"Ngươi làm sao vậy?" Lưu Mật Nhi cười nhạt một tiếng, vào lúc Hoàng Phủ Nguyệt Minh vừa muốn mở miệng liền cắt ngang, "Đợi lát nữa, ta tắm rửa xong rồi nói. Vô Ngân."

Vô Ngân xoay người bước ra ngoài cửa, không lâu sau xách một thùng nước ấm đi lên, Lưu Mật Nhi khoác quần áo đứng dậy, thiếu chút nữa yếu ớt ngã xuống, nàng nghiêng răng nghiêng lợi mắng người nào đó.

Dòng nước ấm áp làm giảm không ít đau nhức trên người, hơn nữa thuốc Vô Ngân mang đến, khi Lưu Mật Nhi đứng dậy cảm thấy tốt hơn nhiều. Mặc quần áo vào, nàng thấy Hoàng Phủ Nguyệt Minh vẫn còn chờ, ngượng ngùng nở nụ cười, "Thật có lỗi, đợi lâu!"

"Tỷ tỷ không cần khách khí"

"Tỷ tỷ?" Lưu Mật Nhi nhướn mày.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh đỏ mặt, "Chuyện này, tối qua, Phượng Cảnh Duệ, là... ở trong phòng ta!"

Lưu Mật Nhi nghe vậy giật mình, vẻ mặt không dám tin, kinh ngạc đứng lên, "Cái gì?" Làm sao có người nói dối trắng trợn như vậy? Phượng Cảnh Duệ chẳng phải đêm qua làm cho nàng mệt muốn chết, so với câu cũng chẳng khác là bao a.

"Tỷ tỷ, ta biết ngươi khó chấp nhận, nhưng mà, ta đã là người của hắn. Ta hi vọng..." Hoàng Phủ Nguyệt Minh muốn nói lại thôi.

Về mặt Lưu Mật Nhi kiên định, đứng dậy nắm tay Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Ngươi yên tâm, ta sẽ không bỏ qua cho xú nam nhân kia! Ta nhất định sẽ làm cho hắn..."

"Mật Nhi, đừng lợi dụng người ta xong rồi không cần như vậy chứ?" Âm thanh Phượng Cảnh Duệ theo cửa truyền đến.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh biến sắc, vội vàng muốn rời khỏi, lại bị Lưu Mật Nhi một phát bắt được, "Người ta muốn ngươi phụ trách, ngươi lấy đi."

"Mật Nhi có hay không cũng nên phụ trách?" Phượng Cảnh Duệ tà mị ghé sát vào nàng, vừa tắm xong trên người nàng tản ra mùi thơm thoang thoảng. Ngón tay đẩy ra vạt áo của nàng, lộ ra vết xanh tím.

Thấy thế, sắc mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lẽo, cả giận nói, "Các ngươi đùa giỡn ta!"

Phượng Cảnh Duệ cười nhẹ, "Không, tại hạ cảm tạ Hoàng Phủ tiểu thư, bằng không, Mật Nhi hiện tại..." Hắn muốn nói lại thôi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nghe vậy giận giữ, "Không có khả năng, các ngươi đã thành thân, nàng không phải là xử nữ!"

Khóe miệng Lưu Mật Nhi cong lên, "Làm sao ngươi biết ta không phải?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh trừng lớn mắt, "Các ngươi đã thành thân!"

"Người khác cùng hắn bãi đường không phải ta, ta làm sao muốn thay người ta động phòng?" Lưu Mật Nhi nhún nhún vai.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lúc này mới hiểu được, "Các ngươi đã sớm biết!"

Phượng Cảnh Duệ tươi cười, "Khuất Liểu Phong ở nơi nào?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh không bộc lộ cảm xúc bên ngoài nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Ngươi sao có thể xác định chỉ ta biết?"

"Hắn là cha ngươi, ngươi không có khả năng không biết!" Phượng Cảnh Duệ cười nhạt.

"Làm sao ngươi biết?" Nàng từ nhỏ đi theo mẫu thân, rất ít người biết nàng cùng Khuất Liểu Phong có quan hệ!

Phượng Cảnh Duệ cười khẽ một tiếng, "Ta là ai?" Chủ sự Thiên hạ đệ nhất lâu, chỉ cần hắn muốn, hắn có cái gì không biết.

"Nhưng ngươi đừng quên, người sáng lập ra Thiên hạ đệ nhất lâu là ai!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười lạnh, nói.

Phượng Cảnh Duệ cười cười, "Khuất Liểu Phong sao? Nhưng ngươi đừng quên... người làm chủ chính thức là Cơ gia!"

Sắc mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh tái nhợt, "Làm sao ngươi biết?"

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt không trả lời, "Khuất Liễu Phong ở đâu?"

"Ta không biết!"

"Vậy ủy khuất ngươi!" Phượng Cảnh Duệ cười nhẹ, ánh mắt hướng ra ngoài cửa.

Khuất Thiên Hàn chậm rãi từ cửa đi vào, "Ngươi bảo ta đến vì chuyện này?" Sau khi bước vào, hắn hoàn toàn không đem ánh mắt đặt ở trên người Hoàng Phủ Nguyệt Minh, trong giọng nói đề lộ vẻ không kiên nhẫn.

"Người của ngươi, ngươi mang đi!" Phượng Cảnh Duệ nhàn nhã mở miệng.

Khuất Thiên Hàn xoay người nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Đã uống thuốc chưa?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cảm tức, "Ta không bệnh!"

"Người có bệnh sẽ không nói mình bị bệnh!" Hắn một tay kéo Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Đi về!"

Khuất Thiên Hàn tay không bán ra, toàn thân Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhất thời cứng ngắc, không thể di chuyển. Khuất Thiên Hàn nghiêm mặt kéo nàng rời đi.

Sự tình đột nhiên thay đổi khiến cho Lưu Mật Nhi chặc chặc ra tiếng, "Chuyện này là sao?"

Phượng Cảnh Duệ đảo mắt, "Cái gì?"

"Ngươi để Khuất Thiên Hàn đến?" Nàng hỏi

"Ừ!"

"Vì sao? Có thể truy đến cùng tằm tích của Khuất Liễu Phong không phải càng tốt sao?"

"Chưa đến lúc!"

"Vì sao?"

"Người kế thừa còn chưa xuất hiện!" Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm, "Người đó không lộ diện, Khuất Liễu Phong cũng không xuất hiện!" Hơn nữa, mọi người đều cho rằng bây giờ người của Khuất Liễu Phong đang ở đây, biệt viện này hiện tại không biết có bao nhiêu đang nhòm ngó. Nếu hôm nay Hoàng Phủ Nguyệt Minh muốn ở trong này náo loạn, càng làm cho người ta có sợ hãi.

Lưu Mật Nhi không hiểu rõ lắm nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Không hiểu!"

"Không hiểu coi như xong!" Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, nơi này rất phiền toái. Giải thích một hai câu sao có thể hiểu được rõ ràng.

Đảo mắt nhìn về mặt Lưu Mật Nhi suy tư, hắn nhìn không được đi đến gần, "Còn đau sao?"

Đột nhiên hoàn hồn, Lưu Mật Nhi chặn lại, tách ra khoảng cách hai người, nghiêm mặt nói, "Cách xa ta một chút!"

"Mật Nhi!" Vô cùng thân thiết nắm lấy một tay nàng vuốt ve, Phượng Cảnh Duệ nhẹ giọng, "Ta quan tâm nàng mà!"

"Ngươi cách xa ta một chút là quan tâm nhất đối với ta!" Lưu Mật Nhi đỏ mặt, nói.

Liếc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, ngực Phượng Cảnh Duệ nảy lên một chút thỏa mãn cùng rung động, nhẹ nhàng sát lại gần thân thể nàng, "Mật Nhi! Ta chuẩn bị cơm cho nàng!"

Bối rối gật đầu, Lưu Mật Nhi đưa tay vỗ về ngực đập không ngừng, ho nhẹ một tiếng, "Ừ, ta cũng đói bụng!"

Sau khi món ngon cùng lúc đặt trên bàn, mặt Lưu Mật Nhi cũng đen lại.

Phượng Cảnh Duệ lấy một món ăn, "Mật Nhi, ngực gà hầm bí đao, ăn cái gì bỏ cái đấy!"

Lưu Mật Nhi trừng mắt liếc hắn một cái, im lặng không nói.

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mũi, "Mật Nhi, chère đủ!"

Quét đến một ánh mắt lạnh, Lưu Mật Nhi để đĩa xuống. Vặn hai tay, mở miệng thực dịu dàng, "Phượng Cảnh Duệ!"

Phượng Cảnh Duệ cười đến đáng khinh, "Mật Nhi, nàng không cần khen ngợi ta!"

"Ta muốn bóp chết ngươi!" Một đôi tay mảnh mai kẹp cổ Phượng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi kêu to.

[1] tình tẩn nhân vong: nam nhân có hành vi tình dục quá độ mà dẫn đến chết

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Các món ăn để ngực to không ngừng được mang lên bàn

Liên tiếp ba ngày. Luru Mật Nhi trừng mắt trên bàn đồ ăn nhìn không chuyển mắt nhìn bên cạnh nóng lòng muốn thử nam nhân, nàng nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào một món ăn trên bàn.

"Cái gì đây?"

"Quả điều trộn tôm !" Phượng Cảnh Duệ trả lời.

Ngón tay lại chỉ sang món khác, "Cái này?"

Phượng Cảnh Duệ cười tươi rói rói, "Cà rốt hầm thịt bò!"

Luru Mật Nhi cắn răng, lại chỉ tiếp, "Cái này?"

Phượng Cảnh Duệ cười nói, "Hôm nay Mật Nhi thật là kỳ lạ, Vô Ngân nói mấy ngày nay, những đồ ăn này nàng đã ăn không ít, sao lại vẫn không biết tên chúng? Đây là cháo táo đỏ sữa đậu nành!"

Luru Mật Nhi vừa ý gật đầu, quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười, vẻ mặt không ngại học hỏi kẻ dưới, "Xin hỏi, những món này có tác dụng gì?"

"Lấp đầy bụng chứ sao! Còn có tác dụng gì à?" Phượng Cảnh Duệ nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ vô tội.

"Thật vậy sao?" Luru Mật Nhi nghiêng răng nghiêng lợi.

Phượng Cảnh Duệ rụt cổ, "Không phải!"

"Hừ!" Luru Mật Nhi cắn răng, quay mặt đi không để ý tới hắn,

Phượng Cảnh Duệ nghe thấy cười, "Mật Nhi, đừng như vậy, ta làm vậy cũng chỉ vì phúc lợi của ta thôi, ta..."

"Ngươi cảm miệng lại cho ta!" Mắt Luru Mật Nhi trừng to.

Tức chết mất thôi, nhìn lại, mỗi món ăn trên bàn, mùi vị đều thích hợp. Nhưng mà... Điều khiến nàng khó chịu đó là, các món ăn trên bàn đều có cùng một tác dụng, chính là nâng ngực.

Lập tức, Phượng Cảnh Duệ lập tức che miệng, nghe lời như một đứa trẻ ngoan. Đôi mắt đảo quanh, lqđ nhìn Luru Mật Nhi muốn nói lại thôi. Lại thấy nàng tức giận gào to, "Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa!"

Phượng Cảnh Duệ bĩu môi, "Không được có được không?"

"Không được!" Luru Mật Nhi giận dữ.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đứng dậy, "... Được rồi! Nếu nàng nhớ ta nhớ gọi ta nhé ....!" Tên nào đó mặt toàn tôm mở miệng.

"Ta nghĩ khả năng đó không bao giờ xảy ra đâu!" Luru Mật Nhi nâng trán nói.

"Vậy..." Phượng Cảnh Duệ vẫn muốn còn muốn nói tiếp.

"Cút ra ngoài!" Luru Mật Nhi chỉ vào cửa.

Lúc này, Phượng Cảnh Duệ mới nhẩn nhẩn nhớ đi ra cửa. Cho đến khi chỉ còn mỗi Luru Mật Nhi, đứng ở bên cạnh, Vô Ngân khâm lqđ phục nhìn nàng"Cô nướng, thật là lợi hại!"

Lưu Mật Nhi nhìn Vô Ngân khó hiểu, chậm rãi ăn cơm, "Sao lại nói như vậy?"

"Chưa từng có ai dám nói với chủ tử như vậy." Chứ đừng có nói đến chuyện bảo cốt!

Lưu Mật Nhi càng khó hiểu, "Ta cũng thấy lạ. Vì sao các người lúc nào cũng dùng vẻ mặt này nhìn hần vậy, nhìn hần với vẻ mặt thần tiên không thể xâm phạm, hần không bố thế sao?"

Vô Ngân mỉm môi, "Là vì cô nương chưa từng thấy thôi!"

"Hần đã làm gì?" Lưu Mật Nhi cực kỳ hứng thú.

Vô Ngân nhìn mấy người đứng ngoài cửa đang thò đầu vào nhìn trộm, cuối cùng vẫn lắc đầu, "Việc này..."

Lưu Mật Nhi quay đầu lại, "Người làm gì vậy?"

Phượng Cảnh Duệ lộ ra nụ cười đáng yêu, "Chờ Mật Nhi gọi ta!"

"Ta sẽ không gọi người, người có thể lượn đi rồi đấy!" Lưu Mật Nhi nói chậm rãi.

Trong nháy mắt, Phượng Cảnh Duệ khỏ sở đứng dậy, cả khuôn mặt đều nhăn lại, Đôi mắt nhìn Lưu Mật Nhi chăm chăm, giống như còn muốn khóc thêm một trận.

Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ không nói gì, "Rốt cuộc người muốn gì?"

"Người ta muốn danh phận!"

Mẹ nó, Lưu Mật Nhi một bước nhảy vèo sang, túm áo Phượng Cảnh Duệ, hung tợn nói "Ta cho người nói, người nói đi."

Phượng Cảnh Duệ né tránh, khoe miệng nở nụ cười vô cùng sáng lạn, "Đêm đó..."

"Ngậm miệng lại! Ta quên rồi!" Lưu Mật Nhi đỏ mặt rống to.

Một giây sau, cả người nàng bị hần vác lên vai, chuẩn bị bước đi thì Lưu Mật Nhi thét chói tai, "Làm gì hả?"

"Nàng quên mất rồi, ta chuẩn bị cho nàng nhớ lại, cách tốt nhất là, chuyện xưa tái diễn!" Phượng Cảnh Duệ đánh một cái vào mông tròn của nàng, cười hi hi nói.

"Người dám!" Lưu Mật Nhi rống to.

Một tay Phượng Cảnh Duệ đặt lên mông nàng, chậm rãi vuốt nhẹ. Khiến cho Lưu Mật Nhi thét chói tai, "Mau lấy móng vuốt của người ra!"

Phượng Cảnh Duệ cười hắc hắc, "Cảm giác thật thích!"

"Phượng Cảnh Duệ!" Lưu Mật Nhi thét chói tai.

"Đồ mặt kia..., giữa thanh thiên bạch nhật sao lại chiếm tiện nghi người ta thế kia." Giọng nói đùa cợt truyền tới tai, Lưu Mật Nhi cùng Phượng Cảnh Duệ đồng thời dừng động tác, nhìn về nơi giọng nói được phát ra. Bắc Đường Sanh cùng hộ vệ của hần Đường Đức đang ngồi trên mái hiên nhìn hai người.

Bị hần khiêng trên vai, Lưu Mật Nhi vẫn gờ tay chào hỏi, "Bắc Đường Sanh, người vẫn còn sống à?"

Bắc Đường Sanh kéo căng hai má, "Sao lại hỏi ta vẫn còn sống là sao?"

Vỗ vai Phượng Cảnh Duệ, ý bảo hần đặt nàng xuống đất, Lưu Mật Nhi vỗ vỗ tay, chỉnh lại y phục, "Nam nhân của người không dạy bảo người hả?"

Nháy mắt, Bắc Đường Sanh nháy mắt nháy, đứng trước mặt nàng, "Lời này có ý gì?"

"Không phải người bị đê hả? Nam nhân của người nhìn thấy ta chải đầu cho người, không ghen hả?" Ánh mắt nàng nhìn Đường Đức có ngụ ý.

Khoe miệng Bắc Đường Sanh giật giật, ho nhẹ, "Sao có thể? Ta là nam nhân mà, làm sao có thể... Khụ! Không có khả năng đó đâu!" Ánh mắt bình tĩnh của người phía sau khóa chặt lấy người hần.

Lưu Mật Nhi cười cười, kéo cánh tay hần, "Chúng ta là chị em gái, nam nhân của người có phải đang đứng sau người không hả?"

Bắc Đường Sanh mỉm môi, "Làm sao người biết?"

"Bởi vì người sợ hần mà!"

Bắc Đường Sanh hơi mím môi, "Người cũng nhìn ra được hả? !"

"Chúng ta là chị em gái mà!" Lưu Mật Nhi hào phóng vỗ vai hắn.

Một giọng nói như âm hồn từ phía sau truyền đến, Phượng Cảnh Duệ không vui mở miệng, "Mật Nhi, tay nàng đang làm gì vậy?"

"Sờ hán thôi!" Lưu Mật Nhi cười nói, giờ tay sờ mó trên người Bắc Đường Sanh.

"Ta cho phép không?"

"Ta đâu có hỏi người!" Lưu Mật Nhi cười cực kỳ ngọt ngào, khiến Bắc Đường Sanh rùng mình. Lặng lẽ trốn ra ngoài.

Một tay ôm nàng vào trong ngực, lúc này, Phượng Cảnh Duệ mới nhìn tới Bắc Đường Sanh, "Người tới làm gì?"

"Đến tìm người!" Bắc Đường Sanh cười to, "Người biết là ai không?" Hắn cười một cách nghiền ngẫm.

Lời này nghĩa là... Chẳng lẽ người kia là người bọn hắn biết sao?

Từ khuôn mặt Bắc Đường Sanh, hắn nhìn ra đáp án, hắn cười gât đầu, "Ta kiểm tra mọi tin tức, phát hiện một việc, các tin tức do Khuất gia thả ra đều hướng về một người! Đoán xem là ai?"

Phượng Cảnh Duệ nhìn hắn lạnh nhạt. Hắn sờ sờ cái mũi, "Miêu Vương, Diệp Cửu Dương!"

Đáp án khiến Phượng Cảnh Duệ nhún mày, kinh ngạc, "Diệp Cửu Dương? !"

Bắc Đường Sanh gât đầu, "Không sai, tất cả các đầu mối đều hướng tới Diệp Cửu Dương. Với lại, lúc này, Diệp Cửu Dương đã trở thành mục tiêu cho mọi người tìm kiếm. Hơn thế, hắn đã biến mất lâu rồi."

Phút chốc, Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười, "Là như vậy sao!"

Khuất Liễu Phong muốn lợi dụng mối bất hoà giữa Trung Nguyên và Miêu Vương, để cho người giang hồ này sinh xung đột với Diệp Cửu Dương, hắn chỉ cần đứng ở phía sau hưởng ngư ông đắc lợi. Mà lúc này hắn lại biến mất, nói cách khác, muốn cho người khác nghĩ rằng hắn hợp tác với Diệp Cửu Dương. Thật là một cách vô cùng ngoan độc!

Phượng Cảnh Duệ khẽ cười, "Bắc Đường, Lãnh Ngạo Vũ đâu?"

"Đang xử lý mấy người ở bên ngoài, chắc là sắp xong rồi! A..., này, đừng đến đây" hơi lạc giọng, cả người Lãnh Ngạo Vũ liền rơi xuống ngay bên cạnh bọn họ.

Hướng về phía Lưu Mật Nhi gât đầu, Lãnh Ngạo Vũ mở miệng, "Người bên ngoài đã đồng ý để các người tự do!"

Phượng Cảnh Duệ gât đầu, "Trước tiên, tìm Diệp Cửu Dương!"

"Không cần!" Giọng nói đặc biệt của Diệp Ly Tâm truyền đến, đứng sau nàng là nhân vật mà bọn họ vừa nhắc tới, Diệp Cửu Dương!

Biểu cảm vẫn không chút thay đổi như trước, bởi vì mấy ngày nay bị Diệp Ly Tâm lôi đi chạy toán loạn mà khuôn mặt xanh trắng đã cải thiện không ít. Chậm rãi tiêu sái đi theo Diệp Ly Tâm đến cạnh mọi người, Diệp Cửu Dương chậm chạp mở miệng, "Không phải ta!"

Thật sự là người tùy hứng!

Trong lòng mọi người đều bật ra cùng một câu

Nhìn bốn phía, Phượng Cảnh Duệ cùng Bắc Đường Sanh, Lãnh Ngạo Vũ nhìn nhau. Lãnh Ngạo xoa người, vươn người một cái, đã đứng trên nóc nhà.

Lưu Mật Nhi khó hiểu, "Hắn..."

"Ngạo Vũ không thích việc này!" Bắc Đường Sanh giải thích.

Lại thêm một người tùy hứng! Lưu Mật Nhi cười cười.

Diệp Ly Tâm luôn thích quấy rối giờ cũng an tĩnh đứng cạnh bọn hắn, lúc Diệp Cửu Dương mở miệng, nàng gât đầu, "Chúng ta cùng thứ gì đó dưới đất hoàng lang không có liên quan!"

"Ta thấy, các người sao lại ở trong này?" Phượng Cảnh Duệ nhún vai. Đối với chuyện bọn họ nói, hắn lơ đãng.

"Vừa đến!" Diệp Cửu Dương mở miệng.

"Vào bằng cách nào?" Đây là thắc mắc của Lưu Mật Nhi.

Diệp Ly Tâm chỉ vào mái hiên Lãnh Ngao Vũ đang đứng, "Lúc hán đang đánh nhau, không có ai cản chúng ta!"

Nhìn vấn đề do chính nàng hỏi. Luru Mật Nhi tự oán thầm chính mình.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Vào trong nói!" Xem ra, Vô Trần cũng nên quay lại rồi.

Vài người ngồi vây quanh cái bàn, Luru Mật Nhi chuẩn bị ra ngoài, Phượng Cảnh Duệ liền kéo nàng ngồi trên đùi của hán, bàn tay sờ đi sờ lại, lần mò tóc của nàng, "Nói xem có chuyện gì xảy ra?"

Diệp Ly Tâm mím môi nhìn động tác của hai người, nhưng cũng biết lúc này, chuyện quan trọng nhất là gì, hiểu rõ ca ca của mình không thích mở miệng, nàng từ trong ngực lấy ra khối ngọc đặt lên bàn, "Là cái này!"

"Là cái gì?" Luru Mật Nhi hỏi.

"Là vật chứng minh thân phận người thừa kế hoàng lăng!" Diệp Ly Tâm trả lời.

"Làm sao có thể ở trong tay các ngươi?" Luru Mật Nhi khó hiểu, "Là của các ngươi?"

Diệp Ly Tâm lắc đầu, "Không phải, đây là, vật Phượng Cảnh Duệ lưu lại tất cả người giang hồ chi hậu xuất hiện ở trên thân ca ca!"

Bắc Đường khèn chậm rãi cầm lên nhìn kỹ xem, "Thứ này là thật đông tây, này khối ngọc thạch xuất hiện thời gian cũng không có thật lâu!" Vẫn quên nói, Bắc Đường gia tộc tại trong ngành này mặt thuộc loại người nổi bật. Bắc Đường khèn lại càng từ nhỏ liền đối với Ngọc Thạch giám định và thưởng thức có nghiên cứu. Một khi hán mở miệng, hán không làm lỗi.

"Nói cách khác là giả rồi hả ?" Luru Mật Nhi thở ra, "Nhưng là hán vì cái gì phải làm như vậy?"

Phượng cảnh duệ đem ánh mắt đặt ở Diệp lâu dương trên người, Diệp Ly tâm thay thế hán trả lời, "Bởi vì, Trung Nguyên cùng Miêu Cương có lẽ là trước từng có hiệp nghị, lưỡng giả cũng không có thể xâm phạm đây đó. Nhưng là, lưỡng giả trong lúc đó tổng là có người muốn phá như vậy hiệp nghị."

"Ngươi nói lưỡng giả trong lúc đó, cũng là Miêu Cương bên kia cũng có người đối Trung Nguyên như hổ rình mồi?"

Diệp Ly tâm gật gật đầu, "Không sai."

Phượng cảnh duệ thủy chung không có mở miệng. Nhưng là từ hán cau chặt mày đến xem. Chuyện này tựa hồ càng ngày càng phức tạp rồi !

Thiên vạn không thể trên xe trong triều nhân!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đây là muốn nhân cơ hội kiếm tiền!

Luru Mật Nhi quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ, mở miệng đầy ẩn ý "Vậy là xảy ra chuyện gì?" Bàn tay trắng nõn chỉ vào cửa, miệng hỏi về những người mới đến, "Không phải ngươi nói Lãnh Ngao Vũ giải quyết rồi sao?"

Phượng Cảnh Duệ cười khò một tiếng, "Nàng cho rằng người giang hồ dễ giải quyết như vậy à?" Nắm tay nàng, hán và nàng cùng nhau nhìn những người đến. Những người này tìm tới cửa là chuyện không có gì bất ngờ.

Không đợi hán mở miệng, đám người giang hồ trong nháy mắt đã vây quanh, một người nhìn Phượng Cảnh Duệ, lạnh giọng mở miệng, "Đem giao Diệp Lâu Dương ra đây!"

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ lười biếng nhún nhún vai, "Lời Hoàng bang chủ tại hạ lại không hiểu, Diệp Lâu Dương là ai ? Cùng tại hạ có quan hệ gì? Hơn nữa, cũng là điểm quan trọng nhất. . ." Ngừng lại, hán nói tiếp, "Ngươi từng đem hán giao cho ta sao? Chuyện như vậy, vì sao ta không biết?"

Nam nhân bị kêu là Hoàng bang chủ sắc mặt lạnh lẽo, "Có người nhìn thấy hán xuất hiện ở trong biệt viện của ngươi!"

"Người nào?" Phượng Cảnh Duệ nghi ngờ hỏi, "Người nào thấy được? Ta còn không biết, chính tại biệt viện của ta đã xảy ra chuyện gì, những người này cũng biết? Chẳng lẽ sau này ta muốn đóng cửa lên giường, các ngươi cũng biết sao? Hoàng bang chủ, thân là đứng đầu một bang, nói chuyện không có chứng cứ thì vẫn nên đừng nói chuyện đi!" Giọng điệu của hán êm ái, nhưng cũng thật lạnh lùng.

Hoàng bang chủ nhất thời tức tối, "Ngươi. . . Không cần nói lằng sang chuyện khác. Giao ngươi ra đây."

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đặt trên đám người phía sau Hoàng bang chủ, lạnh nhạt ngoắc ngoắc môi, "Người, không có! Mà ta cũng không có ý định để cho các người lục soát!"

Mấy nhân sĩ vô lâm nhìn nhau, còn lại lên tiếng, "Làm sao người chứng minh được Diệp Lâu Dương không ở đây?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Không thể chứng minh."

"Vậy người phải như thế nào để cho chúng ta rời đi?"

Phượng Cảnh Duệ cười càng vui vẻ hơn rồi nói, "Ta chẳng có ý gì, nếu như các vị tiền bối yêu thích mảnh đất trước mặt ta chỉ cần nói một tiếng, ta đây không thu tiền mướn của các người là được!" Hắn không thêm một chút quan tâm.

"Phượng Cảnh Duệ, người khinh người quá đáng. Người muốn nuốt luôn dưới đất Hoàng Lăng sao!" Có người to gan nói ra như vậy. Mặc dù những người ở đó không nói thẳng ra, nhưng đó cũng là lời nói trong lòng bọn họ.

Phượng Cảnh Duệ lười biếng nắm những ngón tay Lưu Mật Nhi ở trong tay vuốt vuốt, hoàn toàn đúng là mắt diếc tai ngơ với lời bọn họ.

Lưu Mật Nhi nhìn hắn một cái, hơi mím môi, rút tay của mình về rồi đứng trước mặt Phượng Cảnh Duệ, mở miệng nói chuyện, "Vị tiền bối này xưng hô như thế nào? Thôi, không quan trọng. Nếu như lời người nói, Phượng Cảnh Duệ thật muốn nuốt luôn dưới đất Hoàng Lăng. Vậy thì như thế nào? Người ngăn cản được sao? Người là chủ nhân của Hoàng Lăng sao? Người có tư cách nói lời nói này sao? Hoặc là. . ." Nàng giật giật khóe miệng, "Đây cũng là mong muốn sâu kín nhất trong nội tâm của người?"

Lời này vừa nói ra, tất cả người nơi đó trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, thậm chí có người nâng kiếm cả giận nói, "Nơi này đâu có đến phần người nói vậy?"

"Lại là cái đại nam tử trong lòng đang tác quái sao?" Lưu Mật Nhi lạnh lùng hỏi ngược lại.

"Người. . ." Cãi lại không được Lưu Mật Nhi, chỉ có thể chuyển sang Phượng Cảnh Duệ.

"Các vị à, thực xin lỗi, ta lại không quản được biểu muội ta. Đúng rồi, hình như ta quên nói trước, biểu muội ta là người quản lý ở nơi này. Ta... ta đúng là không quản được!" Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt cười một tiếng. Đổi lấy một cái liếc xem thường của Lưu Mật Nhi.

Rốt cuộc, vị tiền bối vô lâm không nhịn được nữa, "Phượng Cảnh Duệ, thái độ của người rất rõ ràng rồi hả?"

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Lấy chứng cứ của các người ra. Ừm, còn phải có biểu muội ta gật đầu thông qua, các người mới có thể vào!"

Lưu Mật Nhi lập tức tròn to hai mắt, "Tại sao là ta"

Phượng Cảnh Duệ tiến tới ở bên tai nàng êm ái nói, "Nàng có thể thu được tiền, thế nào!"

Lưu Mật Nhi hai mắt tỏa sáng, "Thật sự có thể?!"

"Đĩ nhiên, bọn họ đều là Chương môn, nhất định là có tiền!" Phượng Cảnh Duệ nhân cơ hội tính kế.

Lưu Mật Nhi gật đầu liên tục, được rồi! Vậy ta cũng không khách khí! Nàng vung tay vung chân nhìn mọi người.

Trái tim một hồi rung mình, những thứ người vô lâm tinh túy này không khỏi liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, nụ cười rạng rỡ trên khóe miệng nàng có vẻ nói cho bọn hắn biết, muốn vào cửa phải trả giá thật lớn.

Một nữ nhân những người bọn họ dĩ nhiên không coi vào đâu. Nhưng mà, sự khác biệt lại ở chỗ, sau lưng nữ nhân này chính là Phượng Cảnh Duệ. Mà sau lưng Phượng Cảnh Duệ lại có một Phượng Dương. Hơn hai mươi năm trước, Phượng Dương xuất hiện trên giang hồ. Không ai biết lai lịch, không ai biết hắn là ai, một tổ chức sát thủ hình như là từ đất băng chui lên, không có bối cảnh gì mà lại xông pha chốn giang hồ xuất hiện. Người như vậy là khó chọc nhất, vì vậy, ở trừ phi gặp thời điểm bắt buộc, bọn họ cũng không mong muốn trực tiếp chống lại Phượng Dương.

Lưu Mật Nhi xoa xoa tay, đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, đôi tay chống nạnh đứng lại ở cửa lớn. Dùng sức hắng giọng, "Khụ, muốn vào cửa cũng có thể!" Ra về khó khăn nói.

Mọi người im lặng chờ đợi.

Lưu Mật Nhi nói tiếp, "Đợi lát nữa ta sẽ để một số cửa cho vài vị đây vào. Thời điểm các vị vào mỗi cánh cửa, xin đưa ra một rương vàng. Lần thứ hai vào cửa tăng gấp đôi, đại loại thế thôi. Không cần ta nói rõ chi tiết nữa chứ? Các vị chắc hiểu rồi!" Nàng cười văng nước miếng mở miệng.

"Người không phải đang lường gạt sao?" Có người nói ra lời trong lòng.

Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, "Các vị có thể lựa chọn không vào cửa mà! Ta lại không buộc các người, đây là tài sản riêng, vậy muốn vào cửa sẽ phải trả giá thật lớn, việc này, các người có thể sống tới hôm nay, chắc không cần ta nói chứ?" Nàng dù bận vẫn ung dung nói. Nói xong xoay người rời đi. Phượng Cảnh Duệ theo phía sau của nàng, cười ha ha rời đi.

Một chân xiêu vẹo tiến vào phòng, Luru Mật Nhi đáp tới, "Ngươi có ý gì. Ngươi mới vừa rồi có ý tứ gì?"

Phượng Cảnh Duệ cười cười, "Nàng cũng không muốn đem Diệp Ly Tâm giao đúng không? Nếu như ta trực tiếp cự tuyệt, đến buổi tối nơi này của chúng ta sẽ càng náo nhiệt. Cho nên do nàng ra mặt chính là biện pháp tốt nhất!" Thật ra thì, trong lòng Phượng Cảnh Duệ cũng rất vui vẻ, bởi vì trong khoảnh khắc đó, chính hắn cũng không thể bảo đảm Luru Mật Nhi có thể hiểu ý tứ của hắn.

Thật may là, nàng hiểu!

Cái nhận thức này lại khiến cho Phượng Cảnh Duệ càng thêm vui vẻ. Ha ha, bọn họ không tính là Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông (hoàn toàn thấu hiểu tâm ý của nhau) chứ!

Luru Mật Nhi mếu máo, "Ta lại không nghĩ tới, nhưng ngươi một câu cũng không nói, ngộ nhờ ta muốn đem chuyện này làm hỏng thì sao đây?"

Phượng Cảnh Duệ nhắc chân bước vào gian phòng, trở tay đóng cửa lại. "Nàng nói rất hay mà!"

Luru Mật Nhi hơi hất cằm, hả hê nói, "Đó là đương nhiên, ta đây thông minh mà!"

Phượng Cảnh Duệ dang cánh tay ra đem người ôm vào trong lòng, Luru Mật Nhi ý tứ lắc người một cái, vui ở trong ngực của hắn, "Bọn họ sẽ không xông tới sao?"

Phượng Cảnh Duệ cười, "Đương nhiên có thể! Tối nay muỗi có thể sẽ tương đối nhiều. Vì bảo đảm sẽ không bị muỗi đốt, ta quyết định, tối nay không đi!"

Luru Mật Nhi tròn to hai mắt, "Đừng!" Lập tức đưa tay đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, "Tự ta đi một người không thành vấn đề, nếu không tìm Vô Ngân cũng được!"

Phượng Cảnh Duệ tà mị cười một tiếng, "Ngoại trừ mình ta ra, ta không tin tưởng người phương nào hết!"

Luru Mật Nhi ngẩn ra chốc lát, chột nháy nháy mắt, "Lời này của ngươi nói có đúng là không có ý tứ khác?"

Ôm cả thân thể của nàng đi tới cửa sổ, Phượng Cảnh Duệ đem một đôi trong veo quét khắp đình viện, "Diệp Lâu Dương vừa tới nơi này, trừ người trong viện này, ai biết được?"

"Ngươi nói là, có người. . . . ."

Phượng Cảnh Duệ ngăn lại lời của nàng, "Đề ở trong lòng là tốt rồi."

Luru Mật Nhi không tự chủ được run lập cập. Phượng Cảnh Duệ thuận tay ôm chặt thân thể của nàng, "Đừng sợ!"

Luru Mật Nhi lắc đầu một cái, nàng không thể lý giải được, tại sao nàng ở chỗ nào là ở đó sẽ có chuyện xảy ra như vậy. Mọi người đều ở chung với nhau, tại sao phải . . .

Ban đêm, màu đen tràn ngập cả bầu trời đêm, mặt trăng hình như cũng phát hiện đêm nay khác lạ, lặng lẽ che giấu bản thân.

Phượng Cảnh Duệ ôm Luru Mật Nhi nằm trên nóc gian phòng, nhìn ánh sao lóe lên trên bầu trời đêm. Luru Mật Nhi nhíu mày hỏi, "Tại sao muốn nằm ở đây?"

"Lạnh sao? Lại đây, bảo bối của ta!" Phượng Cảnh Duệ đưa cánh tay ra chờ đợi ôm nàng vào ngực.

Đưa tay ngắt nàng một hồi, Luru Mật Nhi tức giận mở miệng, "Tại sao chúng ta phải ở chỗ này?"

"Cho mát!" Phượng Cảnh Duệ cho nàng một đáp án.

"Bây giờ đã vào thu rồi, mát lạnh cái quý gì!" Luru Mật Nhi hướng hắn liếc mắt, "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Nàng xem, này đừng động!" Ngón tay của hắn chỉ một cái, mấy bóng người rơi vào trong viện. Luru Mật Nhi thấy thể không khỏi thờ dốc vì kinh ngạc.

Mấy bóng người trước sau rơi xuống, hình như thật bất ngờ thấy có người cũng một ý định giống mình, mấy người đó như đi vào cửa nhà mình, sau đó thương lượng một hồi, hình như đạt thành nhất trí rồi bắt đầu hành động.

"Bọn họ bị mù mắt sao?" Nàng nhìn Phượng Cảnh Duệ toàn thân áo trắng bỗng bồng bềnh ngồi trên nóc phòng, "Rêu rao như vậy ở trước mắt bọn hắn đều nhìn không thấy sao?"

Phượng Cảnh Duệ cười mấy tiếng, "Mật Nhi, nàng sẽ hại ta tiết lộ hành tung đấy!"

"Làm như ngươi vậy chính là để người khác thấy ngươi rồi, còn giả bộ cái gì!" Luru Mật Nhi phá.

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, im lặng không nói.

Thính tai nghe được âm thanh ùng ùng phía dưới, Lưu Mật Nhi giật giật khoe miệng, "nhất định phải khiến bọn họ bồi thường!"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái, "Ừm, trực tiếp nói cho bọn hắn biết là được!"

"Két?" Nghi ngờ muốn mở miệng, bên hông căng thẳng, cả người cùng Phượng Cảnh Duệ đã cùng nhau rơi vào trong viện.

Có người trong nhà tìm không có mục tiêu, xoay người ra cửa, liền nhìn đến Phượng Cảnh Duệ toàn thân áo trắng cùng Lưu Mật Nhi đang nhìn bọn họ. Nguyên rủa một tiếng, không còn kịp kinh ngạc nữa, chỉ thấy Lưu Mật Nhi bước một bước dài tiến lên.

Đưa tay ra với mấy người trước mặt, "Lấy tiền ra!"

Mấy người đó liếc mắt một cái, không khỏi có chút ngạc nhiên, "Tại sao?"

Lưu Mật Nhi chỉ ngón tay, chỉ vào gian phòng một mảnh hỗn độn sau lưng, "Làm hư đồ của ta, ngại nghĩ cứ như vậy mà đi à! Đền tiền!"

Ánh mắt mấy kẻ đến đầu tiên đặt ở trên người Phượng Cảnh Duệ, lại nhìn thấy hắn hoàn toàn không đem ánh mắt đặt trên người bọn họ, vì vậy, có người lặng lẽ giơ kiếm muốn đến gần Lưu Mật Nhi.

"Nếu như ta là các ngươi, ta tuyệt đối sẽ không ngu như vậy!" Một âm thanh hài hước truyền đến, mấy người này đột nhiên quay đầu lại, Bắc Đường Sanh cùng Đường Đức và Lãnh Ngạo Vũ ba người nhất tề đứng sau lưng bọn chúng rồi, Bắc Đường Sanh buồn cười mở miệng.

Bọn người trong nháy mắt quay đầu lại, "Các ngươi . . ." Rất dễ nhận thấy trong đó có người quen biết bọn họ.

Bắc Đường Sanh kinh ngạc nhíu mày, "Ngoài ý muốn sao? Ha ha, ta muốn các ngươi hãy đi nhanh lên, sau đó nói cho những thứ tiền bối kia, ở chỗ này thấy được người của Bắc Đường gia tộc cùng Lãnh gia! Như vậy, liền bớt đi hai nhà muốn chia một chén súp với các ngươi!" Hắn tốt bụng đề nghị.

Mấy người đến không tự chủ được gật đầu, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa!

"Này, các ngươi còn chưa có đưa tiền!" Lưu Mật Nhi há hốc mồm mà nhìn xem những người đó biến mất, không khỏi hỏi ngược lại Bắc Đường Sanh, "Các ngươi làm như vậy, không sợ đem mọi người liên lụy vào sao?"

Bắc Đường Sanh chỉ cười không nói.

Lãnh Ngạo Vũ còn lại hừ lạnh một tiếng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi hiểu, đây chính là tình cảm của nam nhân cùng nam nhân a! Không quan tâm, cái gì cũng không quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Dưới đất Hoàng Lăng là nhà ngươi sao?

Tại sao những người này cảm thấy bất năng là có thể giải quyết mọi chuyện đây?

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn nhân sĩ võ lâm mà nàng không biết ngồi đối diện với mình. Lại nữa, đây đã là lần thứ mấy nàng không biết tự hỏi mình vấn đề này.

"Nàng chính là nữ nhân của Phượng Cảnh Duệ?" Một âm thanh bén nhọn truyền đến, Lưu Mật Nhi theo bản năng quay đầu lại. Chống lại một đôi mắt trên khuôn mặt mo hiện đầy nếp nhăn, da mặt trắng nõn khác thường, lão già kia cũng không thấy có râu ria, ngón tay vuốt vuốt nhẫn ngọc trong tay, ngón giữa nhấc lên một chút, khiến cho Lưu Mật Nhi khẽ nhướng mày. Đối với thân phận người tới kia cũng chút ít khó hiểu.

Nhìn nam nhân chậm rãi ngồi ở trước mặt của mình. Khoe miệng Lưu Mật Nhi giật giật, để một quái vật không rõ nam nữ như vậy nhìn mình không chuyển mắt, toàn thân nàng đều nổi da gà.

Không tự chủ run run người, Lưu Mật Nhi xoay mặt nhìn một nhân sĩ võ lâm, "Giải huyết đạo cho ta, được không? Ta không biết võ công! Sẽ không chạy!"

Nam nhân trắng nõn phát tay một cái, Lưu Mật Nhi lập tức phát hiện thân thể của mình có thể cử động. Nàng hài lòng mím môi cười một tiếng, "Cám ơn!" Giật giật khoe miệng nhìn nam nhân trắng nõn đó.

Hít sâu một hơi, nàng mím môi, "Nói đi, các ngươi muốn ta phối hợp với các ngươi thế nào?"

Nam nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, âm thanh bén nhọn khi nghe làm người ta rất không thoải mái, "Ngươi hình như không sợ chúng ta chút nào?"

"Vị công công này, ta là nữ nhân, nhưng mà ta lại không phải người ngu, muốn giết ta ngay sẽ không dẫn ta tới nơi này! Người có chút đầu óc cũng biết!"
Luru Mật Nhi chỉ chỉ đầu, cười nhạt nói qua.

Nam nhân âm trầm cười một tiếng, "Ngươi biết ta là ai?"

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, lời giống vậy nàng sẽ không nói lần thứ hai.

"Ngươi không lo lắng rằng, nam nhân của ngươi sẽ không tới cứu ngươi sao?" Nhân sĩ vỗ lâm lên tiếng.

Luru Mật Nhi mím môi cười một tiếng, hướng về phía nhân sĩ vỗ lâm chậm rãi mở miệng, "Minh chủ đại nhân, không phải ngươi mất tích rồi sao?"

Khuất Liễu Phong biến sắc, theo bản năng liếc mắt nhìn vị công công một cái, sau đó đưa mắt đặt trên người Luru Mật Nhi, "Chuyện của ta không cần phải ngươi quan tâm, vị này là Ngụy công công. Ngươi nói chuyện phải cẩn thận một chút." Hắn cảnh cáo qua.

Luru Mật Nhi nhìn Khuất Liễu Phong, trong lòng đã có mấy phần rõ ràng. Xem ra người chân chính muốn có được dưới đất Hoàng Lăng không phải Khuất Liễu Phong, mà là tên Ngụy công công trước mắt này. Chuyện mà Phụng Cảnh Duệ luôn lo lắng đã xảy ra.

Nếu như chuyện này chỉ là chuyện của người giang hồ, như vậy có nhiều loại biện pháp giải quyết, nhưng một khi dính dáng đến người của triều đình, chuyện sẽ thay đổi càng thêm phiền toái.

Chậm rãi quay đầu nhìn vị công công một cái, Luru Mật Nhi háng giọng hỏi "Vị công công này, xin hỏi, các ngươi cần ta làm gì?"

"Diệp Lâu Dương!" Ngụy công công chậm rãi nói đến cái tên này, "Nghe nói, Diệp Lâu Dương là chủ nhân của Hoàng Lăng".

Luru Mật Nhi gật đầu một cái, "Ta cũng nghe nói như vậy!"

Ngụy công công lạnh nhạt nói, "Ngươi chưa từng thấy qua Diệp Lâu Dương?"

"Gặp rồi!" Còn là một nam nhân thích nghiên cứu nàng.

"Vậy thì tốt! Phiền toái vị tiểu thư này, mang theo đi! Sẽ không ai cản trở ngươi đâu!" Ngụy công công liếc mắt nhìn Khuất Liễu Phong, sắc mặt hắn khó coi nhìn Luru Mật Nhi, "Dạ!"

Đường đường một Minh Chủ, lại cúi mình khuất phục một hoạn quan. Thật khiến người ta cảm thấy xấu hổ. Luru Mật Nhi cười nhạt, không nói tiếng nào thối lui khỏi đại đường.

Bóng lưng canh chừng nàng biến mất, Khuất Liễu Phong không hiểu tiến lên, "Công công, tại sao người muốn giữ nàng lại?"

"Nàng là người có thể khống chế Phụng Cảnh Duệ! Hay là ngươi có biện pháp tốt hơn?" Âm thanh đặc trưng sắc nhọn của công công lạnh lùng nói.

Khuất Liễu Phong nghe vậy cau mày, không có. Nếu quả thật có biện pháp. Hắn bây giờ cũng không phụ thuộc kẻ khác như vậy! Chậm rãi nắm quyền, hắn cắn răng, một ngày nào đó, hắn sẽ lấy được thứ mình muốn.

.....

Luru Mật Nhi mất tích, trong biệt viện từ sau khi phát hiện đến bây giờ, thái độ của Phụng Cảnh Duệ hoàn toàn không hề giống bọn họ suy đoán. Bây giờ hoàn toàn không nhìn ra Phụng Cảnh Duệ có bất kỳ chút nóng ruột nào. Lúc này hắn đang thông thả ung dung dùng đồ ăn sáng.

Bắc Đường Sanh, Lãnh Ngao Vũ cùng với Diệp Ly Tâm, Diệp Lâu Dương, bốn người vây quanh cái bàn, nhìn Phụng Cảnh Duệ không chuyển mắt. Cảm giác bén nhọn.

Miền cường ngẩng đầu lên, Phụng Cảnh Duệ không hiểu nhìn bọn họ, "Làm cái gì vậy? Nhìn ta sao chưa?" Hắn chậm rãi mở miệng.

Một phen vỗ trên bàn, Diệp Ly Tâm tức giận nói: "Phụng Cảnh Duệ, ngươi có tim hay không! Mật Nhĩ tỷ bị bắt đi rồi, ngươi có biết hay không? Làm sao ngươi còn có thể mặt không đổi sắc ăn cơm như vậy?"

Phụng Cảnh Duệ miễn cưỡng nhìn nàng, "Ngươi vẫn còn ở mơ ước của ta sao?"

Lúc này là lúc nào mà người này vẫn còn so đo chuyện này. Lừa giận của Diệp Ly Tâm trong lòng đốt lên "Ngươi có tim hay không! Ta đang nói đến Mật Nhĩ tỷ tỷ!"

"Chuyện của nàng cùng ngươi không có quan hệ!" Phụng Cảnh Duệ nhàn nhạt nói xong, chậm rãi đứng dậy, "Các ngươi dùng bữa đi!" Nói xong, người cũng biến mất ở nội đường.

Diệp Ly Tâm tức tối muốn tiến lên, lại bị Bắc Đường Sanh ngăn lại, “Cô nhóc, ta khuyên ngươi đừng đi!”

“Tại sao?” Diệp Ly Tâm tức giận.

Bắc Đường Sanh chậm rãi mở miệng, “Ngươi còn chưa phát hiện hắc đã nổi giận sao?” Hắc tốt bụng giải thích.

Diệp Ly Tâm càng thêm không hiểu, “Cái gì nổi giận?”

Bắc Đường Sanh nhếch môi cười, “Lúc Phượng Cảnh Duệ càng bình tĩnh là càng nguy hiểm nhất! Các ngươi cho là hắc không thêm đề ý sao?”

Trừ Lãnh Ngạo Vũ ở ngoài thì những người khác không hiểu nhìn Bắc Đường Sanh. Người sai đó lắc đầu một cái, “Không tin à! Đi xem một chút thì biết!” Hắc dẫn đầu hướng ra ngoài đi tới.

Đám người Diệp Ly Tâm lập tức hồ nghi đuổi theo. Hướng hậu viện mà đi.

Phượng Cảnh Duệ đứng lẳng lặng trước đình nghỉ mát tại hậu viện, chấp tay. Một thân áo đen như mực theo gió bay bay. Hồi lâu, hắc cử động. Tay áo đen bỗng chốc tung lên, cả người nước chảy mây trôi vũ động đứng lên.

Bắc Đường Sanh cười khế, “Phượng Cảnh Duệ trước sau như một chỉ mặc một bộ áo trắng. Cũng giống mẫu thân, hắc thích áo trắng, nhưng mà, khi hắc thay sang màu áo khác chính là lúc tâm tình khó chịu, ai ngờ đúng lúc này các ngươi đi trêu chọc hắc?”

Diệp Ly Tâm không tự chủ chột nước miếng một cái, thân thể co lại, núp ở sau lưng anh mình, không có can đảm tiến lên.

Bắc Đường Sanh đưa tay vỗ vỗ sau lưng Lãnh Ngạo Vũ, “Người anh em, lên!”

Lãnh Ngạo Vũ hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm đâm tới. Một bóng trắng xanh rơi xuống trước mặt Phượng Cảnh Duệ. Kiếm đã rút ra, hai người trong nháy mắt đan vào nhau. Lãnh Ngạo Vũ ra tay vô cùng hung ác, không có chút nào lưu tình, mà Phượng Cảnh Duệ nắm chặt hai quả đấm, nhuyển kiếm bên hông rút ra.

Không lâu sau, hai bóng người hòa lẫn lẫn lượt thay đổi, mỗi một chiêu ở trên thân của nhau đều là ác độc sát chiêu. Những người đứng một bên nhìn lòng thất kinh run sợ.

Diệp Ly Tâm thấy một màn trước mắt không khỏi nhìn Bắc Đường Sanh “Không phải ngươi nên khuyên can sao?”

Bắc Đường Sanh rành rang tựa vào bên cây cột lắc đầu một cái, “Dĩ nhiên không! Ta đánh không lại hai người kia!”

“Hộ vệ của ngươi cũng không thể sao?” Nàng nhìn về mặt không biểu hiện gì của Đường Đức!

Lời này vừa nói ra, Bắc Đường Sanh hưng phấn gật đầu một cái, “Ta cũng không biết, Đường Đức, ngươi đi thử một chút, ta chưa từng thấy qua các ngươi đánh nhau! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!” Nàng vỗ lên thân Đường Đức.

Đường Đức nhàn nhạt quét mắt nhìn hắc một cái, hừ lạnh một tiếng, xoay người ngưng mắt nhìn hai người đang đánh nhau.

“Ai nha, Đường Đức ngươi đừng giả bộ, rõ ràng ngươi rất muốn đi lên, tại sao phải lạnh lùng như vậy, đi đi đi đi! Chủ tử ta không biết... Á, Vô Trần, ngươi làm sao vậy!” Lời Bắc Đường Sanh chưa nói xong liền bị Vô Trần đột nhiên từ trên trời rơi xuống dọa sợ.

Thét lên một tiếng, Vô Trần khạc ra một hóp máu đỏ tươi.

Bởi vì một câu này của Bắc Đường Sanh, Phượng Cảnh Duệ bỗng chốc xoay người rơi xuống bên người Vô Trần, ngồi xổm người xuống điểm mấy đại huyệt, tiếp đó ôm lấy Vô Trần hướng gian phòng đi tới.

Bên trong gian phòng, được Phượng Cảnh Duệ cứu, có Diệp Ly Tâm giúp đỡ, không bao lâu Vô Trần liền tỉnh lại.

Thấy Phượng Cảnh Duệ, Vô Trần chậm chạp mở miệng, “Cốc chủ. Thật xin lỗi!”

Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt gật đầu, “Ta biết rõ. Là hắc đã thương ngươi?” Kể từ xuất hiện sự kiện dưới đất Hoàng Lăng, Phượng Cảnh Duệ để cho Vô Trần trở về, nhìn có thể lấy được gì từ Phượng Dương hay không, đáng tiếc không có gì. Dĩ nhiên, ý đồ quan trọng nhất là, hắc còn là muốn Vô Trần trở về xem mẫu thân một chút.

“Lão Cốc chủ không muốn ra cửa” Vô Trần chỉ nói như vậy.

Phượng Cảnh Duệ có chút nào ngoài ý muốn, cá tính của cha hắc không phải không biết. Có thể nhìn thấy Vô Trần còn sống trở về cũng đã là kết quả rất tốt rồi.

“Phụ nhân để đưa ta đem cho ngài ít thứ!” Vô Trần muốn đứng dậy, lại bị Phượng Cảnh Duệ ngăn lại, “Không vội! Hắc có nói cái gì không?”

Vô Trần gật đầu, “Cốc chủ nói, người, hắc cho ngài. An bài thế nào đều là ngài định đoạt!”

Phượng Cảnh Duệ miễn cưỡng nhếch môi, “Thật sự là hần nói sao?” Phụ thân Phượng Dương, trừ người trước mắt thì không người ngoài nào có thể thuyết phục hần.

Vô Trần lúng túng cười một tiếng, “Chủ nhân...”

Phượng Cảnh Duệ nhíu nhíu lông mày, “Là nàng!”

Nhớ tới hình ảnh đó, Vô Trần không nhịn được nhép nhép khóe miệng, “Phu nhân rất xót ngài!” Nói rồi lấy từ trong lồng ngực ra một vật, “Đây là phu nhân cho ngài!”

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ vừa rơi xuống vật trong tay Vô Trần, trong nháy mắt bỗng giật mình.

Chậm rãi đưa tay, đem những thứ đó nắm trong tay, nhìn gần!

Bắc Đường Sanh thấy thế hai mắt tỏa sáng, “Ồ, đó không phải là...”

Còn Diệp Ly Tâm lại nhanh chóng từ trong ngực lấy ra ngọc thạch đưa tới trước, giống vật trong tay của Phượng Cảnh Duệ y như đúc.

Diệp Ly Tâm kinh hãi nhìn vật trong tay Phượng Cảnh Duệ, “Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể có cả hai?” Đồ vật trong tay của nàng đã bị Bắc Đường Sanh giám định là giả, như vậy...

Trong phút chốc, ánh mắt của mọi người toàn bộ đặt trên người Phượng Cảnh Duệ. Người sau lưng này có thể...

Chỉ thấy hần nhàn nhạt nhìn vật trong tay, bỗng chốc nở nụ cười.

Khóe miệng tà mị khẽ giơ lên, “Bắc Đường!”

Bắc Đường Sanh nhướn mày, “Chuyện gì?”

Thuận tay nhận lấy ngọc thạch trong tay Diệp Ly Tâm, nụ cười trên môi Phượng Cảnh Duệ trở nên rực rỡ, có thể nói là... Phệ Huyết!

Mấy chục giây sau, hần ném ngọc thạch cầm trong tay cho Bắc Đường Sanh, hần chậm rãi mở miệng, “Bắc Đường, cho người đi buôn bán! Trong vòng ba ngày, ta muốn vật này truyền khắp trên giang hồ!”

Ngừng lại, Bắc Đường Sanh cười ha hả, “Bạc cho ta lấy?!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ gật đầu.

“Việc này liền đơn giản nhiều!” Bắc Đường Sanh cười cười, “Ta không chờ được xem cuộc vui nữa rồi!”

Phượng Cảnh Duệ cười lạnh, đều là mơ tưởng thật sao? Vậy thì xem một chút, các người người nào có cơ hội lấy được thật sự!

“Đợi chút, Phượng Cảnh Duệ, vật trong tay người là thật hay giả? Nếu như lời của ta chính là giả, như vậy cái dưới đất Hoàng Lăng chính là nhà người sao?” Nàng theo bản năng nói ra khả năng này.

Nghe vậy, mọi người nhất thời ngây ngẩn cả người!

Việc này, không phải không có khả năng...

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chuyện bí mật khiến người ta bật cười

Phượng Cảnh Duệ chết tiệt, đã nhiều ngày trôi qua mà vẫn không thèm xuất hiện. Phượng Cảnh Duệ chết tiệt, đi chết... đi chết.. đi chết đi... Lưu Mật Nhi cầm cái lược trên tay, cứ mắng một câu lại bẻ một cái răng lược.

Đến lúc cái lược đáng thương cầm trên tay không còn cái răng nào, nàng vẫn còn tức giận, vung tay ném cái lược ra ngoài.

"Loại người không được giáo dục mãi vẫn là loại không được giáo dục. Chuyên gia phá hoại đồ nhà người ta!" Từ phía sau, giọng nói điềm đạm truyền

điên rồi hả?” Nàng cười tới nổi chảy cả nước mắt.

Hoàng Lăng dưới đất? Phụng Cảnh Duệ? Nghĩ kiểu gì cũng không thấy hai chuyện này có liên quan với nhau.

Bị nàng cười vào mặt, Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận, giọng nói lạnh đi, “Cười cái gì mà cười, ngươi thì biết cái gì?”

Khó khăn lắm nước mắt mới ngừng chảy, Lưu Mật Nhi nháy mắt, lau nước mắt xong mới nói “Mấy người này các ngươi thật là kỳ quái. Trước đó còn nói là Diệp Cửu Dương cơ mà? Sao bây giờ lại thành Phụng Cảnh Duệ hả?”

“Diệp Cửu Dương chẳng qua là cái tên để người ta tung hỏa mù mà thôi, chủ hoàng lăng thực sự là Phụng Dương, mà Phụng Cảnh Duệ lại là con trai của Phụng Dương, hiển nhiên hẳn sẽ là chủ tử của hoàng lăng rồi!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn nàng bằng vẻ mặt hèn mọn.

Thì ra là như vậy! Lưu Mật Nhi thầm nghĩ trong lòng: Mưu kế của những người này được tính toán thật là cẩn thận! Nhưng mà...

“Làm sao các ngươi biết Phụng Cảnh Duệ là chủ của hoàng lăng?” Việc đó chắc có quan hệ cực kỳ mật thiết với Khuất Liễu Phong nhỉ?

Hoàng Phủ Nguyệt Minh đâu có ngốc như vậy, nói ra chuyện Phụng Cảnh Duệ hiển nhiên là chủ hoàng lăng, nàng ta đã vô cùng hối hận rồi, làm sao nàng ta có thể nói tiếp những chuyện khác chứ?

“Ồ kia, nói đi. Nói đi chứ! Người gì mà nhỏ mọn vậy, nói được một nửa rồi mà lại không nói cho ta biết nốt, chuyện này rất khó chịu đấy!” Lưu Mật Nhi lôi kéo quần áo nàng ta, “Nói cho ta biết đi!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng nhìn tay của Mật Nhi đang nắm quần áo nàng ta, “Buông ra. Ta với ngươi không thân thiết tới mức đó đâu!”

Lưu Mật Nhi mím môi, “Không nói thì thôi! Làm gì mà tức giận đến vậy!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh hừ một tiếng, “Này, giờ tay lên, quay một vòng cho ta!”

Tâm trạng Lưu Mật Nhi đang không tốt, hừ lạnh, “Vì sao ta phải làm theo lệnh ngươi?”

Ngay lập tức từ trong tay áo, Hoàng Phủ Nguyệt Minh rút thanh chủy thủ ra, đe dọa, “Làm hay không?”

Mẹ kiếp, sao lại uy hiếp ta vậy!

Lưu Mật Nhi mím môi, giờ hai tay lên, xoay một vòng, đứng lại, “Được chưa?”

Không biết từ lúc nào Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã bung hoa quả tới, ngồi ở một chỗ, chậm rãi nói, “Mắt Phụng Cảnh Duệ bị mù à?”

Lưu Mật Nhi giận dữ, không đẹp thì sao!

“Sao hẳn lại có thể để mắt tới ngươi nhỉ?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh không hiểu, “Muốn khuôn mặt thì mặt tròn như trứng, muốn dáng người cũng chẳng được dáng người!”

Bộ dạng xinh đẹp thì sao? Ngực lớn thì giỏi lắm à? Mẹ nó!

“Không phải ngươi rất giỏi sao? Sao không nói tiếp đi?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười nhạt, nhún mày hỏi.

“Ta tốt bụng không muốn chửi, chẳng lẽ ngươi muốn nghe ta chửi, ta cũng không ngại đâu! Khụ khụ khụ, ta bắt đầu đây!” Lưu Mật Nhi hắng giọng.

“Miễn đi!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh xua tay, “Ngươi nghĩ ta ngốc chác, cho ngươi mắng à!”

“Thật tiếc...” Lưu Mật Nhi nói với giọng điệu vô cùng thương tiếc.

Cả Hoàng Phủ Nguyệt Minh và Lưu Mật Nhi đều không biết rằng, ngay ở trên mái nhà có hai người đang ngồi. Cả người Phụng Cảnh Duệ mặc quần áo đen cùng Khuất Thiên Hàn mặc quần áo màu nhạt ngồi trên mái nhà, lặng lẽ nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh và Lưu Mật Nhi.

Khuôn mặt lạnh lẽo của Khuất Thiên Hàn nghiêm lại hỏi, “Sao ngươi biết nàng ở đây?” Rồi Tô Châu, để Lưu Mật Nhi ở phủ của Hoàng Phủ Nguyệt Minh, cách này không tệ!

“Ngoài nữ nhân này, Khuất Liễu Phong chẳng còn ai có thể giúp hẳn ta cả!” Đây cũng là nguyên nhân hẳn không vội vàng đi tìm Lưu Mật Nhi.

Khuất Thiên Hàn cười lạnh, “Ngươi không cứu nàng?”

“Mật Nhi, đang chơi rất vui về! Không tức giận đâu!” Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nở nụ cười.

Khuất Thiên Hàn chậm rãi lắc đầu, “Tính ngươi sao mãi không đổi hả?”

“Không phải ngươi cũng thế à? Không phải vẫn muốn giết ta à? Sao lại có thể ngồi chỗ này cùng ta?” Mày Phụng Cảnh Duệ hơi nhướng lên.

“Hừ, không phải ngươi lời ta tới sao?” Khuất Thiên Hàn hồ hững mở miệng.

“Từ lúc nào ngươi bắt đầu ngoan ngoãn thế?” Phụng Cảnh Duệ cười cười.

Khuất Thiên Hàn cười lạnh. Không nói, lắc đầu.

Không lâu sau, lại có thêm người tới, Bắc Đường Sanh mở miệng, nở nụ cười nhẹ, “Duệ, ta làm tốt lắm, ngươi nhanh chạy đến xem đi!”

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, “Giao cho Lãnh Ngạo Vũ, hắn sẽ cản người để chia ra làm. Ngày mai bắt đầu làm, bí mật dưới đất hoàng lăng, sẽ không còn là bí mật nữa rồi.” Hắn chờ...

“Sao ta lại cảm thấy, ngươi cố tình đùa giỡn người ta nhỉ!” Bắc Đường Sanh sờ mũi.

“Ta đang đùa đấy, thì sao? Ai không phục? Ra đây mà chém ta!” Ánh mắt Phụng Cảnh Duệ rơi vào đình viện. Không biết Lưu Mật Nhi đang nói gì, khiến cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận bỏ đi.

Lưu Mật Nhi vỗ tay, xoay người vào phòng.

Phụng Cảnh Duệ đứng lên, “Các ngươi về đi. Ta về sau!” Nhảy xuống mái hiên một cách thoải mái, hắn bước đi những bước dài tiêu sái, giống như là đi trong hậu viện nhà mình vậy.

Đóng cửa lại, Lưu Mật Nhi hừ lạnh, “Không có việc gì lại đến gây sự!”

“Ha ha, Mật Nhi chơi vui vẻ thật đấy, vui cả quên trời đất rồi sao?”

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Lưu Mật Nhi lập tức xoay người, thấy Phụng Cảnh Duệ dựa ở trên song cửa sổ, dù bận tới mắt vẫn ung dung nhìn nàng.

Vành mắt nóng lên, trong lòng giống như bị người đè lại, chua xót khó chịu vô cùng.

Phụng Cảnh Duệ mỉm cười, dang rộng cánh tay ra, nhìn nàng, “Nếu muốn khóc, ta không ngại cho nàng mượn đầu. Nhưng mà phải thu phí đó...” Hắn mập mờ nháy mắt mấy cái.

Nước mắt lập tức rơi xuống, Lưu Mật Nhi một bước lao tới ôm chặt người Phụng Cảnh Duệ.

Than nhẹ một tiếng, môi Phụng Cảnh Duệ chạm rai nhếch, trước mặt Khuất Thiên Hàn, Bắc Đường Sanh, biểu hiện của hắn có như thế nào, cũng không thể không chế được, lúc ôm nàng vào trong ngực, trái tim của hắn mới có thể được coi là bình yên.

Nàng đứng là Lưu Mật Nhi không tim không phổi. Nhưng những lúc ở bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, nàng mới không tim không phổi, tùy ý làm bậy.

Nước mắt của nàng tràn đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt hồng hồng bởi vì nước mắt không ngừng chảy, túm lấy quần áo Phụng Cảnh Duệ lau nước mắt.

“Ngươi có bị sao không?”

Bàn tay chậm rãi xoa tóc nàng, Phụng Cảnh Duệ cười nhẹ, “Câu này của Mật Nhi khiến ta rất đau lòng. Ta khó khăn lắm mới tìm được nàng đấy!”

“Lừa gạt, không biết ta ở nơi nào hả, sao ngươi trẻ như vậy mới tới đây?” Lưu Mật Nhi khê cười, lau nước mắt.

Phụng Cảnh Duệ im lặng, than nhẹ một tiếng. Nàng quá hiểu hắn!

Buông Mật Nhi ra, từ cửa sổ nhảy xuống, Phụng Cảnh Duệ nắm tay nàng đi về phía giường.

Mặt Lưu Mật Nhi bỗng đen sì, dùng sức hất tay hắn ra, “Cái tên nhà ngươi...”

Phụng Cảnh Duệ nghe thấy tiếng nàng nói, quay đầu lại, đáng thương tội nghiệp mở miệng, “Lâu lắm không được làm rồi!”

(Vivi: chết cười với anh... Lâu lắm không làm được... abc... abc @@!!!!!! >.

“Cút! Ngươi là tên nam nhân xấu xa, cái tên tình trùng xông lên nào!” Lưu Mật Nhi tức giận như núi lửa phun trào, giơ chân lên đạp đạp, Phụng Cảnh Duệ cười, tránh né chân của nàng.

“Mật Nhi, ta là nam nhân mà!”

“Cho nên...”

“Ta chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng thôi...”

Trong lòng thấy vô cùng sáng khoái, mặt Luru Mật Nhi không chút thay đổi, giả bộ hỏi, “Vậy người tới cứu ta hả?”

“Không phải! Ta là tới xem nàng chơi có vui hay không thôi!” Phụng Cảnh Duệ lắc đầu.

Nghe vậy, đôi mắt hạnh của Luru Mật Nhi trừng to, “Người đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Hoa nhà không thơm bằng hoa dại

Sắc trời đã sáng rõ, ánh mặt trời vàng nhạt chậm rãi chiếu vào trong phòng, bên trong phòng lịch sự tào nã, trên chiếc giường nhỏ màn che chậm rãi rủ xuống, dường như có ý, chủ nhân không tính đến chuyện tỉnh dậy.

Một lúc sau, bên trong rèm che truyền ra giọng Luru Mật Nhi êm ái hỏi thăm

"Người không phải đi sao?"

Âm thanh Phụng Cảnh Duệ truyền đến, "Nên trở về rồi!"

"Cút nhanh lên đi!" Luru Mật Nhi xoay mặt đưa lưng về phía hắn.

Mở mắt chống lại một tấm lưng trắng nõn như tuyết, yết hầu Phụng Cảnh Duệ không tự chủ được giật giật lên xuống, giọng nói chưa hoàn toàn thanh tỉnh pha lẫn một mảnh ham muốn. Nhỏ giọng mê người, "Mật Nhi!"

Thấp giọng gọi nàng, từ trên lưng Luru Mật Nhi từng nụ hôn rơi xuống. Lại khiến nàng run rẩy.

"Đù . . . Rồi !" Nàng khề kháng cự, xoay người đẩy Phụng Cảnh Duệ ra, "Bị người ta thấy sẽ không tốt!" Nàng cũng không hứng thú cùng hắn ở trên giường chơi suốt một ngày.

Không được như mình mong muốn, ánh mắt Phụng Cảnh Duệ âm đạm, "Mật Nhi, ta đói . . ."

Đôi mắt đẹp quét nhìn từ trên xuống dưới hắn một cái, Luru Mật Nhi ghét bỏ mếu máo, "Đói bụng thì trở về ăn đi, tài nghệ của Vô Ngân, người sẽ không chê đâu!"

"Ta muốn ăn điểm tâm ngọt!" Phụng Cảnh Duệ chảy nước miếng, miệng cười tiến lên trước, dang ra hai cánh tay đem người ôm thật chặt vào trong ngực.

May mắn, Luru Mật Nhi nghĩ, cũng may mình ngồi dậy đúng lúc bị ôm thật chặt, nếu không hiện tại gặp phải tên háo sắc Phụng Cảnh Duệ này, thì còn không biết bị ăn sạch sẽ như thế nào nữa đó!

Kháng cự đẩy thân thể hắn, Luru Mật Nhi lắc đầu một cái rồi nghiêm nghị nói, "Ta không muốn cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh bắt được chứng cứ ta vụng trộm với nam nhân."

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy cả khuôn mặt đều nhú lại, "Nàng nói, chúng ta đây là đang yêu đương vụng trộm?!"

Luru Mật Nhi hào phóng gạt đầu một cái, "Đĩ nhiên, người không cần nói người không thích. Không phải có câu nói rất đúng sao? Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, hoa nhà làm sao có được mùi hương hoa dại a!" Nàng gạt gù há hê nói.

Phụng Cảnh Duệ gạt đầu, "Mật Nhi nói có đạo lý, vậy ta chính là nam nhân vụng trộm của nàng?"

Nhìn lướt qua da mặt tuần mỹ của hắn, Luru Mật Nhi nhớ tới lời Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã nói, không nhìn được gạt đầu một cái, chậm rãi đưa tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, "Người không cảm thấy là, cái gương mặt của người, rất thích hợp làm thiếp mặt trắng sao?"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy gương mặt tuần tú nhú lại, "Là bị bao nuôi à?"

"Đúng vậy! Tìm một nữ nhân giàu có, bao nuôi người, không lo ăn uống! Đây cũng là một loại đầu tư thật tốt!" Luru Mật Nhi gạt đầu.

Lời nói này làm Phụng Cảnh Duệ hăng hái xông tới, hắn hưng phấn mở miệng, "Này Mật Nhi bao nuôi ta đi?" Dứt lời, hắn duỗi ra một ngón tay .

"Ta biết đánh nhau, biết làm ám giòng, biết kiếm tiền, quan trọng nhất là ta biết đáp lại!" Phụng Cảnh Duệ hăng hái nói xong "Thế nào? Có muốn hay không?"

Lưu Mật Nhi cố làm ra vẻ chần chờ trầm ngâm chốc lát, sau đó mới lên tiếng, "Người cũng có thể đáp lại cái gì?"

"Tiền!" Hai mắt Phụng Cảnh Duệ tỏa sáng, "Mật Nhi, ta có thể đáp lại rất nhiều tiền nha!"

Ừm, cái phụ gia này cũng không tệ lắm. Chỉ là . . .

Lưu Mật Nhi buồn rầu nhìn hân, "Ta có thể chỉ muốn người đáp lại, không muốn người có được hay không? !"

"Không được!" Phụng Cảnh Duệ cự tuyệt bằng ngôn từ đầy chính nghĩa, sau đó, lấy lòng mở miệng, "Mật Nhi, xem phần tiền lớn của nàng, người nuôi ta cũng rất tiện mà!" Hân tiến lên trước, cọ cọ vào ngực Lưu Mật Nhi.

Ừm, cảm giác thật tốt!

Nín cười nhìn động tác của Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi chậm rãi đẩy hân ra, "Tốt lắm, người nên đi đi! Đợi nữa sẽ bị phát hiện!"

Tiếng nói vừa dứt, giống như chứng thực cho lời nói của nàng, ngoài cửa lập tức vang lên âm thanh Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

"Này, cái người nữ nhân này, mặt trời cũng lên cao rồi, sao lại còn chưa có rời giường?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh dùng sức vỗ cánh cửa, coi như thật sự có người ngủ say thì cũng sẽ bị nàng đánh thức.

Không có tiếng đáp lại, Hoàng Phủ Nguyệt Minh đập một cái, cửa phòng lập tức theo đó mở ra, nàng chậm rãi vào cửa, vừa lúc thấy Lưu Mật Nhi lười biếng ngồi ở trên giường liếc nhìn nàng ở cửa vào.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lập tức nhú mày, không vui nói, "Người là heo à, đã trễ thế này còn chưa dậy?"

Lưu Mật Nhi khoa trương ngáp một cái, miễn cưỡng mở miệng, "Không phải các người muốn nuôi ta như heo sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nghe vậy, cao ngạo gật đầu, "Người cũng biết người không phải là người?"

"Hoàng Phủ tiểu thư tôn quý nhất thế mà lại ở đây nói chuyện với ta, có phải cũng có nghĩa là, chúng ta cũng là đồng loại?" Lưu Mật Nhi lười biếng dang cánh tay ra một cái, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Một đôi tay lông lá nàng đang che giấu dưới chăn đang vờ xoa bóp trên bộ ngực nàng, Lưu Mật Nhi không tiếng động véo lại đôi tay lông lá đang ở trên ngực đó, nhú mày nhìn về phía Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

"Người đang làm cái gì đó?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh đột nhiên lần đến gần giường của nàng, vẻ mặt hồ nghi nhìn vết đỏ trên mặt Lưu Mật Nhi, "Người không thoải mái à?"

Lưu Mật Nhi khẽ cắn răng, lui ra đứng đập người khác kia xuống, tiếp đó thản nhiên nói, "Hoàng Phủ tiểu thư đừng như vậy, ta sợ ta sẽ thật sự tin tưởng người là người quan tâm ta nhất!" Về mặt nàng hoảng sợ nhìn nàng ta.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi khỏi giường, "Làm sao người còn chưa chịu rời giường?"

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, "Người ở đây nhưng ta đang lỏa thân, như vậy hình như không tốt lắm đâu?!"

"Đều là nữ nhân thì sợ cái gì?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh nhạt nhướn mày. Cho là, Lưu Mật Nhi chắc tự ti.

Lưu Mật Nhi chậm rãi lắc đầu, "Lời này cũng không đúng rồi! Tại sao có thể đánh đồng một dạng đây. Ít nhất là nhỏ không giống nhau nha!"

Nếu so về vô sỉ, Lưu Mật Nhi tự nhận không sánh bằng Phụng Cảnh Duệ, nhưng mà đối với người khác mà nói, đó chỉ là một đĩa đồ ăn thôi (chuyện nhỏ). Vẫn bị Phụng Cảnh Duệ chèn ép, trình độ này. . . Nàng còn không để trong mắt.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Nguyệt Minh trong nháy mắt đỏ mặt, không muốn bị người đến lung tung, Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhanh chóng rời phòng, "Ta cho người nửa canh giờ, người rời giường nhanh lên một chút đi!"

"Hoàng Phủ tiểu thư đi thông thả, cẩn thận kéo ngã!" Lưu Mật Nhi cất giọng nói.

Tiếng cửa đóng cách một tiếng, một giây kế tiếp, chăn được người vén lên. Gương mặt tuấn tú của Phụng Cảnh Duệ nằm ở trước ngực Lưu Mật Nhi cười yếu ớt đăm đăm nhìn nàng.

Dùng sức đẩy Phụng Cảnh Duệ ra, Lưu Mật Nhi đỏ mặt xuống giường tìm y phục mặc! Trong Hoàng Phủ Gia trong trù chuyện cùng Hoàng Phủ tiểu thư vui đùa ra, còn lại là dùng mãi không hết tiền bạc. Cho nên, nàng vẫn tìm được một bộ y phục tốt.

Chỉ vừa mặc quần áo trong, Phụng Cảnh Duệ miễn cưỡng ngồi dậy, "Mật Nhi, đừng mặc quần áo gấp!"

Lưu Mật Nhi trừng mắt liếc hắt hắt một cái, hắt cho mình là kẻ ngu? Không mặc quần áo để bị hắt sầm sỡ sao?!

"Trước hết nàng cho ăn no ta đã!" Phương Cảnh Duệ đứng dậy kháng nghị, lôi kéo quần áo ngoài của Lưu Mật Nhi, bắt mẫn nói.

"Tránh ra! Ngươi không nghe thấy nàng cho ta nửa canh giờ sao?" Lưu Mật Nhi nỗ lực không để chất lượng quần áo làm ảnh hưởng mà tiếp tục đấu tranh.

Phương Cảnh Duệ kiên quyết lắc đầu một cái, "Ta rất nhanh!"

Theo bản năng Lưu Mật Nhi trả lời, "Nam nhân quá nhanh, không được!"

Phốc. Phương Cảnh Duệ buồn cười, "Mật Nhi, nàng không nên dùng cái này để đá kích ta!"

Lưu Mật Nhi đỏ mặt lắc đầu, "Là ngươi tự nói, ngươi rất nhanh!" Lại không liên quan đến chuyện của nàng.

Phương Cảnh Duệ lập tức gạt đầu, "Chúng ta nên nắm chắc thời gian!" Hắt tiến lên hôn lên cổ Lưu Mật Nhi.

"Không được ah. . ." Lưu Mật Nhi kháng cự, "Ngươi đã muốn cả đêm rồi, ngươi làm cái chuyện gì a, không mệt sao?" Nàng nỉ non nói.

Môi mọng đang hôn hơi ngừng lại, Phương Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, chậm rãi ôm thân thể của nàng xoay người hướng đệm giường đi tới, "Nhiều ngày không muốn rồi!"

"Thúi lắm, vậy ngươi tối hôm qua là quý sao?" Lưu Mật Nhi mắng to.

"Ta nói là. . ." Phương Cảnh Duệ ngừng lại, "Từ lúc thức đến bây giờ, thật lâu rồi. . . Cũng đã cứng rắn!"

Lưu Mật Nhi nhất thời im lặng. Lúc này nội tâm nàng kêu gọi đứng lên, một là nên thuận theo từng nụ hôn nóng bỏng của Phương Cảnh Duệ rơi trên thân, còn là nhắc chân đạp một cước cho đã ghiền? Cuối cùng, nàng lựa chọn, chìm đắm trong những nụ hôn của Phương Cảnh Duệ.

Ai, nàng tại sao biến thành như vậy chứ? Lưu Mật Nhi im lặng hỏi trời xanh.

Một hồi lâu

"Không được. . ."

"Không nên ở chỗ này a! Sẽ có dấu vết Á. . ."

"Phương Cảnh Duệ, ngươi điếc sao, không nghe được lời của ta nói à! Không cần cần cở a. . ."

"Mẹ nó, Phương Cảnh Duệ ngươi muốn chết à!"

Sau nửa canh giờ, Lưu Mật Nhi xoa bóp thịt ê ẩm của mình rồi chậm rãi ra khỏi phòng, ngày đầu thu vẫn ấm áp. Tìm một nơi dưới ánh mặt trời, đôi tay Lưu Mật Nhi gối sau gáy, nằm trên bãi cỏ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bị Phương Cảnh Duệ lấn qua lấn lại như vậy mệt quá a!

. . . . .

Thấy Phương Cảnh Duệ tinh thần sáng khoái bước vào cửa, Bắc Đường Sanh mập mờ cười cười, "Ồ ồ ồ ồ!"

Quét mắt nhìn hắt hắt một cái. Phương Cảnh Duệ nhếch môi cười, không để ý tới hắt hắt làm ầm ĩ, đảo mắt nhìn Lãnh Ngạc vũ, "Làm xong chưa?"

Lãnh Ngạc Vũ khẽ gạt đầu.

Phương Cảnh Duệ nâng lên một nụ cười ưu nhã, "Nói cách khác, chúng ta bây giờ nên chờ xem thành quả rồi hả?!"

"Đúng vậy, nhưng mà chúng ta cách Bắc Đường gia không xa, ngươi có muốn thực hiện một cái kết không!" Bắc Đường Sanh tiến lên trước, vẽ mặt cầu tài, bộ dáng xoa xoa các ngón tay.

Cười nhạt, Phương Cảnh Duệ quay đầu nhìn Vô Ngân, vẫn ôm sổ sách Vô Ngân lên tiếng, "Bắc Đường thiếu gia trong cuộc trao đổi này tiền vốn không lớn, nhưng mà, là quan hệ bằng hữu của chủ tử, đây là số tiền đã kết toán, mời Bắc Đường thiếu gia kiểm lại!" Nàng chậm rãi đưa lên một xấp ngân phiếu.

Thật lâu sau Bắc Đường Sanh mới thò tay mà tiếp nhận, nhìn cũng không nhìn nhét vào trong ngực, tiếp đó bắt mẫn nói, "Cái gì gọi là xem ta là bằng hữu của chủ tử ngươi, cho bạn tốt mặt mũi à? Đây nên là của ta có được hay không?"

Vô Ngân chậm rãi nhếch môi, cười nhạt không nói.

Phượng Cảnh Duệ cười khê, tính cách Vô Ngân bị Mật Nhi ảnh hưởng càng ngày càng thú vị.

"Sau đó phải làm sao" Diệp Ly Tâm thay cho Diệp Lâu Dương nói.

Ba nam nhân còn lại nhìn nhau cười một tiếng, miệng đồng thanh mở, "Đợi. . . ." Tiếp đó cười lên ha ha.

Trong một đêm, phàm là bang phái có chút danh tiếng trên giang hồ trong tay nhất thời đều có nhiều một cái chìa khóa dưới đất Hoàng Lăng, mỗi người đều xem như trân bảo. Nhưng vì không để cho người khác phát hiện, từng môn phái đều giả bộ cái gì cũng không biết. Sau lưng là vội vàng ngồi tìm hiểu một chuyện khác quan trọng nhất.

Đó chính là lối vào dưới đất Hoàng Lăng ở nơi nào?

Tất cả môn phái hình như toàn bộ quên mất lúc trước bọn họ luôn tranh giành bắt được Diệp Lâu Dương. Vì không để chuyện dưới đất Hoàng Lăng bị những người khác biết, mỗi người bọn họ cũng sẽ không lộ ra, thận trọng tìm kiếm.

Cho đến có một ngày, có một tiểu thương nào đó thấy được vô số cái chìa khóa như vậy thì mới giật mình, thì ra bọn họ bị người lừa dối.

Lập tức, mọi người bắt đầu tìm kiếm Phượng Cảnh Duệ, lại phát hiện, những người bọn họ đã không thấy nữa.

Có người nói, Phượng Cảnh Duệ, Bắc Đường Sanh, Lãnh Ngao Vũ, người ba Gia tộc liên thủ nhất định là đi tìm vật dưới đất Hoàng Lăng rồi.

Cũng có người nói, Diệp Lâu Dương có thể là giả, mà người thừa kế dưới đất Hoàng Lăng căn bản đang đùa chơi bọn hắn.

Thậm chí có người nói muốn đến Thiên hạ đệ nhất lâu tìm tin tức đám người Phượng Cảnh Duệ. Nhưng mà, tiền của người thì thu, mà người cho đến bây giờ chưa tìm được. . .

Lời đồn đãi vô cùng oanh phú truyền khắp giang hồ.

Bên này.

Một bạt tai của Ngụy công công hướng mặt Khuất Liễu Phong quăng tới.

Khuất Liễu Phong nhất thời lui về phía sau một bước, khóe miệng chậm rãi chảy máu, cũng không dám nói!

"Khuất Liễu Phong, ngươi nói cho chúng ta biết, chuyện gì đang xảy ra? Tại sao trên giang hồ khắp nơi đều có người nói về chuyện bí mật dưới đất Hoàng Lăng?" Âm thanh bén nhọn chứa âm trầm. Vị Ngụy công công này âm lãnh nói.

Khuất Liễu Phong liếm bên khóe miệng, "Công công, chuyện này. . . Ta cũng không rõ lắm!"

"Không rõ lắm? Trước ngươi nói, chỉ cần ngươi mất tích, mọi người ai cũng sẽ đem ánh mắt đặt hết trên người Phượng Cảnh Duệ, khi đó, tương đương với cả giang hồ mọi người đều đang giúp chúng ta xem chừng đám người kia. Nhưng mà, hiện tại thế nào. Ngươi cho ta xem một chút cho rõ ràng, hiện tại trong tay mọi người đều có một chìa khóa bí mật như vậy, mà ngươi nói người cũng không tìm thấy!" Ngụy công công bỗng nhiên xoay người, trên vế mặt tái nhợt lóe ý niệm khắc nghiệt.

Khuất Liễu Phong giật giật khóe miệng, "Là do ta sơ sót!" Hắn cũng không nghĩ đến tình thế chuyện biến hóa như thế.

"Vậy thì mời ngươi làm rõ ràng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Sai lầm hai mươi năm trước, ta không muốn phải nhìn một lần nữa! Ngươi biết đó, lần này, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi rồi!" Ngón tay ngụy công công khẽ nhúc nhích, chiếc nhẫn vẫn bị hắn vuốt vuốt ở trong tay trong nháy mắt hóa thành bột.

Toàn thân Khuất Liễu Phong run lên, hắn biết rõ, nếu như lại một lần nữa thất bại, như vậy lần sau, hóa thành bột thì không phải là nhẫn, mà là hắn. . . .

"Ta sẽ tìm được hắn!"

Phượng Cảnh Duệ, người hình như quên mất, Thiên hạ đệ nhất lâu lâu chủ rốt cuộc là ai rồi! Khuất Liễu Phong nắm chặt tay.

"Tốt nhất là như thế!" Ngụy công công hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Nhìn không chuyển mắt Ngụy công công rời đi, Khuất Liễu Phong hừ lạnh một tiếng, một ngày nào đó, hắn không sẽ để mặc bị lấn áp như vậy, Khuất Liễu Phong hắn có thể đứng trên đỉnh thiên hạ.

"Người đâu, đem Lưu Mật Nhi mang tới đây cho ta!"

Thành thật mà nói, nàng vẫn không biết bị người nhìn chăm chú, ánh mắt thật không tốt! Lưu Mật Nhi ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, mà ở dưới chân nàng một nhóm người giống như vào vườn thú bình thường nhìn mình.

Ai. . . Mấy ngày trước vẫn còn hưởng thụ đôi đôi tốt đẹp, nay biến thành như vậy! Cũng may thời tiết không phải rất nóng, còn có thể chấp nhận được.

Khuất Liễn Phong đứng trước mặt Lưu Mật Nhi, trong tay bưng một chén nước, nhẹ nhàng mở miệng, "Chỉ cần ngươi có thể nói cho ta, Phượng Cảnh Duệ ở nơi nào, ta liền tha ngươi!" Hắn dứt Lưu Mật Nhi uống nước.

Không khát cũng bảo uống, Lưu Mật Nhi tự nhủ, là có vấn đề.

Không trả lời Khuất Liễn Phong, Lưu Mật Nhi hỏi một nghi vấn trong lòng mình, "Ta muốn đi nhà cầu thì thế nào?"

Khuất Liễn Phong nhướng mày, "Ngươi vẫn không trả lời ta!"

"Người có ba gấp, ngươi phải giải quyết vấn đề tự nhiên cấp bách của ta!" Lưu Mật Nhi nói đạo lý rõ ràng. "Ta nghĩ, cái người Vô Lâm Minh Chủ này không tính để cả người của ta bị ngẹn nước tiểu mà chết chứ?" Một câu nói này nàng nói với giọng đặc biệt lớn. Dù sao nước cũng uống rồi..., cũng không sợ cổ họng sẽ hỏng.

Người phía dưới cũng bắt đầu tranh cãi rối rít. Khuất Liễn Phong chỉ đành phải gạt đầu, "Ta sẽ nghĩ biện pháp cho ngươi!"

Không còn kém nhiều lắm! Lưu Mật Nhi hỏi hốt lên tiếng, "A, đúng rồi, ngươi mới vừa rồi hỏi ta cái gì?" Nàng là người rất công bằng, người ta trả lời nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ trả lời vấn đề của người ta.

Bị nàng đột nhiên hỏi như vậy, Khuất Liễn Phong trầm mặc chốc lát, lúc này mới nhớ, "Ta nói, chỉ cần ngươi nói cho ta biết Phượng Cảnh Duệ ở nơi nào, ta liền tha ngươi!"

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi hoang mang nở nụ cười, chậm rãi nói, "Ngươi không cảm thấy vấn đề này có vấn đề sao?"

Khuất Liễn Phong không hiểu nhìn nàng, "Thế nào?"

Lưu Mật Nhi tốt bụng giải thích, "Suốt thời gian này ta ở đây trong phạm vi quản lý của ngươi, ngươi cảm thấy, ta có thể biết Phượng Cảnh Duệ đi đến nơi nào sao?" Đừng nói nàng không biết, mà nếu có biết, vậy thì thế nào đây? Nàng chưa bao giờ là cái gì người chánh nghĩa, cũng sẽ không vì nói đạo nghĩa mà chịu nhục, có lẽ, nàng thật nói cho bọn hắn biết cũng không chừng đấy chứ.

Khuất Liễn Phong trầm ngâm, "Vậy ngươi ở chỗ này ngây ngô đi!"

Lưu Mật Nhi cười ha ha, "Ta không sao cả! Mà, chỉ vì lòng riêng của ngươi, chuyện ngươi lợi dụng người giang hồ mà bị người ta biết, ngươi nói, người ở đây có cứu ta hay không?"

"Ngươi. . ." Khuất Liễn Phong cau mày, "Ngươi đang nhắc nhở ta nên chặn miệng của ngươi lại sao?"

Lưu Mật Nhi chắc chắn mở miệng, "Ngươi sẽ không!"

"Làm sao ngươi biết?"

"Bởi vì, ngươi bây giờ làm tất cả đều là cho người ta nhìn, sẽ không để cho bất luận kẻ nào thấy nhược điểm. Ngươi xem, ngay cả uống nước là việc nhỏ như vậy ngươi đều tự mình làm, làm sao ngươi có thể yên tâm với bất luận kẻ nào đây?" Lưu Mật Nhi chậm rãi nói.

Khuất Liễn Phong không phủ nhận, chậm rãi xoay người.

Lần nữa đối mặt ánh mắt trời âm áp, Lưu Mật Nhi chậm rãi nở nụ cười. Quét nhìn phía dưới mình một đám có thể nói là nhân vật chính phái. Thử hỏi, cá nhân nào sau lưng không có lòng riêng? Chậm rãi nhắm mắt lại con mắt, nàng lựa chọn làm như không thấy thôi.

Một khối Ngọc Thạch nhiễu loạn cả giang hồ yên tĩnh, không có người nào sẽ không vì tài phú dưới đất Hoàng Lăng hấp dẫn. Cùng một thời gian, Vô Lâm Minh Chủ xuất hiện, cộng thêm tin tức Lưu Mật Nhi truyền vào tai Phượng Cảnh Duệ.

Từ cấp dưới báo lên tin tức lấy được là Lưu Mật Nhi bị Khuất Liễn Phong thị chúng, sắc mặt Phượng Cảnh Duệ thay đổi. Vốn là nam nhân đang mang theo vừa lòng ưu nhã, trong nháy mắt thay đổi âm trầm. Điều này làm cho đoàn người không khỏi lo lắng.

"Vô Trần!" Phượng Cảnh Duệ chậm rãi kêu một tiếng, giao cho Vô Trần một vật.

Thấy đồ, Vô Trần biến mất trong nháy mắt.

Vuốt vuốt Ngọc Thạch trong tay mang theo bụi đất, Phượng Cảnh Duệ lạnh lùng nâng khóe môi, "Bắc Đường, ngươi xác định vật này là thật?"

Bắc Đường Sanh thận trọng gạt đầu một cái, "Ta có thể xác định, cái này là thật!" Hẳn thế nào cũng không nghĩ đến, chủ nhân dưới đất Hoàng Lăng, lại là phụ thân của Phượng Cảnh Duệ. Mặc dù trước đó có hoài nghi, hắn còn có chút khiếp sợ. Phượng Cảnh Duệ này, rốt cuộc là ai.

Chống lại ánh mắt của Bắc Đường Sanh, Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười nhạt, "Không cần đem ánh mắt kỳ dị vậy xem ta, ta cũng không biết! Hơn nữa, ta nghĩ, người kia căn bản không quan tâm những thứ này!"

Bắc Đường Sanh gạt đầu một cái, khiếp sợ là khiếp sợ, nhưng việc này không ảnh hưởng bọn họ chung đụng. Ngược lại, hắn nhìn thoáng Lân Ngao

Vũ, "Người nhà các người nếu như hiểu rõ thật sự có chỗ dưới đất Hoàng Lăng, có thể bắt đầu lo lắng hay không?"

Lãnh Ngạo Vũ ôm kiếm hừ lạnh một tiếng. Việc này không quan hệ tới hắn.

Đôi mắt Bắc Đường Sanh cười ha hả, tựa anh em tốt vỗ vai Lãnh Ngạo Vũ, "Không sai, không sai, việc này không quan hệ tới chúng ta"

Ngày thứ tư, còn không có lấy được bất kì tin tức gì của Phụng Cảnh Duệ, cho tới nay bình tĩnh nhất là Lưu Mật Nhi trong lòng cũng bắt đầu bất mãn. Xứ nam nhân, đi nơi nào tiêu dao, không biết tới giải cứu nàng.

Đến ngày thứ năm, sau giữa trưa, người của Thiên hạ đệ nhất lâu người của truyền đến tin tức, Phụng Cảnh Duệ vào khoảng ngày mai sẽ đến Tô Châu.

Nói cách khác, hắn đến rồi!

Nghe tin tức như thế, Lưu Mật Nhi có chút mừng rỡ đồng thời cũng bắt đầu lo lắng. Ý đồ của bọn họ rất rõ ràng, là muốn Phụng Cảnh Duệ giao ra dưới đất Hoàng Lăng gì đó, sẽ không nguy hiểm sao? Nghĩ là ra.

Trên thực tế, ở ngày thứ tư Phụng Cảnh Duệ cũng đã đã tới, chứng kiến Lưu Mật Nhi bị người cột vào bên dưới mặt trời chói chang, lửa giận xông lên nên chính hắn bị Bắc Đường Sanh cùng Lãnh Ngạo Vũ đánh bất tỉnh mang đi! Sau khi hắn tỉnh táo lại, bắt đầu an bài.

Ngày thứ sáu

Lần này Lưu Mật Nhi cũng không bị người đưa tới trước quảng trường, mà là bị người nhốt ở khách sạn cách quảng trường không xa, lầu hai khách sạn vừa lúc có thể thấy hết quảng trường. Lúc này, nơi đó một mảnh yên tĩnh, thật như bình yên trước khi giông bão sắp tới.

Lưu Mật Nhi lòng của không tự chủ được nói lên.

Phụng Cảnh Duệ sẽ không đến chứ?

Giữa trưa, Phụng Cảnh Duệ cùng Vô Trần, Diệp Ly Tâm, Diệp Lâm Dương chậm rãi đi vào quảng trường, chung quanh ngồi như cũ là người giang hồ. Hắn lạnh nhạt cười cười, cũng không thấy bóng dáng của Mật Nhi, "Biểu muội ta đâu?"

Khuất Liễu Phong chậm rãi đứng lên, "Chúng ta an bài rất tốt. Đồ người mang đến đâu?"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi giơ tay, ngón giữa tùy ý vuốt vuốt, Ngọc Thạch xuất hiện trước mặt mọi người, "Không biết giao cho ai đang ngồi ở đó?"

Khuất Liễu Phong tiến trước một bước, "Đương nhiên là ta! Ta là Minh Chủ!" Hắn lạnh giọng nói. Chợt phát hiện ngôn ngữ của mình có chút không đúng, vội vàng đổi lời nói, "Chúng ta sẽ quyết định bằng phương thức công bằng!"

"Vậy ta cũng tham dự một chút đi!" Phụng Cảnh Duệ chậm rãi thu hồi Ngọc Thạch đứng lại ở chính giữa, "Đánh ngã ta, thì có thể lấy được!"

Khuất Liễu Phong nắm chặt quả đấm, "Người không muốn biểu muội người sao?"

Phụng Cảnh Duệ cười lạnh, "Ta cũng không thấy người, có lẽ bị nhóm các người giết rồi cũng nên, ta làm sao tin tưởng người?!"

Khuất Liễu Phong khẽ mỉm cười. "Nhìn hướng Tây Bắc, không phải biểu muội người vậy là ai?"

Phụng Cảnh Duệ chuyển mắt nhìn, lại thấy bóng dáng Lưu Mật Nhi bị người trói tay sau lưng, mặt mày hắn lạnh lẽo, âm nhu nở nụ cười, "Đúng vậy a, xa như vậy, không thấy rõ!"

"Người rút cuộc muốn như thế nào?" Khuất Liễu Phong cắn răng!

"Người thì sao? Người nghĩ như thế nào?" Phụng Cảnh Duệ nhướn mày, "Cố gắng kinh doanh hơn hai mươi năm, không cần uống công rồi!" Hắn nhàn nhạt châm chọc.

"Người..." Khuất Liễu Phong vừa muốn nói gì đó, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nhẫn nhịn đi xuống, "Vậy người liền khiêu chiến đi!"

"Ta chính là muốn như vậy!" Phụng Cảnh Duệ cười nhạt, "Nhưng mà, ta còn muốn nhìn thấy biểu muội của ta!"

Tay áo Khuất Liễu Phong khẽ phát lên.

Một giây kế tiếp, trong tai Phụng Cảnh Duệ truyền đến tiếng Lưu Mật Nhi, cả giận kêu: "Phụng Cảnh Duệ, cẩn thận phía sau!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Dưới hoàng lăng, ám vệ canh giữ rất chặt chẽ

Vô lâm thế gia, trong biệt viện của đại trạch của nhà họ Khuất, không ai có thể quan sát căn phòng này lịch sự tao nhã tới mức nào. Vô số người đứng trước cửa phòng, im lặng nhìn một người áo trắng, hần quay lưng về phía mọi người, đứng im không nhúc nhích.

Tay hần nắm tay Lưu Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ lặng lẽ nhìn khuôn mặt nữ nhân không có chút máu nào đang nằm trên giường.

Nằm trên giường, khuôn mặt Lưu Mật Nhi vô cùng hốc hác, mà người đứng bên cạnh nàng- Phụng Cảnh Duệ, sắc mặt hần cũng chẳng tốt hơn nàng chút nào, có thể nói là trắng bệch. Quần áo trắng vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, vết máu trên mặt hần cũng bay mất, nhưng cũng chẳng ai nhìn thấy sự không vui trên khuôn mặt hần.

Tầm mắt của Phụng Cảnh Duệ nhẹ nhàng đặt trên khuôn mặt Lưu Mật Nhi, cơ thể gầy yếu càng trở lên mảnh mai.

Đứng sau lưng hần là Bắc Đường Sanh cùng hộ vệ của hần, Lãnh Ngao Vũ và nhóm người Diệp Ly Tâm, đứng ở ngoài cửa, thậm chí còn có một đám người áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh đang đứng trước cửa sổ, đứng im không nói.

Diệp Ly Tâm không nhịn được mở miệng, "Phụng Cảnh Duệ..."

Vừa dứt lời, ánh mắt thờ ơ của Phụng Cảnh Duệ lướt qua nàng ta, trong mắt hần tràn ngập sát khí. Diệp Ly Tâm nuốt nuốt nước miếng. Không dám mở miệng nữa.

Bắc Đường Sanh vẫn vô cùng thoải mái, đi ra ngoài, là bạn bè nhiều năm, hần cũng hiểu được phần nào tính cách của Phụng Cảnh Duệ. Nhưng hôm nay hần thấy Phụng Cảnh Duệ khác hoàn toàn trước kia.

Không còn tươi cười, không còn thoải mái, quên thuộc, mỗi một cử chỉ hành động của hần đều chất đầy sát ý, mặc kệ là ai, mặc kệ người nào, một khi làm hại tới người của hần, lúc này đã chết hết rồi. Hiện giờ, Phụng Cảnh Duệ vô cùng nguy hiểm. Không có sơ hở. Ngay lúc ấy ai cũng không thể bảo đảm, không ai có khả năng ngăn cản Phụng Cảnh Duệ.

Nhưng hần dừng tay, hần đã dừng lại. Nguyên nhân dừng tay, bởi vì ba từ của Diệp Cửu Dương..

Quay lại thời gian của một canh giờ trước, từng cảnh lướt qua đầu hần:

Lúc Phụng Cảnh Duệ nhìn Khuất Liễu Phong, lúc đó nhìn thấy Lưu Mật Nhi hét to, "Phụng Cảnh Duệ, cẩn thận, phía sau kia!"

Phụng Cảnh Duệ nhanh trí nghiêng người, nhưng vẫn không thể tránh được ba ám khí lao về trán hần, ba ám khí sắc bén ghim vào trán hần. Hần hơi lui về phía sau, người ngăn ra, lúc nhỏ ám khí, hần lập tức điểm những huyệt lớn của cơ thể. Đã lập kế hoạch tập kích hần, ám khí không thể không có độ.

Chậm rãi giờ tay máu tràn ra từ khoé môi, Phụng Cảnh Duệ không thèm để ý, cười lạnh, "Thì ra là thế!"

Khuất Liễu Phong cười lạnh lùng, "Giao thứ đó ra đây, ta sẽ cho ngươi một con đường sống!"

"Đây là tác phong của Minh Chủ Vô Lâm sao, việc này cũng được các ngươi gọi là làm việc nghĩa quang minh chính đại hả!" Phụng Cảnh Duệ âm trầm nở nụ cười, chậm rãi nắm chặt ngọc thạch trong tay, sử dụng nội lực, lập tức, ngọc thạch biến thành hạt mịn rơi xuống từ tay hần. Lúc mở tay ra, đâu còn thấy ngọc thạch?

Khuất Liễu Phong nhìn thấy thế, trong nháy mắt, khuôn mặt lạnh tới tận xương, "Ngươi dám phá hủy nó!"

Phụng Cảnh Duệ cười lạnh, "Ta hủy nó thì sao, vì sao ta lại không thể phá hủy nó?"

"Đó là thứ ta khổ tâm tìm kiếm hơn hai mươi năm ngươi có biết không!" Khuất Liễu Phong hét lớn. Lập tức gây sự chú ý của rất nhiều nhân sĩ vô lâm.

Phụng Cảnh Duệ mỉm cười, nhưng nụ cười cũng không tới tận đáy mắt, "Hai mươi năm? Cuối cùng ngươi cũng nhận sao? Hoặc nói, lúc đầu vật này là của ngươi..."

Phát hiện ánh mắt của những người khác, Khuất Liễu Phong giận dữ, "Nói nhảm ít thôi, ngươi phá hủy thứ đó, ta lập tức giết chết ngươi!" Vừa chuyện, vừa tung chiêu nhanh như gió, tung chiêu ngoan độc áp sát Phụng Cảnh Duệ.

Né tránh công kích của hần, từ đầu tới Phụng Cảnh Duệ vẫn không đánh trả.

Lưu Mật Nhi đứng cách đó không xa nhìn hần, suy nghĩ lời của Cơ Hoàn Hoàn nói với Phụng Cảnh Duệ, lúc nhìn người nhà họ Khuất, hần không muốn hại tới tính mạng bọn họ.

Lập tức, nàng xoay người chạy xuống lầu. Hiển nhiên, kẻ trông chừng nàng không thể cho nàng chạy. Trong lúc trốn tránh hai người đó, Lưu Mật Nhi

cúi đầu cắn mạnh lên cánh tay một người. Ngay lập tức, cảm giác đau đớn truyền tới, người canh chừng nàng chẳng thèm quan tâm nặng hay nhẹ, bàn tay to vung lên, cả lqđ người Lưu Mật Nhi giống như con diều, bị hất ra ngoài cửa sổ. Hoàng hốt nhìn ngôi nhà 2 tầng cao ngất ngưỡng, Lưu Mật Nhi hoảng hốt không kịp kêu lên, phịch một tiếng, người rơi xuống mặt đất, sau đó, trong đầu cảm thấy tối sầm lại, hình như nàng nghe thấy tiếng gãy của xương sườn, còn chưa kịp cảm nhận sự đau đớn thì nàng cũng mất luôn ý thức.

Mà lúc này, nhóm người Diệp Ly Tâm vừa chạy lên lầu để cứu người lập tức há hốc mồm nhìn Lưu Mật Nhi nằm trong vũng máu, nàng ta hét lên, ngất đi.

Cách đó không xa, Khuất Liễu Phong đang đánh nhau với Phượng Cảnh Duệ, cả hai đều nhìn thấy Lưu Mật Nhi rơi xuống từ cửa sổ. Chẳng thèm quan tâm có thể chịu được những cú đánh của Khuất Liễu Phong hay không, hắn vừa nhìn chăm chăm vừa đi tới, không để ý tới vết thương của bản thân, đi tới chỗ của Lưu Mật Nhi.

Những người có ý định ngăn cản hắn, một đao lại một đao, một kiếm lại một kiếm chém trên người hắn, dường như hắn không cảm thấy đau cho tới lúc đến chỗ Lưu Mật Nhi.

Trước đó, hắn nhắc nhở chính mình phải chú ý tới bảo bối, lúc này nàng yếu ớt nằm ở trên mặt đất giá lạnh, máu chảy ra từ trong miệng nàng, nhìn vô cùng chói mắt. Bóng áo trắng cứng ngắc nhìn người nằm trên mặt đất, máu tươi giống như kích động máu điên cuồng trong lòng hắn. Phượng Cảnh Duệ không ý thức được hai mắt của hắn đã đỏ rực, cả người toả ra sát khí uy hiếp người khác.

Lòng ngực như xuất hiện cảm giác lạ, cuối cùng, hắn không nhịn được hét một hơi thật dài, dồn hết nội lực hét lên khiến cho những người có võ công đang đứng ở xung quanh phun ra máu tươi. Nhóm người Bắc Đường Sanh vội vàng vận công chống lại, nhưng cũng không khiến cho lòng ngực bọn họ dễ chịu hơn.

Một lúc sau, Phượng Cảnh Duệ xoay người lại. Giọng nói âm trầm lạnh như băng cất lên, lạnh nhạt nói hai từ, "Vô Trần!"

Vô Trần hiểu rõ gật đầu, lấy ra trong lòng một vật, đặt vào trong miệng, âm thanh sắc bén truyền đi. Chưa tới một phút, từ xung quang, 18 nam tử mặc quần áo đen xuất hiện.

Khuôn mặt người mặc áo đen không thay đổi chút nào, nếu như sát khí trên khuôn mặt trang nghiêm của bọn họ rất rõ ràng, thì khi nhìn thấy người Phượng Cảnh Duệ đầy máu, bọn họ cũng không thể hiện ra chút cảm xúc nào, giống như những thứ kia, bọn họ chẳng nhìn thấy gì. Chỉ quý một gói xuống đất, "Chủ thượng!"

Phượng Cảnh Duệ đứng khoanh tay, trên khuôn mặt loé sáng sự âm trầm, lạnh lùng khiến cho người khác kinh hồn bạt vía, khoe miệng hơi nhấc lên, nụ cười tươi trước sau như một, môi mỏng hé mở, khoe miệng thốt ra một từ, trong veo mà lạnh lùng, "Giết!"

"Vâng, chủ thượng!" 18 nam tử cùng đáp. Chậm rãi đứng dậy, 18 nam nhân cầm trong tay binh khí không giống nhau, nhưng đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Cuộc giết chóc hiện ra rõ ràng như vậy, lại lập tức bắt đầu tại nơi nhỏ bé này...

Hiển nhiên là nhóm người Bắc Đường Sanh không dám mở miệng, tiếng kêu khóc vang lên khắp mọi nơi, quanh quẩn bên tai, Phượng Cảnh Duệ dường như không nghe thấy âm thanh nào cả, sự điên cuồng, lạnh lẽo loé sáng trên khuôn mặt. Sau đó, hắn tiến lên...

Mọi người thấy Phượng Cảnh Duệ chậm rãi rút cây nhuyễn kiếm ra từ bên hông, cổ tay run lên, nhuyễn kiếm lập tức toát lên khí thế giống chủ nhân của nó như đúc. Không thèm quan tâm tới người nằm dưới chân hắn chưa chết, cần sự giúp đỡ, hắn đi từng bước một, gia nhập vào trung tâm của cuộc chiến.

Nhìn trận chiến đang diễn ra trước mắt, những người tinh anh trong giới võ lâm chính đạo đã bị dọa tới mức không dám lên tiếng. Nhìn Phượng Cảnh Duệ đang đi chậm rãi, bọn họ giống như nhìn thấy Phượng Dương của hai mươi mấy năm trước. Cũng cả người mặc đồ trắng toàn, cả người đầm máu, cầm thanh kiếm trong tay, kiếm vung lên hạ xuống, không ai sống sót.

Ông trời... Hình ảnh của hai mươi mấy năm lại xảy ra hay sao?

Lúc này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chủ nhân của hoàng lăng dưới đất là ai? Mà 18 nam tử áo đen, là 18 ám vệ bảo vệ hoàng lăng dưới đất, nghe đồn, 18 lqđ người này, là 18 đứa bé sống sót từ trăm ngàn đứa trẻ. Bọn họ vô cùng máu lạnh, bọn họ tàn khốc. Bọn họ không có máu và nước mắt. Bởi vì, bọn họ là những đứa trẻ sống sót trong 1000 đứa bé, mỗi ngày lớn lên, mỗi ngày chính mắt họ nhìn những người bạn của mình bị giết chết bởi chính bàn tay họ. Giết, dần dần, mọi người dần chết hết, đến cuối cùng chỉ còn 18 người sống sót.

Nếu nói, những người kia võ công rất cao, nhưng khi đánh nhau với mười tám ám vệ này thì chỉ còn đường chết thôi. Là người, ai cũng muốn sống, nhưng những người này, bọn họ đều không biết, không né tránh, không đau đớn. Trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất, giết chết những người đang đứng trước mắt họ.

Nói bọn họ là con người, không bằng nói bọn họ là... Những con rối!

"Phượng công tử, người..."

Phượng Cảnh Duệ vung kiếm chỉ vào những người đang ngồi, "Cút!". Suy cho cùng, hắn vẫn không máu lạnh như tính cách của Phượng Dương.

Từ vừa nói ra khỏi miệng, ngay lập tức, hơn một nửa số người đang ở đây tản ra,

còn lại hơn nửa số người không đi bởi vì không thể rời đi. Đa số người chết dưới tay 18 nam tử áo đen.

Cho đến khi dọn dẹp sạch sẽ đám người đứng xem, 18 người nam nhân im lặng đứng sang một bên. Mười tám người, 18 vị trí thích hợp, bao vây cả hội trường. Bao vây, bảo vệ vô cùng cẩn thận. Những người tránh được là do may mắn rời đi. Còn những người lựa chọn ở lại, chỉ có thể nhìn thấy trước mắt một vùng đỏ rực. Giết.

Người đầu tiên hoàn hồn là Bắc Đường Sanh, nhìn lướt qua Phụng Cảnh Duệ lạnh lẽo, trong lòng hắn tự hiểu, lúc này, mặc kệ là Lãnh Ngao Vũ, hay là chính mình, ai cũng không thể tiếp cận được Phụng Cảnh Duệ. Người duy nhất có thể ngăn cản người của hắn lại..

Tay muốn chạm vào Lưu Mật Nhi, lại bị Diệp Cửu Dương cản lại, "Không được nhúc nhích!"

Sau khi Diệp Cửu Dương hoàn hồn, việc đầu tiên hắn làm đó là nhìn Lưu Mật Nhi. Bàn tay dò tìm hơi thở của nàng, lông mày Diệp Cửu Dương hơi nhíu lại, lại sờ mạch đập của nàng, lúc này, hắn lấy một chiếc hộp tinh xảo từ trong người. Mở hộp, lqd bên trong có thứ gì đang vỗ cánh khiến sắc mặt Bắc Đường Sanh cứng đờ, thấy Diệp Cửu Dương chuẩn bị đem thứ đó đặt lên người Lưu Mật Nhi, Bắc Đường Sanh sợ hãi kêu lên, "Người muốn làm gì?"

Diệp Ly Tâm giải thích cho hắn, "Đây là cổ, loại này cổ có khứu giác rất mẫn cảm với máu, nhưng một khi để nó tiếp xúc với máu, quá nhiều máu, nó sẽ bị đông cứng, việc cổ bị đông cứng cũng có nghĩa nó sẽ ngăn chặn việc máu chảy ra khỏi mạch, đây là loại dược liệu chống mất máu cực tốt!" Ca ca là cổ vương, chắc cũng không giải thích chuyện này.

Lqd

Bắc Đường Sanh đảo mắt nhìn Diệp Cửu Dương, quả thật khi nhìn thấy khoé miệng Lưu Mật Nhi đầy máu, lúc này, hắn mới tin lời Diệp Ly Tâm nói, hắn lại nhìn Diệp Cửu Dương, "Nàng..."

Diệp Cửu Dương lạnh nhạt nhướn mày, "Không chết!"

Bắc Đường Sanh không biết cảm xúc của chính hắn như thế nào nữa, nhưng khi nghe thấy hai từ đó, hắn không nhịn được thở ra, đứng lên, hét to với Phụng Cảnh Duệ, "Còn cứu được Mật Nhi!"

Phụng Cảnh Duệ đang chậm rãi đi về phía Khuất Liễu Phong, nghe thấy câu đó, hắn dừng lại, sau khi biết là giọng nói của Bắc Đường Sanh, hắn tiếp tục đi về phía trước. Bắc Đường Sanh không hiểu. Trong đầu Bắc Đường Sanh có luồng suy nghĩ chạy qua.

Thấy vậy, Diệp Ly Tâm không nhịn được kêu to, "Hắn không nghe thấy sao?" Ông trời, nàng đã có thể nghĩ thấy mùi máu thấm đẫm vùng trời rồi.

Bắc Đường Sanh lắc đầu như nhớ tới điều gì, lập tức kéo Diệp Cửu Dương, "Người nói với hắn, người nói với hắn đi!"

Mày Diệp Cửu Dương hơi nhíu lại, không nói.

"Phụng Cảnh Duệ không tin ta, ta không biết chữa bệnh, lời ta nói chắc hắn không tin!" Bắc Đường Sanh kêu to.

Diệp Ly Tâm nhìn huynh trưởng, cầu xin "Ca..."

Diệp Cửu Dương lạnh nhạt nhắc nhở nói, "Nàng không chết!" Giọng nói không quá to, lúc Diệp Cửu Dương nói, giọng hắn hơi lạc đi, truyền vào tai Phụng Cảnh Duệ.

Bước chân dừng lại một lúc, sau đó lại đi tiếp, Phụng Cảnh Duệ đứng trước mặt bọn họ, nhưng 18 người áo đen vẫn không dừng tay.

"Duệ... .." Bắc Đường Sanh cẩn thận nhìn người bạn tốt của hắn. Hắn biết rõ, nếu

người bạn tốt của hắn không hạ lệnh, những người này chắc chắn sẽ không dừng tay. Một chút, hắn cũng không sợ người chết, nhưng nói như vậy, Phụng

Cảnh Duệ sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ võ lâm, nói như vậy, là không thể đùa được rồi.

Khom người ôm Lưu Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nhướn mày, vốn dĩ chỉ nhìn thoáng qua, nhưng không biết Khuất Liễu Phong đã đi khỏi nơi hắn ta đứng từ lúc nào, Phụng Cảnh Duệ ra hiệu cho Vô Trần.

Tiếng còn bèn nhộn lại vang lên, 18 người áo đen đứng lại bất động, xoay người đi tới bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, đứng lqd xung quanh họ, bảo vệ một cách nghiêm ngặt. Cho đến khi Phụng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi đường hoàng đi vào bên trong đại trạch nhà họ Khuất.

Tiếp theo là hình ảnh đang diễn ra trước mắt. Phụng Cảnh Duệ đứng bất động, mà nơi này người chữa bệnh tốt nhất lại chính là hắn. Áo trắng hắn mặc trên người dường như đã bị máu nhuộm đỏ hoàn toàn, nhưng một chút hành động cũng chưa thấy hắn làm.

Bất đắc dĩ, Bắc Đường Sanh chậm rãi đi đến bên cạnh Lãnh Ngao Vũ, nhẹ giọng hỏi, "Chắc chắn được nhiều hay ít?"

Lãnh Ngao Vũ hừ lạnh, đi lên một bước, vừa muốn giơ tay, lập tức nghe thấy âm thanh từ phía sau truyền tới, xoay người nhìn lại, 18 người áo đen cầm vũ khí trong tay, đứng sau lưng bọn họ.

Bắc Đường Sanh không nói gì. Chẳng nhẽ những người này không biết rằng bọn hán muốn tốt cho Phụng Cảnh Duệ hay sao?

Lãnh Ngao Vũ lạnh nhạt nhìn lướt qua, vung tay lên ra chưởng không ngập

ngừng. Tiếng kêu đau đớn vang lên, lqđ Phụng Cảnh Duệ hét lên gục xuống. 18 người áo đen muốn tiến lên, lại thấy Lãnh Ngao Vũ khiêng Phụng Cảnh Duệ lên, đặt hán nà, bên cạnh Lưu Mật Nhi, vạt áo trắng phía trước nhuộm đầy máu, thậm chí máu vẫn còn chảy trên đó, mùi máu gay mũi khiến cho mọi người đứng ở đây đều nhủu mày.

Cho đến khi Lãnh Ngao Vũ đi ra, Diệp Cửu Dương mới chậm rãi đi tới, đặt tay lên cổ tay Lưu Mật Nhi. Bắt mạch nhiều lần, hán mới lạnh nhạt đứng dậy.

"Xương sườn bị chặt đứt, gãy bị va chạm, cơ hội tỉnh lại không lớn, cho dù có tỉnh lại, cũng sẽ trở thành một người ngốc nghếch, cả người bất động!" Diệp Cửu Dương nói rõ ràng, nói đầy đủ không hoa mỹ.

Diệp Ly Tâm thờ hốc vì kinh ngạc, "Sao lại có thể như vậy?"

Diệp Cửu Dương không nói.

Bắc Đường Sanh nhìn Diệp Cửu Dương đang im lặng, "Người không thể cứu?"

"Ta là cổ vương, chỉ biết chơi cổ!"

Cuối cùng, ánh mắt của Bắc Đường Sanh chậm rãi nhìn vào Phụng Cảnh Duệ, nếu hán vẫn còn tỉnh táo, có thể còn có cách khác. Đúng là...

Nhưng ngay lập tức, một người bỗng xuất hiện trong đầu hán, nhưng cũng ngay lúc đó, hình ảnh đó bị dập tắt.

"Có một người!" Giọng nói từ ngoài cửa truyền tới, nhóm người Bắc Đường Sanh và Diệp Ly Tâm cùng quay đầu lại, thấy Khuất Thiên Hàn bị 18 người áo đen chặn trước cửa không cho vào.

"Ai?" Diệp Ly Tâm vội vàng hỏi, "Ai có thể cứu tỷ tỷ Mật Nhi?"

Khuất Thiên Hàn không nói, ánh mắt nhìn Vô Trần trên. Vô Trần gật đầu, "Không sai, đúng là lão Cốc chủ có khả năng đó!" Nhưng... Cha con bọn họ đánh giết nhau từ nhỏ cho tới lớn, lão Cốc chủ sao có thể...

"Phụng Dương?" Bắc Đường Sanh bật ra tiếng

"Vâng! Tài chữa bệnh của lão Cốc rất cao! Chẳng qua, lão Cốc chủ không chịu nghe người khác nói chuyện, người duy nhất khiến lão Cốc chủ nghe theo, chúng ta lqđ không tìm thấy được!" Vô Trần cười khổ. Người trên giang hồ có thể không biết, nhưng sống từ nhỏ, lớn lên ở Minh cốc, hán biết rõ, tình yêu của Phụng Dương đối với Cơ Hoàn Hoàn. Không cho bất cứ ai xen vào tình cảm của hai người bọn họ, cho dù người đó là con của bọn họ đi chăng nữa cũng không được.

Khuất Thiên Hàn mở miệng, "Ta có thể nhìn thấy! Nhưng ta có điều kiện!"

"Cái gì?"

"Phụng Cảnh Duệ không được làm hại Khuất Liễu Phong!" Người kia không phải cha hán, nhưng cũng là người nuôi dưỡng hán, mặc kệ có bao nhiêu tình cảm, hán muốn dùng một mạng, trả lại ân tình cho người nuôi hán.

Nghe vậy, Vô Trần lạnh nhạt nói, "Chuyện này, chúng ta không làm chủ được!"

Bắc Đường Sanh gật đầu, "Đúng vậy, chuyện này, phải chờ Phụng Cảnh Duệ tỉnh lại mới có thể cho người câu trả lời!"

Khuất Thiên Hàn lạnh lùng nhìn bọn họ, xoay người rời đi.

Trong nháy mắt, tâm trạng của nhóm người Bắc Đường Sanh rơi từ thiên đường xuống đáy cốc, người duy nhất có thể nhìn thấy, như thế...

Một lần nữa nhìn hai người đang nằm trên giường, Bắc Đường Sanh lại bắt đầu lo lắng, tình trạng vết thương của Phụng Cảnh Duệ có thể chữa được, không cần lo lắng, điều duy nhất khiến hán lo lắng là khi Phụng Cảnh Duệ tỉnh lại! Ài, làm sao có thể biến thành như vậy chứ.

Trên thực tế, chỉ một giờ sau, Phụng Cảnh Duệ đã tỉnh, quay đầu nhìn thấy Lưu Mật Nhi yên lặng nằm bên cạnh, ánh mắt hán lóe sáng lạnh lùng, ánh mắt chăm chú theo lúc tỉnh táo không hề chú ý tới lqđ những người khác,

Bắc Đường Sanh háng giọng, "Duệ, ta biết ngươi rất khổ sở, nhưng lúc này, chỉ có ngươi có thể cứu nàng!"

Phụng Cảnh Duệ thờ ơ nhìn, "Nàng không chết!"

"Đúng là không chết, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này, nàng ấy sẽ không thể cử động. Duệ, ngươi hẳn tâm nhìn nàng bị như vậy sao? Lúc này chỉ có ngươi có thể cứu nàng!"

Nghĩ đến khả năng đó, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi ngồi dậy, miệng vết thương được mọi người thừa dịp băng bó lúc hắn ngủ say lập tức vỡ ra, chảy máu, nhưng không ai ngăn cản hắn.

"Cứu thế nào?" Giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, không chút phạm phùng theo cảm xúc.

"Phụng Dương là cha ngươi! Chỉ có hắn..." Bắc Đường Sanh nhắc nhở.

Ngay sau đó, Phụng Cảnh Duệ lập tức đứng lên, đi ra cửa.

Thấy thế, Bắc Đường Sanh vội vàng gọi, "Duệ, ngươi muốn đi đâu?"

"Tìm Phụng Dương!" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt trả lời, ngay lúc hắn biến mất, 18 người áo đen cũng biến mất theo hắn.

Bắc Đường Sanh cũng không ngăn cản, hắn tin rằng, lúc này, không ai dám đi trêu chọc Phụng Cảnh Duệ, và cũng không có ai đi quấy rầy bọn hắn.

Trong mười ngày tiếp theo, nhóm người Bắc Đường Sanh liên tục nhận được được liệu tốt nhất Phụng Cảnh Duệ đưa tới. Sau đó còn có bảo bối do chính tay hắn chọn từ các môn phái đưa tới. Có thể, không lâu nữa, Phụng Cảnh Duệ nhất định sẽ trở thành kẻ địch của võ lâm.

Thời gian mười ngày, không dễ dàng chạy tới Minh cốc, Phụng Cảnh Duệ lại bị chặn lại. Phụng Dương lạnh nhạt nhìn Phụng Cảnh Duệ, âm trầm mở miệng, "Ta nói rồi, cứ đi, không cho phép quay về!"

"Cùng ta đi cứu người!" Lạnh lùng giống hệt nhau, Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nhìn Phụng Dương.

Phụng Dương hừ lạnh, "Ta chỉ quan tâm tới chuyện sống chết của ngươi thôi!" Nếu không phải Hoàn Hoàn yêu cầu, đưa con trai này, đã bị hắn làm thịt từ lâu rồi.

"Cùng ta đi cứu người!" Phụng Cảnh Duệ lặp lại.

Câu trả lời của Phụng Dương là xoay người đi.

Tiếng cười vang lên, Phụng Dương bị 18 người vây lại.

Thấy vậy, Phụng Dương nở nụ cười lạnh lùng, "Ngươi định dùng bọn hắn?" Mười tám người này do chính tay hắn huấn luyện, năng lực của bọn họ Phụng Dương vô cùng hiểu rõ.

"Cùng ta đi cứu người!" Đây là câu duy nhất Phụng Cảnh Duệ nói.

Rất cục cựa cũng có thể rời khỏi cảnh đẹp nơi đây, sau hai mươi năm rồi đi, một lần nữa đi tới sống ở Minh cốc, chắc hẳn Cơ Hoàn Hoàn rất vui vẻ, nhưng lúc này, điều khiến nàng lo lắng nhất chính là đứa con đang sống ở bên ngoài mình.

"Phụ nhân, không tốt rồi!" Giọng nói vội vàng truyền đến, Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi ngừng đầu.

Người tới thờ phỉ phò ngu ngơ nhìn phụ nhân đẹp như thiên tiên, mỗi lần nhìn phụ nhân, bọn họ đều có biểu cảm như vậy.

"A Hoa, chuyện gì?" Nha đầu này vô cùng khiến người yêu thích, nhưng chỉ dám xuất hiện khi phụ quân không có ở đây,

"Phụ nhân, cốc chủ cùng lão Cốc chủ đang đánh nhau ở cửa cốc, cốc chủ bao vây lão

Cốc chủ..." A Hoa vội vàng nói ra chuyện nàng ta nhìn thấy.

Cơ Hoàn Hoàn rung mình, vội vàng xách váy chạy ra cửa.

Một người là trượng phu nàng yêu sâu sắc, một người là con trai của nàng, hai người đều tính mạng quan trọng nhất của nàng!

Võ nghệ của Phụng Dương có cao cường đến đâu cũng không thể địch lại sự công kích của mười chín người, không lâu sau, hắn đã rơi vào tình thế bại trận, nhưng với tính cách kiêu ngạo của hắn, chưa bao giờ chịu thua, bởi vậy hắn cũng không thêm mở miệng cầu xin.

Lúc Cơ Hoàn Hoàn thở hổn hển, chạy tới nơi, nhìn thấy kiếm của Phụng Cảnh Duệ đang nhắm vào Phụng Dương mà đâm.

"Duệ nhi..." Cơ Hoàn Hoàn hét to, Phụng Cảnh Duệ lập tức dừng lại.

Phụng Dương ho một tiếng, nhìn thấy Cơ Hoàn Hoàn tới, hắn ngừng người, "Ai cho nàng ra đây?"

Cơ Hoàn Hoàn đau lòng nhìn máu tràn ra khoé miệng của Phụng Dương, hai tay nàng run rẩy ôm lấy khuôn mặt của Phụng Dương, nước mắt rơi lq xuống, "Phụ quân..."

Đang vô cùng tức giận, nhưng khi nhìn vào mắt nàng, Phụng Dương chỉ có thể đầu hàng, hắn im lặng than một tiếng, chẳng thèm quan tâm tới vết

thương trên miệng mình, đem người ôm vào trong ngực "Ta không sao!"

Cơ Hoàn Hoàn thở dốc vì kinh ngạc, cảm giác người nàng đang áp sát và cơ thể căng cứng của hắn. Hai mắt chứa đầy nước mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Lúc này, ánh mắt Phụng Cảnh Duệ trong veo mà lạnh lùng, hoàn toàn không biết hắn đang suy nghĩ gì. Đôi mắt màu hổ phách nhìn chăm chăm Phụng Dương. Trong ánh mắt chứa đầy sự cầu xin.

Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi đứng dậy nhìn đứa con xa mình đã lâu, nàng không nhìn được khóc không thành tiếng, "Duệ nhi, vì sao? Hắn là cha con mà!"

Phụng Cảnh Duệ lập tức quỳ xuống, "Cầu ngời, cứu nàng!"

Cơ Hoàn Hoàn bị hành động của hắn hạ nhất điều, vội vàng đỡ Phụng Cảnh

Duệ, "Cứu ai?"

"Mật Nhi! Nương, cầu ngời, cứu Mật Nhi. Chỉ có hắn mới cứu được nàng, nhưng hắn không đi theo con!" Phụng Cảnh Duệ nhìn Phụng Dương, hắn biết rõ, trên thế giới này, người duy nhất có thể khiến phụ thân thay đổi thái độ chính là mẫu thân của hắn.

Trải qua hai mươi mấy năm, hắn chưa từng biết, vì sao phụ thân của hắn, không muốn cho hắn gặp nương. Vì sao lúc nhìn thấy hắn ở cùng với nương, phụ thân lại tức giận như vậy.

Bây giờ, hắn đã hiểu!

Khi tầm mắt chỉ tập trung trên một người, chỉ hi vọng tất cả ánh mắt của người kia dừng trên người mình. Hắn là con trai của Phụng Dương, trong người mang dòng máu của Phụng Dương, hiển nhiên có sự cố chấp trong tình cảm giống hệt Phụng Dương!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Phụng Cảnh Duệ trốn không chịu gặp

Giống như xương cốt bị người tháo hết ra rồi lắp vào lần nữa và không còn chút cảm giác nào, Lưu Mật Nhi chậm rãi mở mắt, lẳng lặng dừng mắt nhìn trụ giường có khắc hoa. Trước ngực giống như bị thứ gì đó cố định, cứng rắn, mà toàn thân nàng lại không thể phát ra được chút hơi sức nào.

Gian phòng này, nàng xa lạ. Vừa muốn đứng dậy cử động thân thể, lại phát hiện cơ thể toàn thân giống như hoàn toàn không nghe sự chỉ huy của mình. Không rõ chuyện gì xảy ra, đã có người giải thích cho nàng.

"Ngươi bây giờ vẫn không thể cử động" Âm thanh Diệp Cửu Dương trong trẻo lạnh lùng truyền đến. Nhưng cũng chỉ là âm thanh, không nhìn đến người hắn được.

Lưu Mật Nhi phát hiện, hiện tại duy nhất chỉ có thể cử động cái đầu. Quay đầu nhìn Diệp Cửu Dương, trong lòng nàng không khỏi thoáng qua một hồi vạch đen, "Chẳng lẽ rốt cuộc ngươi không nhìn được nên đã đem ta giải phẫu để mà nghiên cứu?" Nơi này không phải là Miêu Cương chứ?!

Khỏe miệng Diệp Cửu Dương khẽ nhúc nhích, "Ta cũng muốn nghiên cứu, nhưng điều kiện trước tiên là ngươi phải ở trạng thái khỏe mạnh đã!"

Khỏe mạnh! Không ngờ như thế mà người này vẫn muốn nghiên cứu nàng a!

Trong đầu Lưu Mật Nhi chợt lóe, ấn tượng trước lúc mất đi ý thức thoáng qua trong đầu, theo bản năng nàng quát to một tiếng rồi thở dốc vì kinh ngạc. Đồng thời lại khiến động đến vết thương trên người, nàng đau nhe răng trợn mắt.

Không hiểu sao Diệp Cửu Dương lại ngồi trước bàn, chỉ thông thả uống nước. Giống như hoàn toàn không nghe được tiếng kêu của nàng.

Thật lâu mới chậm rãi hồi hồn, Lưu Mật Nhi run giọng hỏi, "Ta bị thế nào?"

"Xương sườn bị gãy, gáy bị đụng, may mắn không thay đổi thành kẻ ngu!" Đó cũng là cảm giác khi hắn thấy phương pháp khám chữa bệnh của Phụng Dương, kinh ngạc đứng một chỗ.

Lưu Mật Nhi im lặng, "Nơi này là nơi nào?"

"Minh cóc!" Diệp Cửu Dương đối với vấn đề của nàng hề hỏi thì đáp.

Minh cóc! Luru Mật Nhi tròn to hai mắt, "Tại sao ta lại ở chỗ này?"

Diệp Cửu Dương dùng ánh mắt nguoi thật ngu ngốc nhìn nàng.

Tự động bỏ qua ánh mắt của hắn, Luru Mật Nhi vội vàng mở miệng, "Phượng Cảnh Duệ . . ."

"Không có ở đây!" Diệp Cửu Dương trả lời, hình như uống đủ rồi, hắn chậm rãi đứng dậy, "Nguoi đã tỉnh, để ta đi gọi nguoi!" Dứt lời, nguoi cũng đã biến mất ở ngoài cửa.

Còn lại một mình Luru Mật Nhi với thân thể cứng còng nằm trên giường, trong lòng chỉ có một nghi ngờ, rốt cuộc Phượng Cảnh Duệ như thế nào?!

Không lâu sau, Diệp Ly Tâm cùng Vô Ngân chậm rãi đi vào cửa, chứng kiến được Luru Mật Nhi đã tỉnh táo, ngay cả Vô Ngân trong ngày thường không có biểu hiện gì cũng thần nhiên nở nụ cười.

"Mật Nhi tỷ tỷ, nguoi đã tỉnh?" Diệp Ly Tâm vui vẻ ngồi bên cạnh nàng. "Tỷ tỷ, nói cho nguoi biết nha, mấy ngày nay đều là ca ca chăm sóc tỷ, chừng nào thì tỷ đố ý cùng ca ca ta thành thân?" Lúc nào Diệp Ly Tâm cũng không quên thay ca ca mình tìm kiếm chị dâu.

Luru Mật Nhi động động khóe miệng, muốn cất lời hỏi về Phượng Cảnh Duệ, lại nghe những lời này nên hung hăng co rút khóe miệng, "Ly Tâm . . ." Vì sao nguoi vẫn chưa từ bỏ ý định a!

"Dạ, tỷ tỷ!" Khóe mắt Diệp Ly Tâm hồng hồng, khóe miệng cũng nở nụ cười rạng rỡ.

Luru Mật Nhi thấy thế, không nhịn được nhăn nhó mũi, "Ta không sao rồi, không cần lo lắng!"

Nước mắt lặng yên không tiếng động rơi xuống, Diệp Ly tâm thút thít, "Mật Nhi tỷ tỷ, hù chết Ly Tâm rồi, thật là khủng khiếp. Tỷ bị thương. . . rồi Phượng Cảnh Duệ phát điên. . . Chết nhiều nguoi như vậy. . . Ai cũng ngăn không được Phượng Cảnh Duệ . . . Phượng Dương . . . Ca ca. . . Bắc Đường Sanh. . . Ô ô ô, Ly Tâm thật lo lắng sợ tỷ tỷ gặp chuyện không may!" Lời nói nàng bắt đầu không mạch lạc.

Luru Mật Nhi khẽ mỉm cười, "Ly Tâm đừng lo lắng, không phải ta bây giờ đã không có chuyện gì sao? Nói không chừng mấy ngày nữa ta đã có thể xuống giường cùng nguoi chơi đùa rồi !" Đứa nhỏ này thật sự là bị dọa sợ!

"Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ khỏe nhanh lên một chút đi!" Diệp Ly Tâm gật đầu một cái.

Nhìn bộ dáng này của Ly Tâm, chắc hẳn nàng cũng không biết ngọn nguồn mọi chuyện, trí nhớ của nàng bây giờ chỉ có đến lúc từ lầu hai té xuống, tiếp đó cái gì cũng không nhớ. Đảo mắt nhìn Vô Ngân, Luru Mật Nhi chậm chậm mở miệng, "Phượng Cảnh Duệ. . ."

"Chủ tử không có ở đây!" Vô Ngân trả lời.

"Không có ở đây?" Trong lòng Luru Mật Nhi thoáng qua một hồi mất mát, "Hắn . . ."

"Đi ra ngoài!" Một âm thanh lạnh nhạt bao hàm quyền uy xuất hiện, Vô Ngân cùng Diệp Ly Tâm không tự chủ được rụt thân thể một cái, đứng dậy chậm rãi rời đi.

Tầm mắt Luru Mật Nhi chậm rãi rơi trên thân nguoi vừa vào cửa, đến lúc thấy rõ ràng nguoi tới chính là Phượng Dương, nàng không khỏi kinh ngạc há to mồm.

Phượng Dương lạnh lùng liếc một cái, đưa tay bắt đầu cởi y phục của nàng.

Luru Mật Nhi kinh hãi, "Nguoi làm cái gì đó?" Dưới ánh mắt của Phượng Dương, ngay cả phản kháng như vậy cũng lộ vẻ không có chút sức lực.

Phượng Dương lạnh lùng động thủ, hoàn toàn không chú ý sự lúng túng của Luru Mật Nhi, xác định xương sườn trước ngực nàng không có bất cứ vấn đề gì, hắn lạnh lùng xoay nguoi rồi đi.

Từ lúc vào cửa đến khi rời đi, ánh mắt Phượng Dương căn bản không hề rơi trên nguoi Luru Mật Nhi lấy một lần.

Thật lâu Luru Mật Nhi mới chậm rãi hoàn hồn, "Rốt cuộc chuyện này như thế nào?"

Ngay cả khi có Phượng Dương ra tay, thương thế của Luru Mật Nhi cũng phải nghỉ ngơi đến một tháng sau mới có thể ngồi dậy được. Chỉ là bắt đầu từ ngày nàng tỉnh lại, đều là Vô Ngân chăm sóc nàng, mặc kệ là Phượng Dương hay những nguoi còn lại trong Minh cóc, nàng đều chưa từng thấy qua. Nói chi đến Phượng Cảnh Duệ.

Suốt cả một tháng làm bạn cùng cái giường, Luru Mật Nhi không nhịn được mở miệng gọi, "Vô Ngân!"

Vô Ngân gật đầu, yên lặng không nói.

"Phượng Cảnh Duệ ở đâu?" Luru Mật Nhi không biết là mình đã hỏi thăm đến lần thứ mấy.

Vô Ngân chậm rãi cúi đầu, "Chủ tử không có ở đây!" Đáp án trước sau giống nhau như đúc.

"Vô Ngân, có phải ngươi có chuyện gì không nói cho ta biết?" Lưu Mật Nhi khẽ cau mày. Lần này không giống phong cách của Phụng Cảnh Duệ.

Vô Ngân lắc đầu, "Vô Ngân chỉ ăn ngay nói thật!"

"Vô Trần đâu?" Lưu Mật Nhi mở miệng hỏi.

"Vô Trần đang ở cùng chủ tử!"

"Bắc Đường Sinh đâu?"

"Vô Ngân và Bắc Đường thiếu gia không quen biết nên không rõ lắm!"

Mấy phen hỏi thăm, cuối cùng Lưu Mật Nhi cũng phải buông tha. Đồng thời trong lòng nàng lo lắng cũng gia tăng.

Bên này, Phụng Cảnh Duệ cùng Vô Trần bị vây trong bóng tối của sơn động, cửa động bị một tảng đá lớn che lấp, coi như công lực hai người cộng lại cũng không thể đẩy ra. Mà đó chính là cái giá cao để Phụng Dương đồng ý cứu Lưu Mật Nhi.

Phụng Dương cho là, Lưu Mật Nhi bị thương không người nào cứu được, là bởi vì tài học của Phụng Cảnh Duệ không tinh, nói cách khác về sau tình huống như thế có thể còn có thể xảy ra, vì không để cho Phụng Cảnh Duệ quấy rầy hấn nữa, hấn bắt đầu ra điều kiện, khiến Phụng Cảnh Duệ phải học y ở trong sơn động. Còn lại Vô Trần để chăm sóc hấn.

Cách mỗi ba ngày Phụng Dương sẽ tới kiểm tra một chút, nếu phạm sai lầm, thì sẽ trừng phạt Phụng Cảnh Duệ, chỉ cần xem vết thương hiện tại trên người Phụng Cảnh Duệ thì biết.

Chậm rãi để sách thuốc xuống, Phụng Cảnh Duệ vuốt vuốt chân mày, "Vô Trần!"

Đang đứng bên giường. Vô Trần đi tới, "Chủ tử!"

"Ngươi nói xem, Mật Nhi tỉnh chưa?" Phụng Cảnh Duệ thản nhiên mở miệng.

Vô Trần gật đầu, "Tỉnh!" Đây là doc hấn cả gan hỏi thăm Phụng Dương, Phụng Dương chẳng mấy khi nghe thấy lại gật đầu coi như trả lời hấn.

"Thật sao?" Về lạnh nhạt trên gương mặt Phụng Cảnh Duệ thoáng qua một nụ cười xán lạn, "Thật tốt!"

Vô Trần không nói gì.

Phụng Cảnh Duệ cúi đầu lần nữa cầm sách thuốc lên, "Vô Trần, ngươi nói, lúc nào chúng ta có thể ra ngoài?" Hấn nhìn khắp hang động y thuật, nhíu mày mà hỏi.

Vô Trần nhếch môi, "Chỉ cần chủ tử mở miệng!" Những thứ sách này, là chủ tử nhìn từ nhỏ đến lớn, chỉ là theo nhau lớn lên, chủ tử vốn không thích xem sách.

"Cũng đúng!" Phụng Cảnh Duệ khẽ cười một tiếng, "Không biết, Mật Nhi có nhớ ta hay không!" Cả ngực hấn đều đau đớn.

"Chủ tử sao không tự mình đi hỏi?" Vô Trần êm ái mở miệng.

"Không được đâu? Hấn nói rất đúng, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, bị giam ở đây cũng đáng đời!" Trong thời gian 1 tháng Phụng Cảnh Duệ bị giam ở chỗ này, không phải hấn không đủ năng lực, mà là toàn bộ tâm và tinh thần của hấn đều đặt trên thương thế của Lưu Mật Nhi. Mỗi lần mở miệng hỏi thăm, Phụng Dương lại chưa bao giờ cho hấn câu trả lời.

"Chủ tử. . ." Vô Trần muốn nói lại thôi.

"Vô Trần, đừng quấy rầy ta... ta muốn đem những thứ này khắc vào trong đầu!" Cứ như vậy, toàn bộ tinh thần Phụng Cảnh Duệ đều đặt trong các sách thuốc tại đó.

Nhìn chủ tử cùng mình từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trong lòng Vô Trần có một nghi vấn.

Tại sao không để cho lão Cốc chủ giúp ngươi chữa thương đây?

Đúng, không phải bọn họ không thể rời đi, mà do thương thế của Phụng Cảnh Duệ vẫn chưa hoàn toàn tốt! Vô Trần yên lặng lắc đầu, chủ tử cùng lão Cốc chủ, thật là hai người hoàn toàn tương tự!

Lại nửa tháng trôi qua, lúc này Lưu Mật Nhi đã có thể xuống giường, nhờ Vô Ngân đỡ đến đình viện ngồi xuống, vốn nên vui vẻ thì lại là lông mi nhíu chặt, mang theo nhân nhạ ưu sầu.

Hơn bốn mươi ngày, vẫn không thấy Phụng Cảnh Duệ, không ai nói cho nàng biết, hấn ở đâu? Hình như không có ai biết tin tức của hấn.

"Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ đang nhớ gì đó?" Diệp Ly Tâm tiến lên trước nhìn Luru Mật Nhi.

Chậm rãi nhếch môi mỉm cười, Luru Mật Nhi lắc đầu, "Không có gì!"

Diệp Ly tâm ngừng lại, hình như suy tư thật lâu sau đó mới lên tiếng, "Mật Nhi tỷ tỷ, ta biết rõ tỷ đang nhớ Phụng Cảnh Duệ. Nhưng mà, chúng ta thật sự không biết hắn ở đâu!" Khẽ dừng lại một chút, Diệp Ly Tâm mở miệng, "Sau khi hắn rời đi, Bắc Đường Sanh mang theo chúng ta tới Minh cốc, tiếp đó Bắc Đường Sanh cũng biến mất! Chúng ta cái gì cũng không biết!"

Hoá ra là như vậy. . . Luru Mật Nhi cười nhạt, "Cám ơn người, Ly Tâm!"

"Mật Nhi tỷ tỷ, đợi đến khi tỷ khỏe hẳn, ta muốn theo ca ca rời đi. Mật Nhi tỷ tỷ, ta sẽ nghĩ về tỷ!" Gặp phải một tỷ tỷ không ghét bỏ mình ngang ngược, trong lòng Diệp Ly Tâm cũng không bỏ được.

Luru Mật Nhi chậm rãi nhìn nàng, "Ly Tâm đừng như vậy, về sau còn có cơ hội gặp mặt!" Trừ lúc vừa mới bắt đầu, cô gái mà theo lời là vừa thấy đã yêu, Luru Mật Nhi đối với Diệp Ly Tâm vẫn rất thương yêu.

Diệp Ly tâm gật đầu một cái, "Đúng vậy, nhất định khi nào tỷ tỷ không muốn Phụng Cảnh Duệ nữa thì có thể tìm ca ca nha. Ca ca ta nghe lời của ta nhất!"

Điểm này Luru Mật Nhi hoàn toàn không phản bác, Diệp Cửu Dương đối với muội muội rất sủng ái, điều đó mọi người đều biết.

Dời ánh mắt, một chiếc lá khô vàng từ từ rơi trên mu bàn tay của nàng, Luru Mật Nhi chậm rãi nhặt lên đặt ở trong tay, chiếc lá cây khô, vẻ đẹp cảm nhận được so với lá xanh hoàn toàn khác.

Cuối thu rồi, Phụng Cảnh Duệ, sẽ ở nơi nào? Luru Mật Nhi nhìn lá khô trong tay mà xuất thần.

Nhìn Luru Mật Nhi xuất thần, Diệp Ly Tâm chậm rãi đứng dậy để lại Luru Mật Nhi một người đang không biết ở tại đây tự hỏi điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Nửa đêm có người bò lên giường

Nửa đêm, khi bị một cặp mắt nhìn gắt gao, chằm chằm, ai cũng phải tỉnh lại đúng không? !

Nửa đêm, Luru Mật Nhi trần trọc, không ngủ được.

Bỗng nhiên, có một đôi mắt tập trung, chăm chú nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng khiến cho nàng mở to mắt, lùi người về phía chân giường.

"Ai ở đây vậy?"

Trong phòng yên tĩnh mà lạnh lùng, một cơn gió mát lành thổi qua khiến màn giường hơi lay động, trái tim Luru Mật Nhi vừa trở về chỗ cũ, nàng run run mở miệng, "Rốt cục là ai vậy?"

Chờ mãi không thấy ai đáp lại, Luru Mật Nhi đánh bạo, thò tay chậm rãi vén màn giường lên.

Ngay lập tức, nàng bị một lực mạnh mẽ kéo ra ngoài, sau trận hoa mắt chóng mặt, Luru Mật Nhi bị người ta đè lên. Theo bản

năng, nàng muốn vùng vẫy, nhưng vì mùi hương quen thuộc của người kia mà nàng chậm rãi thả lỏng.

Môi mòng cực nóng, an ủi làn da nóng bỏng của nàng. Nụ hôn thương tiếc trải từ tóc nàng, sau tai, cổ, cuối cùng chạm vào môi đỏ mọng của nàng.

Không biết vì sao, Luru Mật Nhi cảm thấy mũi đau xót, nước mắt theo khóe mắt chậm rãi rơi xuống, biến mất trong làn tóc mai và lỗ tai của nàng. Khổ sở nghẹn ngào được người ngậm vào trong miệng, nơi quần quýt răng môi của hai người tập trung mọi cảm giác của nàng.

Dần dần, nụ hôn không thể thỏa mãn cảm giác của người nằm trên nàng, bàn tay to, dày vuốt ve, an ủi thân thể nàng vô cùng vội vàng.

Trong lúc hai người dây dưa, quần quýt hôn nhau, quần áo đã bị ném ra khỏi màn giường từ lúc nào chẳng ai hay, cơ thể nóng bỏng cọ sát, khiến cả hai người đều há miệng ngậm khế.

Hắn than nhẹ, chậm rãi nâng cao mông tròn của nàng, hướng về nơi đang hưng phấn đứng thẳng, trong từng cử động nhịp nhàng, bốn cánh môi vẫn triển miên quần quýt không hề có ý định tách ra. Đường như nụ hôn là chưa đủ, môi lưỡi của hắn và nàng dây dưa chưa chặt chẽ, thăm dò lẫn nhau...

Cuối cùng, hắn chậm rãi đi vào nơi khít khao trong cơ thể nàng, cảm giác trơn mịn như tơ khiến hắn cất tiếng ní non thỏa mãn, đôi tay lớn vội vàng ôm thân thể của nàng, một phen lại một phen, một lần lại một lần xâm nhập, khuấy động...

Ngoài cửa sổ, dường như cơn gió mát lạnh cảm nhận được nhiệt độ cực nóng ở bên trong, tựa hồ ẩm rồi... Thiên hạ bé bỏng càng được chiều chuộng !

Cuối cùng cũng cảm thấy không còn cơn gió nào nhẹ nhàng lướt qua, không còn bất cứ một âm thanh nào, nàng cùng hắn quần quýt, hắn tiến công mãnh liệt, lần sau lại sâu hơn lần trước, gắn kết hai người lại với nhau.

Cả người kêu lên, hắn ưỡn thẳng lưng, đưa chính mình đắm thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Lưu Mật Nhi ní non, giật giật, cảm nhận vui thích hắn đem lại cho nàng.

Hắn cũng không rời khỏi cơ thể nàng, hắn muốn được vui trong nơi khít khao của nàng, cảm nhận nhiệt độ của nàng.

Hôm sau

Lưu Mật Nhi chậm rãi mở mắt, nhìn đôi tay trống trơn không có gì, đôi mắt lập tức nhìn xung quang phòng như muốn tìm thứ gì. Một lúc sau, nàng nhìn chân và quần áo mặc sạch sẽ ở trên người.

Cả người không thoải mái chứng minh cho nàng biết chuyện đêm qua không phải là giấc mơ!

Mùi hương quen thuộc ấy, sự điên cuồng chiếm giữ ấy, nói cho nàng biết, chuyện đó không phải giấc mơ! Đúng rồi, vì sao vậy?

Mấy ngày sau, đêm nào Lưu Mật Nhi cũng cố gắng mở to mắt chờ hắn, nhưng...

Nhưng là, sự điên cuồng đêm ấy giống như một giấc mơ vậy. Lúc này, nàng bắt đầu nghi ngờ chuyện ấy là thật hay mơ đây.

Ba tháng trôi qua, cuối cùng Lưu Mật Nhi cũng hoàn toàn khỏe mạnh, chuyện đầu tiên nàng là tìm Phụng Dương, hỏi xem Phụng Cảnh Duệ đã đi đâu rồi.

Phụng Dương, nàng không tìm được, nhưng lại nhìn thấy A Hoa!

A Hoa đang đứng trước mặt, nhìn vẻ mặt kỳ lạ của nàng, Lưu Mật Nhi buồn cười mở miệng hỏi, "A Hoa, vẻ mặt ngươi sao vậy?"

Mắt A Hoa nháy mấy cái, sau khi nhìn kỹ Lưu Mật Nhi, nói vô cùng chắc chắn, "A Đại, ta thật không ngờ cốc chủ lại có thể thích ngươi. Vì muốn ở cùng với ngươi, cốc chủ lại có thể bắt ngươi mặc quần áo của nữ nhân!"

Nghe vậy, khoe miệng Lưu Mật Nhi co rút cô cùng mạnh, "... A Hoa, thật ra..."

A Hoa vội vàng xua tay, "A Đại, ngươi không cần nói nữa! Bây giờ biết ngươi cùng cốc chủ ở bên nhau. Ta sẽ không phân biệt đối xử với ngươi đâu, thật đấy!" Nàng ôm hai tay của Lưu Mật Nhi. Chưa được một lúc, nàng lại sụt sịt lạt lạt, "Nhưng mà... Ta rất khổ sở...! Ta thích nhất là A Đại! Hu hu... Bây giờ, A Đại là người của cốc chủ! Sau này, ta không thể thích A Đại nữa rồi !"

Lưu Mật Nhi cảm thấy, cảm giác không còn gì để nói đã biến mất từ lâu giờ là ập về.

Diệp Ly Tâm thấy thế, mắt trừng to ngạc nhiên, vẻ mặt vui mừng cảm tay A Hoa, "Ngươi cũng thích nàng sao! Hu hu hu, chúng ta giống như rồi..., ta thích nàng nhất, bây giờ nàng và Phụng Cảnh Duệ ở bên nhau rồi. Lúc đầu, ta muốn gả cho nàng cơ! Ta rất đau khổ....!"

"Ly Tâm..." Lưu Mật Nhi nâng trán, "Ngươi không cần phải đùa nghịch giống A Hoa thế không?"

"A Đại, người ta thích ngươi thật mà! Tuy ngươi hơi xinh, làn da hơi đẹp một tý, người cũng đẹp, giọng nói cũng hơi giống nữ nhân. Nhưng ta không ngại! Thật, thật mà, giờ ngươi và chủ tử ở cùng một chỗ, A Hoa không thể thích A Đại nữa rồi !" A Hoa nói vô cùng nức nở, Diệp Ly Tâm

đứng ở bên cạnh gật đầu lia lịa.

"Các ngươi..." Khoé miệng Lưu Mật Nhi giật giật. Không nói gì!

"A Hoa, ngươi sao vậy? Sao lại khóc?" Giọng nói ôn nhu mềm nhẹ truyền tới tai mọi người.

Lưu Mật Nhi chậm rãi quay đầu, nhìn thấy đôi mắt ôn nhu như nước. Chủ nhân của đôi mắt nhìn thấy nàng cũng ngạc nhiên, hơi há miệng, sau đó nhếch môi cười, "Con là Mật Nhi?" Cơ Hoàn Hoàn đi nhanh đến chỗ nàng. Giơ tay cảm tay Lưu Mật Nhi.

Bỗng nhiên thấy mỹ nhân đến gần, lòng Lưu Mật Nhi chấn động, đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Cơ Hoàn Hoàn, tại sao cảm giác này lại xuất hiện.

"Con là cô nương Duệ nhi thích đúng không, thật tốt!" Cơ Hoàn Hoàn vui mừng nói, "Còn nữa, lần trước cảm con! Nếu không có con, không biết tới lúc nào ta mới có thể gặp Duệ nhi!" Nàng nói lời cảm ơn.

Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Không có gì, phu nhân. Con muốn hỏi..."

"Con muốn hỏi Duệ nhi sao?" Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi thở dài, "Thật xin lỗi, ta cũng không biết Duệ nhi ở đâu?"

"Phu nhân cũng không biết sao?" Lưu Mật Nhi ngạc nhiên, mở miệng hỏi.

Cơ Hoàn Hoàn cười khổ, "Ta không dám hỏi. Tướng công không bao giờ đồng ý cho ta hỏi hản chuyện của Duệ nhi!"

Lưu Mật Nhi ngạc nhiên, miệng há to, "Thật ra, hản rất yêu phu nhân!"

Nghe vậy, Cơ Hoàn Hoàn đỏ mặt, tuy đã hơn bốn mươi tuổi, bởi vì Phụng Dương bảo vệ, trên mặt Cơ Hoàn Hoàn lóe sáng sự khó xử của thiếu nữ. Nhẹ nhàng gạt đầu, Cơ Hoàn Hoàn nói, "Đúng vậy, tướng công đối với ta tốt lắm!"

"Phụng Dương... Á, không phải, con muốn nói hản rất tốt, nhưng hơi biến thái!" Lưu Mật Nhi nói theo bản năng.

"Biến thái?" Cơ Hoàn Hoàn trầm ngâm một chút, sau đó gạt đầu cười, "Con nói không sai, đúng là như vậy! Nhưng chuyện này là do lỗi của ta!" Sắc mặt của nàng chậm rãi trầm xuống.

"Dạ?" Lưu Mật Nhi nghi hoặc nhìn nàng.

Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu, "Đều là chuyện quá khứ. Sức khỏe của con tốt chưa?" Nàng quan tâm hỏi.

"Dạ, tốt rồi, con muốn tìm Phụng Cảnh Duệ!" Thật ra, Lưu Mật Nhi có cảm giác, nàng cảm thấy Phụng Cảnh Duệ luôn ở bên cạnh nàng, nhưng vì sao hản lại không muốn nàng nhìn thấy hản?

Cơ Hoàn Hoàn khó xử, mở miệng nói, "Chuyện này... Ta không giúp con được!" Nàng chỉ là nữ nhân được Phụng Dương yêu thương, bảo vệ lòng bàn tay, là nữ nhân bị quay cuồng bởi tình yêu, nàng sẽ không quan tâm tới bất cứ ai ngoại trừ chuyện về trượng phu của nàng, kể cả nàng có quan tâm thì trượng phu của nàng cũng không cho phép.

Đôi mắt lóe sáng nhìn Cơ Hoàn Hoàn chăm chăm, Lưu Mật Nhi hỏi Cơ Hoàn Hoàn về sự nghi ngờ nàng đã giấu rất lâu trong lòng, "Chuyện... của phu nhân và Khuất Liễu Phong..."

"Các con thấy hản rồi?" Sắc mặt Cơ Hoàn Hoàn thay đổi.

Lưu Mật Nhi gạt đầu, "Hản tìm mọi cách để chiếm được hoàng lăng dưới đất, vì sao phu nhân không cho Phụng Cảnh Duệ động tới hản?"

"Duệ nhi nghe lời ta nói sao?" Đây là chuyện khiến Cơ Hoàn Hoàn thấy bất ngờ. Nàng vẫn cho rằng, Phụng Cảnh Duệ không thích hản, sau khi nhìn thấy những việc nàng đã làm, hoàn toàn không có phản ứng.

Lưu Mật Nhi gạt đầu, "Người gửi thư cho hản, hản đều giữ gìn cẩn thận!"

Cơ Hoàn Hoàn cười an ủi, "Thật ra, ta biết ta đang gây khó dễ cho nó, nhưng... Ta chỉ muốn hản buông tha cái danh vọng hảo huyền thôi!"

"Vì sao? Nghe người nói, nhiều năm trước, người đã biết tính cách của hản, vì sao..." Lưu Mật Nhi vội vàng hỏi.

Cơ Hoàn Hoàn khẽ lắc đầu, nói nhỏ, "Đó là nhiều lâu lắm rồi, ta chỉ muốn để cho nó trôi qua!" Chuyện đó là hiển nhiên, hản vẫn tìm kiếm vật hản muốn tìm. Chưa từng thay đổi.

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi cũng không hỏi nhiều. Hôm nay, cuộc tìm kiếm Phụng Cảnh Duệ cũng đành kết thúc.

Trước khi Phụng Dương đuổi theo đến đây, Lưu Mật Nhi và Diệp Ly Tâm vội vội quay về. Không phải vì nàng không tìm, mà là. Nàng không có đủ tự tin, cho rằng Phụng Dương sẽ bỏ qua cho nàng!

Nàng tiêu sái đi vào phòng, Lưu Mật Nhi hoàn toàn nhận thấy, lúc này, có người đang bò vào phòng nàng bằng cửa sổ.

Không biết Lưu Mật Nhi đang tự hỏi cái gì, đột nhiên một người xuất hiện trước mắt nàng, theo bản năng, nàng cảm chiếc ghế ở bên cạnh giờ lên đập hản.

Sau khi nghe thấy âm thanh chiếc ghế bị đập tan tành, lúc này, Lưu Mật Nhi mới nhìn rõ người đang đứng trước mặt nàng.

Giơ tay tung một quyền đập nát chiếc ghế dựa, Phụng Cảnh Duệ bày ra vẻ mặt tội nghiệp nhìn Lưu Mật Nhi, "Mật Nhi, nàng hoan nghênh ta như vậy sao?"

Lưu Mật Nhi ngẩn ngơ nhìn của hản, sau đó lập tức hoàn hồn. Không dễ dàng mới tìm được giọng nói của bản thân, lập tức mắng, "Thì sao? Ta cứ thế này đây, ngươi làm gì được ta? Có bản lĩnh ngươi đánh ta đi!" Nàng vĩnh cửu, tức giận nhìn hản. Không biết vì tức giận hay là kích động, giọng nói của

nàng nhẹ nhàng run run.

Phượng Cảnh Duệ bước thêm một bước, dang tay ôm nàng vào lòng, bàn tay to ôn nhu vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng mở miệng, "Ta, làm sao bỏ được chứ? Khó khăn lắm mới cứu được đứa ngốc như nàng đấy!"

Cổ họng dường như bị thứ gì chặn lại, hốc mắt nóng lên, chớp mũi đau xót, nước mắt không thể không chế roi xuống, ôm chặt eo Phượng Cảnh Duệ, Lư Mật Nhi yên lặng khóc.

Cũng chẳng biết là nước mắt hay nước mũi, Lư Mật Nhi ôm chặt Phượng Cảnh Duệ không chịu buông tay, giống như đứa trẻ đang sợ hãi tìm thấy mẹ, được mẹ ôm ấp. Ôm thật chặt, không chịu buông tay. Mùi hương quen thuộc, tiếng tim đập cộng thêm sự áy náy, đối với Lư Mật Nhi, chuyện này, giống như là một bài hát ru con thật hay.

Chẳng thêm quan tâm tới việc quần áo của mình bị Lư Mật Nhi phá phách tới mức nào, khoe miệng Phượng Cảnh Duệ hơi nhếch lên hơi, độ cong của khóe miệng, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn...

(vivi: định ngoác mồm ra cười hả???)

Cánh tay ôm trọn cả người nàng, càng ngày càng gấp... Như muốn đem nàng hoà vào cùng máu thịt của bản thân hắn!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hoàn mỹ! Chỉ có một chút xiu khuyết điểm.

Không biết bắt đầu từ lúc nào cho tới bây giờ, Phượng Cảnh Duệ đều vào phòng của Lư Mật Nhi không cần cửa chính. Hơn nữa, chưa bao giờ từng có người muốn nói với nàng Phượng Cảnh Duệ sẽ xuất hiện.

Chuyện này thật là, Lư Mật Nhi buồn cười liếc nhìn nam nhân từ cửa sổ bò vào, dù bận vẫn ung dung mở miệng, "Người cũng thật là quân tử a!"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu, "Ta thích nhất Mật Nhi khen ta!"

Qua cửa sổ cũng tốt! Lư Mật Nhi sắc mặt ngẩn ngơ, "Ai khen người!"

"Không phải nàng sao, không phải nàng nói ta là quân tử sao?"

"Đầu trộm đuôi cướp mà cũng là quân tử!" Lư Mật Nhi thông dong mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ lập tức nhấn mặt lại, "Mật Nhi, nàng mắng ta!"

Lư Mật Nhi nhún nhún vai, không phủ nhận.

Phượng Cảnh Duệ bước tới, cầm lấy tay nàng đặt lên tim, "Ta bị thương! Nàng phải bồi thường cho ta!" Hắn cười tà mị.

Lư Mật Nhi buồn cười trốn tránh nụ cười của hắn, "Người bị thương ở chỗ nào?"

Phượng Cảnh Duệ làm ra bộ dạng khổ sở nhìn nàng, "Lòng của ta!"

"Thật ghê tởm!" Lư Mật Nhi cười nói.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi bước tới, đến bên người nàng, một tay ôm lấy người vào trong ngực, mê mẩn chạm lên làn da tinh tế của nàng, dịu dàng gặm cắn rồi mở miệng, "Mùi vị Mật Nhi thật thơm!"

Lư Mật Nhi đỏ mặt cười, nhưng vẫn không ngăn cản động tác của hắn, "Không nên để lại dấu vết nha!" Nàng không muốn sáng sớm ngày mai có người hỏi là chuyện gì xảy ra với cái cổ của nàng đâu!

"Không sao, mùa đông rồi, không ai nhìn thấy được!" Phượng Cảnh Duệ nỉ non nói.

Nói tới đây, Lư Mật Nhi bỗng chốc nhớ ra, "Tại sao người mỗi ngày đều tới đây lúc nửa đêm?"

"Ta muốn Mật Nhi thôi!"

"Vào ban ngày, người làm gì?" Lưu Mật Nhi hồ nghi quay đầu nhìn hấn.

Phượng Cảnh Duệ giật giật khóe miệng, hình như không muốn nói.

Lưu Mật Nhi đánh một cú cùi chỏ tới, Phượng Cảnh Duệ lập tức đau đốn ôm bụng, "Mật Nhi, nàng thật là ác độc!"

"Ta hỏi người còn chưa nói!"

Phượng Cảnh Duệ chần chờ chốc lát, "Ban ngày, khám bệnh!" Hơn nữa là khám bệnh có chút kỳ kỳ quái quái!

Lưu Mật Nhi trầm mặc chốc lát, sau đấy mới lên tiếng, "Người định đem Minh cốc phát dương quang đại sao!" Hấn là kẻ lười biếng như vậy. . . Có khả năng sao?

Phượng Cảnh Duệ nhướn nhướn mày, co rút khóe miệng, "Không phải!"

"Vậy là cái gì?"

"Phượng Dương đem bệnh nhân cho ta! !" Phượng Cảnh Duệ chậm rãi mở miệng, "Phần lớn cũng chỉ còn chữa lại một hơi thở! Sau đó cho ta, phải cứu sống! Cứu sống rồi, những người đó sẽ phải đi trả tiền xem bệnh mà làm ở lại làm việc lâu dài, còn nếu không cứu sống. . ." Hấn không nói tiếp nữa.

Lưu Mật Nhi không biết nên lấy vẻ mặt gì nhìn Phượng Cảnh Duệ. Cuối cùng, nàng đồng tình nói, "Ta thật sự thông cảm với người!" Nghĩ cũng biết, làm sao Phượng Dương có thể để cho hấn không cứu sống được!

Nghe nói vậy, lập tức Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái, "Mật Nhi, nàng thật thương ta!"

Lưu Mật Nhi giật giật khóe miệng, "Không phải là ta thương người!"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy chu miệng, bắt mắt nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi nín cười mở miệng, "Ta chỉ thương hại những bệnh nhân kia bị người cùng Phượng Dương nhìn trúng! Ôi thật đáng thương!"

Phượng Cảnh Duệ cười cười, "Cũng không hấn vậy!"

"Chỉ giáo cho?" Không phải Lưu Mật Nhi cố ý vẫn nhả như vậy, chẳng qua là cảm thấy những lời nói này thuận tai làm sao a!

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Tất cả những người bị hấn mang tới, đều là trụ cột gia đình, một khi bọn họ ngã xuống, gia đình kia coi như giải tán. Như vậy, nàng hiểu không?"

Lưu Mật Nhi có chút ngạc nhiên gật đầu, thật sự là bất ngờ. Nàng chưa hề nghĩ qua Phượng Dương lại là người như vậy! Nghĩa là, có tình yêu!

"Sai lầm rồi!" Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Hấn không có tình yêu!"

"Sao?"

"Những người hấn mang đến, đều là những người mẹ từng quan tâm!" Phượng Cảnh Duệ bĩu môi, "Mẹ nghe nói vùng gần đó có người nào cực khổ đều cũng sẽ tìm người đi xem. Vì không muốn để cho mẹ đặt ý định lên những người khác, hấn mới làm như vậy! Cái đồ biến thái này!" Cuối cùng Phượng Cảnh Duệ còn làm một tràng bổ sung.

Giải đáp kiểu này khiến Lưu Mật Nhi hoàn toàn ngậm miệng!

Nên nói như thế nào đây? Phượng Dương bá đạo đến mức này, cũng có thể tính là một cực phẩm rồi.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu liếc nhìn Lưu Mật Nhi, trong lòng xao động. Trước kia, hấn không hiểu nỗi loại lòng tham chiếm đoạt của Phượng Dương đối với mẫu thân, không cho phép bất cứ kẻ nào tiếp xúc, ngay cả hấn là đứa con ruột thịt của hai người cũng không thể tiếp xúc mẫu thân.

Từ nhỏ đến lớn, cái hấn thấy nhiều nhất chính là Phượng Dương chưa bao giờ cho chính mình một sắc mặt tốt, không có bất kỳ một lời ca ngợi, không có một lúc nào mỉm cười, hấn cho mình chính là lạnh lùng và vô tình.

Vì vậy, hận của hấn đối với Phượng Dương cũng ngày càng sâu sắc.

Vậy mà, hiện tại đã không như vậy nữa, hấn thấy được Phượng Dương cũng là cùng một dạng tâm tình.

Khi thấy bộ dáng Mật Nhi ngã vào trong vũng máu, trong lòng của hấn trống không, giống như trên cái thế giới này đã mất đi mọi vật đáng cho hấn lưu luyến, hấn chỉ còn biết một điều. Trong đầu của hấn còn sót lại chỉ có khoảnh khắc nàng ngã xuống.

Lòng ngực như lớn tiếng cổ động cho dòng máu trong người hấn xông ra, tất cả thù hận trong thân thể hét lên với hấn. Giết!

Sau này, Vô Trần đem hình ảnh của hấn lúc đó kể lại. Hồi tưởng tâm tình ngay lúc đó, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đưa tay sờ lên ngực trái của mình.

Nơi này, hình như vẫn còn hơi đau.

Nhìn ánh mắt Phụng Cảnh Duệ quá mức chuyên chú trên thân chính mình, Lưu Mật Nhi không được tự nhiên đưa tay quơ quơ trước mắt hấn, lại phát hiện ánh mắt Phụng Cảnh Duệ không hề nháy một cái nhìn mình.

“Phụng Cảnh Duệ, ngươi làm sao vậy?” Lưu Mật Nhi không khỏi lo lắng.

Đột nhiên hồi hồn, Phụng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, “Mật Nhi!”

“Mật Nhi!”

“Hả?”

“Mật Nhi!”

“Hả?”

“Mật Nhi!”

“.....”

“Mật Nhi, Mật Nhi, Mật Nhi..... Mật Nhi, tại sao không đáp lại ta?” Phụng Cảnh Duệ không nhịn được gọi tên nàng.

Lưu Mật Nhi khẽ cau mày, “Phụng Cảnh Duệ, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?”

Địu dàng cầm lấy tay nàng chậm rãi vuốt ngực trái của mình, “Mật Nhi....”

Lưu Mật Nhi quan sát cẩn thận một hồi, dùng sức bấm Phụng Cảnh Duệ một cái, “Kêu là cái gì, giống hệt như gọi hồn! Chờ tới khi ta chết, ngươi hãy.... Uh!”

Lời còn chưa dứt, Lưu Mật Nhi liền bị khuôn mặt trước mắt đột nhiên phóng đại dọa sợ, lời nói chưa xong đã bị hấn nuốt vào trong bụng, áp lên môi đỏ mọng của nàng, Phụng Cảnh Duệ vội vàng thờ hồn hên, “Không, Mật Nhi, không cho phép nói chữ này, không cho phép nói!” Hấn dùng sức nắm bả vai của nàng mà hăm hù.

Bả vai đau đớn khiến cho Lưu Mật Nhi cau mày lại, nàng cố gắng mở miệng nhưng lại bị Phụng Cảnh Duệ hôn lên.

“Không cho phép, ta nói không cho phép! Nàng có nghe hay không, không cho phép!” Chợt, hấn quay đầu rồi dùng sức cắn trên vai của nàng, “Ta nói không cho phép! Trả lời ta!”

Đau.....

Lưu Mật Nhi đau đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại vội vàng mở miệng, “Thật là đau, Phụng Cảnh Duệ!”

“Trả lời ta!” Vẫn ngậm đầu vai của nàng, Phụng Cảnh Duệ nếm thấy trong miệng là hương vị của máu. Hấn gần như tham lam mút hết.

“Ta biết rồi, ta biết rồi, thật là đau!” Lưu Mật Nhi vội vàng trả lời.

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi ngẩng đầu, thấy máu từ đầu vai rỉ ra qua lớp áo, hấn vạch quần áo của nàng ra, đưa ra đầu lưỡi chậm rãi liếm láp, hương vị của máu xẹt qua môi lưỡi, hấn thương tiếc mở miệng, “Mật Nhi, thật xin lỗi!”

Rút lui thân thể, Lưu Mật Nhi run giọng mở miệng, “Không sao!” Nàng chậm rãi cgiơ tay, luồn vào tóc hấn, dịu dàng ní non, “Không sao!”

Lặng yên than một tiếng, Phụng Cảnh Duệ đem người bế lên, “Rất đau sao?” Hấn liếm liếm vết thương.

Lưu Mật Nhi rút cổ một cái, “Không việc gì!”

“Ta bôi thuốc cho nàng!” Buông thân thể nàng ra, Phụng Cảnh Duệ xoay người vào bên trong phòng tìm được thuốc, nghiêm túc bôi lên dấu răng ở đầu vai của nàng. Động tác hấn dịu dàng, giống như sợ đụng làm hư một vật gì đó mong manh dễ vỡ.

Được người nâng trong lòng bàn tay che chở, Lưu Mật Nhi không khỏi rơi lệ, xoay người ôm thân thể Phụng Cảnh Duệ, “Phụng Cảnh Duệ....” Bỗng nhiên nàng thấy rất đau lòng trước bộ dáng Phụng Cảnh Duệ vừa rồi!

Địu dàng ôm lấy thân thể của nàng cho ngồi xuống trên đùi, Phụng Cảnh Duệ ẩn hiện nụ cười, “Mật Nhi ngoan, ta bôi thuốc cho nàng!”

“Ta không đau!” Lưu Mật Nhi mếu máo miệng, “Vậy ngươi không muốn ôm ta?”

Giống như bị người làm oan uổng, lập tức Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, mị hoặc mở miệng, “Mật Nhi muốn ôm, dù là mệt chết, ta cũng phải làm theo!”

Ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Luru Mật Nhi đỏ rực, “Người nào mời người a!”

Không dễ dàng thấy nàng biểu hiện thẹn thùng, phút chốc khiến Phụng Cảnh Duệ thở gấp vì kinh ngạc, “Mật Nhi, nàng thật đẹp!”

Luru Mật Nhi đen mặt, “Tại sao ta lại không cảm thấy thế?”

“Ồ trong mắt ta, Mật Nhi là đẹp nhất!” Phụng Cảnh Duệ lấy lời nói buồn nôn làm thú vị, không chút nào khách khí trả lời.

Mặc dù biết mình không tốt như hắn nói, Luru Mật Nhi vẫn thỏa mãn gật gật đầu, “Ta hoàn mỹ thế sao?”

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm, “Hoàn mỹ! Chỉ có một chút xíu khuyết điểm thôi!”

“Khuyết điểm nào?” Luru Mật Nhi nghi ngờ mở miệng.

“Ngực nhỏ quá!” Phụng Cảnh Duệ không chút khách khí cho ra đáp án.

Luru Mật Nhi cả giận, nói gần từng chữ, “Người nói cái gì?”

Phụng Cảnh Duệ cười mỉa một tiếng, uất ức mếu máo, “Là nàng hỏi ta mà!”

“Hỏi người thì người phải nói thật sao!” Luru Mật Nhi mắng to.

Ngực nhỏ là lỗi của nàng sao? Chuyện này, nàng làm sao không chế?

Phụng Cảnh Duệ nháy mắt, “Nhưng mà không sao, ta tin tưởng một ngày nào đó, Mật Nhi sẽ có tiến bộ!”

Luru Mật Nhi quét mắt nhìn hắn một cái, “Ta bỗng nhiên nhớ ra, ta có thể cự tuyệt cùng người dùng chung cái giường này, phương pháp dùng để trừng phạt người nói bậy đấy!”

“Không cần đâu, Mật Nhi!” Phụng Cảnh Duệ la một tiếng ôm đuôi Luru Mật Nhi, khẩn cầu nhìn nàng, “Đừng tàn nhẫn như vậy chứ!”

Giật giật hai chân, Luru Mật Nhi run rẩy khóc miệng, “Buông ra!”

“Không được, ta muốn lên giường!”

“Nhà người có nhiều giường như vậy, người muốn đi đâu thì đi một mình đi!” Luru Mật Nhi mếu máo.

“Ta chỉ muốn lên giường của Mật Nhi thôi!” Phụng Cảnh Duệ ôm chặt bắp đùi của nàng không buông tay. “Nếu Mật Nhi không đồng ý, nàng cứ như vậy mà kéo ta đi thôi, ta không ngại! Dù sao khi chân Mật Nhi muốn lên giường nghỉ ngơi, khi đó ta cũng có thể đi được rồi!”

“Phụng Cảnh Duệ, tại sao người không biết xấu hổ như vậy!”

Về mặt Phụng Cảnh Duệ chân thành nhìn Luru Mật Nhi, “Xấu hổ có thể làm cái gì? Kiếm tiền sao? Có thể hôn Mật Nhi sao? Nếu không thể như vậy, thì tốt nhất là không cần!”

Luru Mật Nhi: “.....”

Phụng Cảnh Duệ nói tiếp, “Có phải Mật Nhi cảm thấy rất nhức đầu hay không?”

Luru Mật Nhi: “.....”

Phụng Cảnh Duệ: “Chỉ cần Mật Nhi đồng ý với ta, ta liền ôm đuôi Mật Nhi!”

Luru Mật Nhi xoa xoa giữa chân mày, “Phụng Cảnh Duệ, người càng ngày càng vô sỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trừng phạt bằng cách chặt đứt ngón út

"Bốp"

Trong nháy mắt, Khuất Liễn Phong bị đánh lùi vài bước về phía sau, dấu vết của cái tát nổi bật trên khuôn mặt hơn bốn mươi tuổi. Hai gò má đỏ sạm, hấn cúi đầu không nói.

"Khuất Liễn Phong, ta có thể cho ngươi cuộc sống như bây giờ, ta cũng có thể khiến ngươi thân bại danh liệt!" Ngụy công công quay đầu nhìn Khuất Liễn Phong, "Đừng cho rằng ta không biết ngươi đang làm cái gì!"

"Công công, ta..."

"Hai mươi mấy năm trước, ngươi đã thất bại một lần rồi. Bây giờ, ngươi vẫn không thành công!" Khuôn mặt Ngụy công công âm trầm, lạnh nhạt kể lại, "Vì sao, ta lại tin người như ngươi có thể thành công lần

thứ hai chứ?" Ngụy công công cười lạnh, đôi mắt nhỏ dài nhìn Khuất Liễn Phong.

Cả người Khuất Liễn Phong run lên, "Thật xin lỗi!"

"Xin lỗi có ích gì? Thứ ta muốn đã bị ngươi làm hỏng rồi!" Sắc mặt Ngụy công công âm u, giọng nói ôn hòa.

"Ta sẽ không thất bại nữa!" Khuất Liễn Phong vội vàng nói, "Tin ta, ta sẽ không thất bại nữa. Hấn sẽ không giết ta, hấn sẽ không giết ta đâu!"

Ngụy công công cười lạnh ra, hơi thở âm u đi cùng với nếp nhăn trên khuôn mặt trắng xanh, hấn không vừa lòng, nở nụ cười âm trầm, "Tin người? Không, bây giờ ta sẽ không tin người nữa!"

"Công công..."

Ngụy công công cười lạnh lùng, đôi mắt tăm tối nhìn Khuất Liễn Phong.

Một lúc sau, Khuất Liễn Phong cắn răng, lập tức rút thanh chuỳ thủ từ trong tay áo, chậm rãi đặt trên bàn, cắn răng, mắt vừa nhắm lại...

Nhiều lần

Ngụy công công nhìn nửa ngón út đang rỉ máu, khoe miệng như muốn nuốt chừng máu chậm rãi cong lên, "Lần sau, thứ ta muốn không những chỉ là một ngón tay đâu!"

"Vâng!" Khuất Liễn Phong chảy từng giọt mồ hôi lạnh.

Ngụy công công không nói nhiều nữa, phất tay áo chậm rãi rời đi.

Đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của Ngụy công công nữa, lúc này cả người Khuất Liễn Phong mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế, khuôn mặt trắng nhợt nhạt. Bỗng nhiên, một đôi giày thêu xuất hiện trong tầm mắt của hấn, Khuất Liễn Phong nhướng mày, "Ta bảo ngươi làm mấy chuyện đó, ngươi làm chưa?"

"Làm rồi!" Giọng nói trong veo mà lạnh lùng truyền tới tai Khuất Liễn Phong, Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng nhìn hấn.

Khuất Liễn Phong cắn răng, "Nhìn cái gì?"

"Người vừa đi là ai?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng hỏi.

"Ngươi không cần xen vào, chỉ cần ta cần ngươi làm chuyện gì, ngươi làm theo là được! Ta muốn Phượng Cảnh Duệ..." Những từ cuối cùng hấn nói biến mất trong cổ họng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng nhìn Khuất Liễn Phong, "Ta cho rằng ngươi dự đoán trước được những chuyện này! Thì ra là làm cho kẻ khác!" Nàng ta lắc đầu.

"Là ta muốn! Nhưng, ta cần sự giúp đỡ của hấn! Không có hấn, ta không làm được!"

"Không phải ngươi làm gì, mà vốn dĩ, ngươi không nên đi chém giết!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh lắc đầu.

Khuất Liễn Phong nhìn nữ nhân của chính hấn, nói chầm chọc, "Còn người? Không phải ngươi cũng muốn đoạt được đồng tiền bạc đó sao? Ngươi cùng mẹ của ngươi giống hệt nhau, thứ các ngươi nghĩ đến mãi luôn là tiền bạc! Không có tiền thì cuộc sống sau này của ngươi sẽ ra sao, ngươi sẽ không giúp đỡ ta giống như bây giờ! Ngươi và ta, đều giống nhau thôi!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh không phủ nhận, "Đúng là ta thích tiền bạc, nhưng ta sẽ không bao giờ đem chính bản thân mình đi bán cho cái kẻ người không ra người như tên kia!" Tên kia là công công mà! Hấn muốn những của cải ấy làm gì cơ chứ?

Nữ nhân? Địa vị? Quyền thế?

Có thể khiến hắn trở thành loại người như thế này, không thềm so sánh với hai người kia thì thôi? Với nữ nhân... Hắn là công công mà! Làm sao có thể có nữ nhân? !

Hoàng Phủ Nguyệt Minh không nhìn được rùng mình, cảm giác này, hơi lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên trán.

Khuất Liểu Phong tròn to mắt, nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Những lời ngươi vừa nói, nói một chút ở trong này, nói xong thì thôi đi! Tốt nhất là đừng để cho hắn ta biết!"

"Rốt cuộc là ngươi làm vì cái gì?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh không hiểu, mở miệng hỏi, "Từ nhỏ các ngươi đã ném ta sống ở trong nhà họ Hoàng Phủ, các ngươi coi thường ta. Bây giờ cần ta, nói cho ta biết, ta có thể giúp ngươi phần nào! Rốt cuộc, ngươi và nương coi ta là gì?"

Trong lòng Khuất Liểu Phong nổi lên sự không ổn, hắn cắn răng nói, "Đó là quyết định của nương ngươi, không liên quan gì tới ta!"

"Sao lại không liên quan? Không liên quan thì tại sao nương ta lại bắt ta đi tới nơi xa xôi như Miêu Cung, không liên quan sao, ngoại trừ việc các ngươi cho ta sinh sống ở bên ngoài, cái gì cũng không có?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh không chịu nổi. Lúc hắn ta chỉ vào mặt nàng nói nàng là loại chỉ biết yêu tiền bạc, hắn có nhớ tới điều này hay không. Tình trạng như ngày hôm nay, rốt cuộc là do ai mà ra.

Từ nhỏ đến lớn, không có một ai sống bên cạnh nàng, nàng luôn luôn phải sống một mình cô độc, nếu đã như vậy, nàng cần gì loại phụ thân và nương như vậy, đòi tiền có về thực tế hơn rất nhiều.

Khuất Liểu Phong nghiêm mặt, nói những câu lạnh lùng "Tất cả những chuyện của ngươi đều do nương của ngươi quyết định, ta không tham gia một chút nào!"

"Đúng là ngươi không ngăn cản! Ngươi là cha ta cơ mà! Từ nhỏ đến lớn, ngươi không có tham gia vào bất cứ chuyện gì liên quan tới ta hết!"

"Không phải bây giờ ta đã đón người về cạnh ta rồi đó sao?"

"Đó là bởi vì ngươi muốn lợi dụng ta!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh hét to, "Ngươi muốn ta giúp ngươi, bởi vì ta đã tới Miêu Cung, ngay cả Diệp Cửu Dương cũng không biết phụ thân của hắn là sư phó của ta. Vì thế, ngươi muốn nữ nhân của Phụng Cảnh Duệ phải chết, ngươi bắt ta hạ cổ nàng ta, ngươi..."

"Câm miệng!" Khuất Liểu Phong hét lớn.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lập tức ngậm miệng lại, vội vàng nhìn xung quanh, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, "Xin lỗi!"

Sắc mặt Khuất Liểu Phong không được tốt lắm, nhìn nàng, nói vô cùng lạnh lùng, "Sau này, cấm được nói ra!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cắn răng gật đầu.

Lặng lẽ nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, Khuất Liểu Phong thở dài, "Nguyệt Minh... Ta..."

Vừa đề cập tới đầu câu chuyện, lại thấy có người vội vàng chạy tới liền, không biết rí tai điều gì cho Khuất Liểu Phong. Khuôn mặt Khuất Liểu Phong lộ vẻ vui mừng, "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn, mấy tháng nay không thấy hắn xuất hiện rồi!"

Khuất Liểu Phong vuốt cằm, "Thật vậy sao..." Ngay lập tức, khoé miệng hắn nhếch lên, "Vậy thì, ta không khách khí nữa!"

...

Trước cửa Minh cốc, Diệp Ly Tâm và Diệp Cửu Dương nhìn Lưu Mật Nhi, "Tỷ tỷ, tỷ chắc chắn sẽ ở đây với Phụng Cảnh Duệ sao! ? Tỷ cũng không biết hắn đi đâu sao? Tỷ đi theo chúng ta đến Miêu Cung đi!"

Lưu Mật Nhi cười âm thầm, nghĩ trong bụng, nếu Phụng Cảnh Duệ mà biết, cho đến lúc này, Diệp Ly Tâm vẫn còn suy nghĩ đưa nàng đi cùng, chắc hẳn sẽ tức giận lắm nhỉ?

"Tỷ tỷ Mật Nhi, tỷ đang cười gì thế?" Diệp Ly Tâm không vui, khoé miệng cong lên, "Muội sắp phải đi rồi, sao tỷ vẫn còn cười? Tỷ muốn đuổi muội đi à...!"

Lưu Mật Nhi lập tức lắc đầu, "Không có không có, ta cũng không có ý đó."

"Vậy tỷ cười cái gì?" Diệp Ly Tâm mếu máo hỏi.

Lưu Mật Nhi nhép nhép khoé miệng, trầm ngâm một lát, "Ly Tâm, thật ra thì, muội không muốn đi chứ gì!"

Đôi mắt Diệp Ly Tâm lập tức phát sáng, "Đúng rồi. Muội không muốn đi, nhưng ca

ca nói muội phải về!"

"Vây..."

"Nhất định phải về!" Diệp Cửu Dương liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, nói vô cùng nhẹ nhàng "Chúng ta sẽ còn gặp lại!"

Cả người Lưu Mật Nhi run lên, "Không phải là người... vẫn còn muốn nghiên cứu ta đấy chứ? !"

Ài ngờ, Diệp Cửu Dương lại nhếch môi cười, "Không!"

Lưu Mật Nhi thở ra một hơi thật dài, "Vây là tốt rồi!"

"Người sẽ đến tìm ta!" Diệp Cửu Dương lấy thẻ bài ra từ trong ngực đưa cho Lưu Mật Nhi, "Cầm cái này, lúc tới Miêu Cung, sẽ có người đưa người tới gặp ta!"

Không biết có phải nàng gặp ảo giác hay không, bỗng nhiên, Lưu Mật Nhi cảm thấy câu Diệp Cửu Dương nói có hàm ý gì đó! Đường như hẳn muốn ám chỉ điều gì mà nàng không biết.

Lần thứ n, dừng khí của Diệp Ly T lại bùng lên, "Ca, muội..."

"Nhất định phải về!" Diệp Cửu Dương mở miệng, nói lạnh nhạt.

Lưu Mật Nhi hơi ngượng, cười nhẹ, "Vây các người đi đường cẩn thận!"

Diệp Cửu Dương khẽ gật đầu, lời kéo Diệp Ly Tâm đi, về mặt Diệp Ly Tâm lưu luyến không rời.

Đi tới trấn nhỏ ở bên ngoài Minh cốc, Diệp Ly Tâm và Diệp Cửu Dương lập tức cau mày nhìn những ánh mắt không thiện cảm của những người đi đường. Diệp Ly Tâm không tự chủ được dán sát lại gần huynh trưởng, "Ca..."

"Đừng có nhiều chuyện!" Diệp Cửu Dương nói lạnh lùng.

Diệp Ly Tâm bĩu môi, "Ngày hôm qua đâu có thấy những người này!"

Diệp Cửu Dương nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó, gót chân tiếp tục chuyển hướng, đi về con đường cũ của hai người.

Hai cây đao lớn giờ ra, chặn bọn họ lại. Diệp Cửu Dương lạnh lùng nhìn bọn hắn, không mở miệng. Ngược lại, Diệp Ly Tâm không vừa ý, hỏi "Các người làm gì vậy?"

"Rời khỏi nơi này ngay lập tức, nếu không bọn ta giết các người!"

Ra tay có cần quá đáng như vậy không. Diệp Ly Tâm cười lớn, "Cốc hà hơi ra nước sao, khí phách của người lớn thật đó. Nói chuyện không sợ đau lưỡi à, đường này là của nhà các người chắc? Dựa vào cái gì mà bắt chúng ta rời khỏi đây?"

"Cút!" Tên cầm đầu cầm vũ khí thấp giọng cảnh cáo.

Một giây sau, tiếng thét chói tai vang lên vô cùng bén nhọn, đám người đứng cản trở ở trước mặt Diệp Cửu Dương và Diệp Ly Tâm đã không thấy đâu nữa.

Khoé môi lạnh nhạt.....ngoéo một cái, Diệp Cửu Dương lôi Diệp Ly Tâm đi chậm rãi.

Diệp Ly Tâm cảm thấy lo lắng, "Tỷ tỷ Mật Nhi không sao chứ?"

"Chắc sẽ không sao!" Diệp Cửu Dương trả lời.

Nếu theo như điều đầu tiên bọn hắn nhìn thấy, điều đó chứng minh kẻ chủ mưu còn chưa tới, chuyện này làm dễ thôi!

Nhìn thấy bọn hắn vừa đi đã quay lại. Lưu Mật Nhi cảm thấy vô cùng kỳ lạ, "Sao các người lại..."

"Ồ bên ngoài có rất nhiều người giang hồ, không biết có phải là kẻ thù tới đây hay không!" Diệp Ly Tâm vội vàng trả lời.

Trong lòng Lưu Mật Nhi giật thót, "Vây phải làm sao bây giờ?"

"Tìm Phượng Dương!" Diệp Cửu Dương chen miệng nói.

"Lúc Phượng Dương và Cơ Hoàn Hoàn ở cùng nhau, bất cứ kẻ cũng không có lá gan dám đến gần chỗ bọn họ đâu!" Tên nam nhân biến thái đó chắc chắn sẽ rút kiếm chặt đầu kẻ đó ngay lập tức.

"Vây phải làm sao bây giờ?"

Lưu Mật Nhi khẽ cắn môi, "Ta đi tìm hân!"

Diệp Ly Tâm ngăn nàng lại, "Tỷ dám?"

"Ta có cách!"

Lưu Mật Nhi tìm A Hoa, nhờ A Hoa giúp đỡ nàng tìm Cơ Hoàn Hoàn!

Lúc Cơ Hoàn Hoàn xuất hiện cùng với Phụng Dương, nàng không nhịn được nuốt nước miếng, sao hân cũng đến đây chứ!

Không cần Phụng Dương mở miệng, Lưu Mật Nhi lời Diệp Ly Tâm đang trợn mắt há mồm ra, bảo nàng ắt nói cho Phụng Dương nghe. Sau đó, khẩn trương nhìn hân.

Phụng Dương chậm rãi sờ mái tóc của Cơ Hoàn Hoàn, lạnh nhạt hỏi, "Bao nhiêu người!"

Lưu Mật Nhi lắc đầu.

Phụng Dương nhíu mày, "Ngu ngốc!"

Lưu Mật Nhi muốn phản bác. Nhưng lại nghĩ, người đứng trước mắt mình không phải là người nàng muốn chà đạp là chà đạp được. Hân không phải là Phụng Cảnh Duệ để nàng có thể chà đạp, nàng đành phải rung rung, không dám nói gì.

Cơ Hoàn Hoàn lo lắng nhìn Phụng Dương, không nhịn được nói nhỏ, "Tướng công..."

"Không có việc gì!" Hân nói vô cùng bình tĩnh. "Nàng quay về đi!"

Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu, "Không cần, thiếp muốn ở cùng với chàng" nàng biết hân muốn nàng quay về túp lều nơi mà chính hân làm cho nàng.

Khuôn mặt Phụng Dương lạnh lẽo, "Quay về!"

Cơ Hoàn Hoàn bướng bỉnh lắc đầu, "Không về!"

"Nàng..."

Cơ Hoàn Hoàn nhìn hân, nói kiên quyết, "Thiếp muốn ở cùng chàng!"

"Không cần!" Phụng Dương xoay mặt đi.

Nhưng Lưu Mật Nhi vẫn nghe thấy sự sung sướng tồn tại trong giọng nói của hân.

Nàng nghĩ, đây chắc là tình cảm của Phụng Dương đối với Cơ Hoàn Hoàn! Trong lòng nàng, tràn đầy sự hâm mộ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Người mới và người cũ gặp nhau

Gặp lại được Khuất Liễu Phong, trong lòng Lưu Mật Nhi không khỏi thoáng qua một trận tim đập nhanh. Người này, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, Bấy giờ tim tới cửa không biết sẽ làm cái gì.

Ban ngày nên Phụng Cảnh Duệ chắc chắn sẽ không xuất hiện, nhất là lúc Phụng Dương đang ở bên cạnh. Theo lời nói của Phụng Cảnh Duệ, Phụng Dương không còn ra lệnh cấm với hân nữa, nhưng nàng cho rằng, Phụng Dương đã sớm biết hân đã đi ra rồi. Chỉ cần là không quấy rầy hân cùng Cơ Hoàn Hoàn thì hân có thể làm như không thấy.

Nhìn Khuất Liễu Phong dẫn đầu đám người trong nháy mắt đã tập trung trước Minh cốc, Phụng Dương chỉ thản nhiên mà nhìn lướt qua Khuất Liễu Phong, tiếp đó cúi đầu nắm tay Cơ Hoàn Hoàn, "Về đi!"

Nhìn thấy Khuất Liễu Phong ở phía sau, Cơ Hoàn Hoàn càng thêm kiên trì, "Không! Hân sẽ làm tổn thương chàng!"

Phượng Dương cười lạnh, "Hắn không có cơ hội!"

"Đừng!" Nhớ lại chuyện nhiều năm trước, Cơ Hoàn Hoàn kiên định lắc đầu một cái, "Ta muốn cùng với chàng!"

Phượng Dương trầm mặc nhìn nàng một hồi lâu, chậm rãi đưa tay hai người đang nắm cùng nhau để lên môi rồi nhẹ nhàng hôn xuống, hành động này khiến Khuất Liễu Phong đứng cách đó không xa trong nháy mắt sắc mặt biến thành đen.

"Phượng Dương, nhiều năm không gặp, sẽ không quên hết lễ nghĩa chứ?" Khuất Liễu Phong cắn răng nghiêng lợi nói.

Mười ngón tay giao nhau, Phượng Dương dắt Cơ Hoàn Hoàn rồi lạnh nhạt chuyển mắt nhìn về phía Khuất Liễu Phong, âm trầm cười một tiếng, "Khuất Liễu Phong?"

Khuất Liễu Phong lạnh lùng hừ một tiếng.

Phượng Dương: "Mấy năm nay, người già đi không ít!"

Khuất Liễu Phong đánh mắt nhìn hắn, Phượng Dương nói không sai, hơn hai mươi năm, hắn đã già đi không ít, nhưng như vậy thì thế nào. Chỉ có điều, nhìn người bên cạnh Phượng Dương hơn hai mươi năm lại cơ hồ không có gì thay đổi là Cơ Hoàn Hoàn. Hắn không nhịn được hít một hơi, "Cơ Hoàn Hoàn!"

Cơ Hoàn Hoàn theo bản năng núp sau lưng Phượng Dương, khiếp sợ nhìn Khuất Liễu Phong.

Vì vậy mà cử động, sắc mặt Phượng Dương càng trầm hơn, "Mang theo người của người. Cút ra khỏi nơi này!"

Khuất Liễu Phong cắn răng mở miệng, "Không thể nào, Phượng Cảnh Duệ đã làm mất bí mật đó, hiện tại chỉ có người biết Hoàng Lăng ở nơi nào. Ta muốn người dẫn ta đi!" Hắn nói lên yêu cầu của mình. Chỉ cần có tài phú, cái gì hắn cũng có thể có được, dĩ nhiên. . . Còn có thứ vốn là vật của mình.

Nghĩ tới đó, Khuất Liễu Phong không nhịn được liếc mắt nhìn Cơ Hoàn Hoàn.

Phượng Dương là ai chứ? Coi thể như mạng. Làm sao có thể cho phép có người ngay trước mặt lại trêu chọc thể tử của mình? Người mà ngay cả con trai ruột cũng không thể tiếp cận, làm sao hắn có thể ngồi nhìn đây?

Lúc Khuất Liễu Phong vừa nói xong câu đó, đồng thời, Phượng Dương cũng đã động.

Lúc thân thể Phượng Dương rời đi khỏi Cơ Hoàn Hoàn, Lưu Mật Nhi nhanh chóng đỡ lấy Cơ Hoàn Hoàn, đưa mắt nhìn Phượng Dương cùng Khuất Liễu Phong quần lấy nhau.

May mà Phượng Dương sức mạnh vô cùng, nhưng mà, những người khác cũng sẽ không ngồi nhìn, lúc Phượng Dương động thủ, những thứ lâu la kia cũng đã bắt đầu hướng Lưu Mật Nhi cùng Cơ Hoàn Hoàn mà đến.

Bỗng chốc

Trước mắt thoáng qua hai người áo đen, vũ khí múa lên, vây lại hai người hoàn toàn không cho kẻ nào đến gần.

Lưu Mật Nhi không biết những người này, nhưng Cơ Hoàn Hoàn biết. Nhiều năm trước nàng đã gặp những người này một lần.

"Là ám vệ!" Cơ Hoàn Hoàn không khỏi nhẹ một hơi, "Có ám vệ ở đây, sẽ không có chuyện gì!"

Lưu Mật Nhi cũng chưa thể yên tâm như nàng vậy, nàng chưa từng thấy qua những người này, cũng không tin tưởng chỉ có hai người có thể bảo vệ cả Minh cốc an toàn.

Thiệt là, Phượng Cảnh Duệ lúc này chết đi đâu chứ!

Càng nghĩ càng tức giận, Lưu Mật Nhi không nhịn được hô to, "Phượng Cảnh Duệ, người chết rồi sao?"

Người áo đen chợt nghe đến tên thiếu Chủ, động tác chợt cứng đờ, chỉ vì trong chớp nhoáng này, trên người nhất thời bị thương chảy máu.

Liếm liếm vết thương. Từ trong miệng hắn phát ra một âm thanh tương tự tiếng tiêu. . .

Phượng Dương lạnh lùng nâng lên khóe miệng nhìn Khuất Liễu Phong đang chật vật không chịu nổi. Nhìn thấy Khuất Liễu Phong nhếch nhác vô cùng, hắn vừa lòng hơn nhiều. Quần áo trên người, hoàn toàn không rối loạn, cầm thanh kiếm nơi tay lạnh lùng mở miệng, "Người cho rằng ta không dám giết người sao?"

Khuất Liễu Phong rên lên một tiếng, những năm này võ công Phượng Dương lại tinh tiến. Nhiều năm trước mình đánh không lại hắn, mình bây giờ vẫn như cũ đánh không lại. Nhưng mà, không sao. Khóe miệng hắn tràn máu cười nhìn Phượng Dương, "Sẽ không, Hoàn Hoàn sẽ không để cho người giết ta!"

"Người cho rằng, lần này ta sẽ nghe nàng sao?"

Khuất Liễn Phong cười ha hả, trong tiếng cười kèm theo mấy tiếng ho buồn bực, "Phượng Dương, khác nhau giữa ta và người chính là, ta sẽ buông tha một ít đồ vật, sau đó sẽ tìm trở về. Ta đem Hoàn Hoàn giao cho người, ta cũng sẽ đoạt nàng lại! Người yêu nàng, cho nên mặc kệ nàng yêu cầu gì, người đều sẽ đáp ứng! Nếu không, hai mươi năm trước người cũng sẽ không mặc cho ta xâm lược!"

Nghe vậy.

Phượng Dương giận quá hóa cười, chậm rãi thu hồi chuôi kiếm, cười nhẹ nhàng. "Người nói đúng! Ta sẽ không giết người!"

Trái tim Khuất Liễn Phong rét lạnh, "Người muốn làm gì?"

"Người muốn sống, liền còn sống!" Phượng Dương xoay người, "Ta để cho người tro mắt nhìn trận giết chóc này. Từ lúc bắt đầu đến kết thúc. Để cho người chính miệng mình ném thứ tư vị vật trong tay người lần lượt ra đi mùi vị thế nào!"

Khuất Liễn Phong tròn to hai mắt, "Người . . ."

"Đừng quên, đây là người giao cho ta đấy chứ?!" Phượng Dương khát máu cười một tiếng, ánh sáng trong mắt từ âm hiểm biến thành bình tĩnh.

Người chưa quen thuộc tính Phượng Dương có thể cho là, đây là lúc tâm tình hắn trở lại bình thường. Nhưng mà, người quen biết hắn sẽ biết được, đây chỉ là một trong những tính cách của Phượng Dương. Vì vậy, Cơ Hoàn Hoàn sau khi phát hiện, lập tức muốn đến gần Phượng Dương.

Lưu Mật Nhi một tay lôi kéo nàng, "Người không thể đi!"

Cơ Hoàn Hoàn quay đầu lại, "Không được, ta nhất định phải đi, nếu không hắn sẽ giết hết những người ở đây!" Nàng kinh ngạc nói, "Ta không muốn nhìn bộ dáng kia của hắn!" Hắn sẽ hối hận, sẽ tự trách, sẽ bắt đầu tự giận mình. Cơ Hoàn Hoàn không thể tưởng tượng được Phượng Dương thời điểm đó.

Lưu Mật Nhi chậm rãi buông tay, nhìn Cơ Hoàn Hoàn vọt vào đám người, né tránh đâm đầu vào vũ khí, đột nhiên hồi hồn, nàng kêu to, "Cẩn thận!"

Tiếng nói vừa rơi, chỉ thấy một bóng trắng bỗng chốc hiện lên, một thoáng ôm Cơ Hoàn Hoàn trở lại bên người Lưu Mật Nhi một lần nữa. Đồng thời, theo Phượng Cảnh Duệ vừa đến có 18 ám vệ đồng thời gia nhập. Một cuộc giết chóc lại bắt đầu!

"Phượng Cảnh Duệ!" Lưu Mật Nhi quát to một tiếng.

Cơ Hoàn Hoàn lúc này mới hồi hồn, ngưng mắt nhìn khuôn mặt tương tự Phượng Dương, thật lâu sau nàng cũng chưa tỉnh táo hoàn toàn.

Phượng Cảnh Duệ để Cơ Hoàn Hoàn xuống, mặt lạnh nhìn nàng, "Người tự đâm đầu vào chỗ chết sao?"

Cơ Hoàn Hoàn nuốt nước miếng, "Ta muốn tìm cha người!"

Phượng Cảnh Duệ mím môi, "Ta biết rồi!" Tiếp đó bóng trắng chợt lóe, xuất hiện giữa Phượng Dương cùng Phượng Cảnh Duệ.

Thấy Phượng Cảnh Duệ, Khuất Liễn Phong kinh ngạc, "Làm sao người biết chỗ này?"

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Người mù à? Nơi này là địa bàn của người nào, người không biết?"

"Ta cho phép người đi ra sao?" Phượng Dương hét lớn một tiếng, "Cút về!"

Nghe được lời của cha mình, Phượng Cảnh Duệ càng thêm lạnh nhạt quay đầu lại, "Người cho rằng ta tới giúp người? Là nàng muốn tìm người, ta mới tới!" Hắn chỉ vào Cơ Hoàn Hoàn cách đó không xa.

Phượng Dương quay đầu lại, thấy Cơ Hoàn Hoàn đôi mắt ngập nước đang lo lắng nhìn bọn họ, hừ lạnh một tiếng, hắn phất tay áo rời đi, đồng thời ném lại một câu, "Không cho phép giết hắn!"

Phượng Cảnh Duệ oa oa kêu to, "Tại sao?" Có chuyện vậy sao?

Phượng Dương không để ý đến, nhảy lấy đà đi tới bên người Cơ Hoàn Hoàn. Lưu lại một mình Phượng Cảnh Duệ đối phó Khuất Liễn Phong.

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua Khuất Liễn Phong, chậm rãi ngồi xổm trước mặt hắn không hiểu mở miệng, "Như người vậy cũng có thể làm Vô Lâm Minh Chủ, tại sao?" Hắn thật không hiểu, người bị Phượng Dương "giáo dục" đến mức này, tại sao có thể làm Minh Chủ đây?

Khuất Liễn Phong với sắc mặt thối thối nhìn hắn, "Ta mặc kệ chuyện của người!"

Phượng Cảnh Duệ khẽ gạt đầu, ánh mắt lạnh lẽo, "Người biết không? Ta rất muốn giết người! Nhưng mà. . ." Ngừng lại, sau đó là tiếng Khuất Liễn Phong như tiếng giết heo thét đến chói tai, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi mở miệng, "Chết, đối với người mà nói thật quá tiện nghi rồi."

Khuất Liễn Phong nhìn cổ tay cùng hai chân của mình, cả người nằm trên mặt đất, hắn tức giận gào thét, "Phượng Cảnh Duệ, người có gan thì giết ta đi!"

Phượng Cảnh Duệ sờ mũi một cái, "Thành thật mà nói, ta không thích giết người! Bởi vì hành hạ người còn kích thích hơn! Còn nữa", hắn nghiêm túc mở miệng, "Ta còn có chỗ nhu nhược mà người không có cơ hội biết." Nói xong, hắn chậm rãi xoay người hướng về phía Lưu Mật Nhi đi tới.

Khuất Liễu Phong giận dữ nhìn Phượng Cảnh Duệ bên cạnh Lưu Mật Nhi, hắn tàn nhẫn nâng lên khóe môi. Phượng Cảnh Duệ, người chờ xem! Ta nhất định sẽ để người trả giá thật lớn!

"Làm sao người đi ra được? Phượng Dương. . ." Lưu Mật Nhi lo lắng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ đem cánh tay dài ôm lấy cả người nàng vào trong ngực, thở dài hít một hơi, "Mùi vị Mật Nhi thật thơm!"

Lưu Mật Nhi tức giận thúc cùi chỏ vào người hắn một cái, trừng mắt hỏi, "Ta hỏi người chưa trả lời!"

"Vừa rồi không phải hắn không nói gì sao?" Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Vậy là không ngại rồi!"

Lưu Mật Nhi lúc này mới khẽ gật đầu, quay lại nhìn một mảnh máu tanh trước cửa cốc, từ những thi thể tản ra nồng đậm mùi máu tanh. Lưu Mật Nhi không nhận được xoa mặt.

"Có thể không. . ."

"Không thể!" Phượng Cảnh Duệ không chút do dự cho nàng đáp án!

Lưu Mật Nhi nhìn từng người không ngừng động tác trước mặt. Mà trong 18 ám vệ trừ hai người lúc trước tư tưởng không tập trung mà bị một chút thương tích bên ngoài, những người khác hoàn toàn không hề bị thương.

Những người này, rốt cuộc là ai?

"Ha ha ha. . . Tiểu Phượng Dương, đi ra gặp ta!" Một tràng tiếng cười the thé truyền đến, Phượng Cảnh Duệ vội vàng che hai tai Lưu Mật Nhi, trầm mặt nhìn người đang rơi xuống.

Một bộ áo gấm thượng hạng, một khuôn mặt đầy nếp nhăn trắng toát, đùa bốn ngón tay hình hoa lan đã báo trước người kia là ai.

Lưu Mật Nhi chấn động trong lòng, theo bản năng nắm chặt Phượng Cảnh Duệ. Tên Ngụy công công này vẫn khiến cho người ta một loại cảm giác rất âm trầm. Hắn và Khuất Liễu Phong nhất định có chuyện gì đó không thể cho ai biết.

Cùng một thời gian, Phượng Dương chậm rãi xoay người, chống lại cặp mắt kia. Thân thể cao lớn của hắn cứng đờ. Cơ Hoàn Hoàn lập tức ôm thân thể hắn, "Tướng công. . ."

Phượng Dương khẽ hồi hồn, dùng sức lấy hơi, lúc này mới giờ tay vuốt tóc Cơ Hoàn Hoàn, "Không việc gì!"

Cơ Hoàn Hoàn lo lắng nhìn Ngụy công công đột nhiên xuất hiện, nàng nhận ra được người kia là ai! Chỉ là không nghĩ đến, đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn không quên.

Như hoàn toàn không thấy thi thể dưới chân, Ngụy công công chậm rãi tiến lên, dừng lại ở cự ly cách Phượng Dương không xa, vuốt cái cằm sáng bóng, liếc nhìn Phượng Dương, "Tiểu Phượng Dương, nhiều năm không thấy. Người vẫn. . . Mé người như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Ngụy công công là người nhà họ Phượng

Mọi người ở đây, ngoại trừ Lưu Mật Nhi đứng ở bên ngoài, những người khác đều chưa từng gặp Ngụy công công. Ngoại trừ Phượng Dương.

Chỉ cần không bị mù, mọi người đều có thể nhìn ra, hơi thở của Phượng Dương vô cùng dồn dập. Cơ Hoàn Hoàn đứng ở phía sau, được Phượng Dương bảo vệ chặt chẽ, lúc nhìn thấy người đang tới, hai mắt nàng mở to, "Người..."

Ngụy công công sờ sờ chiếc cằm trơn bóng của bản thân, "Ồ, người là nữ nhân của Tiểu Phượng Dương! Cơ Hoàn Hoàn!"

Nghe vậy, Cơ Hoàn Hoàn bước một bước thật dài, đi lên, đứng chắn trước mặt Phượng Dương, "Ta không cho phép người làm hại chàng."

Giống như nghe truyện cười, Ngụy công công cười to, sau đó chậm rãi mở miệng, "Tiểu Phượng Dương, nữ nhân của người vô cùng thú vị!"

Người Phụng Dương cứng ngắt, giờ tay kéo Cơ Hoàn Hoàn áp vào ngực hắn, đôi mắt âm u, dán chặt vào người Ngự công công.

Đứng ở bên cạnh, Lư Mật Nhi dùng tay đẩy Phụng Cảnh Duệ đang xem trò vui.

Phụng Cảnh Duệ quay đầu lại, "Làm gì vậy! ?"

"Người bị mù à, không thấy có người đang bôi móc chúng ta hay sao?" Lư Mật Nhi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Còn chưa đánh nhau cơ mà!" Phụng Cảnh Duệ lẩm bẩm, sau đó không dấu vết, chậm rãi tiến lên, đứng sau lưng Phụng Dương, im lặng không nói lời nào.

Bỗng nhiên nhìn thấy sự xuất hiện của Phụng Cảnh Duệ, khuôn mặt Ngự công công lạnh ngắt, ánh mắt quan sát một lượt, đồng thời cũng nhìn thấy Lư Mật Nhi. Sau đó, khoé môi hắn cong lên nở nụ cười thú vị, "Toàn là người quen nhỉ!"

Lư Mật Nhi hơi mím môi, "Vị công công này là..."

Khoé mắt Ngự công công nhìn về phía Lư Mật Nhi, "Hử?"

"Ánh mắt của ông không được tốt nhỉ! ?" Lư Mật Nhi hít một hơi, lấy thêm can đảm, mở miệng.

Ngự công công nhíu mày.

"Ông không nhìn thấy chân ông dẫm lên cái gì sao?" Chỗ hắn đứng, máu chảy thành sông rồi mà hắn vẫn không nhìn thấy hả?

"Người rất can đảm đấy!" Ngự công công nhíu mày.

Sự khen ngợi thẳng thắn của hắn khiến Lư Mật Nhi mím môi, Phụng Cảnh Duệ lại không mặn không nhạt mở miệng, "Ông cũng đừng nói ông muốn dẫn nàng đi làm nữ nhân của ông nhé!"

Ngự công công nhíu mày, mắt tròn to.

Phụng Cảnh Duệ nói tiếp, "Không phải ta khinh thường ông, nhưng ông không thấy được thứ ông tìm từ nữ nhân đâu!" Ánh mắt hắn lia lịa nhìn nửa thân dưới của Lữ Ngự công công. Mắt thì nhìn, lúc nói thì khuôn mặt của hắn vô cùng nghiêm túc.

Nghĩ cũng biết, sắc mặt Ngự công công cũng không tốt được thêm chút nào. Lữ Nhưng sắc mặt của hắn rất nhanh đã ổn định, không thay đổi chút nào, "Người cho ta một đề nghị rất tốt đấy!"

Phụng Cảnh Duệ chậm chạp bước lên, không dấu vết đứng chắn cho mọi người, hắn buồn cười, mở miệng hỏi, "Chẳng lẽ ông muốn ta hả? Nhưng ta sẽ không làm người bị dẫm đâu!"

Phốc...

Lư Mật Nhi không nhịn được cười ra tiếng, sau khi nhìn thấy ánh mắt Ngự công công nhìn mình chằm chằm, nàng cực kỳ vô dụng trốn sau Cơ Hoàn Hoàn.

Bên này, sau khi xác định không còn ai có thể đứng dậy, 18 ám vệ lặng lẽ, không tiếng động vây xung quang mọi người, cùng nhìn về phía bọn họ, nghiêm túc giám sát.

Ngự công công lạnh nhạt nhìn khuôn mặt tươi cười của Lư Mật Nhi, "Cô bé, nếu người không quản lý được khuôn mặt tươi cười của bản thân, ta có thể giúp người!"

Trong lòng Lư Mật Nhi bỗng nhiên thấy lạnh lẽo, khuôn mặt tươi cười bỗng nhiên cứng ngắt.

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ nhún vai, "Ngự công công muốn làm gì? Bây giờ, Minh cốc có rất nhiều việc bề bộn, không rảnh tiếp đãi ông đâu!"

Ngự công công, "Đến cả Phụng Dương còn không dám nói với ta những câu như vậy!"

Phụng Cảnh Duệ, "Ta không phải Phụng Dương!"

Ngự công công bỗng nhiên cười ha hả, "Tiểu Phụng Dương, con của người rất thú vị, không biết, người có hứng thú giao hắn cho ta đùa hai năm không?" Nói là hỏi, nhưng thực chất lão đã quyết định rồi.

"Không!" Không đợi Phụng Dương mở miệng, Cơ Hoàn Hoàn đã hét to trả lời, "Ta sẽ không bao giờ giao con của ta cho người!"

Ngự công công trầm ngâm, "Nhìn xem, chắc Phụng Dương nói hết cho người rồi hả!"

Sắc mặt Cơ Hoàn Hoàn thay đổi, "Thì sao, tóm lại ta sẽ không giao con ta cho người!"

"Ta có xin ý kiến của các người không?"

"Khụ..." Phụng Cảnh Duệ ho nhẹ một tiếng, "Xin hỏi, các người đang nói chuyện của ta hả? Vậy sao không hỏi người trong cuộc là ta?"

Nghe vậy, Cơ Hoàn Hoàn vội vàng nói, "Duệ nhi, nương sẽ không giao con cho hấn đâu!"

Phụng Cảnh Duệ khẽ gật đầu, khuôn mặt chứa ý cười nhìn Ngụy công công, "Ông muốn hỏi ta một chút không?"

Mặt Ngụy công công nheo lại, "Người... Không sợ?" Hấn tin, chuyện năm đó, có thể khiến Phụng Dương khắc sâu trong lòng rồi.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Chưa thử bao giờ, không nói có sợ hay không. Ta chỉ tò mò, ông rất muốn ta hả?"

Mày Ngụy công công nhú lại, "Người nghĩ rằng ta vô dụng đến mức đó à!"

Tiếng nói vừa dứt, người hấn đã đi chuyển.

Dường như là ngay lập tức Phụng Cảnh Duệ cũng hành động theo. Sau khi giao nhau vài chiêu, Phụng Cảnh Duệ đã biết, Ngụy công công phải rất tự tin mới xuất hiện ở đây. Đánh nhau thêm mấy chiêu lớn, Phụng Cảnh Duệ đã nhận ra võ công của người này còn cao hơn hấn. Bởi vậy, hấn cũng không ham đánh nhau, nhanh chóng lùi bước.

Cơ Hoàn Hoàn lo lắng nhìn Phụng Cảnh Duệ, nếu không phải Phụng Dương giữ chặt người nàng, lúc này, nàng đã lao ra rồi.

Lưu Mật Nhi bước nhanh đi tới bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, "Người không sao chứ?"

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm, "Võ công của lão cao hơn ta!" Về mặt Phụng Cảnh Duệ đau khổ, nhìn Lưu Mật Nhi, "Ta đánh không lại hấn!"

Lưu Mật Nhi im lặng, "... Không đánh được thì chạy!"

Phụng Cảnh Duệ: "..."

Ngừng một lát, hấn nói tiếp, "Hôm nay không chạy được!"

Lưu Mật Nhi gật đầu, nàng cũng vừa nói thế mà, cho đến lúc này, ngoài việc biết Ngụy công công có liên quan tới Khuất Liễu Phong, mục đích của lão trong lúc này chưa được làm rõ. Không nhắc đến thì thôi, từ lúc lão ta xuất hiện, sắc mặt của Phụng Dương cực kỳ khó nhìn.

Ngụy công công chắc chắn. "Tiểu Phụng Dương, con của người cũng không tốt lắm? Cuối cùng thì chơi với người vẫn tốt hơn. Đến đây... Để ta nhìn xem, sau hai mươi mấy năm không gặp người, so với trước kia, chơi có vui hơn không!"

"Không!" Cơ Hoàn Hoàn ôm chặt Phụng Dương, "Không đi, chúng ta trốn đi, tránh xa nơi này có được không?"

Phụng Dương chậm rãi cúi đầu, ngón cái lau nước mắt cho nàng, "Nàng về trước chờ ta!"

Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu, "Đừng."

"Hoàn Hoàn, ngoan! Ta không sao đâu!" Lúc này Phụng Dương ôn nhu như nước, trong đôi mắt của hấn, sự ôn nhu lạnh nhạt loé sáng sự kiên định.

Cơ Hoàn Hoàn cắn chặt môi dưới, "Hấn sẽ khiến chàng bị thương!"

"Không sao, nàng sẽ giúp ta! Phải không?"

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu.

Phụng Dương nhếch môi nở nụ cười, "Vậy là tốt rồi! Trở về chờ ta!" Nói xong, hấn nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Suy cho cùng vẫn là cha con, chỉ cần một ánh mắt, Phụng Cảnh Duệ đã biết Phụng Dương muốn hấn làm gì. Vừa lăm bắm đứng dậy, hấn kéo Lưu Mật Nhi xoay người đi vào trong cốc, 18 ám vệ thấy Phụng Cảnh Duệ bước đi thì chín người cũng đi theo, còn lại chín người giống hệt Vô Trần nhìn chăm chăm Phụng Dương và Ngụy công công.

"Nhanh như vậy mà máu chảy thành sông rồi hả?" Diệp Ly Tâm kinh hồn táng đảm nhìn người nằm khắp nơi trên mặt đất.

Diệp Cửu Dương hơi nhíu mày, mùi máu tươi tóng không khí truyền đến khiến mày hấn cau lại. Bước chân của hấn cũng càng ngày càng nhanh.

Nhíu mày lại, chắc Lưu Mật Nhi không đi đến cửa Minh cốc đâu, mùi máu tươi nồng nặc khiến Diệp Ly Tâm suýt nữa thì ói ra, mà hai người kia vẫn đứng song song với nhau ở trước cửa, không nhúc nhích.

Phát hiện ra đám người Vô Trần, đôi mắt Diệp Ly Tâm sáng lên, nàng kéo Diệp Cửu Dương đi tìm Vô Trần.

Nhìn thấy hai người, Vô Trần cực kỳ kinh ngạc, “Các ngươi quay lại lúc nào thế?”

Diệp Ly Tâm liếc hắt mắt một cái, hỏi “Có cần giúp đỡ không?”

“Không cần, nhanh rời khỏi nơi này!”

Diệp Ly Tâm vừa định mở miệng, liền nghe thấy tiếng cười vô cùng càn rỡ truyền đến từ phía sau, ba người lập tức quay đầu, nhìn thấy Khuất Liễu Phong quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt nở nụ cười âm trầm, “Diệp Cửu Dương?”

Mây Diệp Cửu Dương hơi nhíu lại, sau đó xoay mặt đi, “Ta sẽ không cứu ngươi!”

Khuất Liễu Phong cắn răng nói, “Ngươi phải cứu ta!”

“Lý do!”

“Ngươi là sư huynh của con gái ta! Ngươi phải cứu ta!” Khuất Liễu Phong hét to.

“Con gái của ngươi hả?!” Diệp Cửu Dương nghi ngờ hỏi.

“Hoàng Phủ Nguyệt Minh, nàng là đệ tử của phụ thân ngươi, ngươi phải cứu ta!”

Nghe vậy, Diệp Cửu Dương chỉ là à... một tiếng, xoay mặt đi, “Ta sẽ không cứu ngươi!”

Trong nháy mắt, Khuất Liễu Phong chán nản.

Trái lại, Diệp Ly Tâm lại có tính cách lương thiện, nàng mở miệng hỏi, “Con gái của ngươi là Hoàng Phủ Nguyệt Minh?” Là nữ nhân đó sao? Nàng ta sao lại có liên quan với phụ thân nàng chứ?

Khuất Liễu Phong hừ một tiếng. Căm giận hướng về nơi Phụng Dương đứng, hét to, “Phụng Dương, ta nhất định phải đoạt được tất cả mọi thứ của ngươi!”

Phụng Dương chỉ mỉm cười, trong nháy mắt, nụ cười tà mị nở rộ trên khuôn mặt tuấn mỹ, khiến người nhìn cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng lời hắn nói ra lại lạnh lẽo khác thường. “Ngươi không có cơ hội đó đâu!”

“Hô hô, đừng cho rằng ta không biết, chuyện năm đó của ngươi và Ngụy công công.” Khuất Liễu Phong cười to, “Ngươi nên cảm ơn ta, năm đó mà không có ta, thì cũng không có Phụng Dương của hôm nay rồi!”

Nghe vậy, Ngụy công công gật đầu, “Câu này nói không sai! Tiểu Phụng Dương, ta còn một câu nữa, ngươi nói vị trí hoàng lang cho ta biết! Nói cách khác...” Ngừng lại, hắn tiếp tục mở miệng, “Ngươi chỉ cần nói vị trí, là nam nhân mà bị người thân lừa gạt, cũng cực kỳ đáng sợ. Chuyện này, ngươi đã được trải qua rồi, không phải sao?”

Cả người Phụng Dương run lên, vóc dáng cao to khấn trương căng cứng, “Các ngươi không có cơ hội đó đâu!”

“Tiểu Phụng Dương, ta chỉ muốn hoàng lang thôi, lúc này, ta không hứng thú với ngươi nhiều như vậy đâu!” Ngụy công công cười nhạt, mở miệng, “Nhanh chóng nói cho ta vị trí hoàng lang, ta lập tức giết Khuất Liễu Phong giúp ngươi!”

“Không cần” Giọng nói Phụng Dương lạnh ngắt, “Ta muốn cho hắn nhìn từng thứ từng thứ của hắn chết dần, sau đó cho hắn ăn từng miếng từng miếng đến hết...” Lúc nói những câu này, trên mặt Phụng Dương loé lên ánh sáng điên cuồng, trong đôi mắt sâu thẳm bắt đầu có sự hỗn loạn.

Ngụy công công cảm thấy giật mình, “Ngươi muốn...”

Phụng Dương cười ha ha, “Ngươi đang sợ sao?”

Ngụy công công lắc đầu, “Không, ngươi không thể như vậy. Ngươi quên rằng con trai của ngươi đang ở đây sao!”

Phụng Dương cười ra tiếng, máu trong cơ thể chảy với vận tốc vô cùng nhanh chóng, âm thanh luồng máu di động ào ào, hắn gần như điên cuồng, nhìn Ngụy công công, “Tất cả những thứ này, đều là do ngươi ban tặng, sao ngươi có thể sợ chứ?”

Trên khuôn mặt bình tĩnh trước sau như một của Ngụy công công bắt đầu loé lên sự khác thường, hắn đã kích thích Phụng Dương quá mức, hoàn toàn quên mất, truyền thuyết kể rằng, trong cơ thể nhà họ Phụng luôn tồn tại máu của loài thú, một khi bị trêu chọc, bất cứ ai, bất cứ nơi nào, không một ai có thể may mắn thoát khỏi.

Trong lúc suy nghĩ, Phụng Dương lách mình lao tới bên cạnh Ngụy công công, theo bản năng, Ngụy công công vội vàng mở miệng ngăn cản, “Ta là của thúc thúc ruột của ngươi, sao ngươi có thể làm thế với ta?”

“Ngươi họ Ngụy, không phải họ Phụng! Với lại, ta cũng không cần!” Phụng Dương nở nụ cười lạnh lẽo.

Phụng Cảnh Duệ đang đưa Cơ Hoàn Hoàn và Lưu Mật Nhi đi trốn, nghe thấy tiếng gầm giận dữ, không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Cơ Hoàn Hoàn lập tức dừng lại, “Không, ta muốn nhìn thấy chàng!” Giọng nói nàng lạc đi, không đợi Phụng Cảnh Duệ lấy lại tinh thần, Cơ Hoàn Hoàn đã xách váy chạy ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Phốc, cho công công dùng xuân dược

Giống như tiếng dã thú gào thét, đó lúc đám người Phụng Cảnh Duệ càng đến gần cửa cốc nghe càng rõ. Trong đó người bình tĩnh nhất chính là Cơ Hoàn Hoàn rồi.

Chỉ thấy bước chân nàng hơi ngừng lại, chỉ sau một cái chớp mắt, liền nâng váy xông ra ngoài.

Phụng Cảnh Duệ cùng Lưu Mật Nhi nhìn nhau, Lưu Mật Nhi đẩy Phụng Cảnh Duệ một cái, lúc này hắn mới bước nhanh về phía trước cùng Cơ Hoàn Hoàn sau lưng hướng cốc cửa chạy vọt tới.

Phụng Dương vốn tóc đen đầy đầu trong phút chốc hóa trắng cả, vẻ tà mị trên mặt lóe lên điên cuồng cười đến phóng đảng, cặp mắt đỏ tươi làm cho người ta không rét mà run. Nhuyễn kiếm trong tay không biết đã sớm bị hắn ném vào nơi nào. Những sợi tóc bạc đang tung bay giữa không trung, đó chính là hình ảnh mà đám người Lưu Mật Nhi nhìn thấy lúc chạy tới cửa cốc.

Phụng Cảnh Duệ cũng đồng thời rung động, Phụng Dương như vậy hắn hơn hai mươi năm qua chưa từng nhìn thấy! Trong dĩ vãng Phụng Dương lạnh lùng, vô tình. Nhưng, hắn lúc này . . . Phát ra âm thanh làm cho người ta kinh hãi và run sợ.

Không rung động giống với những người khác, Cơ Hoàn Hoàn không để ý bên cạnh có thể bị nguy hiểm hay không, cả người hướng phía Phụng Dương chạy tới.

Lưu Mật Nhi muốn tiến lên kéo nàng lại. Lại bị Phụng Cảnh Duệ ngăn lại.

"Tại sao không để cho ta đi? Hắn có thể sẽ làm nàng bị thương!" Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Sẽ không đâu!"

"Vậy là Phụng Dương không bị mất khống chế sao, bây giờ Phụng Dương là một . . ."

"Ta nói sẽ không!" Phụng Cảnh Duệ kiên trì nói, "Hắn tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng!"

Lưu Mật Nhi quay đầu, "Làm sao ngươi biết?"

Phụng Cảnh Duệ âm trầm nhắm đôi con ngươi lại, "Sẽ không!"

Lưu Mật Nhi hồ nghi mở miệng, "Làm sao ngươi khẳng định như vậy!"

Phụng Cảnh Duệ lạnh mặt, không nói gì.

Không để ý tới các xác chết dưới chân, lúc này trong lòng Cơ Hoàn Hoàn chỉ có một ý niệm, hướng Phụng Dương vọt tới.

Mới nhìn thấy Cơ Hoàn Hoàn hiện ra, đôi mắt đỏ tươi của Phụng Dương lóe một tia chật vật, theo bản năng muốn xoay người, lại bị một đôi tay nhỏ bé nắm thật chặt vật áo. Thân thể không thể cử động.

"Tướng công!" Cơ Hoàn Hoàn bắt được cánh tay của Phụng Dương, dịu dàng ôm choàng lấy.

Toàn thân Phụng Dương chấn động, chật vật xoay mặt lại.

Dáng người xinh đẹp nhỏ nhắn đang hết sức nhón chân lên ôm lấy gương mặt của Phụng Dương, hoàn toàn không quan tâm màu đỏ tươi trong mắt hắn lẫn một đầu tóc bạc, dịu dàng vén những sợi tóc trên mặt hắn, Cơ Hoàn Hoàn ôm ái lắm lắm, "Tướng công, đừng tức giận nữa có được hay không?"

Phụng Dương cứng đờ không nhúc nhích nhìn nàng, mặc kệ là lúc nào thì, tiềm thức trong cơ thể cũng không thể làm tổn thương người trước mắt.

Đưa đôi cánh tay khóa lại thân thể Phụng Dương thật chặt, đầu Cơ Hoàn Hoàn vùi vào ngực Phụng Dương, ôm ái lắm lắm, "Tướng công, không nên tức giận, không nên tức giận!"

Rất lâu sau đó, màu đỏ tươi trong mắt Phụng Dương chậm rãi rút đi, cánh tay lặng lẽ ôm lấy đầu vai Cơ Hoàn Hoàn, gương mặt âm trầm tuấn tú dịu dàng níu non, "Cơ Hoàn Hoàn!"

"Tướng công!" Cơ Hoàn Hoàn thở ra một hơi thật dài, ôm thật chặt Phụng Dương.

Thu lại tàn khốc trong mắt, cánh tay Phụng Dương ôm chặt thân thể mềm mại không biết khi nào đã trở nên run rẩy, lặng yên than một tiếng, "Cơ Hoàn Hoàn..."

Xác định Phụng Dương trước mắt là trượng phu quen thuộc của mình, lúc này Cơ Hoàn Hoàn lúc này mới không nhìn được rơi lệ, "Tướng công, tướng công..."

Ôm lấy thê tử, Phụng Dương xoay người hướng phía trong Minh cốc đi tới.

Biến chuyển bất ngờ này, đã khiến sắc mặt Ngụy công công một bên trở nên trắng bệch. Lúc hắn xoay người muốn rời đi, đã thấy mắt sắc của Phụng Cảnh Duệ ngăn trước mặt hắn.

Lười biếng tựa vào một thân cây, Phụng Cảnh Duệ lười biếng mở miệng, "Người nói người là người Phụng gia?" Nhìn đến quần...

Rất dễ nhận thấy, Ngụy công công đối với ánh mắt của tiểu tử Phụng Cảnh Duệ này, một chút cảm giác uy hiếp cũng không có, vì vậy, hắn hào phóng gạt đầu, "Không sai, ta là đệ đệ của gia gia người!"

"A, " Phụng Cảnh Duệ thông thả mở miệng, "Người và Khuất Liễu Phong..."

"Khuất Liễu Phong muốn Hoàng Lăng trong lòng đất. Mà ta..." Ngụy công công cắn răng dừng lại lời mình muốn nói ra.

Đôi mày Phụng Cảnh Duệ nhíu lên, hứng thú đột nhiên mở miệng, "Có chuyện ta muốn thỉnh giáo người!"

Ngụy công công lập tức thay đổi sắc mặt, phòng bị nhìn hắn, "Người muốn làm cái gì?"

Phụng Cảnh Duệ cười hắc hắc, "Đừng đề phòng ta như vậy, mặc dù ta rất không thích người, nhưng mà, chúng ta có cùng chung sự khó chịu với một người!"

"Người nào?"

Phụng Cảnh Duệ dùng một ngón tay, chỉ vào cả Cơ Hoàn Hoàn và Phụng Dương đang muốn rời đi, "Hắn!"

Ngụy công công nghe vậy tròn to hai mắt, "Người cho ta là đồ ngốc sao? Đó là cha người!"

Phụng Cảnh Duệ mặt mày lạnh lẽo, "Người còn nhớ rõ? Vậy thì thật tốt..."

Phụng Cảnh Duệ cùng Phụng Dương tàn khốc giống nhau, trong lòng Ngụy công công thoáng qua một hồi lạnh đến buồn nôn, "Nếu như hôm nay đứng trước mặt ta là Phụng Dương, còn có mấy phần thắng, còn theo lời của người, người xác định người có thể đánh thắng ta sao?"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi đứng thẳng người, sau mới lắc đầu một cái. "Ta không muốn đánh với người!"

Ngụy công công có hơi chút buông lỏng, chỉ thấy Phụng Cảnh Duệ nói tiếp, "Chỉ là, ta thích xem người khó chịu thôi!" Tiếng nói vừa rơi, người của hắn trước mặt Ngụy công công chợt lóe lên.

Ngụy công công theo bản năng đưa tay ra ngăn cản, chỉ cảm thấy một hồi thấm lạnh phía sau, Phụng Cảnh Duệ đã rơi xuống bên người Lưu Mật Nhi, lóe lên nụ cười tà ác, "Người sẽ phải trở lại cầu xin ta đấy!"

Ngụy công công tròn to hai mắt, "Người hạ độc đối với ta?!"

Phụng Cảnh Duệ thông thả mở miệng, "À, không phải là độc!" Ngừng lại, hắn âm trầm cười một tiếng, "Là xuân dược... Ừm, hình như là tên xuân tình gì đó?!"

Lời này vừa nói ra, Lưu Mật Nhi lập tức trừng to mắt mà nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Đó không phải là..."

Ngụy công công cũng ngạc nhiên nhìn nụ cười tà ác của Phụng Cảnh Duệ, "Người..." Nói còn chưa dứt lời, trong cơ thể nổi lên một trận cảm giác cực nóng.

"Không cần cảm tạ ta. Ta chỉ chăm sóc người thôi, muốn cho người tìm nữ nhân thôi!" Chợt, bộ dạng hắn hình như vừa định đứng lên, tiếc hận mở miệng, "Trời ạ, ta quên mất... Người là công công a, làm sao có thể có cơ hội đi tìm nữ nhân?! Thật là thất sách! Thất sách!"

Tiếp đó, hắn áy náy mở miệng, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Ta thật sự quên nhớ vụ này!"

Lưu Mật Nhi phải cần dùng sức toàn thân mới có thể khống chế được âm thanh mình cười phá lên. Phụng Cảnh Duệ ở nơi này tiếc hận sao, rõ ràng là

hả hề mà.

Vị Ngự công công này làm sao không biết, hành động này của Phụng Cảnh Duệ không thể nghi ngờ là muốn cho hắn chết! Biết rất rõ ràng, mình có chỗ không thể nào dùng được, nói chơi sao. Làm sao có thể lấy ra thuốc giải?

"Người muốn cho ta chết?"

Phụng Cảnh Duệ khẽ cười một tiếng, "Người nghĩ oan cho ta rồi, ta nói rồi, ta không thích thấy máu, mặc dù vẫn còn rất thích màu đỏ. Chỉ là thương cảm người nhiều năm qua không có nữ nhân. Lúc này mới làm như vậy. Người không phải cần cảm tạ ta đâu."

Trong mắt Ngự công công tràn ngập sát khí, "Phụng Cảnh Duệ . . . Ta cho người chết!" Nói xong, hắn đột nhiên hành động, hướng phía Phụng Cảnh Duệ chạy tới, Phụng Cảnh Duệ đẩy Lưu Mật Nhi ra, Vô Trần sớm một bước đã giữ vững thân thể Mật Nhi.

Thân hình Lưu Mật Nhi đứng lại lo lắng nhìn đáng về Phụng Cảnh Duệ né tránh cật lực, không nhìn được quay đầu nhìn Vô Trần, "Hắn không sao chứ?"

Vô Trần lắc đầu, "Không biết!"

"Người không đi giúp hắn sao?"

Vô Trần lắc đầu.

Lưu Mật Nhi mặt tràn đầy lo lắng nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Chuyện này . . ."

Chẳng biết từ lúc nào, đi tới phía sau bọn họ, Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm chậm rãi mở miệng, "Không cần lo lắng, Phụng Cảnh Duệ lấy từ trên thân ta rất nhiều đồ chơi hay! "

Bỗng chốc, Lưu Mật Nhi giật giật khóe miệng, "Không phải là, cái xuân tình gì kia cũng là đồ trên người người sao?"

Diệp Ly Tâm không chút do dự gật đầu, "Đúng vậy! Phụng Cảnh Duệ đã sớm cảm đi, muội còn tưởng rằng hắn sẽ làm cái gì đấy, không ngờ là đối phó một công công, mặc dù muội không muốn thừa nhận, nhưng mà vẫn phải nói, chiêu này của hắn, thật tàn nhẫn!"

Có thể không tàn nhẫn sao, rõ ràng có dục vọng, lại không thể phát tiết, đối với nam nhân đây là hành hạ tàn khốc cỡ nào a! Diệp Ly Tâm không nhìn được chắc chắn ra tiếng.

Chỉ là, Lưu Mật Nhi lúc này trong lòng cũng nghĩ tới một chuyện khác.

Nàng không vui nhìn chằm chằm Phụng Cảnh Duệ, trong đầu lóe lên một lần kia hắn và Hoàng Phủ Nguyệt Minh tiếp xúc, tiếp theo là đêm đó, hai người thân mật. Mỗi nàng không nhìn được run lên.

Phụng Cảnh Duệ đáng chết, lại dám gạt ta!

Nếu như luận võ công mà nói. Công lực Ngự công công vượt xa Phụng Cảnh Duệ, nhưng mà bởi vì Phụng Cảnh Duệ lúc trước đã cho hắn dùng xuân tình. Trong lòng hắn lúc này có cái khác thường, dĩ nhiên là không thể so sánh khả năng của ngày thường.

Thử qua một hồi chiêu thức của hắn, Phụng Cảnh Duệ ưu nhã cười cười, "Có chút cố hết sức chứ? Không sao, ta có thể chờ người!"

"Người thật hèn hạ?!"

Phụng Cảnh Duệ cười, "Đây là mưu kế, đừng nói khó nghe như vậy. Hơn nữa, ta đã nói rồi, là vì tốt cho người! Nhiều năm không nếm nữ nhân, trong lòng người không nóng nảy sao?"

"Câm mồm!" Ngự công công đỏ mặt hét lớn.

Phụng Cảnh Duệ thông thả xoay người hướng về phía Diệp Cửu Dương mở miệng, "Này, có thể tìm một loại khác hay không. Nam cũng có thể làm thuốc giải a!"

Phốc!

Diệp Ly Tâm cười ra tiếng, thay thế huynh trưởng mở miệng, "Cái này chưa có ai thử qua, dù sao . . . Chưa từng thử qua trên người của công công!"

Ngự công công sắc mặt đỏ hơn, "Các người . . ."

"Vậy thì cảm tạ ta đi!" Phụng Cảnh Duệ cười gian xoay người, "Ngự công công, người có thể đi tìm cả xử nam thử một chút, có lẽ, thật sự có hiệu quả!"

Trong cơ thể sóng tình càng ngày càng cao, Ngự công công cố chịu đựng không ngừng phát ra tiếng động lớn vô cùng khổ sở, hắn bỗng xoay người, thân thể co rút, trên không trung lưu lại lời nói âm trầm của hắn.

"Phượng Cảnh Duệ, ta nhất định sẽ giết các ngươi!"

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Nếu như ngươi có cơ hội!" Ngược lại nhìn đám người Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi hung hăng nhìn chằm chằm Phượng Cảnh Duệ, một đôi mắt bốc ra lửa tung tóe.

Trái tim Phượng Cảnh Duệ thoáng qua một trận bất an, cười mỉa nói, "Mật Nhi, thế nào?"

Lưu Mật Nhi xoa xoa tay, cười yếu ớt yêu kiều tiến lên, "Phượng Cảnh Duệ, ngươi nhất định phải chết!"

Sau một khắc, Phượng Cảnh Duệ co căng chạy, không quên quay đầu lại nghi hoặc, "Mật Nhi, ta làm gì sai sao?"

Hay một cái bộ dáng đáng thương, đến bây giờ vẫn còn ở giả bộ. Lưu Mật Nhi xoa tay xông lên trước, "Gạt ta, ngươi lại dám gạt ta"

Lông mày Phượng Cảnh Duệ nhướng lên, "Ta không có!"

"Không có! Ngươi nào nói với ta hấn trúng độc? Ngươi còn giả bộ cho ta, ta đánh chết ngươi!" Lưu Mật Nhi hét lớn một tiếng xông lên.

Phượng Cảnh Duệ thầm kêu một tiếng không xong, co căng chạy.

"Đứng lại, ta muốn đánh chết ngươi!"

Đám người Diệp Ly Tâm cười lên ha hả. Đợi đến lúc hồi hồn, lúc này mới phát hiện ra, Khuất Liễu Phong vốn đã không còn cử động được, không thấy đâu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Ngươi không cút, ta cút cho ngươi xem

"Mật Nhi, nàng vẫn còn giận sao?" Thò đầu vào, Phượng Cảnh Duệ hỏi lấy lòng. L

ưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, quơ lấy ly trà ở bên cạnh, ném hấn.

Giờ tay đón, Phượng Cảnh Duệ vững vàng đón được ly trà, đi vào cửa, "Mật Nhi biết ta phải chạy thật lâu, rất mệt đúng không? Thật tri kỷ!"

Lưu Mật Nhi hung hăng trợn mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ đang đi vào, thờ phỉ phỉ, đôi mắt trợn tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà phồng lên, nhìn vô cùng đáng yêu.

Không nhịn được, thò tay捏o khuôn mặt của Lưu Mật Nhi một chút, "Mật Nhi thật đáng yêu!"

"Buông ra!" Dùng lực hất tay hấn ra, con giận còn sót lại của Lưu Mật Nhi chưa tan hết.

Phượng Cảnh Duệ bước một bước thật dài, ôm chặt người nàng, nhắc nàng ngồi lên đùi hấn, khuôn mặt hấn chứa đầy ý cười, mở miệng, "Mật Nhi không vui à!"

"Buông ra!" Lưu Mật Nhi trợn to mắt, tức giận lườm hấn. Đôi mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ tố cáo, "Đồ lừa đảo!"

Đối với sự đánh giá của nàng, Phượng Cảnh Duệ không dám nhận xét, nhún vai theo nàng, "Ta bị trúng độc thật rồi!"

"Ngươi là đại phu, ngươi sẽ có thuốc giải!" Lưu Mật Nhi trợn to mắt, "Ngươi lừa ta làm gì, ngươi lại trúng xuân được?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Nếu ta nói, nàng lập tức đồng ý chứ?"

"Không!" Đường như Lưu Mật Nhi nói luôn không cần suy nghĩ, nàng lắc đầu.

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy không ngoài dự đoán một chút nào, mày hơi nhướng lên, "Nếu đã vậy, ta làm thế thì có gì là không đúng?"

Có gì không đúng? Lưu Mật Nhi thờ phỉ phỉ, giờ tay, "Ta là một cô nương, ta còn muốn lập gia đình!"

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, "Mật Nhi, nàng đã quên rồi có phải không, nàng đã gả cho ta rồi mà!"

"Người cùng người bái đường không phải là ta!" Luru Mật Nhi nói vô cùng kiên quyết.

Phượng Cảnh Duệ tròn mắt, "Ta cưới người tên là Luru Mật Nhi!"

Luru Mật Nhi nhếch khóe môi, "Trên thế gian này, người có tên là Luru Mật Nhi không chỉ có mình ta."

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ trầm mặc một lúc, "Mật Nhi, nàng muốn nhắc nhở ta, muốn ta cưới nàng lần nữa đúng không?"

Trong nháy mắt, hai gò má Luru Mật Nhi ửng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn như được nhuộm đỏ ráng hồng, nàng nói không được tự nhiên, "Ta không nói thế!"

Dù bận, Phượng Cảnh Duệ vẫn ung dung mở miệng, "Mật Nhi đang cầu hôn ta sao!"

"Không phải đâu! !" Mắt Luru Mật Nhi tròn to, "Ta không có!"

"Vậy thì coi như là ta cầu hôn với nàng nhé?" Lòng mày hấn cau lại, khuôn mặt nghiêm túc, mở miệng, "Mật Nhi, nàng sẽ gả cho ta chứ?"

Lời từ chối mắc kẹt ở trong miệng, ngậm thật lâu mà Luru Mật Nhi lại không thể nói ra. Tức giận chờ Phượng Cảnh Duệ, nàng đẩy hấn ra, "Người cút ngay!"

Phượng Cảnh Duệ ngạc nhiên, "Mật Nhi..."

Luru Mật Nhi quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Ta không muốn ở cùng một chỗ với tên lừa gạt như người!"

"Mật Nhi!" Giọng nói Phượng Cảnh Duệ trầm xuống, nhìn nàng cảnh cáo.

Luru Mật Nhi không sợ hãi chút nào, "Người không phải lừa ta như vậy! Ta nói thật, ta tuyệt đối sẽ không ở cùng một chỗ với tên lừa gạt như người!"

Ngay lập tức, Phượng Cảnh Duệ đứng bật dậy, dùng một tay ôm nàng đi về phía giường. Luru Mật Nhi sợ hãi, "Người định làm gì?"

"Mật Nhi, có phải gần đây ta bận quá không có thời gian yêu thương nàng, bởi vậy nàng bắt đầu oán hận ta đúng không. Không sao, bây giờ ta sẽ lập tức yêu thương nàng!" Phượng Cảnh Duệ vỗ mông nàng một cái, nói xong cười hề hề.

Trợn mắt. "Thả ta xuống!"

Luru Mật Nhi hét to, "Người là lừa gạt à!"

Phượng Cảnh Duệ cởi quần áo của bản thân. Nhân cơ hội này, Luru Mật Nhi muốn xoay người chạy trốn, lại bị hấn dùng một tay bắt nàng lại, dùng hai ngón tay nhấn vào người nàng, Luru Mật Nhi lập tức phát hiện, người nàng không thể động đậy lại được chút nào. Ngay lập tức, mắt nàng tròn to, "Phượng Cảnh Duệ, người muốn cưỡng bạo ta hả?"

Phượng Cảnh Duệ dừng động tác cởi quần áo một chút, hơi gật đầu, "Ta có ý định này đấy!"

"Người dám!"

Đôi mắt Luru Mật Nhi đỏ lừ.

Phượng Cảnh Duệ không nói gì, thuận tay ném áo ra ngoài, trèo lên giường. "Mật Nhi, nàng hãy mở mắt thật to nhìn ta, nhìn xem ta có dám không!" Hấn nói lạnh nhạt, ra vẻ không quan tâm.

Luru Mật Nhi trợn mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng cởi quần áo của nàng, đôi mắt chứa đầy lửa giận, hung hăng trợn mắt ngườm hấn khi hấn cởi áo trong của nàng.

Động tác của Phượng Cảnh Duệ ngừng lại một lúc, thờ dãi, "Mật Nhi!"

"Tiếp tục đi!" Luru Mật Nhi lạnh lùng hỏi, "Sao người không làm tiếp hả?"

Phượng Cảnh Duệ run rẩy lau mặt, "Nhìn thấy thái độ của nàng, ta không dám!" Hấn rụt cổ lại.

"Buông ra!" Luru Mật Nhi tức giận nói.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Nàng sẽ chạy mất!"

Mẹ nó, Luru Mật Nhi rất muốn chửi tục, khi nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Phượng Cảnh Duệ, những câu nói thô tục mà nàng muốn chửi lại nghẹn ứ trong cổ họng. Chỉ có thể trợn mắt hung hăng lườm hấn.

Phượng Cảnh Duệ do dự thật lâu mới mở miệng, “Nàng bảo đảm đi, ta giải huyết, nàng sẽ không chạy!”

Bảo đảm cái rắm! Nhưng nàng sẽ không ngốc tới mức nói câu này ra. Chỉ là ánh mắt của nàng, nhìn chăm chăm đôi mắt của Phượng Cảnh Duệ.

Lại nhìn bản thân mình một chút, cơ thể của Lưu Mật Nhi không cử động chút nào, cánh mắt chứa đầy suy tư nhìn Phượng Cảnh Duệ chăm chăm.

Ánh mắt này của nàng khiến trong lòng Phượng Cảnh Duệ cảm thấy sợ hãi, nuốt nước bọt, chậm rãi đi về phía nàng, “Mật Nhi...”

“Thế nào? Không làm tiếp đi, không phải ngươi muốn cường bạo ta sao?”

Phượng Cảnh Duệ xoa xoa tay, rụt rè nói, “Có muốn, một chút!”

Lưu Mật Nhi tức giận “Ngươi nói cái gì?”

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy vô cùng oan ức, “Không phải nàng không thích có người lừa nàng hay sao? Những lời ta mới đều là những lời trong lòng mà ra!”

Lưu Mật Nhi lập tức chán nản, “Ngươi...”

“Mật Nhi thật là khó hầu hạ, ta lừa nàng, nàng không vui. Ta nói thật, nàng lại tức giận. Ai, làm nam nhân của nàng sao lại khó thế chứ?” Phượng Cảnh Duệ gật gù, nói vô cùng đắc ý.

Lưu Mật Nhi co hai chân lên, dùng sức thật mạnh, đập cho Phượng Cảnh Duệ một phát, “Lăn ra ngoài, bên ngoài có nhiều người bị bệnh như vậy, ngươi lại không đi giúp đỡ hay sao?”

Lắc mình tránh thoát khỏi đôi chân của nàng, Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Nàng không tức giận nữa hả?”

Giọng nói của hắn, rất cẩn thận giống như một đứa trẻ lo lắng sẽ bị người ta mắng vậy.

Lưu Mật Nhi, “Càng thấy càng tức giận, ngươi còn không mau lăn ra ngoài cho ta!”

Phượng Cảnh Duệ tồn thời gian rất lâu, chậm rãi ngồi xuống, sau đó nằm trên mặt đất.

Lưu Mật Nhi nhìn hành động kì quặc của hắn, không hiểu hỏi hắn, “Ngươi làm gì thế?”

Động tác của Phượng Cảnh Duệ bỗng nhiên dừng lại, liếc nàng một cái, “Không phải nàng muốn ta lăn sao? Bây giờ ta đang chuẩn bị làm theo lời nàng nói còn gì?”

Bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, Lưu Mật Nhi buồn cười, nở nụ cười, “Đồ thần kinh!”

Nhìn thấy nụ cười của nàng, Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng thở ra, “Mật Nhi, nàng không tức giận nữa chứ?”

Lưu Mật Nhi hừ hừ, không thèm đấu nhau với hắn nữa, “Ngươi mau đi xem những người bệnh kia đi!”

Phượng Cảnh Duệ lập tức gật đầu, “Chỉ cần Mật Nhi mở miệng, ta chắc chắn sẽ không từ chối!”

“Vậy ngươi đi nhanh đi!” Thực chất là muốn đuổi hắn cút ra ngoài, sợ tên nam nhân này lại làm những chuyện khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười. Nàng vẫn phải thay đổi cách nói!

“Lăn này không cần lăn nữa à? Ta chưa thử lăn nha!” Phượng Cảnh Duệ cười hỏi.

“Đi mau!” Lưu Mật Nhi trừng hắn.

Phượng Cảnh Duệ giơ hai tay lên làm động tác trấn an, “Ta đi ta đi đây”

Sau khi chắc chắn Mật Nhi sẽ không tức giận với mình nữa, lúc này Phượng Cảnh Duệ mới đi ra khỏi phòng, bắt đầu chuẩn bị làm người vô tội bị người khác liên lụy.

Lúc này, không dễ dàng mới có thể thở ra một hơi. Vô Trần tiến lên nói “Khuất Liễu Phong biến mất rồi!”

Phượng cảnh Duệ gật đầu, “Ta biết rồi!”

“Vi sao chủ tử lại bỏ qua cho hắn?” Vô Trần không hiểu hỏi hắn

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Hắn đã không còn khả năng uy hiếp ta. Với lại, Phượng Dương sao rồi?” Cho đến bây giờ, hắn chưa từng gọi Phượng Dương là phụ thân.

“Lão Cốc chủ đang ở cùng với lão phu nhân!” Vô Trần trả lời.

Sau khi chắc chắn Ngụy công công đã đi khỏi đây, Phụng Cảnh Duệ lập tức đưa Cơ Hoàn Hoàn tới căn nhà chính tay hắn làm cho Cơ Hoàn Hoàn, cho đến bây giờ cũng không thấy hắn xuất hiện.

Phụng Cảnh Duệ nói vô cùng khó chịu, “Ta ở đây một sống một chết, hắn lại ở đó mà ung dung tự tại?”

Vô Trần không nói. Dù sao từ nhỏ đến lớn, tính cách của Thiếu cốc chủ và lão Cốc chủ giống hệt nhau, bọn hắn đã quen rồi.

“Khuất Liễu Phong được ai mang đi hả?” Phụng Cảnh Duệ đứng đĩnh hỏi

“Khuất Thiên Hàn!” Vô Trần nói ra tên một người mà Phụng Cảnh Duệ đã sớm đoán ra.

Phụng Cảnh Duệ gật đầu. Chỉ cần Khuất Liễu Phong không làm ra chuyện ác gì, hắn sẽ không làm gì nữa. Chậm rãi đứng dậy, duỗi thắt lưng, Phụng Cảnh Duệ đi đến phòng của Lưu Mật Nhi.

Vô Trần thấy thế, vội vàng mở miệng, “Chủ tử, Diệp Cửu Dương vẫn chưa đi!”

“Bọn họ có việc gì sao?”

Vô Trần gật đầu.

“Vội đợi tới ngày mai rồi nói sau!” Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt mở miệng, lúc này bất cứ ai cũng không thể ngăn cản hắn đi tìm Mật Nhi.

Vô Trần gật đầu tỏ ý đa biết.

Lưu Mật Nhi không ngoài ý chút nào khi thấy Phụng Cảnh Duệ bò từ cửa sổ vào phòng, nàng nhũn mảy, “Ngươi biến thành con mèo bệnh từ lúc nào đấy?”

Phụng Cảnh Duệ sờ mũi, “Mật Nhi không biết như vậy rất thú vị hay sao?”

“Ta cảm thấy rất mệt, rõ ràng có cửa thì không đi, vì sao cứ thích bò cửa sổ thế hả?” Lưu Mật Nhi hỏi.

Cong môi cười, khoanh khắc đó, những lời này vô cùng phù hợp với biểu cảm trên khuôn mặt của Phụng Cảnh Duệ lúc này. Lưu Mật Nhi ngo ngẩn nhìn nụ cười nơi khóe miệng hắn.

Phụng Cảnh Duệ không thể không thừa nhận, biểu cảm này của Mật Nhi khiến tâm lý của hắn cực kỳ thỏa mãn, bởi vậy, nụ cười ở khóe miệng hắn càng thêm rực rỡ, sáng lạn!

Bỗng nhiên hoàn hồn, Lưu Mật Nhi tức giận tròn mắt nhìn hắn, “Đến đây làm gì?”

Phụng Cảnh Duệ dùng tay xoa xoa, ôm lấy khuôn mặt, “Mật Nhi thích ta cười sao? Ta sẽ cười cho nàng xem!”

“Ngươi bán hả! Không xem!” Quay mặt đi, che dấu khuôn mặt đỏ ửng của bản thân, Lưu Mật Nhi hừ lạnh.

“Nếu Mật Nhi trả tiền, ta sẽ cười! Nhưng mà là ta lại không thể dùng số tiền này để đổi một thứ sao?” Giọng nói thành khẩn của Phụng Cảnh Duệ truyền đến từ sau lưng. Nhân cơ hội đó, hắn lặng lẽ trèo lên giường.

“Thứ gì?” Lưu Mật Nhi không hiểu hỏi.

“Sau này, lúc ở trên giường, nàng có thể đừng đập ta xuống giường được không?” Phụng Cảnh Duệ cười với khuôn mặt đang thêm nhỏ dãi. Nếu một lần thì không sao, chứ nhiều lần như vậy, cái cảm giác ấy thật không tốt đâu.

Lưu Mật Nhi xoay người lại, trả lời hắn, “Bây giờ ngươi muốn ném thử cái cảm giác bị đập xuống giường lắm đúng không?”

Phụng Cảnh Duệ vội vàng lắc đầu, thò tay vào trong chăn, cầm lấy cẳng chân Lưu Mật Nhi, ôm trọn trong lòng bàn tay, “Mật Nhi không bó chân sao!”

“Thực ra ta là nam nhân, ngươi quên rồi sao!” Muốn rút chân về lại bị hắn nắm chặt, Lưu Mật Nhi đỏ mặt.

Phụng Cảnh Duệ cười cười, khuôn mặt như tràn ngập hồi ức, mở miệng, “Mật Nhi có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Bỗng nhiên, hắn thay đổi đề tài.

Trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi nhớ về bầu trời tối đen, cao vút trong màn đêm!

Chương 79: Nàng muốn che chở cho nó hả?

Nhìn nam nhân đang vô cùng hưng phấn, Luru Mật Nhi mím môi.

"Nửa đêm đi rình coi chuyện phòng the nhà người ta, có cần phải hưng phấn đến thế không?"

Phượng Cảnh Duệ nhe răng cười, "Quả nhiên là nàng nhìn thấy ta!"

Luru Mật Nhi mím môi, "Cả người người mặc đồ trắng, chói mắt như thế, ta đâu phải người mù!"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta đã đứng ở đó đợi rất lâu nhưng cũng chưa từ thấy ai phát hiện ra ta!"

Luru Mật Nhi, "Bọn hần đều là người mù sao?"

"Không, bọn hần chưa bao giờ nhìn lên trên đó!" Chuyện này coi như là một thói quen vậy, bọn hần chỉ biết nhìn xem ở phía sau hay phía trước có người hay không thôi, ai có thể cẩn thận mà đi nhìn trên đầu xem có ai không chứ.

Luru Mật Nhi nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hần, "Ta thích nhìn bầu trời!"

Phượng Cảnh Duệ mím môi, "Nhìn theo nàng, trong nháy mắt, lúc nàng mở miệng, ta đã biết là nàng nhìn thấy ta rồi!"

Nhún vai nhìn hần, "Thì sao?"

"Nàng nhớ rõ lúc ấy nàng hát bài gì không?" Không dấu vết, thò tay ra, mò lên vai Luru Mật Nhi. Hần nhỏ giọng hỏi.

Luru Mật Nhi lắc đầu, "Không nhớ!"

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, cười, "Giọng hát của nàng lúc đó cực kỳ đặc biệt!" Ngừng lại, hần lưỡng lự một lúc, "Mật Nhi, cho tới bây giờ, nàng chưa từng nói, nàng từ đâu đến?"

Nghe vậy, ngay lập tức, Luru Mật Nhi im lặng.

Trả lời vấn đề này thế nào? Nói với hần nàng là một u hồn đến từ thế giới tương lai sao?

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, "Ta chỉ là một tên gõ mõ cầm canh thôi!"

"Nàng là nữ nhân!" Phượng Cảnh Duệ nói. "Vì sao nàng lại được nuôi thành nam nhân?"

Trầm ngâm một lúc, Luru Mật Nhi nói, "Có thể là do nguyên nhân gì đó? Cha mẹ ta đã chết, ta cũng không biết rõ đầu đuôi câu chuyện!"

Cầm tựa trên vai Luru Mật Nhi, sau một lúc im lặng, Phượng Cảnh Duệ mở miệng,

"Mật Nhi không muốn nói cho ta biết?"

"Ta không biết!" Vai giật giật. Luru Mật Nhi kéo dài khoảng cách giữa hai người, "Hôm nay, người chạy đi chạy lại cả ngày, đi nghỉ ngơi đi!"

Phượng Cảnh Duệ nhún mày, "Mật Nhi đuổi ta đi hả?"

"Coi như vậy đi!" Luru Mật Nhi đứng dậy, chỉnh lại quần áo, "Ta mệt rồi, người đi đi!"

Đã bao nhiêu lâu không nghĩ tới chuyện tìm kiếm tin tức nơi ấy, Luru Mật Nhi cũng không biết. Quá nhiều chuyện xảy ra đã khiến nàng quên đi chính bản thân mình ở hiện đại.

Nhìn vẻ mặt của Luru Mật Nhi, bộ dạng suy nghĩ sâu xa bộ dáng, trong lòng Phượng Cảnh Duệ trào lên sự không vui, hần đi tới, chò vai của hần vào người nàng. "Mật Nhi, nàng đối xử với ta không công bằng!"

Luru Mật Nhi thờ ơ nhìn hần, "Người muốn thế nào?"

"Mật Nhi, nàng đẩy ta ra là không tốt!" Phượng Cảnh Duệ mở miệng,

Khuôn mặt tuấn mỹ bởi vì nhiễm sự cô đơn mà hiện lên một chút cô tịch, khoe miệng hần hơi hạ xuống khiến người hần càng thêm vẻ oan ức. Nhất là đôi mắt của hần, nhìn Luru Mật Nhi chăm chăm, lên án. Trong nháy mắt, Luru Mật Nhi dường như nhìn thấy trên đầu Phượng Cảnh Duệ có hai cái tai thật to

đang rũ xuống.

Lqđ

Không tự giác, nàng lắc đầu, nàng chắc chắn mình nhìn nhầm rồi, sau đó, nói chậm rãi, "Thật oan cho ta, ta chưa động tới một ngón tay nào của người đâu!"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Không phải động tới tay ta!"

"Chẳng lẽ đụng tới chân của người?" Lư Mật Nhi nhướn mày.

Phượng Cảnh Duệ bĩu môi, lắc đầu, "Không phải!"

Lư Mật Nhi im lặng!

Phượng Cảnh Duệ xoay người, nắm bàn tay của Mật Nhi áp lên ngực hần, yếu ớt yếu ớt vươn ra, sau đó chỉ vào ngực của Lư Mật Nhi.

Cầm tay hần, Lư Mật Nhi tròn mắt nhìn hần. "Người làm cái gì đấy?"

Phượng Cảnh Duệ mếu máo, "Mật Nhi, nàng dùng nó đẩy ta ra xa!"

Ngay lập tức, Lư Mật Nhi im lặng nhìn hần. Mấy hơi nâng lên, thật lâu không

nói.

Một lúc lâu sau, Lư Mật Nhi rút tay về, "Sao người không đi thăm cha mẹ người?"

"Mật Nhi, nàng thể hiện quá rõ rồi."

Lư Mật Nhi xấu hổ, cười, "Khụ! Người đi thăm cha mẹ người đi!"

"Mật Nhi!" Phượng Cảnh Duệ biết nàng không có ý định muốn nói rõ cho hần hiểu. Bị nàng hung hăng đẩy ra, lửa giận trong lòng Phượng Cảnh Duệ bùng lên mạnh mẽ.

Đẩy tay hần ra, Lư Mật Nhi xoay người, "Ta mệt, đi ngủ đây! Người đừng

quấy rầy ta nữa!"

Mạnh mẽ xoay người, quay lưng lại với nữ nhân của mình, tay Phượng Cảnh Duệ nắm chặt thành nắm đấm, phất tay áo, xoay người rời đi.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Lư Mật Nhi chậm rãi ngồi dậy, co chân lên, tay ôm đầu gối gối cuộn mình ngồi trên giường, hạ mày, cô đơn.

Lời Phượng Cảnh Duệ nói vẫn vang bên tai nàng, trong lòng Lư Mật Nhi cảm thấy không vui. Không phải không nói, mà là không biết phải mở miệng nói thế nào cho tốt. Nói nàng đến từ tương lai, vậy Lư A Đại sống cùng A Hoa mười mấy năm là ai?

Không thể nói... Bởi vì sẽ không có ai tin! Hít sâu một hơi, nghiêng người nằm xuống ôm chăn, nằm thật lâu vẫn không thể ngủ say. Một cánh cửa ngăn cách hai trái tim. Nghe thấy tiếng hít thở đều đều từ trong phòng truyền ra, lúc này, Phượng Cảnh Duệ mới mở cửa đi vào.

Trên giường, Lư Mật Nhi ôm góc chăn, ngủ yên bình.

Giơ tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Phượng Cảnh Duệ thở dài một tiếng, "Mật Nhi ơi Mật Nhi, rốt cục nàng nghĩ gì vậy?"

Vuốt ve trên mặt khiến nàng thấy ngứa, Lư Mật Nhi quay đầu, mím môi lại, "Ta muốn ngủ!" Giọng nói của nàng trong vắt, không buồn ngủ một chút nào. Sau khi nghe xong làm sao có thể ngủ được cơ chứ? Đầu phải nàng không chịu để tâm.

Phượng Cảnh Duệ ngượng ngùng cười một tiếng, "Mật Nhi, nàng không ngủ à!"

Chậm rãi ngồi dậy, Lư Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ, nàng nằm dịch người vào giữa giường, "Đi lên đi!"

Phượng Cảnh Duệ vui sướng nghiêng người nằm xuống, "Cảm ơn Mật Nhi!"

Lư Mật Nhi hừ hừ, xoay người nằm xuống, "Nhanh chóng đi ngủ đi! Sáng mai đừng để ta thấy người!"

Phượng Cảnh Duệ giang tay thật rộng, đem nàng ôm vào trong ngực, hơi thở ấm áp phả vào cổ Lư Mật Nhi, nàng giận, "Người an phận một chút cho ta nhò!"

Trong nháy mắt, bàn tay đang chuẩn bị trộm hương dừng lại, vẻ mặt Phượng Cảnh Duệ tràn ngập sự thương tiếc, "Mật Nhi, ta không quan tâm nàng là ai! Ta chỉ không nghĩ, nàng lại có chuyện không nói cho ta biết! Loại cảm giác này khiến ta cảm thấy nàng không ở bên cạnh ta, dường như bất cứ lúc

nào nàng cũng có thể rời khỏi ta!"

"Khấp thiên hạ, không có bữa tiệc không tàn, một ngày nào đó, ta và ngươi cũng tách nhau ra thôi!" Mọi Luru Mật Nhi giật giạt.

Theo bản năng, cánh tay ôm nàng thật chặt, Phụng Cảnh Duệ trầm giọng nói, "Ta sẽ không cho nàng cơ hội ấy!"

"Thế sự vô thường*!" Luru Mật Nhi đành phải nói như vậy.

*Thế sự vô thường: Cuộc sống luôn thay đổi bất ngờ

Phụng Cảnh Duệ còn muốn nói thêm nữa nhưng lại bị nàng ngắt lời bằng câu "Ta mệt".

Không tiếng động, ôm người nàng, Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Không có cơ hội đó đâu"

Trợn tròn mắt, Luru Mật Nhi không nói gì. Ai có thể biết được? Chuyện thế gian mà.

Một bộ tơ tằm màu trắng, dưới ánh mặt trời, nó vô cùng chói mắt. Khuôn mặt Phụng Dương tuần mĩ như sóng lớn, vào lúc này, dường như mỉa hoặc người khác một cách đặc biệt. Phụng Cảnh Duệ được Luru Mật Nhi dắt vào sân của Cơ Hoàn Hoàn và Phụng Dương.

Nói Luru Mật Nhi dắt Phụng Cảnh Duệ, một chút cũng không cảm thấy đó là chuyện quá đáng. Bởi vì, chủ yếu là Phụng Cảnh Duệ không muốn bước vào nơi ở của Phụng Dương.

Phụng Dương cũng vậy, phát hiện bộ mặt của hắn bị Phụng Cảnh Duệ nhìn thấu, hắn nói to, "Ai cho ngươi đến đây?"

Phụng Cảnh Duệ giận dữ, "Ngươi nghĩ rằng ta cam tâm tình nguyện chắc!" Không phải bị nàng lôi đi, kiêu gì hắn cũng không tới đây đâu.

"Vậy thì cút!" Phụng Dương giận dữ.

Phụng Cảnh Duệ vừa muốn trả lời, lại thấy Luru Mật Nhi và Cơ Hoàn Hoàn cùng nhau chuẩn bị rời đi.

Hai cha con cùng giận dữ hét to, "Hai ngươi muốn làm gì?"

Luru Mật Nhi và Cơ Hoàn Hoàn cùng xoay người, Cơ Hoàn Hoàn cười nhạt, "Các ngươi nói chuyện vui vẻ như vậy, ta cùng Mật Nhi..."

"Không cho phép!" Phụng Dương giận dữ, ôm Cơ Hoàn Hoàn vào trong lòng.

Phụng Cảnh Duệ vẫn thanh thoi như cũ.

"Tình cảm của hai người các ngươi thật tốt nhỉ!" Luru Mật Nhi nói không sợ chết.

"Ai có tình cảm tốt với hắn chứ!" Hai người tức giận, cùng nhau nói.

Luru Mật Nhi nhếch môi cười, nhún nhún vai, tỏ vẻ không cần nói cũng biết,

Hai nam nhân nhìn nhau, cùng nhau xoay người, hừ lạnh một tiếng.

Luru Mật Nhi buồn cười, suy cho cùng đều là người một nhà. Mặc kệ như thế nào, hai cha con họ vẫn có những chỗ giống nhau.

Phụng Cảnh Duệ sai bước thật dài, đi nhanh tới bên nàng. "Mật Nhi, ta nhìn cũng nhìn rồi, bây giờ đi được rồi chứ!"

Luru Mật Nhi lui về phía sau một bước, "Ngươi muốn đi là chuyện của ngươi, ngươi quản được ta sao?" Thật ra, nàng thấy ánh mắt mong ngóng của Cơ Hoàn Hoàn nhìn Phụng Cảnh Duệ chằm chằm nhưng từ lúc vào cửa, ánh mắt của hắn không đặt trên người Cơ Hoàn Hoàn chút nào, điều đó khiến Cơ Hoàn Hoàn cảm thấy vô cùng khổ sở.

Phụng Cảnh Duệ bỗng nhiên không nói gì, "Mật Nhi, !" Hắn cảnh cáo.

Luru Mật Nhi xoay người, "Được, ta đi! Nhưng ngươi nhớ cho rõ, sau nửa nén

hương, ngươi mới có thể ra ngoài, ta đứng ở cửa chờ ngươi!"

"Vì sao?" Phụng Cảnh Duệ không hiểu, hỏi nàng.

"Ta muốn nhìn xem, cha con các ngươi có thể chém giết lẫn nhau hay không. Đến phút cuối cùng, ai có thể sống sót! Ta mỏi mắt mong chờ." Luru Mật Nhi vuốt cằm, nói chậm rãi.

Sắc mặt Phụng Cảnh Duệ đen sì, "Mật Nhi, nàng đang trả thù ta!" Trả thù cho tối hôm qua, hắn bắt nàng nói chuyện khiến nàng không vừa ý.

"Ngươi nói vậy cũng được." Luru Mật Nhi xoay người đi tới cửa. "Nửa nén hương! Nếu không được thì ta sẽ không để ý tới ngươi trong vòng nửa năm!"

"Mật Nhi!" Phụng Cảnh Duệ quát khê.

Lưu Mật Nhi nhẹ nhàng mở miệng, "Ta ờ cửa nhè...!" Nàng tin Cơ Hoàn Hoàn sẽ không để cho hai người này đánh nhau thật. Nhìn thấy ánh mắt cảm kích của Cơ Hoàn Hoàn, Lưu Mật Nhi mỉm cười đi ra ngoài.

Lúc này, Phụng Cảnh Duệ cũng hiểu ý của Lưu Mật Nhi, đành phải nghe lời đứng lại, Đôi mắt không ngừng lia qua lia lại trên người Cơ Hoàn Hoàn. Lập tức nhận được sự không vừa lòng từ Phụng Dương. "Người nhìn cái gì vậy?"

Phụng Cảnh Duệ không vui, "Ta nhìn mẹ ta, liên quan gì đến người?"

"Đó là mẹ của ta!"

"Đó là mẹ ta!"

Phụng Dương giận dữ, "Có phải người muốn bị ăn đập không?"

"Người nghĩ ta sợ người chắc!" Phụng Cảnh Duệ xù lông.

Cơ Hoàn Hoàn thở dài, tức giận nói, "Hai người các người..."

Giọng nói của nàng vừa vang lên, cuộc cãi nhau của hai nam nhân lập tức dừng lại, bàn tay to của Phụng Dương ôm lấy eo nàng, "Hoàn Hoàn!"

Nhu thuận rúc trong lòng Phụng Dương, Cơ Hoàn Hoàn ôn nhu mở miệng, "Đó là con của chúng ta, thiếp chỉ muốn nhìn nó một chút thôi!"

Phụng Dương hừ lạnh, "Nhìn rồi còn gì!"

"Đúng là nhìn rồi nhưng thiếp còn chưa nhìn đủ!"

Phụng Dương giận, "Vậy nàng muốn nhìn bao lâu?"

Phụng Cảnh Duệ nghe thấy giọng của Phụng Dương, không nhịn được nở nụ cười, nói chen vào một câu, "Muốn nhìn bao lâu thì nhìn!"

Một ánh mắt lạnh nhạt quét qua, Phụng Dương hừ lạnh, "Ta khoét hai mắt người bây giờ!"

Phụng Cảnh Duệ hét to quát to, lập tức chuyển sang nói với Cơ Hoàn Hoàn, "Nương..."

Ngược lại, Cơ Hoàn Hoàn nhìn Phụng Dương, "Tướng công, không cho chàng làm nó bị thương!"

"Nàng muốn che chở cho nó!"

Cơ Hoàn Hoàn không nói gì, "Tướng công!"

"Hừ!" Phụng Dương ngậy thơ hừ lạnh. Biểu hiện đó của Phụng Dương, Phụng Cảnh Duệ cảm thấy rất hiếm khi nhìn thấy, bởi vậy, hắn đứng ở bên cạnh, thấy rất vui vẻ!

Ai có thể nghĩ, Phụng Dương, cái tên khiến người nghe sợ mất mật, khi ở trước mặt mẹ đẻ lại có đức hạnh như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80: Tất cả ta đều muốn chia sẻ cùng nàng!

Thành thật mà nói nhìn thấy Phụng Cảnh Duệ từ trong ra ngoài nguyên vẹn, không có bất kỳ tổn thương nào làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

"Không dính máu?" Nàng kinh ngạc như vậy.

Phụng Cảnh Duệ tức giận nhìn nàng, "Mật Nhi, ta làm sao lại có ảo giác là, nàng không hề muốn tốt cho ta một chút nào vậy?"

Lưu Mật Nhi nghiêm nghị mở miệng, "Không phải là ảo giác, ta thực sự muốn như vậy đấy!"

Phụng Cảnh Duệ giận tái mặt mếu máo, "Vì sao nàng có thể nói như vậy chứ?" Mở miệng nói lên cảm nhận.

Lưu Mật Nhi, "Vậy ta nói thế nào?"

Phượng Cảnh Duệ ra vẻ tâm trạng, "Nàng nên tha thiết bước tới quan tâm ta có vết thương trên người hay không."

Toàn thân Lưu Mật Nhi run rẩy, "Người đừng làm ta ghê tởm có được hay không. Ta ói vào mặt người đấy, người có tin không?"

Phượng Cảnh Duệ không biết là đang an ủi chính mình hay đang nói cho Mật Nhi, "Không sao, Mật Nhi nàng không dịu dàng chút nào cũng không quan trọng, ta không ngại, ta thích mùi vị này của nàng!"

Lưu Mật Nhi không nói gì, "... Mùi vị gì thế?"

"Mùi cay cú!" Phượng Cảnh Duệ cười lên ha hả.

Một chân Lưu Mật Nhi đạp tới, "Người tự đâm đầu vào chỗ chết!"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu bỏ chạy, Lưu Mật Nhi vội vàng đuổi theo, hai người một trước một sau chơi không chán.

Một màn này bị Phượng Dương cùng Cơ Hoàn Hoàn đứng xa xa thu vào đáy mắt, khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Hoàn Hoàn rạng rỡ, nàng vui mừng mở miệng, "Duệ nhi cùng Mật Nhi, hai người rất hợp nhau!"

Phượng Dương im lặng.

Cơ Hoàn Hoàn ngẩng đầu nhìn hấn một đầu tóc trắng, "Tướng công..."

Phượng Dương cúi đầu, chăm chú nhìn nàng.

"Tướng công, cảm ơn chàng! Đã cho chúng ta một đời chỉ chung sống cùng nhau!" Cơ Hoàn Hoàn ra sức ôm lấy eo Phượng Dương, mặt mỉm cười liếc nhìn hấn.

Phượng Dương mím môi, "Không cần!"

Cơ Hoàn Hoàn làm sao có thể không biết tâm tình của Phượng Dương. Hơn hai mươi năm tình cảm vợ chồng, nàng tự nhiên là có thể hiểu được tâm tình Phượng Dương đang nổi sóng. Từ lúc nhìn thấy hấn trở đi, nàng đã bị bộ dáng tuấn mỹ cuồng ngạo của hấn hấp dẫn.

Người người nói Phượng Dương lãnh khốc vô tình, lạnh nhạt. Chỉ có nàng có thể thực sự cảm nhận được, hấn tình cảm, hấn âm áp. Cả đời này chỉ dành cho một người, người đó chính là chính nàng! Vậy mà, nàng cũng đã từng mê mang, nàng đã từng mang đến cho hấn không ít nguy cơ, nhưng mà, vô luận bất cứ lúc nào, hấn đều không nghĩ đến chuyện buông tay mình, dù chỉ một giây!

Thấy nhi tử cùng hấn giống nhau, trái tim Cơ Hoàn Hoàn tái hiện sóng tình năm đó, trong bất tri bất giác, hai người đã cùng chung sống lâu như vậy! Mà hấn vẫn y như lúc trước!

Không biết tâm tình Cơ Hoàn Hoàn dậy sóng, Phượng Dương buộc chặt cánh tay đem nàng ôm trong ngực. Cúi đầu ngửi hương thơm trên mái tóc nàng. Thời gian đi qua hình như không lưu chút dấu vết trên thân thể hai người, hấn và nàng vẫn như ngày trước.

Lưu Mật Nhi không biết từ lúc nào hấn lại kẻ bên song cửa sổ mộng lung không biết đang nghĩ những gì.

"Này!" Nàng hơi hắt cằm, hỏi.

Phượng Cảnh Duệ quay mặt sang, "Chuyện gì?"

"Người đang nhớ cái gì?" Lưu Mật Nhi hỏi.

Phượng Cảnh Duệ tà mị cười một tiếng, "Nàng xác định muốn biết?"

Lưu Mật Nhi chần chờ một chút, "... Không muốn biết!"

Phượng Cảnh Duệ cười nói, "Nào có người hỏi một nửa rồi bảo đừng nói hay sao?"

"Có chứ, không phải ta sao?" Lưu Mật Nhi né tránh tay của hấn, "Người ngày từng ngày xem sách gì đấy?"

Phượng Cảnh Duệ nâng trán cười khê, "Sao Mật Nhi không tự đến xem một chút?"

Vì phòng ngừa tay kẻ khác lại quấy phá trên người của mình, Lưu Mật Nhi không chút khách khí đi tới trước cửa sổ, cầm lên quyển sách Phượng Cảnh Duệ chặn tay lên ở trên bàn.

Trong nháy mắt khi mở sách ra, sắc mặt Lưu Mật Nhi lúc xanh lúc trắng, một giây kế tiếp quyển sách trên tay trong nháy mắt hướng Phượng Cảnh Duệ ném tới, khuôn mặt nhò nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ rực, "Người xem loại sách này à?"

Khom người nhặt lên quyển sách trên người, Phụng Cảnh Duệ hàm chứa nụ cười mở miệng, "Vật này rất hữu dụng đấy!" Vỗ vỗ trang sách có nhiều bức tranh sắc thái tươi đẹp, hần cẩn trọng lật từng tờ, "Đây là những gì ta rất tâm đắc trong ba tháng nay!"

Ý của lời này . . .

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Đây là người tự mình vẽ đấy à ! ! !"

"Dĩ nhiên, hiện tại trên đời, chỉ có duy nhất một quyển!" Phụng Cảnh Duệ thận trọng nhìn nàng, "Mật Nhi muốn nhìn? Ta có thể cho nàng mượn!"

"Không nhìn!" Lưu Mật Nhi đỏ mặt liếc nhìn kẻ giới giang kia, "Đồ biến thái!"

Phụng Cảnh Duệ lập tức nhấn mặt, "Mật Nhi, sao nàng có thể nói như vậy?"

"Còn không phải là biến thái sao! Mình thích đi xem người ta hoan ái, hơn thế nữa còn vẽ xuống . . ." Lưu Mật Nhi ghét bỏ nhìn hần, "Vì sao ta lại không biết cái người này biến thái vậy chứ!"

Thuận tay để sách trong tay để một bên, Phụng Cảnh Duệ đưa tay ôm một cái, đem người cả bế lên, nguy hiểm cúi đầu, "Mật Nhi, ta vẫn có một ảo tưởng!"

Lưu Mật Nhi bật lẩy lỗ tai, "Ta không muốn biết người có cái ảo tưởng gì hết!"

Vạch tay của nàng ra, Phụng Cảnh Duệ tựa vào bên tai của nàng, êm ái lắm lắm, "Ta muốn nói cho nàng biết, ta muốn đem tất cả chia sẻ với nàng!"

Lưu Mật Nhi run run người nổi cả da gà, "Người có thể đừng ghé tởm như vậy hay không?"

"Nếu như ta còn buồn nôn hơn thì sao?" Phụng Cảnh Duệ nói nghiêm túc .

Lưu Mật Nhi lập tức nghiêm chỉnh nhìn hần chờ đợi, "Người . . ."

"Mật Nhi!" Phụng Cảnh Duệ nằm trên vai nàng, cảm bởi vì nói chuyện mà rung động lên xuống. Như vậy làm trên vai Lưu Mật Nhi ngửa ngửa một chút. Không nhìn được đầy mặt của hần ra.

"Có lời gì từ từ nói ra, nặng quá!"

Phụng Cảnh Duệ giữ chặt hông của nàng, "Mật Nhi, nàng có nhớ ta từng nói, nàng là nữ nhân đầu tiên của ta?"

Lưu Mật Nhi mím môi, "Ta nói rồi, ta không tin!"

"Mặc kệ nàng tin hay không, nàng chính là nữ nhân đầu tiên của ta, cũng là người cuối cùng!" Phụng Cảnh Duệ nghiêm túc nói.

Lưu Mật Nhi ngớ ngẩn, "Tại sao đột nhiên nói cho ta biết chuyện này? Ta không hề để tâm ta việc ta không phải là nữ nhân đầu tiên của người!"

Tiếng nói vừa rồi, Phụng Cảnh Duệ đã buộc chặt cánh tay, "Không thêm đề ý? Nàng muốn ta đi tìm nữ nhân khác?"

"Nam nhân có thể quản được như lời của người, cũng sẽ không có chuyện kinh doanh của kỹ nữ rồi !" Lưu Mật Nhi nói như thật.

Phụng Cảnh Duệ gạt đầu một cái, "Nàng nói không sai! Nhưng mà, không phải tất cả nam nhân đều như vậy!"

"Không phải tất cả, nhưng cứ mười nam nhân thì có chín rưỡi đều như thế!" Lưu Mật Nhi khẽ nhún mày, "Người là nửa người còn lại?"

Phụng Cảnh Duệ mím môi cười một tiếng, "Mật Nhi, ta có từng nói qua, thật ra nàng chỉ rất mạnh miệng? Trong lòng chắc cũng sung sướng đi?" Hần chỉ vào ngực nàng, "Chính nàng cũng không biết nụ cười trên mặt lúc này đi!"

Theo bản năng Lưu Mật Nhi sờ sờ mặt, lại bị Phụng Cảnh Duệ một phát bắt được, để bàn tay nhỏ bé đặt trên môi rồi duỗi lưỡi liếm xuống.

Toàn thân Lưu Mật Nhi run lên, cau mày, "Người làm cái gì đấy?"

Phụng Cảnh Duệ cười tà mị mở miệng, "Mật Nhi, nàng có biết nguyện vọng lớn nhất của ta là gì không?"

Lưu Mật Nhi nhìn hần nhún mày.

"Ta muốn đem thân thể sạch sẽ nhất của ta cho người kia, sau đó mọi thứ của ta chia sẻ cùng người kia", hôm nay Phụng Cảnh Duệ hình như đặc biệt nhiều lời, "Mật Nhi ơi Mật Nhi . . . Nàng có biết thân thể của ta, tâm của ta đều là của nàng rồi ! Toàn bộ đều là của nàng!"

Một người đàn ông, nói ra lời như vậy, nữ nhân nào sẽ không xúc động. Lưu Mật Nhi là nữ nhân, nàng không thể không có cảm giác nào!

Không biết có phải Phụng Cảnh Duệ vì thấy được Phụng Dương cùng Cơ Hoàn Hoàn hay không, hôm nay hần chợt rất muốn đem tất cả mọi chuyện trong lòng nói với Mật Nhi. Lúc nàng hỏi mình, lời nói không tự chủ được cứ bật thốt lên như vậy.

Mắt không chớp nhìn Phượng Cảnh Duệ trước mặt, Lưu Mật Nhi lặng yên than một tiếng, "Người tại sao muốn như vậy?"

Phượng Cảnh Duệ ném cho nàng ánh mắt không hiểu, "Chuyện gì?"

"Người như vậy sẽ làm ta không buông người ra được!" Dùng cuồng dại động tình khóa lòng của nàng lại. Điều này làm cho nàng không thể làm ra bất kỳ quyết định nào.

"Vậy thì đừng buông! Ta là của nàng!" Hấn nguyên ý đem mình làm đồ vật của nàng, giao hết cho nàng!

Lưu Mật Nhi chấn động toàn thân, "Phượng Cảnh Duệ, ta . . ."

"Mật Nhi, đừng kháng cự ta!" Phượng Cảnh Duệ khấn cầu nhìn nàng, "Đừng đẩy ra ta!"

Ánh mắt này . . . Tay Lưu Mật Nhi giữ trước ngực hấn chậm chạp không làm được gì.

Sau một hồi lâu, nàng lặng yên than một tiếng, thôi! Bị người như vậy dây dưa, nàng còn có thể như thế nào? Trừ giao phó chân tình của mình ra, nàng còn có thể làm thế nào?

Chậm rãi buộc chặt cánh tay, Lưu Mật Nhi vây quanh cổ của hấn, "Phượng Cảnh Duệ, không được phản bội ta... ta sẽ chết! Ta thật sự sẽ chết!" Ở thế giới khác biệt này, nàng rấy cô đơn, nàng đã từng nghĩ, cứ một mình cô đơn như thế mà đi.

Nhưng mà, động lòng, động tình, tánh mạng của nàng không còn là của mình rồi. Sẽ phụ thuộc người kia. Cho nên, tình cảm của nàng sẽ không chịu được sự phản bội. Nếu vậy, nàng sẽ không khống chế được.

"Sẽ không, sẽ không! Ta vĩnh viễn đều sẽ không phản bội nàng, vĩnh viễn sẽ không!" Phượng Cảnh Duệ rất nhanh buộc chặt cánh tay, không nhận được cú đầu ngấm lấy cánh môi nàng.

"Mật Nhi, Mật Nhi của ta, Mật Nhi!" Bốn môi chạm vào nhau, Phượng Cảnh Duệ không nhận được nỉ non.

Một đôi bàn tay vội vàng giữa hai người nhanh chóng vuốt ve, dần dần áo cởi hết, hai người đối mặt nhau, Lưu Mật Nhi không nhận được ngượng ngùng cú đầu, "Đừng nhìn!"

Phượng Cảnh Duệ tà mị cười một tiếng, "Mật Nhi phải tập cho quen!"

"Quen cái gì?" Bị hấn hôn như vậy làm cảm xúc có chút không yên, Lưu Mật Nhi hoang mang nói.

Phượng Cảnh Duệ nâng môi, "Ta muốn nhìn ta tiến tới, toàn bộ dùng trên thân nàng!"

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đột ngột đỏ bừng, trong nháy mắt mắt tròn to nhìn hấn, "Ta không muốn . . ."

Làm sao Phượng Cảnh Duệ để cho nàng lùi bước lúc này được, "Mật Nhi, như vậy tàn nhẫn lắm đấy!"

"Người mới tàn nhẫn . . . Nhiều như vậy!" Mật Lưu Mật Nhi đỏ cả.

Nàng nỉ non trong khi Phượng Cảnh Duệ cười ha hả, "Mật Nhi, nàng nói cái bậy bạ gì đấy?"

"Á?"

Dùng sức hôn môi nàng đánh chụt một cái, hấn cười sang sảng ra tiếng, "Sẽ không cho là hôm nay ta sẽ đem toàn bộ đều dùng hết đấy chứ?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Lưu Mật Nhi cao giọng nói.

Phượng Cảnh Duệ nhỏ giọng cười một tiếng, "Mật Nhi, nàng thật sự là xem trọng ta!" Khom người ôm thân nàng lên, hướng phía giường đi tới, không quên nhạo báng, "Có điều, nếu là yêu cầu của nàng, ta nhất định làm hết khả năng!"

Lưu Mật Nhi dùng sức đánh một cái lên ngực của hấn, "Ta mới không thèm cầu xin người!"

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười câu hồn, "Ta muốn tự thể nghiệm cho nàng biết . . ."

"Đừng . . . Ừm . . ." Kháng nghị bị chìm ngập giữa môi lưỡi hai người, kế tiếp chính là một cuộc đại chiến giữa nam và nữ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Rối rắm giữa Phượng gia và Khuất gia

"Tóc cha ngươi tại sao có màu trắng?" Luru Mật Nhi nhớ tới đầu tóc trắng của Phượng Dương, hồ nghi hỏi.

Không ngờ Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại, khẽ nhượng mày, "Nàng muốn biết?"

Nghe ý của lời này, Luru Mật Nhi hỏi ngược lại, "Ngươi biết?"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Việc này cần đa tạ nàng, mẹ ta nói cho ta biết!"

Luru Mật Nhi tò mò tiến lên trước, "Rốt cuộc là tại sao?"

"Độc!" Phượng Cảnh Duệ đơn giản nói.

"Do Ngụy công công hạ?" Theo bản năng, Luru Mật Nhi nghĩ đến người này.

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ quai dị rơi vào trên người của Luru Mật Nhi.

Không được tự nhiên giật giật thân mình, Luru Mật Nhi hồ nghi nhìn hấn, "Thế nào? Làm gì nhìn ta như vậy?"

"Mật Nhi, chắc kiếp trước nàng làm thầy tướng số?" Phượng Cảnh Duệ kì lạ nói, "Nếu không làm sao nàng biết?"

Luru Mật Nhi lặng yên, ". . . Ta đoán đây! Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Thật ra thì cũng không có gì, trước đó nàng cũng đã biết, Ngụy công công thật ra là thúc thúc ruột của hấn, chỉ có điều hấn mơ ước tài sản dưới đất Hoàng Lăng, muốn làm Hoàng đế, nhưng mà, bị ông nội ta cự tuyệt. Sau đó hấn liền vào cung, tiếp theo đó bởi vì quan hệ với mẹ của ta, bí mật dưới đất Hoàng Lăng bị người ta đào bới ra. Khuất Liễu Phong muốn có được thứ dưới đất Hoàng Lăng nên đã dùng vị hôn thê của mình làm mồi, tiếp đó Phượng Dương bị họ Ngụy bắt được, sau khi bắt, bị nhốt tám mươi một ngày. Ngụy công công vì muốn Phượng Dương nói ra bí mật dưới đất Hoàng Lăng, để hấn ở trong rừng với thú dữ một tháng, tiếp đó hạ độc. Vậy nên hiện tại hấn có bộ dáng này!" Lại nói trong lúc nói này, Phượng Cảnh Duệ làm luôn một câu tổng kết.

Nghe xong tóm tắt một câu chuyện cũ như vậy, trong lòng Luru Mật Nhi chợt lóe, "Thật là phức tạp, có phải có chuyện gì chưa rõ ràng hay không?"

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Nàng biết tại sao Ngụy công công làm như vậy với Phượng Dương không?"

"Đó là cha ngươi mà! Tại sao vậy chứ?" Sau khi phân bác hấn một câu, Luru Mật Nhi hỏi tiếp.

Một ánh mắt sắc liếc qua. "Ở trong rừng cùng thú một thời gian, Phượng Dương cùng thú ngủ chung, ở trong người cũng có thú tính, năm đó hấn đủ sức rời khỏi bên người Ngụy công công cũng dựa vào trên người mình có loại thú tính này." Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói.

Luru Mật Nhi sờ lên cằm mở miệng, "Sẽ không đơn giản như vậy chứ?"

"Khuất Liễu Phong dùng máu mẹ ta uy hiếp Phượng Dương xuất hiện, nếu như không xuất hiện, mẹ ta bây giờ sợ rằng đã không có ở đây!"

"Máu?" Luru Mật Nhi không hiểu nháy mắt mấy cái, "Máu của mẹ ngươi có thể làm cái gì?"

"Bách độc bất xâm!" Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói ra bốn chữ này

Luru Mật Nhi lập tức trừng lớn cặp mắt, "Thật hay giả!"

"Thật!" Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái.

Luru Mật Nhi không biết nên lấy ánh mắt gì nhìn Phượng Cảnh Duệ rồi. "Một nhà các ngươi mọi người đều thật kỳ quái!" Không có lấy một người nào là người bình thường.

Phượng Cảnh Duệ mím môi cười khẽ, "Lời này nghĩa là sao?"

"Ngươi, cá tính quái dị, không ai biết ngươi đang nghĩ gì. Cha ngươi, biến thái bá đạo, trên thế giới này ngoại trừ mẹ như ra, sợ rằng không có người thứ hai vào mắt của hấn. Mẹ ngươi, nhìn như một nữ nhân đơn giản hạnh phúc nhất. Nhưng cũng là người không bình thường!" Luru Mật Nhi chậm rãi đưa ra tổng kết.

"Vậy còn nàng?" Phượng Cảnh Duệ hỏi, "Nàng bây giờ cũng là người nhà của chúng ta a!"

"Ta không phải!" Luru Mật Nhi phản đối, "Làm sao ta lại là người nhà của ngươi chứ!"

"Nàng là người của ta, dĩ nhiên chính là người nhà của chúng ta. Còn nàng, nàng cũng không bình thường!" Phượng Cảnh Duệ lời nói có điều ngụ ý.

Trong nội tâm run lên, Lưu Mật Nhi mím môi, "Ta có cái gì không bình thường?"

"Tại sao nàng phải bị nuôi như một bé trai, nàng không có chút nào tò mò sao?" Phụng Cảnh Duệ hỏi.

Tò mò, nhưng mà... Nàng cũng không phải là Lưu A Đại, dù là tò mò thì có thể như thế nào đây?

Trầm mặc một hồi, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi mở miệng, "Mật Nhi, có muốn ta giúp nàng một tay điều tra một chút hay không?"

"Không cần!" Lưu Mật Nhi trực tiếp cự tuyệt.

Phụng Cảnh Duệ cau mày, "Tại sao?"

"Ta không muốn biết chuyện lúc trước!" Nàng né tránh ánh mắt Phụng Cảnh Duệ, "Người còn chưa nói cho ta biết tại sao Khuất Liễu Phong muốn dùng máu của mẹ người?"

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm, "Thời điểm hắn biết Phụng Dương chính là chủ nhân Hoàng Lăng dưới đất thì cũng đã tính toán hy sinh mẹ ta rồi. Chỉ là không nghĩ đến, vào lần gặp đó, mẹ ta cùng Phụng Dương có tình cảm. Bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không cho phép nữ nhân của mình phản bội chính mình, cho dù nữ nhân đó không phải người hắn yêu. Hoặc là nói, hắn căn bản cũng không biết yêu là gì. Chỉ cần đạt được thứ mình muốn, hắn cái gì cũng không so đo! Cho nên, lợi dụng mẹ ta bức bách Phụng Dương ra mặt, đây là biện pháp duy nhất của hắn!"

Trên thực tế, Khuất Liễu Phong đi quân cờ này rất đúng, Phụng Dương xuất hiện. Nhưng mà, chuyện tình duy nhất hắn không lường được là, Phụng Dương thú tính đại phát, khiến cho máu nhuộm giang hồ, năm đó Phụng Dương nhất cử thành danh. Mà trong quá trình đó, Cơ Hoàn Hoàn mà Phụng Dương tín nhiệm nhất suýt nữa bỏ mạng, bắt đầu từ ngày đó, trừ chính Phụng Dương hắn, nằm ở trong tay người nào cũng sẽ không làm hắn yên tâm, vì vậy, mới có bộ dáng này của Phụng Dương hiện tại. Cá tính của hắn thay đổi, cũng là bởi vì điểm này! Sắp thành lại bại bởi Khuất Liễu Phong, kẻ còn lại nhân cơ hội vào lúc này ngồi lên vị trí Vô Lâm Minh Chủ.

"Đây là lần gặp đầu tiên sau hai mươi mấy năm qua?" Lưu Mật Nhi hồ nghi hỏi.

Về mặt Phụng Cảnh Duệ không vẽ gì mở miệng, "Xem như thế đi!"

"Xem như là?"

"Trên thực tế, ta cùng Khuất Thiên Hàn quen biết, cũng không phải vì hắn là con Khuất Liễu Phong!" Phụng Cảnh Duệ trầm mặc chốc lát, trả lời, "Ba năm trước đây, ta xuất môn vô ý gặp hắn, khi đó hắn cũng không biết ta là con của Phụng Dương!"

"Vậy các người..."

"Cũng vừa là thầy vừa là bạn! Kẻ vừa vào giang hồ ta đây, đã từng nhận không ít giúp đỡ của hắn!" Phụng Cảnh Duệ không vui vẻ lắm nói.

Lưu Mật Nhi hồ nghi nhìn hắn, "Chỉ như vậy?"

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Còn có thể như thế nào?"

"Các người trước kia không biết nhau?" Không đợi Phụng Cảnh Duệ mở miệng, nàng nói tiếp, "Không phải ba năm trước đây. Mà là sớm hơn!"

Phụng Cảnh Duệ kinh ngạc nhíu mày, "Tại sao nàng nghĩ như vậy?"

Lưu Mật Nhi liếc hắn một cái, "Người đừng coi ta như đứa ngốc! Giữa lúc các người lần đầu tiên gặp mặt, câu nói kia ta cũng không phải là không nghe thấy!" Ý nàng là lúc ở trong khách điểm.

Phụng Cảnh Duệ cười khẽ một tiếng, "Nàng không phải đã ngủ thiếp đi sao?"

Lưu Mật Nhi tức cười, "..."

Phụng Cảnh Duệ khẽ cười một tiếng, "Mật Nhi tức giận?" Hắn tiến gần tới trước.

Đẩy mặt của hắn ra, Lưu Mật Nhi xoay mặt ra xa, "Âm thanh của các người quá lớn, tự chạy vào bên trong lỗ tai của ta, ta còn có biện pháp gì?"

"Là thế này phải không?"

"Chính là như vậy!" Lưu Mật Nhi nặng nề gật đầu.

Phụng Cảnh Duệ chỉ cười không nói, không vạch trần lời của nàng, buông lỏng thân thể mình ngồi bên người của Lưu Mật Nhi.

"Này, sao người không nói lời nào?" Đẩy một cái vào người bên cạnh, Lưu Mật Nhi hỏi.

Phụng Cảnh Duệ mở mắt, "Nói gì?"

"Chuyện giữa ngươi và Khuất Thiên Hàn đó!" Luru Mật Nhi mở miệng.

"Không có gì đáng nói!" Phượng Cảnh Duệ lờ ý nhiều nói.

Luru Mật Nhi lặng yên.

Trong nhất thời hai người cũng không mở miệng nói chuyện, đang lúc Luru Mật Nhi uể oải, Phượng Cảnh Duệ đột nhiên mở miệng, "Hắn và ta cùng nhau lớn lên, đến thời điểm bảy tám tuổi mới bị Khuất Liễu Phong cho mang đi!"

Luru Mật Nhi quái dị nhìn hắn, "Tại sao?"

"Mẹ ta tâm địa thiện lương, nuôi Khuất Thiên Hàn, nhưng mà, lúc tám tuổi, hắn bị Khuất Liễu Phong mang đi, lần nữa khi có tin tức về hắn chính là lúc hắn đã là Sát thủ đường Đường chủ."

Luru Mật Nhi nghe vậy hỏi, "Khuất Thiên Hàn không phải là con Khuất Liễu Phong sao?"

"Không phải! Cha mẹ Khuất Thiên Hàn đã chết trong nạn đói!"

"Vậy mục đích của Khuất Liễu Phong là?"

"Chỉ cần có thể có quan hệ với Phượng gia, hắn không ngại quan tâm chăm sóc nhiều một chút!" Cùng mẫu thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên chính hắn hiểu rất rõ tính tình của mẹ, mẹ thiện lương như vậy, sẽ không quên đứa bé Khuất Thiên Hàn này, nhất là khi biết đứa bé này đã được Khuất Liễu Phong thu nuôi, lòng phòng bị của nàng đối với Khuất Liễu Phong cũng bởi vì vậy mà dễ xuống.

"Thật là một kẻ hèn hạ !" Luru Mật Nhi chậm rãi nói.

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói.

"Ngươi đánh hắn thành như vậy, Khuất Thiên Hàn sẽ tìm tới làm phiền ngươi thì sao?" Luru Mật Nhi không khỏi lo lắng.

"Nàng đang lo lắng cho ta sao?" Phượng Cảnh Duệ hài hước nói.

Luru Mật Nhi mím môi, "Ta là đang nghĩ, ngươi chừng nào thì sẽ bị Khuất Thiên Hàn đánh chết!"

"Vậy không phải nàng sẽ phải thủ tiết sao? Mật Nhi, yên tâm, ta sẽ vứt bỏ chính là một mình nàng đấy!" Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh nói, "Cho dù ta có chết!"

Chấn động trong lòng, Luru Mật Nhi hơi mím môi, không được tự nhiên mở miệng, "Ngươi chết rồi, làm sao ngươi biết ta sẽ vì ngươi mà thủ tiết?"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi ngồi dậy, cánh tay nâng những sợi tóc của nàng trên đầu ngón tay vuốt vuốt, môi mỏng dịu dàng nhưng cũng lạnh lùng mở miệng, "Trước khi ta chết, ta nhất định sẽ giết nàng trước!"

Luru Mật Nhi đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Hình như không nhận thấy được ánh mắt của nàng, Phượng Cảnh Duệ thông thả ung dung nói, "Ta sẽ không cho phép một mình nàng sống trên thế gian này, ta cũng không cho phép có người nhúng chàm đồ của ta!"

Đề xuống rung động trong lòng, Luru Mật Nhi cau mày, "Ta không phải đồ của ngươi!"

Hình như Phượng Cảnh Duệ đột nhiên hồi hồn, hắn nhếch môi cười, "Mật Nhi không cần lo lắng!"

"Ta chưa bao giờ lo lắng!" Luru Mật Nhi lắc đầu một cái,

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, "Sao?"

Luru Mật Nhi bĩu môi, "Ngươi không nên đắc ý! Một ngày nào đó, ta sẽ cứu ngươi một lần! Để cho ngươi trở thành người phụ thuộc ta" Nàng hơi hất cằm nói.

Phượng Cảnh Duệ, "Ta chờ ngày đó!"

Luru Mật Nhi mím môi, "Sẽ không quá lâu!"

Phượng Cảnh Duệ cười lớn một tiếng, đưa tay đón eo của nàng, "Mật Nhi, ta có nói qua chưa, dáng vẻ của nàng thoát nhìn rất mê người!" Hắn đến gần bên tai của nàng, "Làm cho ngươi ta có kích động muốn nuốt vào trong bụng!"

Luru Mật Nhi liếc hắn một cái, "Ta tin tưởng ngươi không có loại kích động đó! Bằng không ngهنهnh đón ngươi có thể là một đôi tất thối! , "

Phượng Cảnh Duệ giật mình, chợt cười lên ha ha, "Mật Nhi ơi Mật Nhi, làm sao nàng đáng yêu như vậy!"

Trả lời hần là bóng lưng Luru Mật Nhi đứng dậy rồi đi! Cự tuyệt cùng hần cái người điên này mở miệng nói chuyện!

Liếc nhìn Luru Mật Nhi rồi đi, nụ cười Phụng Cảnh Duệ chợt tắt, Mật Nhi nói đúng, Khuất Liễu Phong là một nguy cơ! Nên sớm đi xử lý cho tốt!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Mật Nhi giống hệt Mộ Dung Tế

Cần dưỡng thương, tới khi vết thương tốt lên. Không đợi Phụng Dương mở miệng, Phụng Cảnh Duệ đã kéo Luru Mật Nhi đi.

Ngồi trên xe ngựa, Luru Mật Nhi không vui, nhìn nam nhân đang ngồi dựa trên vách xe ngựa, "Cha người đâu có đuổi người đi!"

"Hần không rảnh thôi!" Phụng Cảnh Duệ nhún vai, nói lạnh nhạt. Nếu Phụng Dương có thời gian, sao có thể cho hần đợi ở đó lâu như vậy?

"Vậy tại sao người lại muốn chạy ra đây?" Quan trọng hơn là sao lại đưa nàng đi cùng!

"Tìm người!" Hần cho nàng đáp án,

"Liên quan gì tới ta?" Luru Mật Nhi trợn mắt.

Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười, ý cười rơi vào đáy mắt, trong nháy mắt, sự tao nhã tràn đầy trong xe, Luru Mật Nhi xoay mặt, không thèm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hần, "Đừng nhìn ta!"

Đôi mắt lóe lên, nụ cười nơi khoé miệng Phụng Cảnh Duệ càng sâu, "Sợ?"

Luru Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người vén màn xe ngắm phong cảnh.

Ngay ở phía sau, xe ngựa của nàng lướt qua bảy người cao lớn cười ngựa, ánh mắt Luru Mật Nhi giương lên, nhìn người đối diện đang cười ngựa, ánh mắt của nàng tràn ngập sự sững sờ, buông tay, hạ màn xe, xoay người nhìn Phụng Cảnh Duệ.

"Sao vậy?" Ngoài ý muốn nhìn thấy sắc mặt kỳ lạ của nàng. Trước đó nàng vẫn trốn tránh ánh mắt của hần, sao lúc này lại quay lại nhìn hần?

Luru Mật Nhi mím môi, "Không có gì!"

Đang nói, bỗng nhiên, xe ngựa bắt ngờ nghiêng ngả, theo quán tính, Luru Mật Nhi lao về phía Phụng Cảnh Duệ.

Cánh tay dài vươn ra, đem người ôm vào trong ngực, Phụng Cảnh Duệ dù bận

vẫn ung dung mở miệng, "Thì ra, Mật Nhi thích chủ động!"

"Xuống địa ngục đi!" Luru Mật Nhi đẩy hần.

Ngoài xe ngựa, giọng nói Vô Trần truyền đến, "Xin lỗi, chủ tử, có người chặn đường!"

Phụng Cảnh Duệ cong môi cười, "Nhanh chóng giải quyết!" Hần cũng không có ý định đứng dậy.

"Vâng!" Vô Trần gật đầu.

Ngược lại với sự nhàn hạ của Phụng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi vén rèm lên, chỉ nhìn thoáng qua, nàng lập tức hạ rèm xuống, chui vào trong xe ngựa.

Hành động này của nàng khiến Phụng Cảnh Duệ nhíu mày, ngón trỏ vén rèm lên, nhìn ra ngoài.

Vô Trần từ trên xe ngựa nhảy xuống, gai tay ôm quyền, "Các vị chặn xe ngựa, có ý gì?"

Trước xe ngựa phía, ba con ngựa cao to chắn trước xe ngựa, người cưỡi ngựa cũng không có ý định xuống ngựa, sau đó ba người kia chống lại ánh mắt của Vô Trần, bỗng nhiên nhìn xe ngựa.

Mặt Vô Trần lạnh tanh, vừa muốn mở miệng, lập tức nghe thấy giọng nói của Phụng Cảnh Duệ từ phía sau truyền

đến, "Vô Trần!"

Mặc bộ quần áo trắng, Phụng Cảnh Duệ vén rèm đứng dậy, chậm rãi ra khỏi xe ngựa. Hành động của hắn nhẹ nhàng như con gió, khiến đôi mắt người nhìn thấy cảnh sắc như sáng lên, trong nháy mắt tăng lên mấy phần sinh động.

Phụng Cảnh Duệ cũng không xuống xe ngựa, đứng lại, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng nhìn ba nam nhân.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Phụng Cảnh Duệ đã hiểu được hành động vừa nãy của Mật Nhi, ánh mắt nhìn về phía sau, hắn cong môi cười, chống lại đôi mắt quen thuộc, hắn nói, "Không biết các vị ngăn xe ngựa của tại hạ, là có ý gì?"

Ánh mắt của nam nhân dời khỏi xe ngựa, nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi là ai?"

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, "Vị công tử này thật thú vị. Là người ngăn xe ngựa của tại hạ, giờ lại muốn hỏi tại hạ là ai?"

Lập tức, ánh mắt lạnh lẽo, ngạo mạn của nam nhân nheo lại, "Người trên xe ngựa, là ai?"

"Nữ quyến, không nên gặp khách!" Phụng Cảnh Duệ nói lạnh nhạt.

Lập tức, khuôn mặt của nam nhân lạnh ngắt, "Nếu ta kiên trì muốn biết thì sao?"

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, "Phụ thuộc vào tính cách của nữ nhân nhà chúng ta!" Ý nói, nếu người muốn nhìn, nữ nhân ngồi bên trong đồng ý thì mới được nhìn.

"Nàng là ai?"

"Người không biết hả?" Phụng Cảnh Duệ giật mình nhìn nam nhân, "Ta làm sao có thể biết chứ? Nếu người nhất định muốn biết, ta nói cho người biết. Nàng là..."

"Phụng Cảnh Duệ, người cầm miệng lại cho ta!" Giọng nói của Lưu Mật Nhi truyền đến, cùng lúc đó, người cũng đi xuống xe ngựa.

Vén rèm đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lóe lên sự không vui. Trong nháy mắt, hai đôi mắt tương tự nhau nhìn nhau chăm chăm, Lưu Mật Nhi nhíu mi, "Tìm ta có chuyện gì?"

Trong nháy mắt, lúc Lưu Mật Nhi mở miệng, ba người ngồi trên ngựa thì có hai người ngã, đôi mắt kinh ngạc nhìn Lưu Mật Nhi. Lưu Mật Nhi cũng không rời mắt, nhìn nam nhân.

Vì sao ư. Quá giống! Hắn cùng nàng, thật sự quá giống! Chỉ có một sự khác biệt duy nhất đó là hắn là nam, nàng là nữ thôi!

Nam nhân dường như cũng vô cùng kinh ngạc, trầm mặc thật lâu, mới mở miệng, "Người là nữ?" Nghe thật cẩn thận, thấy giọng nói của hắn hơi run rẩy.

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn quần áo của bản thân, gờ tay sờ cây trâm đỏ thắm cắm ở trên đầu, quay đầu nghiêm mặt nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ta không giống nữ nhân hả?"

Dường như Phụng Cảnh Duệ nhìn nàng chăm chú, "Nữ nhân! Trăm phần trăm là nữ nhân!"

Bỗng nhiên, Lưu Mật Nhi vỗ đùi "đét" một cái, "Đúng rồi!" Quay đầu lườm nam nhân kia một cái, "Mắt ngươi đúng là có vấn đề, Phụng Cảnh Duệ là đại phu, để ta bảo hắn chữa trị cho ngươi nhé!"

Phụng Cảnh Duệ ung dung mở miệng, "Ta đòi tiền thù lao đó!"

Lưu Mật Nhi nhún vai.

Nam nhân lại mở miệng, "Người là Phụng Cảnh Duệ ở Minh cốc?"

"Không phải!" Phụng Cảnh Duệ lắc đầu.

Ánh mắt của nam nhân trở lên lạnh lùng "Nàng vừa gọi tên người như vậy cơ mà!"

"Thiên hạ to lớn, trùng tên trùng họ nhiều không kể xiết, công tử không cần tin là thật!" Phụng Cảnh Duệ cười nhạt mở miệng.

"Người biết hắn! Chắc sẽ không khéo như vậy đâu?" Nam nhân không mở miệng, hai người ngồi bên cạnh hắn hỏi.

Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười, "Các người từng gặp hắn rồi hả?"

"Không có!"

"Vậy người làm sao biết ta là hắn hả? Kỳ Hoàng Chi Thuật*, hiểu qua mà thôi!" Phụng Cảnh Duệ nói.

*Kỳ Hoàng Chi Thuật: xem chương 27

Lưu Mật Nhi mím môi không nói, tuy nàng không biết vì sao Phượng Cảnh Duệ không thừa nhận, nhưng nhất định là hắn có ý định của bản thân, tỷ nữa hỏi là được.

Đường như nam nhân ngồi trên ngựa cũng không đòi co chuyện này, ngược lại nhìn Lưu Mật Nhi, "Tên của ngươi!"

Cái giọng này... Giống như bậc chí cao vô thượng, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, không thềm đề ý!

Nam nhân thờ ơ nhìn Lưu Mật Nhi, "Ta đang hỏi tên của ngươi đấy!"

"Nói xong có trả tiền không?" Lưu Mật Nhi quay đầu hỏi.

Nam nhân nhú mày, "Cái gì?"

"Lấy bạc tới đổi đi! Một chữ mười vạn lượng!" Lưu Mật Nhi hừ lạnh. Cho ngươi túm!

Nghe vậy, trong nháy mắt, nam nhân nhú mày, "Ngươi..."

Đứng bên cạnh, Phượng Cảnh Duệ che miệng không nói, không đáng để hắn phải nhúng tay vào. Nhìn hai người nói chuyện, hắn lập tức hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người. Ngay cả khi không phải ruột thịt, cũng không thoát được mối liên quan giữa họ. Hắn sẽ nhìn sự việc phát triển.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, "Ta làm sao hả? Ở trước mặt nam nhân khác đùa

giỡn nữ nhân của hắn, ngươi cảm thấy mặt ngươi rất dày đúng không?" Nàng nói hắn, tay lại chỉ vào Phượng Cảnh Duệ.

Mắt Phượng Cảnh Duệ sáng lên. "Mật Nhi, nàng thừa nhận rồi sao?"

Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, sau đó quay đầu lại, "Muốn biết thì mang bạc tới mà đổi."

Mặt nam nhân khẽ động, "Được rồi!" Ngừng lại, hắn lại hỏi, "Tên là gì?"

"Lưu A Đại! 30 vạn, Vô Ngân, ngươi nhớ cho kĩ! Nhớ hỏi rõ vị công tử này, tìm hắn lấy tiền!" Lưu Mật Nhi quay đầu đi vào trong xe ngựa, không cần nhiều lời nữa.

Nghe được tên nàng, Nam nhân cũng không nói gì, ra hiệu cho người bên cạnh đưa ngân phiếu, lại một lần nữa, hắn lại nhìn Lưu Mật Nhi đang xoay người rồi đi.

Xe ngựa đi tiếp, Phượng Cảnh Duệ vén rèm vào trong xe ngựa ngựa, hắn nhìn Lưu Mật Nhi bỗng nhiên chìm vào trong im lặng, thật lâu không nói.

Lúc này, trong lòng Lưu Mật Nhi cực kỳ phức tạp, không biết nên nói cái gì cho tốt. Người này có thể là người thân duy nhất của thân thể nàng đang mang, khuôn mặt tương tự đó nếu không phải quan hệ huyết thống thì không có khả năng giống nàng như thế, cho nên, nàng gần như khẳng định, người này có quan hệ cực kỳ gần gũi với Lưu A Đại.

Nhận ra thì thế nào? Có thể thay đổi cái gì? Bây giờ, nàng không phải Lưu A Đại kia nữa rồi. Có thể nhận người thân sao?

"Không định nói gì sao?" Phượng Cảnh Duệ trầm giọng hỏi.

Hơi hơi nâng mày, Lưu Mật Nhi mím môi, "Nói cái gì?"

"Người kia!"

"Ta không biết!" Lưu Mật Nhi nói vô cùng dứt khoát.

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, "Nhưng biểu hiện của nàng không bình thường!"

"Ta thay ngươi kiểm 30 vạn lượng bạc không tốt sao?" Nàng biết không thể dấu diếm được Phượng Cảnh Duệ. Ánh mắt của hắn, sao lại lợi hại như vậy!

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "Mật Nhi, nàng hơi bối rối đấy!"

"Là sao?" Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, rên rỉ một lát, sau đó mới mở miệng, "Ngươi cảm thấy ta với người vừa nãy giống nhau không?"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu không do dự chút nào.

"Ngươi cảm thấy, quan hệ của chúng ta vô cùng mật thiết chứ?" Lưu Mật Nhi trầm ngâm.

"Ừ! Mật Nhi, nàng muốn nói điều gì?"

Lưu Mật Nhi chống tay đỡ má, nghiêm túc nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Bọn hắn đang tìm ngươi!"

"Cho nên?"

"Tìm người là vì chữa bệnh, không bằng..."

"Không bằng, chúng ta đi nhìn đi, xem ai bị bệnh, rốt cuộc bị bệnh gì? Nếu có thể chữa khỏi thì chữa cho người ta, nàng muốn nói thế đúng không, muốn nói cái này chứ gì?" Về mặt của Phụng Cảnh Duệ thể hiện sự thông suốt nhìn Lưu Mật Nhi.

Trầm mặc một lúc, Lưu Mật Nhi khẽ cười một tiếng, "Người biết rồi hả? Dù sao cũng không có việc gì mà!"

"Nàng muốn đi thì đi thôi!" Phụng Cảnh Duệ cười nhẹ, quay đầu lại, nhướn mày, "Vô Trần, tìm những người đó quay lại đây!"

Chưa kịp nói tiếp, giọng nói của Vô Trần đã truyền đến, "Chủ tử, bọn hần để một người ở đây!"

"A..." Vậy thì càng tốt, không cần báo cho bọn hần nữa.

Chưa tới một lúc, ba người đã đi quay lại bên cạnh xe ngựa, lúc này đoàn người mới dừng lại, nghỉ ở quán trà ven đường.

Lưu Mật Nhi xuống xe ngựa, phui bụi trên người, sau đó, ngón cái của nàng chỉ vào Phụng Cảnh Duệ vừa xuống xe, "Người người cần tìm người chính là hần!"

Nam nhân nhún mày, nhìn bọn hần, hai tay ôm quyền, "Ta là Mộ Dung Tế "

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ ngẩn ra, "Mộ Dung?" Hần nghiêng ngẫm hai chữ này, bỗng nhiên nở nụ cười. Hần dường như đã hiểu ra điều gì đó rồi.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, quay đầu đi tới quán trà, ngồi xuống, "Các người nói chuyện đi!"

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, dứ dứ nắm đấm với Mộ Dung Tế, "Phụng Cảnh Duệ!"

Mộ Dung Tế cũng không hỏi tại sao vừa nãy Phụng Cảnh Duệ không chịu nhận thân phận của hần! Ra ngoài giang hồ, rất nhiều người cũng không chịu thừa nhận. Hơi hơi gật đầu, Mộ Dung Tế dẫn đầu đi tới chỗ đối diện Lưu Mật Nhi ngồi xuống.

Choang một tiếng,

Lưu Mật Nhi ném chiếc chén trong tay thật mạnh, "Người muốn nhìn bao lâu nữa hả?" Nàng trợn mắt với Mộ Dung Tế đang ngồi đối diện, lạnh giọng hỏi.

Đôi mắt Mộ Dung Tế lóe sáng, "Nhìn người cũng mất tiền hả?"

"Mất tiền chứ!" Lưu Mật Nhi tức giận nhìn hần, "Ta không biết ta là mỹ nữ cơ đấy, người không cần nhìn ta, muốn nhìn mỹ nhân, nhìn Phụng Cảnh Duệ ấy!" Lời nàng nói quả là sự thật, con trai của Cơ Hoàn Hoàn khuynh quốc khuynh, những cái khác thì không có chứ dung mạo thì vô cùng phong phú.

Phụng Cảnh Duệ ho nhẹ một tiếng, cảnh cáo, "Mật Nhi!"

Lưu Mật Nhi hơi mím môi, "Người cấm hần không được nhìn ta quá lâu đi!"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy, nhếch môi cười, quay đầu nhìn Mộ Dung Tế, "Công

tử, nhìn ta là được! Ít nhất, ta còn có tác dụng tăng vẻ đẹp cho phong cảnh!" Hần nó vô cùng bất đắc dĩ. Nói thật, hần cũng không thích ánh mắt của người nọ. Quá nóng bỏng...

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Liên tục nói về thân thế

Xác định được thân phận của Phụng Cảnh Duệ rồi, bọn người Mộ Dung Tế cũng không mở miệng giải thích lý do muốn tìm Phụng Cảnh Duệ. Chỉ có ánh mắt nóng rực đặt trên người Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi căm tức nhìn Mộ Dung Tế, "Rốt cuộc người muốn nhìn bao lâu nữa hả?"

Chậm rãi để cái chén trong tay xuống, Mộ Dung Tế cũng không thèm che giấu ánh mắt của mình, chậm rãi nói, "Không biết!"

Thật đúng là không biết che giấu chút nào, Lưu Mật Nhi căm tức nhìn hần, "Nhìn cái gì vậy, người chưa từng thấy nữ nhân à?" Mộ Dung Tế trầm mặc,

trong nhà Mộ Dung, đúng là không có nữ nhân!

Nhìn về mặt hấn, Luru Mật Nhi tròn to hai mắt, "Có thật chưa gặp qua?" Điều này làm sao có thể?

Mộ Dung Tế trầm mặc không nói, "Ngươi lớn lên ở đâu?"

Luru Mật Nhi xem thường, "Liên quan gì tới ngươi?"

". . . Ngươi nên biết là, ta và ngươi giống nhau!" Mộ Dung Tế trầm giọng nói.

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, "Vậy thì thế nào?"

"Ngươi và ta có quan hệ huyết thống!"

"Bây giờ ngươi muốn nhận thân?" Luru Mật Nhi nhú mày.

Mộ Dung Tế lắc đầu, "Ta chỉ muốn làm cho rõ ràng!"

Nghe vậy, Luru Mật Nhi nhướng mày, "Nếu không muốn nhận thân, làm rõ ràng thì có ích lợi gì?" Thì ra người ta căn bản cũng không có ý nhận thân, là mình ham rồi.

Mộ Dung Tế làm mặt lạnh, không mở miệng.

Luru Mật Nhi không nhịn được đập một cước lên Phượng Cảnh Duệ đang ở một bên xem trò vui, trong ánh mắt tiết lộ, vì sao ngươi không nói lời nào?

Phượng Cảnh Duệ ho nhẹ một tiếng, "Mộ Dung công tử!"

Mộ Dung Tế quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, "Ngươi không muốn tính toán nhận thân?"

Mộ Dung Tế không lắc cũng không gật đầu.

Về Mộ Dung gia qua một chút lời đồn đãi, Phượng Cảnh Duệ cũng biết được, vì là lâu chủ của Thiên Nhất Đệ Nhất Lâu, nên cho dù hiểu biết không phải rõ ràng tường tận, thì cũng là hiểu biết một hai. Cho nên, chuyện tình về Mộ Dung gia hấn từng nghe thấy khá nhiều.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Đã như vậy, ngươi không cần đồng hành với chúng ta!"

Mộ Dung Tế không mở miệng, ngược lại thuộc hạ bên người hấn tròn to hai mắt, "Tại sao?"

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ sáng quắc nhìn Mộ Dung Tế, nghĩ rằng hấn biết.

Mộ Dung Tế gật đầu, "Các ngươi muốn đi đâu?"

"Tìm người!" Phượng Cảnh Duệ trả lời. Lúc này Luru Mật Nhi đã đứng dậy đi tới ngồi xuống bên người Vô Ngân rồi.

Mộ Dung Tế đứng dậy, "Tạm biệt!" Dứt lời liền xoay người rời đi. Hai thuộc hạ vội vàng muốn đuổi theo, không biết Mộ Dung Tế nói gì. Hai thuộc hạ lại xoay người bất mãn nhìn đám người Phượng Cảnh Duệ.

Lại lần nữa lên đường, hai bên xe lại nhiều thêm hai con ngựa. Luru Mật Nhi đưa tay nhấc rèm cửa sổ lên rồi nín tức giận, không vui vẻ nhìn Phượng Cảnh Duệ thông thả nhàn nhã đó, nặng nề hừ một tiếng.

Chậm rãi mở mắt, Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Thế nào?"

"Không phải là ngươi không thích có người đi theo sao? Vậy mà ngươi bây giờ thế nào lại không mở miệng như vậy?" Luru Mật Nhi thờ phỉ phò căm tức nhìn Phượng Cảnh Duệ nói.

Phượng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, "Hộ vệ miễn phí mà nàng lại không cần sao?"

Luru Mật Nhi lặng yên, thật lâu nàng mới mở miệng, "Ta không thích bọn họ đi theo ta! Bọn họ không hề thích ta!"

Đây mới là điều quan trọng nhất chứ gì? Phượng Cảnh Duệ cười khẽ, "Nàng đuổi bọn họ cũng không đi!" Rồi bí mật chỉ chỉ.

Nàng dĩ nhiên biết, cho nên mới cần hấn. Bỗng chốc, Luru Mật Nhi tròn to hai mắt quay đầu nghiêm túc nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Không phải ngươi là lâu chủ Đệ Nhất Lâu sao? Năm giữ tin tức bí ẩn nhất thiên hạ, sao ngươi lại không biết Mộ Dung Tế chứ?"

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, "Ta chưa hề nói qua ta không biết hấn!" Từ sau khi những người đó xuất hiện ở nơi này, tin tức Mộ Dung gia cũng đã được đưa đến trên tay hấn. Mộ Dung Tế là ai, hấn đã biết.

"Hắn là ai?"

"Gia chủ Mộ Dung gia!" Phụng Cảnh Duệ trả lời.

Lưu Mật Nhi im lặng chờ, thật lâu sau không nghe được lời kế tiếp, nàng không khỏi cau mày, "Sau đó thì sao?"

Phụng Cảnh Duệ bật miệng cười, "Tin tức Đệ Nhất Lâu đều phải đưa tiền đến đổi, Mật Nhi, có tiền sao?"

"Không phải ta có ba mươi vạn lượng bạc sao? Đủ rồi chứ?" Lưu Mật Nhi nhớ tới tên cha mình đã đổi lấy 30 vạn lượng bạc.

Phụng Cảnh Duệ cười ra tiếng, "Mật Nhi, nàng cảm thấy, Mộ Dung gia thần bí như vậy vì một cái tên mà cho nàng 30 vạn lượng bạc, vậy tin tức nhà bọn họ, nàng cảm thấy chỉ có 30 vạn lượng mà đủ sao?"

Vậy mà chưa đủ! Lưu Mật Nhi thở phì phò nhìn hần chằm chằm, khóe mắt thấy hai người bên cạnh xe ngựa, con ngựa Lưu Mật Nhi xoay vòng, hừ lạnh một tiếng. Đã như vậy, đừng có trách ta!

Phát hiện ý đồ không tốt trong mắt nàng, Phụng Cảnh Duệ cười nhạt không nói đầy dung túng.

Vén rèm xe ngựa đi ra, Lưu Mật Nhi đứng bên Vô Trần quay đầu nhìn hai nam nhân bên xe ngựa, "Này, hai người các người tới đây!"

Hai người nam nhân nhìn nhau, thúc ngựa tiến lên, "Tiểu thư!" Trong âm thanh có nhiều bất mãn.

Nghe gọi như thế, Lưu Mật Nhi khẽ nhíu mày "Không được gọi ta như vậy."

Nam nhân trầm mặc, tiểu thư này thật khó hầu hạ!

Lưu Mật Nhi gật đầu "Tên của các người là gì?"

"Tiểu nhân, Thanh Ngọc!"

"Tiểu nhân, Từ Hằng!"

Lưu Mật Nhi nghe vậy, "Không ngờ đáng đáp các người ngũ đại tam thô, ngược lại tên rất dễ nghe!" Nhìn lướt qua hai nam nhân này nàng lạnh nhạt nói.

Thanh Ngọc và Từ Hằng rất thông minh, không vì nàng nói những lời này mà bày tỏ bất kỳ ý kiến gì. Có điều bọn hắn nghĩ, đột nhiên từ đâu ra cô gái này giống với chủ tử của mình, căn bản cũng chẳng đáng yêu. Dĩ nhiên bọn họ cũng không định nói ra lời này.

"Này, hai người các người, giúp đỡ ta một việc đi?" Lưu Mật Nhi mở miệng nói

Thanh Ngọc tiến lên một bước, "Cô nương mời nói". Ngay từ lúc nàng nói ra không thích bọn họ gọi nàng là tiểu thư, Thanh Ngọc thông minh liền đổi cách gọi.

"Ta muốn một cái bánh bao thịt trong ngõ hẻm ở trấn nhỏ chúng ta qua lúc trước. Ta còn muốn biết trong trấn tới có thứ gì ăn ngon chơi hay nữa ! Các người giúp ta đi làm đi!" Lưu Mật Nhi hất cằm lên đưa mắt nhìn hai người Thanh Ngọc và Từ Hằng.

Quả nhiên, hai nam nhân này trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, "Cô nương, mới vừa rồi tại sao không nói?"

"Cô nương ta bây giờ mới muốn ăn, thế nào. Người có ý kiến à?" Lưu Mật Nhi ngang ngược lại nói.

"Gia chủ muốn cho chúng ta bảo vệ cô nương! Không phải hầu hạ cô nương chơi, hơn nữa, không phải cô nương người có thuộc hạ hay sao?" Bọn họ nhìn Vô Ngân cùng Vô Trần.

Lưu Mật Nhi hằm hè, "Bọn họ không phải thuộc hạ của ta"

So với Thanh Ngọc kích động, Từ Hằng trầm ổn hơn nhiều, hần trầm giọng mở miệng,

"Cô nương, Thanh Ngọc ở lại bảo vệ cô nương, Từ Hằng đi thì hơn!"

"Không! Ta muốn hai người các người cùng đi". Nàng chính là không muốn nhìn thấy bọn họ.

Thanh Ngọc mặt lạnh, "Người..."

"Như thế nào? Có phải các người rất ghét ta hay không?". Lời nói lưu xoay chuyển, cười duyên mở miệng, "Ta cũng chán ghét các người, vậy các người đi đi là được!"

"Gia chủ ra lệnh thuộc hạ bảo vệ cô nương!"

Luru Mật Nhi hừ lạnh,” Các người bị nhóm người Gia chủ đuổi ra khỏi cửa còn không tự biết!”

Thanh Ngọc và Từ Hằng nhìn nhau, trong mắt nhau thấy được sự khó hiểu.

Luru Mật Nhi nói lời chính nghĩa, “ Các người là do hấn mang ra ngoài, bây giờ hấn lại đi một mình, để các người lại giúp ta là người xa lạ này, không phải các người bị hấn đuổi ra khỏi cửa rồi sao?”

“Gia chủ sẽ không làm như vậy” Thanh Ngọc xúc động nói.

Từ Hằng nhìn lướt qua Thanh Ngọc, cái cô nương này rõ ràng không thích hai người bọn họ, hiện tại nói chuyện này, đơn giản là muốn bọn họ rời đi thôi.

“Làm sao người biết?Không bằng các người đi tìm Mộ Dung Tế hỏi một chút thì hơn!” Luru Mật Nhi ung dung nói.

Từ Hằng liếc mắt nhìn Luru Mật Nhi,lại nhìn lướt qua Thanh Ngọc, ánh mắt có ý bảo Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc lập tức cúi đầu, hấn rõ ràng mình mắc phải lỗi lớn, thân là thuộc hạ, không nên hoài nghi bất cứ mệnh lệnh gì của Gia chủ.

Từ Hằng tự lập tức chấp tay, “ Cô nương không cần lo lắng, Thanh Ngọc và Từ Hằng được lệnh bảo vệ cô nương!”

Luru Mật Nhi trợn mắt, “Các người không lo lắng ?!”

Từ Hằng nhú lông mày, “Nếu như thế, Từ Hằng cùng Thanh Ngọc tự nguyện đi theo cô nương!”

“Người... Chẳng thú vị gì hết!”Luru Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào xe ngựa, thờ phỉ phò ngồi đối diện Phượng Cảnh Duệ.

Nhắm mắt dưỡng thần, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, “ Thế nào?”

“ Không thú vị, không thú vị!” Luru Mật Nhi thờ phỉ phò nói.

Phượng Cảnh Duệ cười ha hả.

Luru Mật Nhi nhìn chằm chằm Phượng Cảnh Duệ, “ Người đã biết trước?”

Phượng Cảnh Duệ cười ra tiếng, “ Người bên cạnh Mộ Dung Tế, làm sao có thể vì hai ba câu nói của nàng mà thuyết phục được?”

Luru Mật Nhi không vui, “ Ta không muốn để cho bọn họ đi theo ta!”

Phượng Cảnh Duệ ngừng lại “ Tại sao?”

“ Ở đâu ra nhiều tại sao như vậy?” Luru Mật Nhi xoay mặt đi.

“ Đối với nàng mà nói. Bọn họ chỉ là người xa lạ, vì sao lại vì bọn họ mà tức giận?” Phượng Cảnh Huệ nói thẳng.

Luru Mật Nhi im lặng. Vốn là nàng có thể không thèm để ý! Nhưng mà, nàng không muốn cùng những người đó có chút quan hệ nào. Trước đó muốn Phượng Cảnh Duệ biết thân phận của nàng cũng chỉ là xúc động nhất thời, sau thời điểm đó, nàng lại có mấy phần hối hận.

Nàng không phải Luru A Đại,không phải là Luru A Đại mà bọn họ nghĩ. Ngay cả có được thân phận này thì cũng đã không phải người kia, cho dù tìm được thì có ích lợi gì? Nàng bây giờ, chỉ muốn cùng Mộ Dung Tế vạch rõ giới hạn.

“ Mật Nhi hình như chưa từng nói qua chuyện của mình!” Phượng Cảnh Duệ nhắc lại chuyện xưa.

Luru Mật Nhi xoay mặt, “ Không có gì để nói!”

Phượng Cảnh Duệ thu lại ánh mắt, “ Mật Nhi quả thật làm tổn thương lòng của ta!”

Quay đầu lại nhìn thẳng Phượng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi mím môi, trầm mặc rất lâu sau đó mới lên tiếng nói, “ Ta không phải là nàng. Không cách nào thay thế nàng nhận thân!”

Lời này....

Phượng Cảnh Duệ khẽ cau mày, hấn không phải một người ngu dốt, vậy mà cũng nghe không hiểu trong lời nói của nàng có ý tứ gì.

“ Cái gì gọi là nàng không phải nàng?”

Luru Mật Nhi ngẩng đầu, nhận thấy được mình vừa nói cái gì, sau đó mím môi, “ Không có gì ! Ta chưa nói gì cả”

Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc ngồi dậy, kéo Luru Mật Nhi một cái, “ Mật Nhi, nói cho rõ ràng!” Trong lòng hấn thầm hoảng hốt.

Đẩy tay của hắn ra, Luru Mật Nhi thờ dài, “Ngươi muốn biết sao?”.

Ánh mắt Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm nhìn nàng. Ngụ ý rất rõ ràng.

Trầm mặc một lúc thật lâu sau, Luru Mật Nhi lúc này mới lên tiếng, “Ta là Luru Mật Nhi. Đối với các ngươi mà nói, thế giới của ta là tương lai mà các ngươi không thể nào tưởng tượng được. Đối với ta mà nói, các ngươi là một đồng cỏ nhân thôi!”

Phụng Cảnh Duệ trầm mặc không nói.

Lúc này Luru Mật Nhi mới đem chuyện của mình trải qua làm thế nào tới đây nói một phen.

Lời nói vừa xong, bỗng Phụng Cảnh Duệ nắm tay của nàng một cái, thật chặt. Cho đến khi Luru Mật Nhi đau kêu thành tiếng hắn mới chậm rãi tỉnh ra.

Sau một khắc, thân thể hắn khẽ nhúc nhích, người đã rơi xuống đỉnh xe ngựa, “Hai người các ngươi, cút ngay lập tức!”

Thanh Ngọc và Tử Hằng nhìn nhau, “Phụng công tử, chúng ta...”

Không chờ bọn họ nói xong, hai cánh tay của Phụng Cảnh Duệ đã vung lên, đánh ra một chưởng, Thanh Ngọc và Tử Hằng tránh nhau nhưng không kịp rút xuống ngựa.

Phụng Cảnh Duệ đứng đó chấp tay, “Cút! Đừng để cho ta nhìn thấy các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Mượn sức Mộ Dung Tế

Phụng Cảnh Duệ như vậy thật quá đáng sợ, Luru Mật Nhi cảm giác phát hiện ra Phụng Cảnh Duệ chính là một bộ quần áo trên người mình, muốn nhưng không thể cỡi, đi tới đâu phải mang theo tới đó.

Ngay lúc này Phụng Cảnh Duệ tắm còn nàng ở sau bức bình phong, nghe tiếng hắn thông thả ung dung khoác nước tắm rửa, nàng tức giận thờ dài, "Phụng Cảnh Duệ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Âm thanh Phụng Cảnh Duệ từ phía sau bình phong truyền đến, "Tắm a, Mật Nhi không nghe được sao, ta không ngại cho nàng đi vào xem một chút!"

"Ta ngại" Luru Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi nói.

Một lúc sau, tiếng nước chảy mãnh liệt, có vẻ Phụng Cảnh Duệ đã đứng dậy. Luru Mật Nhi xoay người đưa lưng về phía bình phong, không bao lâu Phụng Cảnh Duệ chỉ mặc áo trong từ phía sau bình phong đi ra nhìn lướt qua Luru Mật Nhi,

“Mật Nhi, tới lượt nàng!”

Luru Mật Nhi phòng bị nhìn hắn, “Ta không tắm!”

Phụng Cảnh Duệ quay đầu liếc nhìn nàng, “Thối!”

“Ngươi mới thối!” Luru Mật Nhi đứng dậy, hướng giường nệm đi tới, “Ngươi tắm xong rồi, ta ngủ!” Nàng rốt cuộc muốn đi ngủ!

Phải ở trong cùng một căn phòng, căn bản nàng không muốn dùng chung với Phụng Cảnh Duệ, chỉ có điều người kia đã nói không cho phép nàng rời khỏi hắn trong cự ly ba bước, nàng chỉ có thể chờ.

Phụng Cảnh Duệ một tay nhắc thân thể của nàng lên, ôm ngang một cái rồi hướng phía sau bình phong đi tới “Tắm!”

Luru Mật Nhi oa oa kêu to, “Ta không muốn tắm nước ngươi đã dùng qua đâu!”

“Tại sao?” Bọn họ cũng đã gần gũi như vậy rồi, tắm thì sợ cái gì chứ?

“Bần!” Luru Mật Nhi nhăn nhó lỗ mũi.

Phụng Cảnh Duệ ngắt hông của nàng, “Ta tìm người đổi lại là được!”. Chân hắn cũng chuyển một cái, để người trên chiếc ghế, rồi phân phó đổi nước mới.

Nhìn xuống hai chân, Luru Mật Nhi nhú mày nhìn Phụng Cảnh Duệ, “Này, người hôm nay sao thế?”

Trong xe ngựa mặc dù nàng không nhìn thấy Phụng Cảnh Duệ làm cái gì, nhưng mà ngôn ngữ lạnh lùng vô tình của hắn, một chữ cũng không thoát mà truyền vào tai của nàng.

Phụng Cảnh Duệ không hiểu nhướn mày, nhún nhún vai, “Nàng đều thấy rồi đấy. Ta có chuyện gì, không phải nàng đều rõ sao?”

Luru Mật Nhi để hai chân xuống, chỉ vào chóp mũi Phụng Cảnh Duệ, “Người cho ta là kẻ ngu sao, người động thủ với bọn họ, không phải sao?”

“Không phải nàng ghét hai người kia sao? Ta giúp nàng xử lý, không tốt sao?” Phụng Cảnh Duệ thản nhiên mở miệng.

“Ta không thích bọn họ, nhưng cũng không có ý định muốn động thủ, người rốt cuộc làm sao vậy?” từ sau khi nàng nói xong, sắc mặt Phụng Cảnh Duệ liền vô cùng thay đổi, cho đến bây giờ nửa bước cũng không để nàng rời khỏi người, rõ ràng như vậy, nàng không phải không nhìn ra.

Một tay nắm đầu ngón tay của nàng, bao bọc trong lòng bàn tay của chính mình, Phụng Cảnh Duệ cúi đầu không nói.

Luru Mật Nhi rút ngón tay lại, “Phụng Cảnh Duệ!” Nàng nói gần từng chữ.

“Ta muốn đem nàng cột vào bên cạnh, không cho phép bất cứ kẻ nào mang đi!” Chậm rãi giương hai con mắt, vẻ mặt Phụng Cảnh Duệ tràn đầy âm u, đôi tròng mắt lạnh lùng tàn khốc, môi mỏng hé mở khạc ra câu chữ, làm người ta khiếp sợ.

Theo như lời nói của nàng làm cho hắn vô cùng kinh hãi, nếu quả như nàng từng nói, nàng là một linh hồn đến từ tương lai. Vậy thì chứng tỏ nàng lúc nào cũng có thể rời đi, mà căn bản mình không có cách gì giữ lại. Cho nên, nhốt người ở bên cạnh mình, là cách duy nhất hắn có thể nghĩ tới.

Hơn nửa ngày sau, Luru Mật Nhi mới tìm lại được âm thanh của mình, “Phụng Cảnh Duệ!” Nàng thờ dãi mở miệng.

Lời của nàng bị nụ hôn đột nhiên của hắn rơi vào trên ngón tay cắt đứt, nàng thờ dãi,

“Người là một nam nhân, không nên có tình cảm yếu ớt như vậy!” Thế mà hắn đã có.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu một cái, “Không!” Hắn bây giờ không cho là mình là một đấng mày râu cường đại đường nào, từng nhìn qua chân tình của cha mẹ, trong cơ thể của hắn có một nửa máu mủ của mỗi người bọn họ, tự nhiên cũng có chấp niệm của bọn họ.

Luru Mật Nhi lắc đầu, “Loại chấp niệm này không được!” Hắn khiến cho nàng nhớ lại Phụng Dương, nhớ lại Cơ Hoàn Hoàn, người này cùng Phụng Dương có quan hệ huyết thống, trong cơ thể tự nhiên cũng có chấp niệm của hắn, Nếu như có một ngày, mình. ...

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai, đối với lời nói của nàng không thêm bày tỏ. Chấp niệm là của hắn, hắn hiểu mình nên làm như thế nào là được!.

Tiểu nhị xách theo một thùng nước chuyển vào đến cửa đợi đến khi cửa phòng đóng lại Phụng Cảnh Duệ mới đứng dậy, “Tắm đi”

“Tự ta có thể tắm!” Luru Mật Nhi đẩy tay Phụng Cảnh Duệ ra, xoay người đi vào phía sau bình phong.

Phía trên thùng gỗ ấm nóng mờ mịt dâng lên một đám khói trắng, Luru Mật Nhi chậm rãi ngồi vào trong thùng gỗ. Trong lòng có mấy phần dao động vì những lời lúc trước Phụng Cảnh Duệ nói.

Nước ấm áp dần dần chuyển lạnh, lúc Luru Mật Nhi đứng dậy thì trong nháy mắt, trái tim bỗng một con đau nhói, trước mắt chợt tối sầm, cả người rất nhanh té xuống.

Đang mím môi uống nước, Phụng Cảnh Duệ khẽ động, thân hình trong nháy mắt lướt tới phía sau bình phong.

Lập tức đập vào mắt là hình ảnh Luru Mật Nhi té trong thùng nước, trong lòng Phụng Cảnh Duệ căng thẳng, nhanh chóng ôm lên, chuyển sang giường đệm. Đưa tay nắm lấy cổ tay nàng.

Không bao lâu sau, Phụng Cảnh Duệ gọi Vô Trần cùng Vô Ngân tới, phân phó trong coi Luru Mật Nhi rồi vội rời đi.

Luru Mật Nhi cũng tỉnh lại sau đó hai ngày, sau khi tỉnh lại nàng cũng không có tình trạng lạ. Ngay cả Vô Trần sau khi kiểm tra cũng không phát hiện gì đặc biệt.

Nhưng mà Phụng Cảnh Duệ lại biến mất. Luru Mật Nhi cùng bọn Vô Trần ba người đánh phải ở trong khách sạn chờ Phụng Cảnh Duệ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Phượng Cảnh Duệ, ngươi cũng có ngày hôm nay sao?

"Chắc chắc chắc, Khuất Thiên Hàn ơi Khuất Thiên Hàn, ngươi cũng có ngày hôm nay sao!" Luru Mật Nhi đi qua đi lại trước mặt Khuất Thiên Hàn, trong ánh mắt đầy sự liêu lỉnh và giễu cợt.

Được Vô Trần hạ châm, phá bỏ sự bất động cho bản thân, thoát khỏi sự trói buộc, lúc này, Khuất Thiên Hàn mới có thể giật giật người, "Sao ngươi có thể tới đây?"

"Tìm người mà. Ta nhớ, với Hoàng Phủ Nguyệt Minh, ngươi kính trọng nhưng không gần gũi, sao ngươi lại có thể tự đưa mình tới cửa chứ?" Luru Mật Nhi cắn ghế, đặt cạnh Khuất Thiên Hàn, ngồi xuống, nói ung dung.

"Ngoài ý muốn thôi!" Khuất Thiên Hàn cũng không ngờ, bản thân hần mà cũng bị người ta ám hại.

Luru Mật Nhi vuốt cằm, "Chắc ngươi tới cứu Khuất Liễu Phong hả?" Hoàng Phủ

Nguyệt Minh không có khả năng có nhiều cao thủ như vậy, sao nàng ta có thể đem Khuất Liễu Phong đi. Lý do duy nhất, chắc là do Khuất Thiên Hàn động thủ.

Khuất Thiên Hàn không nói nhiều, "Ta đưa ngươi đi tìm Phượng Cảnh Duệ!"

"Hắn ở đây?" Luru Mật Nhi ngạc nhiên, hét lên, "Ngươi không lừa ta chứ?"

Bỗng nhiên, ánh mắt Khuất Thiên Hàn nhìn nàng với sự khác lạ, dừng lại một chút, sau đó mới mở miệng, "Ngươi không biết hả?"

"Sao ta phải biết?" Luru Mật Nhi nháy mắt.

Khuất Thiên Hàn im lặng, "Ngươi bị Hoàng Phủ Nguyệt Minh hạ cổ, hần tìm nàng ta để lấy giải được!"

Im lặng một lát, Luru Mật Nhi sợ hãi thốt lên, "Không có khả năng!" Trên người nàng có cổ, sao nàng lại không biết?

"Độc tình Miêu Cương!" Khuất Thiên Hàn nhếch môi, "Ngươi làm sao biết được!"

Nghe vậy, mày Luru Mật Nhi cau chặt, "Ngươi có ý gì? Cơ thể của ta, ta..."

"Cô nương, đêm đó, lúc chủ tử đi, ngươi đã ngất rồi!" Vô Ngân đi lên trước, thấp giọng kể.

Luru Mật Nhi nghiêng đầu nhìn Vô Ngân, trong đầu hỗn loạn, nàng nhớ sau khi tắm xong, đứng dậy thì thấy trời đất quay cuồng, sau đó...

Nhưng Luru Mật Nhi vẫn kiên trì lắc đầu, "Không thể, ta không có vấn đề gì! Ngươi đưa ta đi tìm Phượng Cảnh Duệ! Ta hỏi cho rõ ràng!"

Khuất Thiên Hàn xoay người, "Đi theo ta!"

Bảo người đi sau phải đuổi kịp, Luru Mật Nhi đi theo Khuất Thiên Hàn, Mộ Dung Tế, Thanh Ngọc, Tử Hằng đuổi theo.

Lúc trước cũng ở tạm đây vài ngày, Luru Mật Nhi không ngờ trong hậu viện lại chứa trận đồ ngũ hành bát quái.

Mộ Dung Tế kéo Luru Mật Nhi ra sau lưng hần, khước miệng nhếch lên, nói lạnh nhạt "Cẩn thận!"

Hơi nâng mày, trong lòng Luru Mật Nhi dâng lên cảm giác khác lạ, gạt đầu một cách cứng ngắc, đồng thời dặn dò những người đi sau "Cẩn thận một chút!"

Luru Mật Nhi không hiểu mấy thứ này cho nên lúc Khuất Thiên Hàn và Mộ Dung Tế đưa nàng vào một núi giả, sau núi giả là một mật thất. Luru Mật Nhi không nhìn được nói, "Không ngờ phía dưới toà trang viên đẹp như vậy lại có nơi như thế này!"

Không kể tới hai người Vô Ngân và Vô Trần, những người khác biết rõ. Trang viên càng hoa lệ, hành động ở sau lưng lại càng dơ bẩn! Chuyện này, bọn hần đều biết.

Chỉ còn cánh cửa cuối cùng nhưng cửa lại không mở, bỗng nghe thấy ở bên trong vang lên tiếng xích sắt, trong lòng cảm thấy căng thẳng, Luru Mật Nhi đi vài bước, dùng sức mở cửa.

Không biết đã bị xích bao lâu rồi, Phượng Cảnh Duệ giờ cánh tay bị thương lên, nơi đó bị xích bằng một loại gông sắt thô to, hần không nhìn được mở miệng nguyên rủa. Đáng chết...

Rõ ràng Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã nói đó là độc dược, ai biết lúc tỉnh lại, bản thân lại bị giam ở trong này! Hắn hoàn toàn có thể dùng nội lực để phá xích sắt, nhưng thử Hoàng Phủ Nguyệt Minh cho hắn uống không phải độc dược, mà là loại dược khiến nội lực của hắn tạm thời biến mất. Ngay cả khi hắn có lòng, cũng không có sức lực để làm.

Bỗng nhiên cánh cửa được mở ra, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào khiến hắn cảm thấy chói mắt, Phụng Cảnh Duệ híp mắt lại, khó khăn lắm mới thích ứng được với ánh sáng trước mắt, hắn nhìn thấy một bóng dáng bé nhỏ đang tới gần. Ngay sau đó, mặt hắn được người ta nâng lên.

Phụng Cảnh Duệ nhếch khoé môi, cười tà mị, "Mật Nhi!"

Nghe thấy tiếng ni non của hắn, Lư Mật Nhi không nhịn được cong môi lên,

"Ta nói rồi, một ngày nào đó, ta sẽ cứu ngươi một mạng! Phụng Cảnh Duệ, ngươi nhìn đi, ta làm được rồi đó!"

Đầu gật nhẹ, Phụng Cảnh Duệ cười nói, "Ta biết! " Đừng vậy, những lời nàng nói, hắn luôn tin tưởng.

Không có tâm trạng rảnh rỗi để nói chuyện linh tinh với hắn, Lư Mật Nhi bảo Vô Trần cổng Phụng Cảnh Duệ đi ra cửa.

Lúc này, Hoàng Phủ Nguyệt Minh không ở trong phủ, Phụng Cảnh Duệ và Lư Mật Nhi, đám người Khuất Thiên Hàn, Chiêm Sơn Vi Vương. Có điều kiện tốt như vậy để dừng chân, sao Lư Mật Nhi lại có thể buông tha? Hơn nữa, Khuất Thiên Hàn cũng được coi như nửa chủ nhân của nơi này, chẳng phải nói cái gì sẽ có cái đó hay sao?

Chắc chắn nội lực của Phụng Cảnh Duệ tạm thời biến mất, sự lo lắng treo lơ lửng trên cao của Lư Mật Nhi tạm buông xuống, nàng nhú mày nhìn hắn, "Ngươi

chắc chắn không bị nàng ta ăn mất đó chứ?"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, "Không có! Tin ta, ta vẫn là của riêng nàng!"

Ho nhẹ một tiếng để che giấu sự khô nóng trên mặt, nàng hừ lạnh một tiếng, "Ngươi tới đây tìm ai? Ngươi không sợ Hoàng Phủ Nguyệt Minh ăn tươi nuốt sống ngươi hả?"

Vừa nói lời này ra, Vô Trần và Vô Ngân nhìn nhau, trong lòng rất rõ ràng, lời này Lư Mật Nhi muốn nói cho bọn họ nghe, không muốn cho Phụng Cảnh Duệ biết nàng đã biết tình trạng của bản thân.

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ tức tới mức mắt tròn ngược, "Mật Nhi, ta biết nàng

đã cứu ta, không cần lên mặt như vậy!"

Lư Mật Nhi cười cười, nói đùa, "Ngươi khen ta đi!"

"Cảm ơn đại ân đại đức của Mật Nhi, tại hạ không có gì báo đáp, đành phải lấy thân

báo đáp vậy!" Phụng Cảnh Duệ nói trêu tức.

Lư Mật Nhi nháy mắt mấy cái, nói vô cùng đắc ý, "Không nhất định phải lấy thân báo đáp đâu !"

"Không, việc này, tại hạ đã quyết định rồi!" Trong nháy mắt, Phụng Cảnh Duệ mím môi.

Lư Mật Nhi xoa mặt, "Hừ, ta không thèm!"

Phụng Cảnh Duệ nhìn nàng đang vui đùa, không nói tiếng nào, ánh mắt của hắn dừng lại ở trên người Mộ Dung Tế, hắn trầm giọng, "Đa tạ Mộ Dung công tử đã giúp đỡ!"

Mộ Dung Tế quay đầu, "Ta cũng được lợi ích xứng đáng! Không được tính là cứu!" Hắn nhìn Lư Mật Nhi.

Ánh mắt của Phụng Cảnh Duệ chuyển sang nhìn Lư Mật Nhi, trong mắt thể hiện sự hiểu rõ. Hắn nhếch môi, "Mật Nhi..."

Lư Mật Nhi cười vô cùng khí phách, "Ta thay ngươi đồng ý với hắn, tới nhà Mộ Dung một chuyến, chữa bệnh!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Ồ, bây giờ ta là người bình thường, tay trái gà không

chặt, hi vọng Mộ Dung thiếu chủ chiếu cố !" Dù sao sớm hay muộn cũng phải đi, hắn cũng chẳng thấy có gì không ổn. Nhưng, từ lúc nào, Mật Nhi thân thiết với tên Mộ Dung Tế vậy?

Mộ Dung Tế gật đầu, "Việc nhỏ!"

Thấy bọn họ đã nói xong chuyện quan trọng, Lư Mật Nhi vội vàng chạy tới ngồi cạnh Phụng Cảnh Duệ, "Này, bây giờ, có phải ngươi chính là phế nhân không!"

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười, "Mật Nhi, cuối cùng nàng cũng thừa nhận, trước kia nàng rất vô dụng?" Chẳng qua, nội lực của hắn tạm thời biến mất, cũng không phải chết.

Lưu Mật Nhi: "... Coi như ta chưa mở miệng!"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai. Hai người đều sáng suốt không nói tới chuyện trúng cổ và chuyện lúc Lưu Mật Nhi ngất xỉu.

Hôm sau

Mấy người lại đi, Khuất Thiên Hàn lại đi theo, Lưu Mật Nhi không hiểu, "Khuất Thiên Hàn, ngươi đi theo làm gì?"

Khuôn mặt Khuất Thiên Hàn lạnh lẽo, "Ngươi quản ta hả?"

Lưu Mật Nhi, "Ta không quản lý ngươi được, nhưng chúng ta sẽ tốn thêm thức ăn cho một người, lãng phí!"

Khuất Thiên Hàn, "Ta tự trả tiền!"

Lưu Mật Nhi vừa muốn mở miệng, Phượng Cảnh Duệ đã cầm tay nàng, "Tới đây!"

Lưu Mật Nhi xoay mặt lại, "Làm gì!"

Ngồi thẳng người, Phượng Cảnh Duệ hơi dùng sức, cầm tay nàng, Lưu Mật Nhi lqđ thuận thế ngồi bên cạnh hắn, mười ngón tay giao nhau, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, "Sao nàng và Mộ Dung Tế ở cùng nhau?"

"Tĩnh cờ thôi!" Vươn tay gãi gãi lòng bàn tay hắn, thấy tay Phượng Cảnh Duệ hơi gật gật, Lưu Mật Nhi nhếch môi cười, lqđ tiếp tục vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay hắn.

Nắm ngón tay bương bình của nàng, khoe môi Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch, khoảnh khắc ấy giống như mùi hương lúc hoa cỏ nở rộ, "Thật sao?"

"Không tin ta thì đừng hỏi!" Dùng sức rút ngón tay ra khỏi tay hắn, Lưu Mật Nhi liếc xéo hắn một cái, nói tiếp, "Ngươi còn lqđ chưa nói cho ta biết, ngươi tìm Hoàng Phủ

Nguyệt Minh làm gì đây?"

Khuôn mặt Phượng Cảnh Duệ loé lên, hơi nhếch miệng, nói, "Tìm người quan trọng!"

"Người nào?" Lưu Mật Nhi hỏi tiếp.

"Khuất Liễu Phong" Phượng Cảnh Duệ cho nàng một câu trả lời.

Lưu Mật Nhi lặng lẽ thở nhẹ nhàng, "Ồ, như vậy à!"

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười, "Nàng nghĩ xem, ta và nàng đi làm gì?"

Chắc chắn không phải chuyện mà bản thân lo lắng, Lưu Mật Nhi cười duyên mở

lqđ

miệng, "Ta cứ nghĩ, ngươi bị Hoàng Phủ Nguyệt Minh bắt cóc, ngươi chuẩn bị làm cười ác được sói nhào vào, ăn ngươi sạch sành sanh!"

Gật mình, Phượng Cảnh Duệ cười lớn, "Mật Nhi yên tâm, ta vẫn còn trong trắng!"

Lưu Mật Nhi quan sát hắn từ trên xuống dưới, liếc mắt một cái, "Ngươi hả? Trong trắng á?" Hắn và từ này căn bản không thể liên quan nổi tới nhau, hiểu không.

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, Phượng Cảnh Duệ cup mắt, mặt ỉu xiu thất vọng, "Ta rất trong sáng, thuần khiết mà!"

"Chắc chắn chắc, đáng tiếc, không thể chứng minh được!" Lưu Mật Nhi tỏ ra thương xót.

Phượng Cảnh Duệ lập tức ngắt đầu, "Mật Nhi có cần ta chứng minh một chút lqđ không! Ta cam đoan, ta chưa bị người ta nhúng chàm!" Chuyện này, có thể nhìn thấy từ sự chịu đựng mà.

"... Vô sỉ!" Lưu Mật Nhi mắng.

Phượng Cảnh Duệ cười hắc hắc, "Chuyện này không phải do Mật Nhi khơi ra hay sao?"

Lưu Mật Nhi xoay đầu, "Ta muốn cười ngửa!"

Phượng Cảnh Duệ thấy giọng cười, "Mật Nhi nàng nhảy sang chuyện khác rất cứng nhắc đấy!"

Lưu Mật Nhi trừng mắt, "Người biết là tốt rồi, nói ra làm gì?"

Phượng Cảnh Duệ mím môi, chớp mắt một cái, giống như rất uất ức, "Ta rất thật thà!"

"Quý thì có! Ta muốn ra ngoài cười ngửa!" Lưu Mật Nhi kêu to.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Ta đưa nàng đi!"

"Không cần, ta muốn tự cười!" Lưu Mật Nhi hếch cằm lên

Phượng Cảnh Duệ cũng không ngăn cản, sai Vô Trần dừng xe ngựa, đỡ Lưu Mật Nhi lên ngựa. Không biết hắn nói điều gì vào tai con ngựa, móng ngựa cao lớn chậm rãi đi từng bước không nhanh không

lạ

chậm đi theo xe ngựa.

Một lần nữa, quay lại xe ngựa, ngồi bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, bên tai hắn tràn đầy giọng nói giễu cợt của Lưu Mật Nhi, "Phượng Cảnh Duệ, người có phải nam nhân không hả, người là một đại nam nhân mà lại trốn trong xe ngựa. Lạ Giống cái dạng gì nữa, ta thấy người vẫn

là..."

"Mật Nhi, ta có phải nam nhân hay không, chuyện này, chỉ có nàng rõ nhất!" Phượng Cảnh Duệ đáp trả nàng một câu.

Lập tức, Lưu Mật Nhi không nói được gì, đôi mắt đẹp lia lịa nhìn xung quanh, thấy ánh mắt nhìn nàng chằm chằm, giận giữ gào lên, "Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy bao giờ à!" Sau đó, nàng tức giận nhìn xe ngựa chằm chằm

Nhéch môi một cách lạnh nhạt, Phượng Cảnh Duệ ngồi khoanh chân, vận công điều tức chân khí trong cơ thể, một lúc sau, hắn mở mắt, nhìn lướt qua cổ tay, mím môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Đây là thành Vô Song

Xe ngựa càng tới gần biên quan, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, Lưu Mật Nhi ngồi co ro trên xe ngựa, không biết đây là lần thứ mấy nàng cầu nài, "Sao thời tiết càng ngày càng lạnh chứ?"

Ngồi xe ngựa cùng với nàng, Phượng Cảnh Duệ néch môi, giang hai tay ra, "Tới đây!"

Lúc này, chắc chắn Lưu Mật Nhi sẽ không từ chối, chui vào làm tổ ở trong lòng Phượng Cảnh Duệ, nàng ngạc nhiên, phát hiện ra, tuy Phượng Cảnh Duệ không mặc thêm quần áo nhưng người hắn vẫn vô cùng ấm áp. Nàng không hiểu, mở miệng hỏi, "Người da dày thịt béo nhỉ, trời lạnh như vậy, người cũng không thấy lạnh, đúng không?"

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Có duyên ngọc ôn hương ôm trong lòng, sao lại có thể thấy lạnh chứ?"

Lưu Mật Nhi tròn mắt, lườm hắn một cái, lập tức nói sang chuyện khác, "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Quan ngoại!" Phượng Cảnh Duệ mở miệng, "Mộ Dung gia ở quan ngoại!"

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi rùng mình một cái, "Vậy không phải nơi đó càng lạnh hơn nơi này hay sao?"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, giang tay ra, chậm rãi ôm nàng thật chặt, lặng lẽ dùng nội lực, không lâu sau, nhiệt độ trong xe ngựa lại tăng lên. Lưu Mật Nhi cảm giác vô cùng rõ rệt, một luồng khí ấm áp được đưa vào cơ thể nàng một cách vô cùng lạ chậm rãi, bởi vậy, sự giá lạnh giảm bớt không ít.

"Thật là lợi hại!" Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ bằng đôi mắt lấp lánh nhưng ngay lập tức, chân mày nàng nhíu lại, "Không phải nội lực của người tạm thời biến mất hay sao?" Sao có thể...

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Ta là đại phu!" Hơn nữa còn là thần y, trên đời này, những người mà hắn không chữa được, có rất ít.

Lưu Mật Nhi khẽ gật đầu, "Cũng tốt nhưng vì sao người không nói?"

"Có người bảo vệ, vì sao ta phải nói?" Ôm chặt người trong lòng, Phương Cảnh Duệ liếc liếc đôi mắt. Hắn không nói nguyên nhân, chẳng qua, tạm thời không cần thiết phải nói cho Mật Nhi biết thôi.

"Người có chuyện đầu ta, đúng không?" Mắt Lưu Mật Nhi tròn thật to.

Phương Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, "Không có!"

"Lừa quỷ chắc!" Tức giận đẩy hắn ra, Lưu Mật Nhi nheo mắt lại, "Nói, rốt cuộc, người lừa ta cái gì?"

"Mật Nhi không phải quỷ, thật sự là ta không có chuyện gì đầu nàng!" Phương Cảnh Duệ cười nhạt một tiếng, "Chẳng qua là đến chỗ trấn nhỏ, ta muốn mua thêm cho Mật Nhi vài bộ quần áo đẹp!" Mộ Dung gia có chuyện cấm kỵ. Hắn cũng không lqđ muốn trêu chọc. Đến nơi này, Mộ Dung Tế còn chưa nói ý định của hắn ta cho bọn họ biết, hắn không thể không kiểm tra, hắn cố ý mà.

"Vẫn mua nữa?" Mắt Lưu Mật Nhi tròn to, "Người nhìn đi, trên người ta đã mặc 4 cái áo rồi!"

Phương Cảnh Duệ cười nhạt, "Quần áo nam nhân!"

Lập tức dừng hành động lại, Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn hắn, "Vì sao?"

Phương Cảnh Duệ chỉ cười không nói.

Đây là trấn cuối cùng của biên quan, mọi người đều phải mua bổ sung những đồ cần thiết gì, Phương Cảnh Duệ mua thêm cho Mật Nhi mấy bộ quần áo nam, ngay cả Vô Ngân cũng bị ép mặc quần áo nam. Lqđ Được mặc quần áo nam, Lưu Mật Nhi vui vẻ phát điên.

"Phương Cảnh Duệ, ra ngoài cưỡi ngựa, ra ngoài cưỡi ngựa!"

Phương Cảnh Duệ nhìn nàng, "Vết thương ở mông nàng tốt lên chưa?"

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi không nhịn được giật giật người, "Ách, vật thôi đi!" Lần lqđ cưỡi ngựa trước cách đây lần mười ngày nhưng nàng vẫn không quên được cảm giác đau đớn khi ngồi trên yên ngựa. Lốp da giữa hai chân bị mài đến rách, lúc đi đường vô cùng khó chịu.

Phương Cảnh Duệ cười nhạt một lqđ tiếng, "Biết điều rồi?" Dừng một lát, hắn nói tiếp, "Không cần gấp, ra khỏi biên quan là không dùng xe ngựa nữa!"

Lưu Mật Nhi nhìn hắn đầy nghi ngờ, "Vì sao?"

Nàng nhanh chóng biết vì sao rồi. Khắp nơi đều là sa mạc, xe ngựa căn bản là không dùng được.

"Vì sao các người lại ở nơi như vậy? Muốn làm thịt nướng, châm lửa một cái là lqđ xong!" Lưu Mật Nhi không vui, nói.

Phương Cảnh Duệ vừa kéo nàng vừa nỉ non, "Mật Nhi, ít nói thôi! Nếu không nàng sẽ nhanh cảm thấy khát lắm đấy!"

Lưu Mật Nhi mím môi, hắn nói rất đúng!

Sa mạc dài miên man không dứt, Lưu Mật Nhi không biết Mộ Dung Tế làm sao xác định được phương hướng, nàng đã lơ mơ rồi, nơi đây... Đâu đâu cũng là sa mạc, lqđ không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc một cách rõ ràng.

Bọn họ đã loanh quanh trong sa mạc một ngày, vốn cho rằng bọn họ sẽ đi ra khỏi sa mạc. Nhưng không nghĩ rằng, Mộ Dung Tế lại dẫn bọn họ tới một nơi trong sa mạc, nơi đó có một tòa thành.

Không ngoài ý muốn, đây đúng là một tòa thành. Cát vàng ở khắp mọi nơi, lại có thể nhìn thấy một tòa thành đứng sừng sững.

Càng tới gần tòa thành, sắc mặt của Mộ Dung Tế càng khó coi. Thanh Ngọc không ngừng ra hiệu với những người đứng lqđ trên toà thành, dần dần khi bọn họ tới gần, lúc nhìn thấy Mộ Dung Tế một cách rõ ràng, cánh cửa to lớn, dày dặn được mở ra, từ bên trong, hai đội ngũ xếp thành lqđ hàng dài chậm rãi xuất hiện, mỗi người đứng đó trong tay đều cầm binh khí, trong nháy mắt, không khí trở lên vô cùng nghiêm túc.

Lưu Mật Nhi nhìn sự thay đổi đang diễn ra trước mắt, không nhịn được thấp giọng hỏi, "Đang nghênh đón hoàng đế hả? Nghiêm túc thế?"

Phương Cảnh Duệ cười nhạt, "Ồ đây, hắn là hoàng đế!"

Những lời này như tiếng sấm rền vang khiến tâm trạng Mật Nhi như nổ tung, hơn nửa ngày nàng cũng chưa hoàn hồn, đợi tới lúc tìm lại được giọng nói của bản lqđ thân, nàng run rẩy, mở miệng hỏi, "Người đang nói đùa đấy à!"

Phương Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta không đùa nàng đâu! Ở trong toàn thành này, Mộ Dung gia là hoàng đế!"

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi tức giận, "Người đừng làm ta sợ!"

Phượng Cảnh Duệ khẽ cười, không phải hẳn đang dọa nạt, từ trăm năm qđ trước, Mộ Dung gia đã chuyển tới nơi này sinh sống. Mấy năm nay, người trong qđ thành sống tự cung tự cấp. Hầu như chưa bao giờ liên lạc hay có liên hệ với người bên ngoài, cho nên nói tới toà thành này, trên thực tế, nói đây là một quốc gia cũng không sai!

Mộ Dung Tế đi đầu, Thanh Ngọc cùng Từ Hằng cùng đi sau lưng hắn, tiếp theo là Phượng Cảnh Duệ dắt Lư Mật Nhi, Vô qđ Trần và Vô Ngân, Khuất Thiên Hàn đi cuối cùng, vài người cùng nhau đi vào toà qđ thành. Sau khi vào thành, liếc mắt một cái, Lư Mật Nhi nhìn tên trên tường thành. - - Thành Vô Song!

Phong cảnh trong thành hoàn toàn khác biệt với sa mạc ở xung quanh, so với lời Phượng Cảnh Duệ nói không khác nhau là mấy, mọi người ở đây nhân gần như qđ không qua lại với bên ngoài, hầu như cuộc sống, mọi thứ cần thiết ở đâu đều không cần phải mua sắm.

Sau đó, bọn hắn được đưa tới một phủ rất lớn. Mộ Dung Tế sai người đưa bọn họ đi nghỉ ngơi, dặn dò xong hắn mới rời đi.

Vài người còn lại được đưa tới một toà nhà trong tiểu viện, trong phòng đủ cho vài người bọn họ nghỉ ngơi. Tắm tãp, rửa sạch cát bụi trên người, sau khi mặc xong quần áo, Lư Mật Nhi ngồi trong đình qđ hóng mát cửa tiểu viện, nàng gơ hai tay, "Có phải vì xung quanh nơi này là sa mạc không, sao có thể nóng như thế?"

Quay đầu lại thấy Phượng Cảnh Duệ mặc bộ quần áo trắng, ngồi xuống cạnh nàng, thuận tay kéo bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nắm lại.

Lập tức, Lư Mật Nhi rút tay về, nói vô cùng hung dữ, "Bây giờ, ta là nam nhân, không được lờ lờ kéo kéo!"

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười, "Vừa về nhà là Mật Nhi đã biết kiêng kị rồi."

"Cái gì mà vừa về nhà há? Chuyện về nhà và ta thì liên quan gì tới nhau?" Lư Mật Nhi tức giận hỏi.

"Trước kia Mật Nhi cũng đâu có để ý tới chuyện này!" Phượng Cảnh Duệ nói lạnh nhạt. Lúc trước, khi đưa nàng rời khỏi qđ Minh Cốc, không phải nàng cũng mặc quần áo nam nhân hay sao.

Động tác của Lư Mật Nhi ngừng lại một lúc, ho nhẹ một tiếng, "Chuyện đó..."

"Mật Nhi không cần giải thích, ta hiểu mà!" Tâm trạng của Phượng Cảnh Duệ vô cùng thoải mái.

Nghỉ ngơi xong, Lư Mật Nhi lờ lờ kéo qđ Phượng Cảnh Duệ đi thám hiểm, Mộ Dung Tế cũng không nói nàng không được đi quan sát xung quanh! Đi ra khỏi tiểu viện, với đôi mắt tò mò, Lư Mật Nhi mở to mắt nhìn xung quanh. Ngay lập tức, có một đội quân nhỏ gồm người và ngựa đi qua qđ trước mặt nàng, khi nhìn thấy nàng, bọn

họ giật mình, giống như có điều gì đó mà bọn họ không chắc chắn.

Lập tức, Lư Mật Nhi hỏi, "Nhìn cái gì vậy?"

Đám người lập tức cúi đầu, dùng vẻ mặt kỳ lạ đi qua nàng.

Không bao lâu sau, Lư Mật Nhi hẳn cảm nhận ra một điều, từ lúc vào cửa đến giờ, nàng chưa từng thấy một nữ nhân nào qđ xuất hiện ở nơi này. Tất cả đều là màu sắc của nam nhân. Trong Tây Du ký có nữ nhi quốc. Không phải nơi này toàn nam nhân đấy chứ? ! Nghĩ tới đây, nàng không nhịn được rung mình một cái. Gót chân vừa xoay lập tức quay lại, đi về phía nàng vừa đi.

"Đứng lại!" Bỗng nhiên, một tiếng kêu khê truyền đến, nghe qua giống như giọng của người lớn tuổi.

Lập tức, người Lư Mật Nhi cứng lại, mũi chun lên, chậm rãi xoay người, nhìn thấy một đôi mắt đẹp.

Sau khi nhìn thấy rõ ràng hình dáng của người vừa tới, Mộ Dung Sương lập tức mở

to hai mắt nhìn, trên khuôn mặt của nàng còn lưu lại dấu vết của năm tháng, khiến cho người ta hiểu, nàng không còn là qđ thiếu nữ tươi tắn ngày xưa nữa. Gương mặt ấy vô cùng quen thuộc, khiến nàng sửng người, chỉ có thể mở miệng hỏi, qđ giọng nói của nàng run rẩy, "Người là ai?"

Lại thêm một người bị nàng dọa, nhưng lại là nữ nhân! Đôi mắt của Lư Mật Nhi tròn thật to, "Người cảm thấy thế nào?"

Nữ nhân đó run rẩy gơ tay chỉ vào nàng, "Người, người và Mộ Dung Tế..."

Trong lòng nổi lên sự bất an khó tả, Lư Mật Nhi cười hắc hắc, "À..., người nói hẳn

há! Ta là con của hắn!" Nàng nói ra những câu khiến người ta giật mình.

Nghe vậy, sắc mặt của nàng ta hết sức qđ ngạc nhiên, khuôn mặt trở lên thần thò, dường như hít sâu một hơi, "Thật sao?" Sự bối rối trên mặt dường như đã biến mất.

Lư Mật Nhi nhìn thấy rất rõ ràng, Mộ qđ Dung Tế mang một nam nhân không rõ thân phận như nàng về đây thì nàng ta không sợ hãi. Mà khi nhìn thấy mặt mình thì nàng lại vô cùng bối rối thành bộ dạng đó. Trong chuyện này chắc chắn có gì đó không bình thường?

Híp mắt lại, Luru Mật Nhi cười tà ác, "Già! Sao Mộ Dung Tế lại có thể có đứa con trai lớn như ta chứ!"

"Ngươi trêu chọc ta?" Nữ nhân thay đổi sắc mặt,

Luru Mật Nhi hào phóng thừa lqđ nhận, "Không sai! Ta trêu chọc ngươi đó, ngươi nhìn thấy ta thì sợ hãi, có phải có chuyện gì hay không?" Nàng nhìn Mộ Dung Sương chăm chăm.

Mộ Dung Sương xoay mặt đi, "Không, không có!" Không có khả năng, không có

khả năng... Nàng ta sợ hãi, mở miệng.

Luru Mật Nhi nở nụ cười, không vạch trần nàng ta, "Nếu không có chuyện gì, ta đi đây!"

"Đứng lại! Ngươi không thể đi!" Mộ Dung Sương tức giận. Ngay lập tức, trên tay nàng ta xuất hiện vũ khí sắc bén.

Lưỡi dao lạnh như băng xẹt qua tai nàng, Luru Mật Nhi hơi nghiêng người, chặt vật né tránh công kích của nàng ta. Mắt lqđ nàng tròn to, "Ngươi làm gì đây?"

Đôi mày Mộ Dung Sương vô cùng lạnh lẽo, "Thành Vô Song không thể xuất hiện hai người giống nhau như đúc. Ngay cả khi ngươi không phải nàng, cũng nhất lqđ định phải chết!" Nàng ta nói âm trầm.

Trong lòng cảm thấy chấn động, cả người Luru Mật Nhi thấy rét lạnh, "Ta không biết ngươi!"

Mộ Dung Sương cười lạnh, "Việc này không quan trọng, ta không cho phép nàng quay về!"

Nàng ta là đồ điên, Luru Mật Nhi không cãi nhau với đồ điên, xoay người bỏ chạy. Đồng thời cũng không quên gào lqđ lên, "Phượng Cảnh Duệ, cứu mạng!"

Vườn người nhảy lầy đà, Mộ Dung Sương nhảy lên, đứng trước mặt nàng, bởi vì bị nàng ta cản lại, Luru Mật Nhi lao ra lại bị hất mạnh trời lại, ngã ngổ dưới đất. Lqđ Trong mắt Mộ Dung Sương hiểu rõ, "Ngươi không biết võ công! Nếu vậy, giết ngươi càng dễ dàng!" Nói xong nàng chậm rãi giơ vũ khí trong tay lên.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Điều bí ẩn của Vô Song Thành

"Ngươi dám!" Một âm thanh lạnh đến cực điểm truyền đến, vũ khí trong tay Mộ Dung Sương bất chợt bị đánh rơi. Nàng cảm tức nhìn người vừa tới, cùng lúc đó, về mặt Mộ Dung Sương tức thì thay đổi, "Ngươi . . ."

Mộ Dung Tế về mặt lạnh lùng, chấp tay chậm rãi đi tới. Đi sau lưng hắn còn có Phượng Cảnh Duệ.

Khom người đỡ Mật Nhi dậy, Phượng Cảnh Duệ dịu dàng nắm lấy cả thân thể nàng đang run lên nhẹ, trong ánh mắt chợt lóe lên sát ý, "Có sao không?"

Đứng dậy nhìn hắn, nuốt nước miếng, sau đó Luru Mật Nhi mới tìm lại được thanh âm của mình, "Không sao!"

Về mặt Mộ Dung Sương đầy hoảng sợ khi nhìn thấy Mộ Dung Tế đột nhiên xuất hiện, "Tại sao ngươi lại ở đây?"

"Đây là chỗ của ta, vì cái gì ta lại không thể xuất hiện ở đây?" Mộ Dung Tế cười lạnh, "Ngược lại, ngươi, ta đã cho phép ngươi rời khỏi chỗ của ngươi sao?"

Mộ Dung Sương né tránh ánh mắt của hắn, "Ta . . ."

"Ta nói rồi, không cho phép ngươi xuất hiện ở đây, ngươi xem lời ta như gió thoảng bên tai sao?" Mộ Dung Tế âm trầm mở miệng.

Mộ Dung Sương rút cổ một cái, vừa muốn rời đi, lại nhìn thấy Luru Mật Nhi, sau đó tròn to hai mắt, "Hắn là ai?"

Mộ Dung Tế cười lạnh, "Không phải ngươi nên nói cho ta biết sao?"

Hồ hấp của Mộ Dung Sương cứng lại, "Ta. . . Không biết gì hết!"

Lạnh lùng và chậm chọc cười một tiếng, Mộ Dung Tế cũng không nhiều lời, chỉ xoay người nhìn Lưu Mật Nhi, "Người có sao không?"

Núp trong ngực Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, "Không sao!" Đây là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này, vậy tại sao nàng ta lại hận nàng đến nỗi phải giết nàng đây.

"Các người đi về nghỉ ngơi đi!" Mộ Dung Tế lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách.

Không đợi Lưu Mật Nhi có phản ứng, Phụng Cảnh Duệ khom người ôm lấy thân thể Lưu Mật Nhi rồi xoay người rời đi.

"Phụng Cảnh Duệ, ta muốn. . ."

"Những chuyện kia không có quan hệ với nàng!" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt mở miệng.

"Nhưng. . ."

"Mộ Dung Tế sẽ giải thích cho nàng!" Phụng Cảnh Duệ không mở miệng nói thêm một câu.

Lướt qua vai Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi thấy hai người Mộ Dung Tế cùng Mộ Dung Sương lại nói tiếp chuyện gì đó. Mộ Dung Sương hình như đang rất sợ hãi, né tránh Mộ Dung Tế, sự lo lắng trong lòng nàng càng lúc càng lớn.

"Người, không cần tới gần như thế! Ta. . ." Mộ Dung Sương rụt rè mở miệng.

Mộ Dung Tế âm trầm cười một tiếng, "Vô Song thành chưa bao giờ muốn có con song sinh. Nếu có con song sinh thì người đó sẽ bị xem là kẻ mang điềm xấu. Mẫu thân của ta, người nói đi, nếu như một nữ nhân bị phát hiện sinh con song sinh thì sẽ xử lý như thế nào?"

Sắc mặt Mộ Dung Sương tái nhợt, "Người hỏi ta chuyện này làm gì?" Rồi không tự chủ lui về phía sau một bước.

"Chỉ là đột nhiên thật tò mò" Mộ Dung Tế tiến lên một bước, ánh mắt tràn đầy gay gắt.

"Ta. . . Ta không biết!" Mộ Dung Sương xoay mặt đi chỗ khác.

Mộ Dung Tế dừng bước lại, khóe môi khẽ nhếch, "Này, mẫu thân của ta, lúc người mới thấy được người kia, người có cảm tưởng ra sao?"

Sắc mặt Mộ Dung Sương lại càng thêm tái nhợt "Ta. . . Không biết!"

"Mẫu thân yêu quý à, tại sao người muốn giết vị công tử kia?" Mộ Dung Tế cười lạnh, "Vị công tử kia giống ta đến mấy phần, hành động của người như vậy sẽ làm ta cảm thấy, trong lòng người hận nhi tử của ta, hận không được giết cho sáng khoái!" Nói mấy chữ cuối cùng, hắn chậm chạp nhả ra đầy thâm ý.

"Mộ Dung Tế, người không thể vì một người xa lạ mà. . ."

"Ta không cảm thấy nàng là người xa lạ!" Mộ Dung Tế cười ra tiếng, "Mẫu thân, người sẽ cho ta một lời giải thích!" Dứt lời, Mộ Dung Tế không ép hỏi nữa mà xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn Mộ Dung Tế rời đi, gương mặt Mộ Dung Sương tái nhợt không còn chút máu, chậm rãi nắm chặt tay, trong lòng mắt lóe lên kiên quyết sát ý.

Nàng không thể để cho người khác biết, tuyệt đối không thể! Vô Song Thành chưa bao giờ cho phép có con song sinh xuất hiện, nếu như bị người ta phát hiện, những năm tháng này mọi cố gắng của nàng không phải toàn bộ đều không còn giá trị rồi sao. Cho đến hôm nay, nàng, chỉ có thể hy sinh hắn thêm một lần nữa. . .

Nữ nhân kia rốt cuộc là ai? Tại sao phải giết nàng? Họ chỉ mới gặp qua có một lần mà thôi, tại sao nàng ta lại có nồng đậm sát ý như vậy?

Kể từ khi bị Phụng Cảnh Duệ ôm trở về phòng, trong đầu Lưu Mật Nhi vẫn băn khoăn đúng mấy vấn đề này.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Phụng Cảnh Duệ ngồi bên giường quan tâm hỏi.

Lưu Mật Nhi tròn mắt, "Phụng Cảnh Duệ, mới vừa rồi tại sao người muốn nguy trang mình không biết võ công?"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi nhếch môi, "Mật Nhi, giấu tài, có thể không chế người. Nàng hiểu không?"

"Người gạt bọn họ rốt cuộc là vì cái gì?" Lưu Mật Nhi không được rõ ràng hỏi lại.

Phụng Cảnh Duệ chỉ cười không nói. Trong hoàn cảnh xa lạ, hắn không muốn giọng khách át giọng chủ thì ló đầu làm cái gì.

Lưu Mật Nhi ghét nhất chính cái vẻ mặt này của hắn, giống như mọi chuyện đều đã chuẩn bị kỹ càng, vậy mà vẫn không chịu nói cho nàng nghe.

Nàng lập tức nắm lấy cổ áo Phụng Cảnh Duệ, "Mau nói cho ta biết, ngươi biết được bao nhiêu về cái Vô Song thành này?"

Đến lúc nói cho nàng biết rồi. Phụng Cảnh Duệ gật đầu. Ý bảo Mật Nhi nhích người, hắn xoay người đến bên nàng cùng nàng sóng vai ngồi xuống, thuận tay ôm lấy thân thể của nàng đặt bên người, "Vô Song thành, tên đã nói lên ý nghĩa, ở chỗ này không được có hai người tương tự, cũng chính là không có con song sinh, bất kỳ ai sinh con song sinh đều sẽ bị coi là kẻ chẳng lành, cho nên, cho dù có sinh được hai đứa bé, một người trong đó cũng sẽ gặp phải bất hạnh!"

Nghe vậy, Lư Mật Nhi tròn to hai mắt, "Thúi lắm, nữ nhân sinh bao nhiêu thì sao chứ, làm sao có thể trách nữ nhân được!"

"Bởi vì lúc trước từng có chuyện song sinh vì muốn tranh đoạt quyền lợi mà tự giết lẫn nhau xảy ra, cho nên, trong Vô Song thành, không cho phép có con song sinh xuất hiện!" Một đạo âm thanh lạnh lẽo truyền đến.

Phụng Cảnh Duệ cùng Lư Mật Nhi đảo mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, Mộ Dung Sương nhảy qua cửa sổ đi vào phòng của hai người, từ nãy nàng nhận ra thức được, Phụng Cảnh Duệ và Lư Mật Nhi là hai kẻ thù sinh tay không xương gà sức yếu. Đến lúc nhìn thấy động tác thân mật trên giường của hai người, nàng càng thêm xỉ mũi coi thường.

"Hai người đàn ông ôm ấp lấy nhau, vô sỉ!"

Lư Mật Nhi sờ mũi một cái, "Mắc mớ gì tới người?"

"Dù ta có liên quan hay không, rất nhanh thôi, ngươi sẽ không làm phiền ta nữa!" Cổ tay nàng rung lên, một cây roi xuất hiện trên tay nàng.

Lư Mật Nhi co rút thân thể một cái, nàng nhớ lúc chiều khi thấy nàng ta, bình khí trong tay của nàng không phải cái này. Bây giờ lại biến thành roi mềm. Nàng coi mình như người dạy thú ư!

Roi mềm trong không khí vút một cái, phát ra một âm thanh làm lòng người phát rét, Mộ Dung Sương cười lạnh, "Chịu chết đi!" Tiếng nói vừa dứt, roi trong tay nàng hướng tới trước mặt Lư Mật Nhi cùng Phụng Cảnh Duệ quét tới.

Kêu lên một tiếng, Lư Mật Nhi theo bản năng nhắm mắt lại núp trong ngực Phụng Cảnh Duệ. Một làn gió vút qua, nàng chậm rãi mở mắt. Chỉ thấy Phụng Cảnh Duệ vững vàng không nhúc nhích, vẫn duy trì lấy tư thế đang ôm ấp của mình, một tay bắt được roi của Mộ Dung Sương, cử chỉ thanh nhàn hồ hững.

Mộ Dung Sương tròn to hai mắt, hình như không nghĩ tới mình toàn lực ra tay lại sẽ bị người khác thoải mái bắt được như vậy, nàng dùng sức kéo roi ra, lại phát hiện hoàn toàn không có chút hơi sức. Lúc này, nàng mới giật mình, người đàn ông trước mắt này, không phải như nàng cho là kẻ tay trái gà không chặt như vậy.

Phụng Cảnh Duệ đột ngột buông tay, Mộ Dung Sương không tập trung lùi về phía sau mấy bước, một giây kế tiếp, bóng Phụng Cảnh Duệ chợt lóe, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Mộ Dung Sương, một tay bóp cổ nàng, Phụng Cảnh Duệ cười âm trầm, "Thế nào? Sợ rồi?"

Bị người bóp chặt cổ, Mộ Dung Sương không mở miệng được, huyết sắc trên mặt chậm rãi biến mất, mà hình như Phụng Cảnh Duệ không có ý muốn thả tay ra.

"Phụng Cảnh Duệ, đủ rồi!" Lư Mật Nhi tiến lên đưa tay lôi kéo bàn tay Phụng Cảnh Duệ, "Buông nàng ra!"

Mặt Phụng Cảnh Duệ tràn đầy âm u, lạnh lùng không nói.

Bất đắc dĩ, Lư Mật Nhi tiến lên há mồm cắn bàn tay của hắn, một đôi mắt to nhìn thẳng vào Phụng Cảnh Duệ.

Hồ hấp đã bị người chặn, cặp mắt Mộ Dung Sương hướng lên xoay chuyển, một giây nữa thôi là có thể lia đời.

Phụng Cảnh Duệ nhìn Lư Mật Nhi, sự kiên trì trong mắt nàng làm cho hắn lặng yên mà than, chậm rãi buông Mộ Dung Sương ra. Đồng thời cất giọng, "Vô Trần!"

Một lúc sau, Vô Trần từ ngoài cửa đi cửa, thấy tình trạng bên trong nhà, hắn tiến lên, "Chủ nhân!"

"Giao người cho Mộ Dung Tế, nếu có lần sau nữa, người nào cầu xin cũng không có tác dụng!" Lúc nói lời này một mắt hắn nhìn Lư Mật Nhi. Người phía sau rút cổ một cái.

"Dạ!" Vô Trần mang theo người rời đi. Thuận tiện đóng cửa lại.

Phụng Cảnh Duệ đứng chấp tay im lặng không lên tiếng.

Lư Mật Nhi chậm rãi tiến lên, đưa ra hai ngón tay nắm vạt áo hắn kéo, "Phụng Cảnh Duệ, sao ngươi hẹp hòi như vậy!"

Phụng Cảnh Duệ nổi đóa, xoay người muốn mở miệng, chợt ngừng lại xoay mặt hừ một tiếng.

Lư Mật Nhi bĩu môi, ngây thơ!

"Phượng Cảnh Duệ, ở trên địa bàn người ta, không nên giết người thì tốt hơn!" Nàng thở dài.

Phượng Cảnh Duệ xoay người, "Không phải nàng sợ ả là người thân của nàng đấy chứ? !"

Lưu Mật Nhi ngẩng đầu, "Ta nói rồi ta không phải là . . ."

"Đã như vậy, ta giết ả thì thế nào?"

"Người là ma đầu giết người sao? Tại sao cứ phải đánh phải giết?" Lưu Mật Nhi cũng tức giận, sưng mặt lên nhìn hấn.

Không kiềm hãm được đưa tay nhéo gương mặt của nàng, Phượng Cảnh Duệ lặng yên than một tiếng, "Ta không muốn để nàng chịu một chút tổn thương nào!"

"Không phải ta không có chuyện gì rồi sao?" Nhu tình, là thứ lưới nữ nhân khó vượt qua nhất. Nàng, Lưu Mật Nhi cũng cũng thế. Khi Phượng Cảnh Duệ làm vẻ mặt như thế, trong lòng nàng dù có bao nhiêu chuyện không vui, cũng không thể nào phát tiết ra được.

Buộc chặt cánh tay, gương mặt Phượng Cảnh Duệ bất mãn "Thôi, nàng thay nữ trang thì hơn"

"Tại sao?" Nữ trang rất phiền toái, nàng cũng không có tướng mạo xuất sắc gì.

"Ta thích thế" hấn không kiên nhẫn cúi đầu, đưa tay sờ soạng trước ngực nàng, "Tại sao phải buộc lại? Còn đang cố ý làm lớn hơn một chút, bây giờ không công rồi!"

Lưu Mật Nhi đỏ mặt, cá giận nói, "Phượng Cảnh Duệ, suy nghĩ đầy trong đầu người đều là cái gì hả?"

Phượng Cảnh Duệ vô tội cười cười, "Đây là phúc lợi của ta, nàng không thể tước đoạt!" Dứt lời, lắc mình đến một cái đến ngoài cửa, "Ta đi tìm một bộ y phục cho nàng!"

Nói qua trước, nhà Mộ Dung chưa từng xuất hiện nữ nhân, nữ nhân duy nhất chính là Mộ Dung Surong, nhưng không chứng tỏ Vô Song Thành này không có nữ nhân. Cho nên, tìm một bộ quần áo nữ cũng không tính là quá khó khăn. Phân phó cho Vô Trần chú ý Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ một mình bước chậm trên đường phố Vô Song Thành.

Bỗng chốc, một người đụng phải hạ thân của hấn, chân mày Phượng Cảnh Duệ nhíu lại, một lần nữa giang hai tay ra, trong tay lại nhiều hơn một thứ đồ tốt.

Nhìn lệnh bài trong tay, khoe miệng Phượng Cảnh Duệ co giật.

Thiên hạ Đệ nhất lâu, thật là chỗ nào cũng nhúng tay vào!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Không việc không cần Đệ Nhất Lâu

"Lâu chủ!" Một nam tử mặc thanh sam quỳ gối trước mặt Phượng Cảnh Duệ, hai ôm quyền, nói thấp giọng.

Vẫy tay, Phượng Cảnh Duệ ra hiệu cho nam tử mặc thanh sam đứng dậy, "Nói

đi, sao các người lại ở đây?"

"Thuộc hạ tới đưa tin tức, mấy ngày trước nhận tin tức từ Minh cốc truyền tới, của lão Cốc chủ!" Nam tử mặc thanh sam tiến lên đưa một tờ giấy.

Giơ tay cầm, Phượng Cảnh Duệ mở tờ giấy trên tay ra. Ngay lập tức, hấn ngẩn ra, ngồi thẳng người, mắt dừng trên tờ lqđ giấy, "Chuyện này xảy ra khi nào?"

"2 tháng trước!" Nam tử mặc thanh sam nói nhỏ.

"Ta biết, người về đi!" Phượng Cảnh Duệ gật đầu, tỏ ý đã biết.

Nam tử mặc thanh sam ôm quyền, quay đầu rời đi. Để lại Phượng Cảnh Duệ đang lqđ do dự, Hoàng Phủ Nguyệt Minh đưa Khuất Liễu Phong tới Miêu

Cương. Đây là tin tức mà Diệp Cửu Dương và Diệp Ly Tâm đưa tới. Chẳng qua, rốt cục Hoàng Phủ Nguyệt Minh có liên quan gì tới Miêu Cương? Vì sao nàng ta tới Miêu Cương a? Từ lâu, hắn đã nghe nói Miêu Cương có một loại cổ gọi là cổ Thiên hoàng, có khả năng chữa trị cho người bị liệt! Xem ra lqđ Hoàng Phủ Nguyệt Minh tới Miêu Cương, nguyên nhân chính bởi Khuất Liễu Phong.

Nhưng Miêu Cương luôn luôn đề phòng người đến từ bên ngoài, làm sao Hoàng Phủ Nguyệt Minh có thể không gặp bất cứ sự ngăn cản nào chứ.

Nhớ tới tình cổ ở trong người Lưu Mật Nhi, hắn nhíu mày, vốn dĩ hắn chỉ đoán, xem ra chuyện này thật sự liên quan tới Hoàng Phủ Nguyệt Minh!

Bàn tay nắm thật chặt, trong nháy mắt, tờ giấy hóa thành tro bụi, Phụng Cảnh Duệ đứng dậy vô cùng tao nhã, bắt đầu đi tìm quần áo thích hợp cho Mật Nhi.

"Rốt cục, ngươi muốn đi theo ta tới lúc nào?" Lưu Mật Nhi không vui nhìn Khuất Thiên Hàn bám sau lưng nàng.

Khuôn mặt Khuất Thiên Hàn nghiêm lại, "Ta không muốn đi theo ngươi đâu! Chẳng qua nơi ngươi tới giống ta thôi!"

"Ta đi nhà xí ngươi cũng đi à!" Lưu Mật Nhi không vui.

Mặt Khuất Thiên Hàn đen sì, "Trùng hợp!"

"Tới địa ngục đi, rốt cục Phụng Cảnh Duệ cho ngươi đi theo ta làm gì?" Lưu Mật Nhi nghĩ mãi không ra, mở miệng hỏi.

"Phiền phức!" Khuất Thiên Hàn nói vô cùng lạnh nhạt, "Ngươi là người chuyên đi tìm phiền phức, đi theo ngươi, chẳng khác nào đi theo lũ phiền phức!"

Lưu Mật Nhi chán nản, "Ngươi có ý gì? Đó là nàng tìm ta, gây phiền phức cho ta mà?"

"Trong vòng một ngày, bị một nữ nhân đuổi giết, rất đặc ý hả!" Khuất Thiên Hàn xoay mặt sang hướng khác.

Lưu Mật Nhi đỏ mặt, "Ngoài ý muốn mà!"

Khuất Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng, "Tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn ngồi yên lqđ ngốc ở trong phòng đi, đừng gây chuyện nữa!"

Lưu Mật Nhi vùng hai tay chống nạnh, "Ồ trong phòng ta sẽ chết ngạt đó!"

"Nửa canh giờ thôi, không chết ngạt lqđ được! Ngươi chết ngạt ta đền mạng cho ngươi!" Khuất Thiên Hàn tức giận, nói, "Về cùng Phụng Cảnh Duệ, ngươi thích đi đâu thì đi."

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi chán nản, "Đường đường là đường chủ của nhóm sát thủ, lqđ sao ngươi lại tàn tạ tới mức phải đi làm tên giám sát tình hình cho Phụng Cảnh Duệ chứ?"

Khuất Thiên Hàn đen mặt, nàng nghĩ rằng hắn muốn chắc? Nếu không phải lúc đó, nhờ có Lưu Mật Nhi đuổi kịp đó, thì lúc lqđ này, hắn vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm ở nhà của Hoàng Phủ Nguyệt Minh. Lqđ Bảo vệ nàng, để nàng không bị thương, là cách mà hắn dùng để báo đáp. Trước kia có Phụng Cảnh Duệ ở bên cạnh nàng, cho nên không cần tới hắn, lúc lqđ Phụng Cảnh Duệ không ở bên nàng, hắn sẽ tự giác có mặt.

Thấy hắn không nói, Lưu Mật Nhi cười, "Không phải ngươi thấy ta vừa mất đấy chứ?"

"Ta không phải người mù" ngoại trừ Phụng Cảnh Duệ, ai thêm ngó tới cái loại nam không nam nữ không nữ như nàng hả.

"Này, ngươi có ý gì hả? Ta có chỗ nào không tốt hả?" Lưu Mật Nhi chống nạnh, mặt hạnh vì tức giận mà nở to.

Không có gì không tốt. Chẳng qua nam nhân bình thường đều không thích loại nữ nhân như! Suy nghĩ này, Khuất Thiên Hàn không nói ra.

Lưu Mật Nhi tức giận thở dài, "Khuất Thiên Hàn, nói thật, ngươi không muốn đối đầu nhau với Phụng Cảnh Duệ, vì sao hai người các ngươi luôn sẵn sàng với lqđ không khí giương cung bạt kiếm vậy! Không phải các ngươi từng là bằng hữu à?"

Khuất Thiên Hàn nhìn Lưu Mật Nhi, "Ngươi biết không ít chuyện nhỉ?"

"Chuyện gì, Phụng Cảnh Duệ cũng nói với ta!"

Khuất Thiên Hàn ngừng lại, "Chắc không?!" Hắn bỗng mở miệng.

"Cái gì mà chắc không?" Lưu Mật Nhi không hiểu.

Khuôn mặt Khuất Thiên Hàn giật giật, nhanh chóng xoay người rời đi.

"Này, Khuất Thiên Hàn, ngươi thấy ở đâu người ta nói chuyện được một nửa rồi đi không?" Lưu Mật Nhi tròn mắt,

"Mật Nhi, nàng tìm hắn làm gì?" Từ sau lqđ lưng nàng, giọng nói trêu tức của Phụng Cảnh Duệ, cả người Lưu Mật Nhi cứng đờ. Phụng Cảnh Duệ luôn không thích nàng đi hỏi thăm chuyện của người khác.

Khóe miệng chậm rãi nhếch lên, Luru Mật Nhi quay đầu lại, nhìn Phụng Cảnh Duệ,

"Người đã về?"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Mật Nhi nói suy nghĩ của nàng đi?"

"Nói chuyện phiếm thôi!" Luru Mật Nhi cười ngược.

Phụng Cảnh Duệ vênh vào gờ thứ trong tay lên để trả thù, "Quần áo, thay đi!"

Luru Mật Nhi mếu máo, "Bắt buộc phải mặc?"

"Không muốn thay?" Phụng Cảnh Duệ nhướn mày.

Luru Mật Nhi gật đầu, "Hơi hơi!"

"Ta có thể thay quần áo giúp nàng!" Bước một bước tới gần, cánh tay dài của lqđ Phụng Cảnh Duệ vươn ra, ôm nàng lên, chân bước về phòng của hai người.

Dọc theo đường đi, mọi người đi ngang qua đều nhìn hai người. Ngay cả khi thành Vô Song cách Trung Nguyên rất xa, nhưng khi thấy hai nam nhân ở cùng một chỗ, lqđ ôm nhau một cách trắng trợn cũng khiến người khác không thể không nhìn.

Nhưng hiển nhiên, Phụng Cảnh Duệ và Luru Mật Nhi hoàn toàn không quan tâm tới những ánh mắt của người xung quanh.

Đóng cửa phòng lại, Luru Mật Nhi lập tức nhảy ra, cách xa Phụng Cảnh Duệ, "Rốt cục người muốn làm gì?"

Phụng Cảnh Duệ giơ quần áo trong tay lên giơ lên, "Ta chỉ muốn giúp nàng thay quần áo thôi"

"Người có lòng tốt thế hả?" Luru Mật Nhi không tin hẳn lại có lòng tốt tới mức đó!

Phụng Cảnh Duệ cười vô hại, "Đương nhiên!"

"Ta không tin!" Luru Mật Nhi nói thẳng.

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ tỏ vẻ đáng thương, "Mật Nhi, ta có lòng tốt thật mà!"

"Xin miễn cho kẻ bất tài!" Giơ tay cướp quần áo từ trong tay hắn, Luru Mật Nhi chỉ ra cửa, "Ra ngoài!"

"Sợ cái gì, có phải chưa từng thấy đầu mà phải sợ!" Phụng Cảnh Duệ nói, "Đã lâu không thấy, ta còn rất nhớ nhưng đây này!"

Luru Mật Nhi cực kỳ vô dụng, đỏ mặt, tức giận nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Từ lúc nào mà người không biết xấu hổ như thế hả?"

Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười bất đắc, "Mật Nhi!" Mặt hắn nghiêm lại, mở miệng.

Luru Mật Nhi ngẩng đầu nhìn mắt hắn,, "Thế nào?" Khó khăn lắm mới được nhìn thấy Phụng Cảnh Duệ đứng đắn như vậy, tâm trạng của Luru Mật Nhi không nhìn được mà nhảy nháy.

"Nàng.. nàng gặp ta khi nào?" Phụng Cảnh Duệ do dự rất lâu, lúc này mới hỏi một câu như thế!

"..."

Sau một thời gian dài im lặng, Luru Mật Nhi muốn tát cho mình một cái thật mạnh, vừa nãy nàng còn nghiêm túc lắng nghe, lại lo lắng, có phải Phụng Cảnh Duệ có chuyện gì quan trọng muốn nói hay lqđ không. Dẫu đi sự lo lắng của bản thân, Luru Mật Nhi ôm quần áo, chậm rãi đi tới sau bình phong.

Theo như lời hắn nói, cái gì cần nhìn thì cũng nhìn rồi, không sợ bị nhìn nữa! Không phải là đòi sang mặc quần áo nữ hay sao. Có gì đặc biệt hơn người?

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "Mật Nhi, nhanh lên, chúng ta đi gặp Mộ Dung sương!" Hắn quyết định không đợi nữa, lqđ trực tiếp tìm Mộ Dung Tề, nói rõ mục đích đến thành Vô Song, nói xong bọn hắn đi luôn.

"Tìm nàng làm gì?" Nữ nhân kia muốn giết nàng đó, tới cửa để chịu chết à?

Phụng Cảnh Duệ không trả lời nàng, đợi nàng lâu quá chỉ thêm phí thời gian thôi, hắn xoay người đi tới sau bình phong. lqđ Luru Mật Nhi xoay người, buộc lại thắt lưng sao cho vừa vặn.

Hoảng sợ khi nhìn thấy hắn, nàng tức giận, "Làm gì đấy?"

Phụng Cảnh Duệ dắt nàng đến trước gương đồng, "Ta chải đầu cho nàng!"

"Người chải cho ta?" Nàng không muốn, nếu chải thì tự nàng chải, nàng túm một cái là xong.

Phượng Cảnh Duệ không nói, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng vén lọn tóc mai, sau đó cầm cây lược gỗ ở trên bàn chải tóc cho nàng.

"Oa?" Luru Mật Nhi tròn to mắt nhìn cây lược ở trên đầu, quay đầu lại hỏi, "Người làm như thế vậy?"

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày tỏ vẻ đắc ý, "Muốn học không?"

"Đương nhiên!" Luru Mật Nhi đứng thẳng.

Phượng Cảnh Duệ chỉ vào mặt mình, "Hôn ta một cái!"

Luru Mật Nhi, "... " Xoay mặt, xoay người đi.

Lôi kéo tay nàng, Phượng Cảnh Duệ cười đùa, "Ta hôn nàng một cái cũng được!" Nói xong, môi mỏng của hắn hạ xuống thật chậm.

"Không thể!" Luru Mật Nhi giơ tay chắn giữa hai người, "Ta sợ bị chó cắn!"

Phượng Cảnh Duệ không thèm để ý, "Nếu Mật Nhi sợ, vậy để ta bị chó cắn là được!"

Người này không phải nói đi nói lại, nói vòng vèo mắng chính mình hay sao? Luru Mật Nhi tròn ngược mắt lên. Phượng Cảnh Duệ đành phải dừng lại hành động của hắn chính mình, người đứng thẳng, "Được rồi, ta giải thích!"

"Vốn dĩ người có lỗi là người mà!" Luru Mật Nhi được một tác lại muốn tiến một thước,

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, "Mật Nhi, nàng chắc chắn nàng sẽ không cắn ta hả?"

Về mặt nam nhân lập tức thay đổi. "Người mới là chó"

"Nếu ta là chó, nàng sẽ để cho ta cắn nàng sao?" Phượng Cảnh Duệ trưng ra vẻ mặt muốn được thỉnh giáo.

"..." Vô liêm sỉ, quá vô liêm sỉ! Nói không lại với hắn, Luru Mật Nhi xoay người đi qua Phượng Cảnh Duệ, đi ra cửa. "Không phải người muốn tìm Mộ Dung Sương hay sao? Đi thôi! "

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, đuổi theo nàng.

Tìm được Mộ Dung Tế, Phượng Cảnh Duệ nói thẳng, "Người bị bệnh à?"

Mộ Dung Tế trả lời ngay lập tức, "Không có!"

"Vậy người tìm ta có chuyện gì?" Nếu hắn nhớ không lầm, trước đó, bọn hắn có nói là muốn tìm Phượng Cảnh Duệ để chữa bệnh.

"Trước là có, nhưng hắn chết rồi!" Mộ Dung Tế nói vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt chỉ đặt ở trên người Luru Mật Nhi- người đang mặc quần áo nữ nhân.

Nhìn thấy tầm mắt của hắn, Luru Mật Nhi cúi đầu quan sát lại bản thân, "Sao vậy? Không phải lần đầu tiên người nhìn thấy ta mà"

"Thành Vô Song không có nữ nhân!"

"Người cho ta là người mù à, Mộ Dung Sương là nam nhân chắc?"

"Nàng ấy là nương của ta!"

"Sau đó thì sao?"

"Trong tòa thành này chỉ có một nữ nhân duy nhất!"

Luru Mật Nhi gạt đầu tỏ ý đã hiểu, Mộ Dung Sương nhìn mình không vừa ý thật ra là có nguyên nhân, nàng sợ mình cướp đi địa vị của nàng hay sao? Vậy cũng không cần tới mức đó chứ, nàng chỉ là một kẻ người qua đường mà thôi, có cần ra tay độc ác như thế không?

Mộ Dung Tế nhìn lướt qua Luru Mật Nhi, "Các người theo ta đến đây!" Không chỉ Phượng Cảnh Duệ muốn làm rõ chuyện này, lúc này, hắn cũng phải làm rõ ràng, kẻ năm đó, rốt cục Mộ Dung Sương chỉ sinh ra một người duy nhất là hắn hay còn sinh ra một người khác nữa.

Dắt tay Luru Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ đi cùng nàng theo sau Mộ Dung Tế, Vô Trần và Vô Ngân muốn đuổi theo, lại bị Phượng Cảnh Duệ ngăn lại, "Các người ở đây chờ ta!" Có khả năng là kẻ khả nghi đến nhà kẻ Mộ Dung vì chuyện này, hắn không muốn để nhiều người biết, nhất là khi, chuyện này có liên quan tới Mật Nhi.

Vô Trần và Vô Ngân nhìn nhau, khề gật đầu. Khuất Thiên Hàn cũng không có ý định đi vào cùng, ba người canh gác, đứng ở trước cửa nơi ở của Mộ Dung Surong.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Thân thể của Lưu Mật Nhi

Vô Song Thành hình như không phải là nơi đặc biệt hoa lệ, chỗ ở của Mộ Dung Surong thật sự rất đơn sơ. Vườn hoa trang trí đơn giản, gạch đá cắt thành sân nhà, trước cửa phòng là một mảnh sân rộng, xem ra ngày thường Mộ Dung Surong luyện võ tại chỗ này.

Lúc này, Mộ Dung Surong đang luyện võ trước sân lớn, nhận thấy có người tới, mặt mày nàng lạnh lẽo, roi trong tay quăng tới vèo một cái.

Mộ Dung Tế khề gơ tay lên bắt lấy đầu roi, cổ tay chọt rung lên, roi trong tay Mộ Dung Surong bỗng bị đoạt đến trên người Mộ Dung Tế.

Đứng thẳng người lại, ánh mắt Mộ Dung Surong rơi vào trên người Lưu Mật Nhi đang mặc nữ trang đứng sau lưng Phụng Cảnh Duệ. Nàng trừng lớn đôi mắt đẹp không dám tin nhìn một hình dáng nhẹ nhàng phiêu dật của Lưu Mật Nhi khi mặc nữ trang.

Tay nàng ta run run chỉ vào nàng, "Người. . . Người. . ."

Lưu Mật Nhi hơi mím môi, "Nhìn cái gì? Ta là không đẹp bằng người, nhưng mà mọi thứ nên có ta đều có đấy chứ? Làm gì mà ánh mắt của người xem ra giống như là thấy quái vật vậy?"

"Người là nam nhân!" Mộ Dung Surong kêu to, "Làm sao người có thể mặc nữ trang?" Nàng ta thét chói tai.

Không đợi Lưu Mật Nhi có phản ứng, Phụng Cảnh Duệ không che giấu chút nào nở nụ cười, trong lúc tươi cười, không quên nhạo báng Lưu Mật Nhi, "Mật Nhi a, lại vừa có một người bảo nàng là già gái nữa đấy!" Trước đã có một người là cô gái tên A Hoa, bây giờ là Mộ Dung Surong.

Lưu Mật Nhi cũng không cảm thấy chuyện này có gì đáng cười, trừng mắt liếc Phụng Cảnh Duệ đang cười ha hả, "Ta không cần người nhắc nhở đâu!"

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, dựa nghiêng một bên chỉ cười không nói.

Nhắc lần vấy đi tới trước mặt của Mộ Dung Surong, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, "Ta là nữ nhân!" Nàng nghiêm túc nói.

Mộ Dung Surong tròn to hai mắt, "Không thể nào."

Lưu Mật Nhi nhún mày, "Làm sao người biết không thể nào? Người biết ta à? Biết ta là ai à?" Nàng từng bước từng bước ép sát. Cảm giác tựa như nàng ta giả bộ.

Như là đột nhiên hồi hồn, Mộ Dung Surong lui về phía sau một bước, cười mỉa ra tiếng, "Làm sao có thể? Ta và vị cô nương này. . ."

"Chớ giả bộ, người muốn giết chết ta đến hai lần rồi, bây giờ mới nói là không biết, bà đi này à, người thật mở miệng mà không ngại sao!" Lưu Mật Nhi đưa ngón trỏ lắc lắc, xoay người nắm vai Phụng Cảnh Duệ, "Chẳng qua ta cũng ngại nghe!"

Phụng Cảnh Duệ đưa tay ôm eo của nàng, đứng thẳng người, "Mộ Dung Lão phụ nhân, chúng ta nói chuyện hai mươi năm trước đi!"

Nghe được mấy chữ hai mươi năm trước, sắc mặt Mộ Dung Surong biến đổi, "Người. . ."

Hai tay ôm quyền, Phụng Cảnh Duệ hướng về phía Mộ Dung Surong ra dấu rồi tiếp đó mở miệng, "Mật Nhi năm nay vừa đúng hai mươi tuổi! Ta nghĩ, chắc là lớn bằng Mộ Dung Tế chứ? !" Đang lúc nói chuyện, kéo Lưu Mật Nhi từ phía sau hất ra, lạnh nhạt nói.

Mộ Dung Surong cười gượng, "Việc này quan hệ gì với ta?"

"Mật Nhi vốn được gọi là Lưu A Đại, từ nhỏ bị nuôi như một nam nhân, trước đây ở một thôn nhỏ nơi quê nhà gỗ mỡ cầm canh kiếm sống!" Lúc nói đến thân thể của Lưu Mật Nhi, ánh mắt Phụng Cảnh Duệ thẳng nhìn vào Mộ Dung Surong.

Sắc mặt Mộ Dung Surong trắng bệch, ánh mắt trên khuôn mặt mỹ lệ né tránh nhìn bốn phía, "Ta. . . Ta không biết người đang nói gì cả?"

"Hai mươi năm trước, cha mẹ của Lưu A Đại đột nhiên biến mất, hắt được hàng xóm nuôi lớn. Không có ai biết nàng là nữ nhân!" Phụng Cảnh Duệ

cười yếu ớt nói, "Mộ Dung phu nhân, người biết nàng sao?"

"Không thể nào!" Mộ Dung Surong lớn tiếng nói, "Nàng là nam nhân đó!" Nàng chỉ vào Luru Mật Nhi.

"Người mới là nam nhân!" Luru Mật Nhi cá giận nói. Nàng không biết nhưng lời nói sâu xa này là có ý gì, nhưng mà nàng cũng có thể đoán được, nữ nhân này có quan hệ với mình. Hơn nữa, rất có thể thân thể nàng đây là do người này tạo ra.

Chỉ một điểm này, đối với mình không có bất cứ quan hệ gì, bởi vì đối với nàng mà nói, tương đương với một người xa lạ. Chỉ có điều, mọi người đều muốn tìm được cội nguồn của mình, ai cũng có một gốc rễ.

"Không thể nào. . . Năm đó, rõ ràng ta . . ."

"Rõ ràng người làm gì?" Đang một mực nghe Phượng Cảnh Duệ cùng mẫu thân nói chuyện với nhau, Mộ Dung Tế bỗng chốc chộp được trọng điểm trong lời nói của nàng, mở miệng hỏi.

Mộ Dung Surong lập tức hồi hồn, "Không . . . Cái gì ta cũng chưa nói!"

"Năm đó, người rõ ràng sinh được một cặp song sinh, bây giờ làm sao lại biến thành một nam một nữ đúng không?" Phượng Cảnh Duệ thông thả tiếp lời, hoàn toàn không quan tâm lời nói của mình khiến mọi người có cảm giác chần động.

"Làm sao người biết Mộ Dung Surong bật thốt lên, chợt ý thức được nên lập tức che miệng, nàng vừa nói cái gì?

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười nhạt, "Rất bình thường thôi, nếu như người biết ta là ai, người sẽ không cảm thấy kỳ quái!". Lâu chủ Đệ Nhất Lâu, nắm giữ tin tức giang hồ, mặc kệ là lời đồn đãi cũng tốt hay là sự thật cũng được, dù sao sẽ có chút chuyện sẽ truyền tới tai của hắn, tiếp đó suy đoán thêm, cuối cùng ra được cái kết luận này.

"Người là ai?" Mộ Dung Surong tròn mắt

Phượng Cảnh Duệ lại lắc đầu, "Việc này không quan trọng. Chỉ có điều, người không muốn giải thích mọi chuyện cho nhi tử của người sao?" Hắn hất cằm chỉ tới Mộ Dung Tế, "Hình như hắn có lời muốn hỏi người?"

Né tránh ánh mắt của Mộ Dung Tế, Mộ Dung Surong tái mặt, "Ta . . ."

"Mẫu thân, giải thích đi!" Vô Song Thành có tên gọi Vô Song, là vì năm đó có hai huynh đệ song sinh tranh đoạt quyền lực tự giết lẫn nhau, cuối cùng thành chủ hạ lệnh, Vô Song Thành không được để tồn tại con song sinh, nếu như xuất hiện, phải trong hai người lựa chọn một, và một người còn lại . . . Chỉ có chết!

Nếu như đúng là cách giải thích như thế này, vậy thì, Luru Mật Nhi bên cạnh Phượng Cảnh Duệ chính là . . . của mình

Mộ Dung Tế trong nháy mắt vẻ mặt lạnh lùng, "Nói!"

Cho đến lúc này, Mộ Dung Surong mới thở dài, "Đúng!"

Sắc mặt Mộ Dung Tế lập tức thay đổi, "Người xác định? !"

"Đúng vậy!" Mộ Dung Surong kiên định gật đầu một cái, "Năm đó thật sự ta sinh ra 2 đứa bé! Nhưng mà ta chỉ có thể chọn một đứa trong đó", thời điểm đó nàng cũng đã cho rằng một đứa còn lại cũng là con trai. Tại Vô Song Thành, người sinh hai đứa bé đồng thời có nghĩa là một kẻ chẳng lành, nên vào thời điểm kia, căn bản nàng cũng không có thời gian suy nghĩ kỹ.

Mộ Dung Tế đã rõ ràng, đứa trẻ mẫu thân chọn là hắn!

"Sau đó thì sao?" Nói chuyện không phải là vẻ mặt lạnh lùng của Mộ Dung Tế, mà là Luru Mật Nhi giống như đang nghe kể chuyện xưa.

Mộ Dung Surong dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Luru Mật Nhi, lúc này mới lên tiếng, "Những người biết được chuyện này, đều đã chết!" Mà người đưa nàng ra ngoài kia, sau đó lúc trở về cũng bị nàng giết chết. Căn bản nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý nghĩ tới muốn nghe được tin tức về đứa bé từ bất cứ người nào.

Luru Mật Nhi không phải kẻ ngu ngốc, nàng dĩ nhiên biết ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Surong. Cái người mẫu thân này của nàng, căn bản cũng không hề tính toán sẽ gặp lại nàng lần nữa. Luru Mật Nhi không nhận được nghĩ thâm, nếu như hôm nay đứng ở chỗ này chính là Luru Mật Nhi nàng, nàng sẽ làm thế nào?

Một đôi cánh tay dài thật chặt ôm cả eo của nàng, Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn qua nàng một cái, khẽ mỉm cười.

Không tự chủ hồi hồn cười một tiếng, Luru Mật Nhi khẽ lắc đầu, bày tỏ mình chẳng quan tâm.

Phượng Cảnh Duệ tin tưởng đây là lời nói thật của nàng ta, sau khi biết lai lịch của nàng, Phượng Cảnh Duệ và Luru Mật Nhi đều nghĩ giống nhau. Bây giờ Luru Mật Nhi đã không còn là Luru Mật Nhi lúc trước, người cũng đã không phải, căn bản cũng không có gì là tình cảm hay không tình cảm.

Mật Nhi đến nơi này, chỉ vì tìm xuất xứ mà thôi! Nàng không cần đột nhiên xảy ra mấy chuyện nhận người thân gì đó.

"Vô Song Thành chưa bao giờ được có trẻ song sinh, nhưng không có nói qua không cho phép một nam một nữ xuất hiện!" Mộ Dung Tế lạnh giọng nói.

Mộ Dung Surong ngơ ngẩn, đột nhiên nở nụ cười. Đúng vậy, nàng chưa từng nghĩ tới khả năng này! Không cho phép có hai trẻ trai cùng xuất hiện, nhưng không có nói qua không cho phép có một nam một nữ cùng sinh! Đây đúng là lúc ban đầu định ra quy củ đó có một chỗ sơ hở duy nhất.

Mộ Dung Surong đột nhiên thay đổi phương hướng, mắt không chớp nhìn Luru Mật Nhi, chậm rãi vươn tay.

Nhìn tay nàng trong không trung, Luru Mật Nhi chần chờ chốc lát, chậm rãi lắc đầu, "Thật xin lỗi, ta không thể tin người!" Nữ nhân này từng giết nàng hai lần, nàng không thể nào giao mình cho người như vậy.

Sắc mặt Mộ Dung Surong ngẩn ra, cười khổ ra tiếng, "Người nói đúng." Sẽ không ai yên tâm giao mình cho một người đã từng muốn giết chết mình.

Luru Mật Nhi khẽ gật đầu, bĩu môi, "Có lời gì người cứ nói đi! Nếu như muốn nói lời hối hận, ta đối với ba cái chữ này không có cảm giác gì!"

Mộ Dung Surong há mồm muốn nói, cuối cùng lại chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài, "Các người đi thôi!" Nên giải thích nàng đã giải thích đủ rồi, chuyện cũng đã giải thích rõ. Những thứ khác không cần nàng mở miệng.

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, "Chuyện xưa nói xong rồi, vậy bây giờ chúng ta đi thôi!" Nàng nói lời này đúng ý Phượng Cảnh Duệ.

Mộ Dung Tế đột nhiên kéo tay của nàng, "Người không thể đi!" Nếu như người này chính là người thân duy nhất của hắn, hắn sẽ không để nàng đi như vậy.

Không chút do dự, Luru Mật Nhi hất tay Mộ Dung Tế, "Chuyện đã làm rõ ràng rồi, chúng ta cũng muốn đi thôi!"

Editor: toilato-i-84

"Người là người thân của ta!"

"Ta không phải!" Luru Mật Nhi cau mày, "Người không có bằng chứng gì cả, làm sao biết ta chính là người nhà của người? Tất cả mọi người đã chết không phải sao?"

"Người và ta giống hệt nhau!"

"Ngàn vạn người trên thế giới, người có dáng dấp giống nhau nhiều vô số kể, làm sao người biết đó chính là ta?" Luru Mật Nhi không khỏi hỏi ngược lại.

Mộ Dung Tế liền giật mình, chậm rãi buông tay.

Giật giật khoé miệng, nàng xoay người, "Ta có thể đi được chưa?!" Nói xong, nàng lôi kéo Phượng Cảnh Duệ đi ra khỏi biệt viện của Mộ Dung Surong.

Vô Trần cùng Vô Ngân và Khuất Thiên Hàn vẫn như cũ đứng yên không nhúc nhích, tựa như đang chờ cái gì. Thấy hai người xuất hiện, ba người đứng thẳng người.

Phượng Cảnh Duệ hướng về phía Vô Trần gật đầu một cái, "Có thể đi được rồi!"

"Tất cả đã chuẩn bị xong"

Luru Mật Nhi nháy mắt, "Thứ gì?"

"Chúng ta lập tức rời đi thôi!" Phượng Cảnh Duệ khom người ôm thân thể của nàng, điểm mũi chân một cái, hai người biến mất ở trước biệt viện.

"Tại sao lại gấp gáp như vậy?" Luru Mật Nhi hỏi.

"Chúng ta đi tìm Diệp Ly Tâm!" Phượng Cảnh Duệ cho nàng đáp án.

Trong lòng Luru Mật Nhi trầm xuống, bắn khoăn liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Tại sao lại đi tìm nàng?" Hắn hẳn là chưa biết chuyện trên người mình đã bị hạ cổ chứ.

"Hoàng Phủ Nguyệt Minh ở đâu?" Tìm được Hoàng Phủ Nguyệt Minh, cũng sẽ biết rõ ràng là loại cổ gì. Mặc dù Diệp Cửu Dương là cổ vương, nhưng cũng có một số loại cổ còn cần phải có người xuống tay hạ cổ.

"Đó!" Luru Mật Nhi không nói tiếng nào, chỉ nhìn gò má Phượng Cảnh Duệ, không biết đang đứng đó suy tư gì.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Đi Miêu Cương

Miêu Cương, vùng đất phía Tây Nam

Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đưa ra bộ mặt không vui nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh trước mặt. Trong lòng không phục kêu một tiếng, "Sư thúc!"

Dĩ nhiên, với cá tính của Diệp Cửu Dương, hắn sẽ không mở miệng. Huống chi bây giờ, hắn là cố vương của Miêu Cương, chưa bao giờ nhiều lời, sẽ không nói ra lời như vậy!

Editor: toilato-i-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đơn

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ẩn chứa nụ cười liếc mắt nhìn Diệp Ly Tâm, trên mặt rất hài lòng, "Sư diệt không cần khách khí!"

Không sai, chưa ai từng nghĩ tới, Hoàng Phủ Nguyệt Minh lại là đệ tử nhập thất của phụ thân Diệp Cửu Dương, theo vai vế coi như nàng là sư thúc của hai người, có thể tưởng tượng được, lúc Diệp Ly Tâm biết được sự thật này, sắc mặt khó coi đến cỡ nào!

Nắm tay cắn răng nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, Diệp Ly Tâm vội vã thi lễ, sau đó quay đầu rời đi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn lại Diệp Cửu Dương đang trầm mặc không nói, chậm rãi hỏi, "Thương thế của cha ta, ngươi có biện pháp gì không?"

Diệp Cửu Dương từ khi bọn họ nói chuyện đều đùa bỡn chén chứa cổ trong tay, chưa từng chen miệng. Nghe âm thanh Hoàng Phủ Nguyệt Minh, đến chân mày hắn cũng không nhúc nhích, làm như hoàn toàn không nghe được lời của nàng ta.

Dĩ nhiên, người không biết Diệp Cửu Dương sẽ không biết tính tình của hắn, đặc biệt khi hắn không đặt tâm nhìn vào người khác, dĩ nhiên là sẽ không để ý tới nàng ta. Trong đó, điểm quan trọng nhất là, về cơ bản Diệp Cửu Dương hoàn toàn không có ấn tượng gì với người trước mắt.

Mặt mày Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lẽo, "Diệp Cửu Dương, trong mắt ngươi không có trường bối hay sao?!"

Nghe được tên của mình, Diệp Cửu Dương đứng lên, lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Sự biến hóa này khiến Hoàng Phủ Nguyệt Minh nổi đóa, "Diệp Cửu Dương. . ."

Trả lời nàng ta chỉ là căn phòng trống rỗng.

Tức chết nàng, lúc trước Diệp Cửu Dương thấy cũng không biết nàng là ai, sau khi nàng nói rõ thân phận của mình, mặc dù Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm không mong muốn mà nhận, nhưng lại cũng hoàn toàn không để nàng vào trong mắt.

Ở chỗ này nửa tháng, mặc dù nàng trải qua coi như không tệ lắm, nhưng mà, Diệp Cửu Dương và Diệp Ly Tâm trước sau đều không muốn trị liệu cho cha! Nàng từng nghe cha Diệp Cửu Dương nói, ở Miêu Cương có một loại cỏ, có thể chữa trị cho Khuất Liễu Phong. Cho nên đưa hắn đến đây! Chỉ có điều không nghĩ đến Diệp Ly Tâm và Diệp Cửu Dương chính là cố vương Miêu Cương!

"Ca, rốt cuộc khi nào ngươi mới làm cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh đó rời đi?" Diệp Ly Tâm một cái đá văng cửa phòng, hoàn toàn không để ý bên trong nhà Diệp Cửu Dương đang làm cái gì.

Diệp Cửu Dương ngẩng đầu lên, "Không biết!"

"Vì sao ca không muốn làm pháp sự?"

Diệp Cửu Dương tròn mắt, "Không phải đã bảo muội đưa tin cho Phượng Cảnh Duệ rồi sao?"

"Muội đưa rồi, có điều không có tin tức của bọn họ!" Đây cũng là điều mà Diệp Ly Tâm lo lắng. Lâu như vậy, không giống phong cách của Phượng Cảnh Duệ.

"Có thể là có chuyện gì làm trễ nải đi!" Diệp Cửu Dương không chú tâm lắm nói, chỉ cần hắn không đồng ý, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng sẽ không rời đi vào lúc này thôi. Nghĩ như vậy, hắn còn vuốt vuốt chén cổ trong tay!

Diệp Ly Tâm thấy thế, thoát một cái đoạt đi chén cổ trong tay Diệp Cửu Dương. Trên thế giới này, có thể làm vậy với Diệp Cửu Dương cũng chỉ có mỗi Diệp Ly Tâm. Hình thức sống chung giữa bọn họ cũng rất kỳ quái, thoát nhìn cứ như Diệp Ly Tâm là tỷ tỷ, Diệp Cửu Dương là đệ vậy (tác giả: ca ca??)! Nhưng mà, vào thời điểm khác, có khi Diệp Ly Tâm lại bị Diệp Cửu Dương ăn sạch sành sanh.

"Ca, chẳng lẽ ngươi không lo lắng chút nào sao?"

"Lo lắng cái gì?" Về mặt Diệp Cửu Dương ngu ngốc nhìn nàng.

"Ca!" Diệp Ly Tâm lại giận rồi!

Diệp Cửu Dương không thể làm gì khác hơn là đứng đây, "Nếu Phụng Cảnh Duệ đã muốn tới thì sẽ đưa tin tức tới đây, nói chung ngươi đừng lo!" Bây giờ không đến, nhất định là trên đường bị người nào đó làm cho chậm trễ.

Coi như Diệp Ly Tâm không muốn thừa nhận cũng không còn biện pháp, tính cách Phụng Cảnh Duệ trong thời gian gần tiếp xúc đã có thể hiểu. Chỉ cần hấn làm việc chú trọng, những chuyện khác ngươi cần bản không cần lo lắng.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Thấy muội muội không nói lời nào, lúc này Diệp Cửu Dương mới đưa tay ra.

Bầu môi, Diệp Ly Tâm đưa chén cổ trên tay đặt vào lòng bàn tay Diệp Cửu Dương, "Cho ngươi!"

Diệp Cửu Dương nhận lấy, cúi đầu tiếp tục vuốt vuốt. Diệp Ly Tâm bước tới nhìn qua một màn trước mắt không khỏi cười khẽ một tiếng, "Ca, ngươi nói, nếu như Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết, vật ngươi cầm trên tay hằng ngày chính vật nàng ta mỗi ngày tha thiết hi vọng có được, nàng sẽ như thế nào?"

"Nàng ta là sư thúc của chúng ta!" Diệp Cửu Dương thông thả nói, tiếp đó nhướn mày, "Ta không nói cho nàng ta!"

". . . Vậy sao ngươi ngày ngày khoe khoang ở trước mặt người ta?" Diệp Ly Tâm tròn mắt.

"Cho nàng ta xem một chút còn chưa đủ sao?" Diệp Cửu Dương khẽ nhướn mày, về mặt ta đây rất nhân từ nói.

Đột nhiên Diệp Ly Tâm không biết nên lấy về mặt thể nào nhìn huynh trưởng của mình rồi, thế nào mà trước kia chưa từng chú ý tới, trong lòng ca ca của nàng lại có hình dạng phức tạp thế này.

"Chẳng lẽ là cùng chung đụng với Phụng Cảnh Duệ trong thời gian dài, trong lòng cũng biến thái theo?" Trong lòng Diệp Ly Tâm thầm nghĩ.

"Ngươi nói gì đó?" Diệp Cửu Dương mở miệng hỏi.

Diệp Ly Tâm lắc đầu lập tức, "Ta không có nói gì cả!". Thái độ này có chút mập mờ! Có điều Diệp Cửu Dương không mở miệng chỉ ra.

Nhưng vào lúc này, "Thiếu chủ, lại có người lạ tiến vào Miêu Cung!"

Cặp mắt Diệp Ly Tâm lập tức sáng lên. "Là ai?"

"Những người tới, có bốn nam một nữ!" Tên thuộc hạ báo cáo.

"Nhất định là Mật Nhi tỷ tỷ!" Diệp Ly Tâm nghe vậy nhảy lên, xoay người nắm lấy Diệp Cửu Dương, "Ca, chúng ta đi đón bọn họ đi!"

Dĩ nhiên, Diệp Cửu Dương không có cơ hội chống lại.

"Ta còn tưởng rằng Miêu Cung là một nơi đâu đâu cũng sinh trưởng độc vật, là một địa phương khắp nơi xương trắng chứ!" Bị Phụng Cảnh Duệ ôm ở trước người, Lưu Mật Nhi ôm ái nói.

Phụng Cảnh Duệ cúi đầu, cầm đặt trên vai Lưu Mật Nhi, "Vì sao nàng lại nghĩ như vậy?"

Lưu Mật Nhi khẽ lắc đầu, "Cái này không thể trách ta à! Miêu Cung lợi hại nhất là dùng cổ trùng đúng hay không? Cổ trùng bình thường không phải là giết người không thấy máu sao?"

"Từ đâu mà nàng nghe những tin tức này?" Phụng Cảnh Duệ giễu cợt nói. Chắc Diệp Cửu Dương cũng đã biết bọn hấn tới rồi.

"Đọc sách đó!" Lưu Mật Nhi nhướn mày. Nàng trước kia không có nhiều hoạt động, niềm vui thú lớn nhất chính là xem một ít tiểu thuyết huyền hoặc võ hiệp ngôn tình. Cho nên, đối với một ít chuyện các môn phái gì đó vẫn hiểu được.

Phụng Cảnh Duệ không nói tiếng nào, nghĩ cũng biết nàng nói về nơi trước khi nàng đến thế giới này. Chỗ nàng nói quá đẹp, quá tự do, có lúc hấn đột nhiên có chút kinh hãi, cảm giác mình không giữ được nàng. Nghĩ tới đây hấn không khỏi buộc chặt cánh tay.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

"Đau!" Lưu Mật Nhi cau mày nhìn lại hấn, "Ngươi làm gì thế!"

Buông lỏng cánh tay, Phụng Cảnh Duệ không quanh co mở miệng, "Ta không sao!"

"Mật Nhi tỷ tỷ!" Tiếng la hét của Diệp Ly Tâm truyền đến, Lưu Mật Nhi không thể làm gì khác hơn là tạm thời để nghỉ vắn trong lòng xuống, nàng quay đầu, quả nhiên cách đó không xa đã thấy Diệp Ly Tâm lôi kéo Diệp Cửu Dương. Nàng không khỏi nhếch môi cười.

"Thả ta xuống!" Lưu Mật Nhi hướng về Phụng Cảnh Duệ phía sau nói.

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, ôm nàng phi thân nhảy xuống ngựa.

Hai chân Lưu Mật Nhi vừa mới đứng xuống, trong ngực lập tức có một người vọt tới.

"Mật Nhi tỷ tỷ. Mật Nhi tỷ tỷ! Ly Tâm nhớ tỷ!" Diệp Ly Tâm ôm chặt thân Lưu Mật Nhi, hoàn toàn không chú ý tới ở sau lưng Lưu Mật Nhi, mặt Phụng Cảnh Duệ đã sớm tối sầm.

Một tiếng vang lên."Diệp Ly tâm, đem móng vuốt của ngươi, lấy hết ra cho ta!" Phụng Cảnh Duệ nói gần từng chữ .

Kể từ lần trước Lưu Mật Nhi từ trên lầu té xuống thiếu chút mà chết về sau, bất cứ lúc nào có kẻ chạm đến Lưu Mật Nhi, hần cũng sẽ cảm thấy toàn thân không thoải mái. Nhất là, Diệp Ly Tâm này lúc trước còn từng muốn gả cho Mật Nhi. Rồi sau này lại muốn đem Mật Nhi giới thiệu cho ca ca của nàng. Một điểm này, hần vẫn luôn để trong lòng.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Nghe âm thanh đó, Diệp Ly Tâm lập tức nhảy ra một bước dài, vội vã cuống cuồng nhìn Phụng Cảnh Duệ, giống như hần là bệnh dịch.

Hừ lạnh một tiếng, Phụng Cảnh Duệ tiến lên ôm Lưu Mật Nhi vào trong ngực, nhìn lướt qua Diệp Ly Tâm. Nàng sợ sệt rụt cổ một cái. Một thời gian dài không thấy, nàng hình như đã quên mất bộ dáng biến thái của Phụng Cảnh Duệ.

Lưu Mật Nhi tức giận trắng mặt nhìn Phụng Cảnh Duệ một cái, "Ngươi đủ rồi đó!"

Lúc này về mặt Phụng Cảnh Duệ mới thả lỏng, hướng về phía Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm chấp tay một cái, "Đã lâu không gặp!"

Diệp Cửu Dương khẽ nhếch môi coi như đã trả lời.

"Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết chúng ta tới rồi sao?" Lưu Mật Nhi lôi kéo Diệp Ly Tâm nhỏ giọng hỏi.

Diệp Ly Tâm lắc đầu, "Không biết! Chúng ta còn chưa nói!"

Lưu Mật Nhi vừa muốn nói chuyện, Phụng Cảnh Duệ đã bu lại, nhìn chăm chăm tay Lưu Mật Nhi đang lôi kéo Diệp Ly Tâm, "Mật Nhi!" Hần âm trầm nói.

Diệp Ly Tâm phản ứng nhanh nhất, lập tức rời đi. Mà Lưu Mật Nhi vừa hồi hồn vẫn ung dung nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi ra cửa chưa uống thuốc? Đầu bị cơn lừa nó đá?" Nổi điên vì cái gì chứ!

Phụng Cảnh Duệ hơi mím môi, "Ta chỉ là không thích có người đụng vào nàng!"

"Vậy ngươi đem chặt đôi tay của ta xuống rồi móc lại trên người của ngươi thì tốt lắm rồi!" Lưu Mật Nhi tức giận nói.

Phụng Cảnh Duệ cười mỉa, "Ta làm sao chịu nổi?"

"Ngươi ngừng chút! Đừng lấy buồn nôn làm thú vị! Ta là người, không phải là sủng vật của ngươi!" Lưu Mật Nhi tức giận nói.

"Dĩ nhiên, nàng chắc chắn là hơn sủng vật rồi ! Chức năng cũng nhiều hơn!" Phụng Cảnh Duệ nói lấy lòng.

Một bên Diệp Ly Tâm không nhịn được một hồi phi nhỏ, "Cái gì đó? Chỉ biết làm ta sợ!"

"Diệp Ly Tâm!" Phụng Cảnh Duệ biến sắc mặt với tốc độ cực nhanh.

Diệp Ly Tâm lập tức che miệng, "Ta không nói gì hết!"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi thu hồi ánh mắt, "Chúng ta không ở cùng các ngươi được!" Hần tạm thời vẫn không thể để Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết hần đã tới. Mặc dù chuyện này có thể giấu không được bao lâu, nhưng mà hần chưa muốn cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết mục đích mình tới nơi này. Nhất là, hần còn có chuyện khác tìm Diệp Cửu Dương.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Diệp Ly Tâm không hiểu hỏi, "Tại sao?"

"Người muốn thấy bọn hấn chém giết, nhân tiện phá nhà người cho hỏng?" Luru Mật Nhi không cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Diệp Ly Tâm nghe vậy nuốt nước miếng, "Vậy các người muốn ở đâu?"

"Khách sạn!" Phụng Cảnh Duệ trả lời, "Nơi này của các người chẳng lẽ khách sạn cũng không có chứ?"

"Vậy thì ở trong nhà của chúng ta đi!" Như vậy nàng sẽ có cơ hội đi tìm Mật Nhi tỷ tỷ chơi!

Phụng Cảnh Duệ không nói gì, cơ bản hấn cũng không có ý định giấu giếm bao lâu. Gật đầu ý bảo rằng có thể.

An bài cho mọi người xong, Diệp Ly Tâm đang bị Diệp Cửu Dương lôi kéo, giữa ánh mắt lạnh lùng của Phụng Cảnh Duệ, luru lướt rồi khỏi Luru Mật Nhi.

Luru Mật Nhi bắt đầu nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Rốt cuộc người muốn như thế nào?"

Phụng Cảnh Duệ liền ôm nàng, "Ta không thích trên người nàng có mùi vị người khác!" Đây là cổ chấp của hấn!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 91.1: Âm toán

"Diệp Cửu Dương, Diệp Ly Tâm, rốt cuộc các người bao giờ thì chữa bệnh cho ta cha?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận dùng sức vỗ mặt bàn nói.

Diệp Cửu Dương vẫn vẫn phong bất động như cũ, mí mắt cũng không thèm nhúc nhích, ngược lại Diệp Ly Tâm hơi mím môi, quái thanh quái khí nói, "Sur thức, người đã nói vật kia là bảo bối của Miêu Cương chúng ta, vậy cho dù muốn tìm thì cũng cần phải có thời gian chứ?" Lúc nói lời này, nàng nhìn lướt qua Diệp Cửu Dương. Hấn trước sau vẫn còn đang chơi đùa chén cổ trong tay, hoàn toàn không chút ngẩng đầu.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh mắt lạnh nói: "Cũng nửa tháng rồi!"

"Sur thức tự mình có thể đi tìm mà!" Diệp Ly Tâm cười, "Người không phải là nhập thất đệ tử của cha ta sao? Sur thức không thể nào không biết chứ?" Nàng cũng không biết tại sao cha lại thu Hoàng Phủ Nguyệt Minh, ngay cả bọn họ cũng không biết cha từng có quyết định như vậy, cũng không biết Hoàng Phủ Nguyệt Minh đặc học được bao nhiêu, Diệp Ly Tâm đối với chuyện này lòng tràn đầy không vui.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh hơi mím môi, "Ta là sư thúc của các người, ta muốn các người làm cái gì, các người cũng phải làm cái đó."

Tiếng nói vừa thốt ra, bỗng chốc Diệp Cửu Dương đứng lên, "Sur thức!" Hấn lạnh lùng mở miệng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ớn lạnh, chống lại ánh mắt của Diệp Cửu Dương, một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương đánh úp tới tim của nàng. Diệp Cửu Dương chậm rãi bước lên, tiện tay lấy chén cổ trong tay ném cho Diệp Ly Tâm. Diệp Ly Tâm thuận tay nhận lấy, đặt vào trong ngực.

Trong lòng nàng không nhịn được trầm nghĩ: ca ca thật không phải là một người bình thường, cả ngày cầm vật người khác luôn hi vọng có được sờ sờ trước mặt người ta, lại còn nói với người ta là không tìm được! Đây rốt cuộc là dạng hứng thú tệ hại gì.

Diệp Cửu Dương chậm rãi bước tới, ngồi xuống bên người Hoàng Phủ Nguyệt Minh, một tay nắm lấy cổ tay nàng, chậm rãi nhấc lên khỏi bàn, lạnh nhạt mà nói, "Đừng vỗ hư bàn của ta, ta cũng không muốn khiến sư thúc đền cho ta!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nắm chặt quả đấm, "Diệp Cửu Dương!"

"Sur thức có lời gì cứ nói thẳng là được!" Diệp Cửu Dương lười biếng nhếch lông mày.

"Rốt cuộc đến bao giờ người mới chữa bệnh cho cha ta?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận.

"Khuất Liễu Phong không phải người của Diệp gia, cổ của Diệp gia sẽ không dùng trên người hấn khi còn sống!" Ngụ ý chính là, coi như đã tới nơi này, Khuất Liễu Phong vẫn phải chết!

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhíu mày, "Ta nghe nói, ở đây có một loại cỏ là vua trong mọi thứ cỏ, bất kỳ cỏ trùng nào ở bên cạnh nó cũng không có tác dụng!"

"Vậy cũng không cứu được tánh mạng của hần!" Cỏ vua đó là đối với các cỏ khác, còn đối với người mà nói, nó chính là độc!

"Ta muốn cỏ vua!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh nói. Thì ra Khuất Liễu Phong chỉ là cái cỏ, tới nơi này, chỉ là vì tìm cỏ vua thôi.

"Không cứu cha người?"

"Hần không chết, về sau cũng chỉ có thể ở trên giường. Hơn nữa, công lực của hần tất cả đều đã cho ta!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhướn mày, "Ta muốn cỏ vua!"

Diệp Cửu Dương gật đầu một cái, "Thế nếu như ta không cho?"

"Ta là sư thúc của người!"

"Ta là cỏ vương Miêu Cương!" Diệp Cửu Dương cười lạnh thành tiếng, "Người thật sự cho rằng người tới đây vì cái gì ta không biết sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cả kinh, "Người . . . Biết cái gì?"

"Người đã làm gì trên người Lưu Mật Nhi?" Mắt thấy lão ca không nói ra ý định, Diệp Ly Tâm tiến lên một bước. Nàng đã cảm thấy kỳ quái, ca ca vì sao lần đầu tiên lúc gặp mặt liền hiểu kì đối với Mật Nhi tỷ tỷ như vậy. Thì ra là khi đó, trên người tỷ tỷ đã có cỏ! Cỏ ý mạng tỷ tỷ trở lại cũng là vì chữa trị cho nàng. Ai biết lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhíu nhẹ, "Ta có thể làm cái gì? Các người quên mất rồi sao, chuyện bọn họ thành thân đầu phải do ta!" Ghê tởm nhất chính là cuối cùng Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi cứ đường hoàng rời đi như vậy. Nàng hao phí tâm tư . . . Không được gì cả! (Chém)

Diệp Ly Tâm hừ lạnh, "Nếu như không phải là âm mưu đùa bỡn của người, bọn họ sẽ thành hôn sao?"

Editor: toilato-i-84

Nguồn: diendanlequidon

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười, "Người nói như vậy làm ta cảm thấy được, cách làm của ta hình như có chút không đúng!"

Diệp Ly Tâm tức cười, là Hoàng Phủ Nguyệt Minh bị Phượng Cảnh Duệ tính kế ngược lại. Câu nàng mới vừa nói kia sai rồi! Nàng âm thầm nghĩ.

Lưu Mật Nhi một cước đạp Phượng Cảnh Duệ ra khỏi phòng, nàng kiên quyết yêu cầu hai người chia phòng mà ngủ. Phượng Cảnh Duệ nói, hần là bị bắt buộc vì trong sạch của hần nên mới làm như vậy. Bị Lưu Mật Nhi hung hăng khinh bỉ nhìn xuống.

"Phượng Cảnh Duệ, người đoán xem ta đã thấy người nào ở bên ngoài?" Nàng sai bước đi vào, không nhìn thấy bóng dáng Phượng Cảnh Duệ. "Người đâu?"

Tìm được Vô Trần, Lưu Mật Nhi hỏi, "Chủ tử người đâu?"

Vô Trần nói, "Chủ tử đi tìm Khuất Liễu Phong!"

Lưu Mật Nhi nhướn lông mày, "Làm sao ta không biết?"

Vô Trần lắc đầu, "Chủ tử nói, rất nhanh sẽ trở lại!"

"Khuất Thiên Hàn đâu?" Tên kia cũng đi theo!

"Khuất công tử đi cùng chủ tử!" Vô Trần trả lời.

"Hai người bọn họ đang làm cái gì?" Len lén đi?

Khuất Liễu Phong nhìn hai nam tử ở đầu giường. Một người là đứa bé hần nuôi nặng hai mươi năm, một là . . . đứa bé của người mà trong lòng hần quyến luyến nhất.

Phượng Cảnh Duệ liếc nhìn Khuất Liễu Phong nằm trên giường, "Người bây giờ còn hận ta sao?"

Khuất Liễu Phong hừ một tiếng, "Người tìm ta để nói những lời này?"

Phượng Cảnh Duệ thần nhiên cười cười, "Người có biết, con gái của người dẫn người tới nơi này vì cái gì không?" Mới vừa rồi trong lúc vô tình nghe được, khiến hần vô cùng bất ngờ. Khuất Liễu Phong này thật sự là xui xẻo.

"Đương nhiên là vì cứu ta!" Khuất Liễu Phong hét cảm lên.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 91.2: Âm toán

"Gân mạch toàn thân ngươi đã đứt hết, ngươi cảm thấy ai có thể cứu ngươi?" Thế nào Phụng Cảnh Duệ cũng không nghĩ tới đây đã từng là một kẻ giang hồ lão luyện và gian trá, bây giờ lại . . .

Khuất Liễu Phong biến sắc, "Miêu Cương từ trước đến nay vô cùng thần bí, nàng đưa ta tới nơi này chắc là có biện pháp!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu một cái, xoay người liếc mắt nhìn Khuất Thiên Hàn, "Ngươi nói cho hắn biết đi!"

Khuất Thiên Hàn bước tới, nhìn không chuyển mắt lão nhân là cha mình, thật lâu sau không nói.

Ngược lại Khuất Liễu Phong nhìn thấy Khuất Thiên Hàn thì ánh mắt lóe lên, "Ngươi tới đây làm gì?"

Khuất Thiên Hàn quét mắt lạnh nhìn hắn một cái, "Nàng tuyệt đối sẽ không cứu ông!"

Khuất Liễu Phong nghe vậy chợt sửng sốt, "Không thể nào!" Lúc nói lời này trong lòng hắn cảm thấy rất ngờ vực.

Phụng Cảnh Duệ tay khoanh trước ngực liếc nhìn đôi cha con này, thật so với nhà bọn họ cũng không khá hơn chút nào? Chỉ có điều . . . một bên tai hắn khẽ nhúc nhích, chậm rãi nhếch môi.

Cửa phòng Khuất Liễu Phong bị người từ từ mở ra, Hoàng Phủ Nguyệt Minh vừa xoay người, thấy trong nhà có người, bước chân nàng ta ngừng lại một chút, "Các ngươi . . ."

Phụng Cảnh Duệ gấp chuyện vẫn ung dung liếc nhìn nàng, "Hoàng Phủ cô nương, đã lâu không gặp! Gần đây có tốt không?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh mặt không biến sắc nhìn Khuất Thiên Hàn, người này nàng đã nhốt lại, bây giờ lại tìm tới đây, không lẽ là . . .

Làm gì sao, vốn Khuất Thiên Hàn không hề đem ánh mắt đặt trên người của nàng ta. Lúc Phụng Cảnh Duệ mở miệng, hắn chỉ chấp tay sau lưng đứng bên giường, không biến sắc nhìn tình trạng bên trong viện.

Tất cả đều lọt vào mắt Hoàng Phủ Nguyệt Minh, nàng ta thận trọng mở miệng, "Tại sao các ngươi lại ở đây?"

Phụng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, "Cô nương khản trương như vậy làm gì? Phòng này là của ngươi sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn lướt qua Phụng Cảnh Duệ, "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Nhìn thoáng qua vai Phụng Cảnh Duệ, nàng nhìn thấy Khuất Liễu Phong nằm trên giường đang nhìn nàng . . .

Không biến sắc gật đầu một cái, Hoàng Phủ Nguyệt Minh nghiêm nghị nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ta đã nói rồi, ta không có thuốc giải!"

"Nói cách khác ngươi đang gạt ta?" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói, hôm nay tới nơi này với mục đích chủ yếu là xem Khuất Liễu Phong một chút, cô độc trên người Mật Nhi, đến bây giờ còn chưa phát tác, hắn tạm thời không vội, đi tới địa bàn của Diệp Cửu Dương, chuyện cô độc dĩ nhiên là giao cho hắn.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lại cười, "Ngay cả độc tình cũng chưa có thuốc giải!"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi khép hai tròng mắt, âm thanh chợt lạnh xuống, "Nếu, như thế, ngươi cũng không được dùng!"

Nàng lập tức đề phòng nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi phải giết chết ta đã?"

"Ta không thể sao?" Phụng Cảnh Duệ hỏi ngược lại.

"Ngươi cảm thấy ngươi có năng lực làm điều đó?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh giận quá hóa cười.

Trái tim Phụng Cảnh Duệ rét lạnh, theo trực giác quay đầu lại.

Lập tức thấy một chương mạnh mẽ quét tới đánh lên ngực Phụng Cảnh Duệ. Khuất Thiên Hàn trong nháy mắt vọt vào, không ai nghĩ tới, Khuất Liễu Phong vốn phải nằm ở trên giường không có chút năng lực phản kháng nào đột nhiên tiến đến gần động thủ.

Buồn bực ho một tiếng, Phụng Cảnh Duệ liền tiếp lui ra sau, "Ngươi . . . Không phải Khuất Liễu Phong!"

Khuất Liễu Phong cười ha hả, "Không sai, Khuất Liễu Phong đã chết!" Hắn ta từ từ bóc sạch lớp nguy trang trên mặt. Bộ dáng Ngụy công công xuất hiện trước mắt bọn họ. Không khí tức thời đông cứng. (Chém)

Một tay đang ôm ngực, đột nhiên Phụng Cảnh Duệ khạc ra một ngụm máu tươi. Khuất Thiên Hàn đã sớm giao đấu cùng Ngụy công công. Hoàng Phủ Nguyệt Minh chậm rãi đến gần Phụng Cảnh Duệ, ngồi xổm xuống, "Vốn là, nếu gả cho ngươi có thể có được Hoàng Lăng dưới đất, ta sẽ uất ức chính mình! Nhưng ngươi lại không cần ta! Như vậy . . ." Tay của nàng ta đặt trên người Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi cũng nên ném thử một chút mùi vị của độc tình chứ hả?!"

"Hoàng Phủ Nguyệt Minh!" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói. "Ngươi dám!"

"Độc tình không có thuốc giải! Ta đã nói qua!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh đứng lên, "Thuốc giải duy nhất là cở vương, chỉ có điều, đây là ta thứ muốn tìm! Ngươi không có cơ hội lấy đâu!"

Phụng Cảnh Duệ buồn bực ho một tiếng, ý thức bắt đầu tan rã. Khuất Thiên Hàn thấy thế ra một hư chiêu rồi dùng một tay nhấc lấy Phụng Cảnh Duệ rồi lắt minh phá cửa sổ mà ra. Chạy thẳng một đường như điên trở lại khách sạn.

Đang ở cùng hai người Vô Trần và Vô Ngân đã hai ngày, Lưu Mật Nhi đột nhiên thấy Khuất Thiên Hàn mang theo Phụng Cảnh Duệ trở về, trong lòng nàng cả kinh, vội vàng bước ra, kinh hãi, "Làm sao? Làm sao vậy? Các ngươi làm sao vậy?"

Khuất Thiên Hàn vốn không có thời gian trả lời câu hỏi của nàng..., kéo ngay thân thể của nàng ra, liếc mắt nhìn Vô Trần.

Vô Trần sáng tỏ tiến lên, đưa tay đặt lên cổ tay của Phụng Cảnh Duệ, chốc lát, hần lo lắng vô cùng mở miệng, "Ta không có biện pháp!"

Toàn thân Lưu Mật Nhi cứng đờ, "Vô Trần, ngươi nói cái gì?"

Vô Trần quay đầu, "Ta không có biện pháp! Ta cần một người có công lực trên bốn mươi năm, hơn nữa, còn phải có tuyệt chiêu, người duy nhất có thể làm chuyện này chỉ có lão Cốc chủ!"

"Ta đi tìm!" Lưu Mật Nhi lớn tiếng nói.

Vô Trần lắc đầu một cái, "Không thể đâu, lão Cốc chủ không bao giờ ra khỏi Minh cốc!"

Lưu Mật Nhi trầm mặc, "Ta có cách!"

Vô Trần trầm ngâm chốc lát "Thông báo cho Diệp Cửu Dương một chút, để bọn họ bảo vệ tốt tâm mạch chủ tử, ta đưa cô nương trở về!" Ngay từ lúc biết Lưu Mật Nhi có cở độc trên người, hần không thể rời đi để lại một mình nàng. Nếu không, chủ tử mà biết. . . Nghĩ tới đây, Vô Trần rùng mình một cái! Kiên định hơn với ý nghĩ của mình.

Những lời này, Lưu Mật Nhi hoàn toàn không nghe lọt vào tai! Chỉ vội vã gật đầu. Ngay đêm đó, Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần rời Miêu Cương, đi Minh cốc!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 92.1. Vô Trần xả thân

Vô Trần lo lắng nhìn Lưu Mật Nhi bên cạnh. Liên tiếp mấy ngày đi không nghỉ, ngay cả hần là một nam nhân hàng năm trên lưng ngựa mà nói cũng đã bắt đầu có chút chịu không nổi. Vậy mà Lưu Mật Nhi lại hoàn toàn không một lời than thở. Dọc theo con đường này, bọn họ trừ những lúc cần thiết nghỉ ngơi ra còn lại đều ở trên đường. Hần tin tưởng, bây giờ nhất định Lưu Mật Nhi rất khó chịu, nhưng mà nàng lại không mở miệng nói gì.

Trầm mặc một hồi, Vô Trần mở miệng, "Cô nương, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"

Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Không cần. Chúng ta tiếp tục lên đường!" Không được tự nhiên, thân thể nàng run rẩy, khó nhịn khổ sở trên người.

"Cô nương, cô . . . Hay là tìm đại phu xem một chút. Vậy đi!" Vô Trần nói.

"Không phải chính là ngươi sao? Ngươi cảm thấy ta có bệnh?" Lưu Mật Nhi quét mắt nhìn hần một cái.

Bất đắc dĩ, Vô Trần không thể làm gì khác hơn là đưa lên một bình sứ, "Đây là thuốc, lúc nghỉ cô nương xoa một chút!"

Liếc mắt nhìn bình thuốc trong tay Vô Trần. Lưu Mật Nhi gật đầu nhận lấy, "Cám ơn!"

"Không có gì!" Bảo đảm để nàng không chịu một chút tổn thất nào, là điều duy nhất bây giờ hắn có thể làm! Chính hắn rất rõ ràng, nếu như Phụng Cảnh Duệ biết, chịu khổ vẫn là chính hắn! Vô Trần làm như vậy, cũng là vì mình.

Nắm chặt bình sứ trong tay, trong lòng Lưu Mật Nhi chùng xuống, nàng không thể nghỉ, phải mau chóng trở lại Minh cốc.

Vô Trần sớm một bước đã truyền tin tức trở về, lúc rời Miêu Cương, ám vệ cũng đã ở lại bảo vệ Phụng Cảnh Duệ, cho nên điều duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ chính là khiến cho Phụng Dương rời cốc, đây là khó khăn lớn nhất.

Lưu Mật Nhi dĩ nhiên cũng có bản khoán như vậy, Phụng Dương sẽ không dễ dàng rời Minh cốc mà đi như vậy, nhất là khiến cho hắn đi cứu đứa con mà mình ghét bỏ, làm sao hắn có thể động thân được chứ.

Chỉ có điều, không sao cả. Trong lòng Lưu Mật Nhi đã có kế hoạch, Nhưng mà cũng rất nguy hiểm.

Ra roi thúc ngựa, sau thời gian mười ngày mệt chết hết mấy thớt ngựa, cuối cùng Lưu Mật Nhi và Vô Trần cũng đến cửa Minh cốc. Khó khăn tung người xuống ngựa, Lưu Mật Nhi không nhìn được nhứ hai hàng chân mày lại, hai chân mềm nhũn mất một hồi. Cũng may Vô Trần kịp thời đưa tay đỡ lấy nàng.

Ổn định thân thể, Lưu Mật Nhi đẩy tay hắn ra, bước đi với tư thế có chút quái dị, mỗi bước đi nàng đều có thể cảm giác đau đớn rõ ràng khi máu thịt giữa hai đùi bị ma sát. Thở dốc vì kinh ngạc, nàng cắn răng đứng lại.

Vô Trần đi sau lưng nàng, thật ra thì hắn so với nàng cũng chẳng khá hơn chút nào, may mà là nam nhân da thịt dày đã qua huấn luyện nên tự nhiên không so được với nữ nhân mềm mại. Nhìn dáng vẻ Lưu Mật Nhi bước hai ba bước lại phải dừng lấy một lần, Vô Trần thở dài tiến lên chấp tay nói, "Cô nương, đặc tội!"

Vừa dứt lời, hắn khom người ôm lấy Lưu Mật Nhi, tung người một cái nhảy lấy đà đi tới trước gian phòng của Phụng Cảnh Duệ trước đây đã ở, sau khi thả người xuống giường, Vô Trần lập tức lui ra, "Cô nương, đừng để ý!"

Lưu Mật Nhi thở dài không hồn giận, cười khổ nói, "Cám ơn người!" Ông trời ơi, nàng quên mất, những nam nhân này có thể bay nhảy nhanh như điện, cơ bản nàng không cần thiết phải khổ cực như vậy!

Vô Trần lắc đầu, "Cô nương rửa mặt đi, Vô Trần cáo lui!" Hắn cũng tẩy đi một thân đầy bụi đất của chính mình. Sau đó mới có thể nghỉ biện pháp khiến lão Cốc chủ ra khỏi cửa.

Lưu Mật Nhi gật đầu một cái, biết Vô Trần sau khi ra ngoài nhất định sẽ có phân phó, nàng suy tư chốc lát, bảo người ta tìm tới A Hoa!

A Hoa nghi ngờ bước vào Trúc viên của Phụng Cảnh Duệ, nơi này là địa phương nào, nàng đã biết, cho nên lần đầu tiên đi vào nơi này A Hoa có chút khẩn trương. Lúc bước vào nhà trong thấy được Lưu Mật Nhi, A Hoa cực kì vui mừng mà gọi, "A Đại, là người?" Nàng bước một bước dài tiến lên ôm lấy Lưu Mật Nhi.

Đến khi thấy rõ ràng trên người Lưu Mật Nhi đang mặc nữ trang, A Hoa không khỏi cau mày, "A Đại, vì sao người còn giả gái a!"

Lưu Mật Nhi khẽ cười một tiếng, "A Hoa, thật xin lỗi, ta một mực lừa người, thật ra thì ta là nữ!"

Về mặt A Hoa khiếp sợ nhìn Lưu Mật Nhi, "Gạt người!"

Lưu Mật Nhi nhếch môi, "Ta thật sự chính là nữ nhân!"

Thần trí A Hoa mãi còn chưa trở về, "Nữ nhân?"

Lưu Mật Nhi đưa tay lôi kéo tay của nàng ta đặt lên trước ngực của mình, mặc dù nhỏ một chút, nhưng mà vẫn có.

Dưới tay là xúc cảm mềm mại, A Hoa lập tức rút tay về run rẩy chỉ về phía nàng, "Người. . . Người. . . Thật sự là nữ nhân?" A Hoa thật khó mà tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chương 92: (2)

Lưu Mật Nhi nghiêm nhiên cười, từ lúc tới cái thế giới này, A Hoa cùng người nhà của nàng là những người đầu tiên đối xử với nàng bằng tất cả chân thành. Cho nên, lúc lừa gạt nàng, trong lòng Lưu Mật Nhi luôn tồn tại rất nhiều áy náy.

"A Hoa, thật xin lỗi!" Nàng chân thành nói.

Ai ngờ, A Hoa đột nhiên khóc lớn lên, ôm chặt Luru Mật Nhi gào khóc, "Oa, thật xin lỗi A Đại, chúng ta đúng là không quan tâm tới người! Chúng ta không biết người là nữ nhân! Ô ô ô, A Hoa đàn quá!"

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Luru Mật Nhi liền gạt mình, chợt cười, đưa tay ôm lại thân thể A Hoa, "Cám ơn người, A Hoa!" Nàng không hề nghĩ đến, biểu hiện của A Hoa sẽ là như vậy.

"A Đại, người đừng lo lắng!" A Hoa hít sâu một hơi, "Người có chuyện gì thì cứ nói với ta!"

Luru Mật Nhi gật đầu, hỏi khẽ, "Người có thể tiếp cận phu nhân sao?"

"Có thể a! Phu nhân người rất tốt!" A Hoa nói.

"Vậy thì tốt, người tìm lúc lão Cốc chủ không có ở đây dẫn ta đi gặp phu nhân!" Trên đường về nàng cũng đã nghĩ xong, nếu muốn Phượng Dương ra khỏi cửa, biện pháp duy nhất chính là nói với Cơ Hoàn Hoàn, nhưng mà, nhất định nàng không tìm được cơ hội, như vậy không thể làm gì khác hơn là tìm A Hoa rồi!

"Tốt!" A Hoa cực lực đồng ý, "Nhưng mà, người chớ có chọc Cốc chủ tức giận nha!"

Luru Mật Nhi gật đầu, "Ta biết rồi!"

"Vậy người nghỉ ngơi trước, ta đi thử xem một chút!" A Hoa nói.

"Cám ơn người, A Hoa!" Luru Mật Nhi chân thành nói.

A Hoa tùy ý khoát khoát tay, "A Đại, người nói như vậy làm gì, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta giúp người là phải rồi!"

Luru Mật Nhi cười khẽ, "Về sau người có thể gọi ta là Mật Nhi!"

A Hoa ngăn người, "Mật Nhi, nghe thật hay, so với tên cha đặt cho ta là A Hoa dễ nghe hơn nhiều! Chẳng qua ta cha nói, tên xấu dễ nuôi!"

"Cha người nói rất đúng!" Luru Mật Nhi cười khẽ.

A Hoa cười hắc hắc, "Có thời gian ta sẽ tới thăm người!"

"Ừ!"

Sau khi A Hoa rời đi, Luru Mật Nhi rơi vào một khoảng trầm tư, không biết bây giờ Phượng Cảnh Duệ như thế nào rồi?

Biết được tin Phượng Cảnh Duệ bị trọng thương, Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương vội vàng chạy tới đem người trở về. Tốc độ nhanh đến nỗi Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng không hề phát hiện. Hai người biết được tin tức từ Khuất Thiên Hàn thật khiến bọn họ không tưởng tượng nổi.

Diệp Ly Tâm không nhịn được rên rỉ, "Không nhìn ra nàng ta lại là một kẻ độc ác như vậy! Nếu thế, Khuất Liễu Phong đã chết rồi? Như vậy người nằm trên giường là ai vậy kia?"

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

"Nguy công công!" Khuất Thiên Hàn nói. Hắn không khỏi cau mày, "Chẳng lẽ các người cũng chưa từng thấy qua hắn sao?" Không thể nào đâu, bọn họ đã tới nơi này một tháng nay.

Diệp Ly Tâm lắc đầu, "Chúng ta chỉ nhìn thấy Khuất Thiên Hàn bị Phượng Cảnh Duệ chặt đứt gân tay chân, cho nên cũng chưa hề nhìn lại! Có điều không có nghĩ đến. . . Hắn đã chết!"

Khuất Thiên Hàn sầm mặt, "Thật không biết các người có cái gì tốt!"

"Đây là do chúng ta sơ sót!" Diệp Ly Tâm nói: "Ca ca ta cũng đang nỗ lực cứu hắn đây mà!"

Cũng bởi vì như vậy, nên Khuất Thiên Hàn mới không nói gì nữa. Trước khi Luru Mật Nhi chạy về đến đây, tính mạng Phượng Cảnh Duệ vẫn phải dựa vào Diệp Cửu Dương.

A Hoa một vẻ mặt muốn nói lại thôi nhìn Cơ Hoàn Hoàn, nhưng khổ là đang có Phụng Dương ở bên người nàng nên lại không thể nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là liên tiếp nhìn Cơ Hoàn Hoàn! Cơ Hoàn Hoàn cũng kỳ quái nghĩ nha đầu A Hoa này mấy ngày nay hình như có lời muốn nói, nhưng bộ dạng lại sợ Phụng Dương biết được.

Phụng Dương nhìn lướt qua A Hoa, hừ lạnh một tiếng. Ngay từ năm ngày trước đó có tin tức của tiểu tử chết bầm kia, hắn liền đem tin tức bùng bít hết, cho nên hiện tại thể tử căn bản không hề biết, nhưng mà, chuyện ngày hôm trước Vô Trần mang theo nữ nhân của tiểu tử trở về hắn cũng biết, bây giờ nhìn bộ dạng nha đầu này ở bên cạnh, nghĩ cũng biết định làm gì.

A Hoa rút cổ một cái, không dám hé răng. Nhưng một ngày đã qua, nàng không giúp được Mật Nhi, trong lòng rất gấp gáp a!

Lưu Mật Nhi nghe A Hoa nói, không nhịn được thình lạng cúi đầu, đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy.

Vô Trần ở một bên đột nhiên lên tiếng, "Ta có một chủ ý!"

Lưu Mật Nhi đột nhiên ngẩng đầu, "Cái gì?"

"Ta đi tìm lão Cốc chủ, dĩ nhiên hắn sẽ không động thủ ở trước mặt phu nhân, cho nên, ta dẫn dụ lão Cốc chủ ra, cô nương người đi nói chuyện cùng cốc chủ phu nhân!" Chỉ hy vọng các người có thể nói nhanh một chút, sau đó chạy tới cứu hắn. . .

"Nhưng mà, ngộ nhờ người bị Phụng Dương đánh chết thì làm thế nào?" Lưu Mật Nhi không khỏi lo lắng, một Phụng Dương đối với con trai ruột của mình cũng có thể hạ độc thủ, đối với một hạ nhân thì . . . Nàng không khỏi rung mình một cái, "Không được, ta không thể để cho người mạo hiểm!"

Vô Trần nhếch môi cười, "Cám ơn, cô nương, nhưng nếu không dẫn dụ lão Cốc chủ ra, người sẽ không tìm được cơ hội! Ngoại trừ ta ra, nơi này còn có ai có thể làm được?"

"Chuyện này . . ." Lưu Mật Nhi không thể nói gì, lời của Vô Trần quả không sai.

Editor: toilato-i-84

Nguồn: diendanlequidon

"Vô Trần bảo đảm, sẽ không có việc gì!" Hắn thuyết phục bọn họ đồng ý.

"Được rồi! Nhưng mà Vô Trần, người nhất định phải bảo vệ chính mình, nếu không ta không có cách nào đền người cho Phụng Cảnh Duệ đâu!" Lưu Mật Nhi lo lắng nói.

"Vô Trần biết!" Vô Trần vỗ tay một cái, "Ta sẽ đi, cô nương, người cũng chuẩn bị đi gặp phu nhân đi!" Hi vọng lão Cốc chủ hôm nay tâm tình không tệ, sẽ không đánh chết mình. . .

Lưu Mật Nhi vẫn lo lắng nhìn Vô Trần, nhưng mà, nàng cũng rõ ràng mình nhất định phải làm chính là cho Cơ Hoàn Hoàn biết Phụng Cảnh Duệ xảy ra chuyện. Trên thế giới này người có thể khuyên giải được Phụng Dương cũng chỉ có Cơ Hoàn Hoàn thôi. Căn bản không còn có sự lựa chọn. Hơn nữa, người bị đã thương là người Phụng gia!

"A Hoa, người dẫn ta đi tìm phu nhân đi!" Nàng phải nói xong nhanh lên một chút, sau đó đi cứu Vô Trần, thật sự lo lắng Vô Trần sẽ bị đánh chết.

A Hoa cũng bị nhiễm lấy không khí khẩn trương này, nàng gật đầu liên tục, "Tốt tốt tốt!"

Xác định Phụng Dương đã theo Vô Trần ra khỏi viện, lúc này Lưu Mật Nhi mới cùng A Hoa lặng lẽ đi vào phòng của Cơ Hoàn Hoàn.

Thấy Lưu Mật Nhi, Cơ Hoàn Hoàn vui vẻ nhìn nàng, "Mật Nhi, người trở lại sao, Duệ nhi hắn. . ."

Lưu Mật Nhi đột nhiên hướng về phía Cơ Hoàn Hoàn quỳ xuống, "Cầu xin người, cứu cứu Phụng Cảnh Duệ đi!"

Cơ Hoàn Hoàn kinh hãi, "Đây là thế nào? Người đứng lên trước rồi lại nói!"

"Không, cầu xin người, cứu hắn đi!" Lưu Mật Nhi cố chấp nói.

Cơ Hoàn Hoàn bất đắc dĩ nhìn nàng, "Nói cho ta biết rốt cuộc là thế nào?" Nàng phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra chứ? !

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Chương 93 Một cách này không được, đổi lại một

cách khác

Bịch một tiếng

Âm thanh rất lớn của một vật nặng rơi xuống đất cách đó không xa vọng đến, điều này làm cho nội tâm Lưu Mật Nhi run lên và không khỏi bước nhanh hơn, nàng không thể để Vô Trần gặp chuyện không may! Nếu như vậy, nàng chính là hung thủ giết người rồi !

Sau lưng nàng là vẻ mặt nóng nảy của Cơ Hoàn Hoàn. Đối với Vô Trần cùng Phụng Cảnh Duệ, Cơ Hoàn Hoàn đều đối đãi giống nhau, cho nên mặc kệ trong hai người bọn hắn người nào xảy ra chuyện, nàng cũng rất lo lắng, hơn nữa sau khi nghe Lưu Mật Nhi giải thích, nàng càng rõ ràng, chỉ có mình có thể ngăn cản Phụng Dương.

Phốc, Vô Trần khạc ra một ngụm máu đỏ tươi chói mắt nhìn đôi chân to trước mặt.

Phụng Dương hừ lạnh, "Rốt cuộc không chịu nổi rồi?"

Vô Trần nắm lấy chân của Phụng Dương, "Cầu xin ngài!"

Phụng Dương ánh mắt híp lại rồi dùng sức đạp đi tới, Vô Trần lập tức cảm giác khổ sở giống như quả tim muốn nổ tung, nhưng tay vẫn nắm lấy Phụng Dương không có buông ra.

"Cốc chủ. . ."

Mũi chân khẽ nhúc nhích, Phụng Dương đã rõ ràng, căn bản Vô Trần cũng không lên kế hoạch muốn đánh nhau, một chân đạp người ra, Phụng Dương lạnh nhạt nói, "Chính hắn gây ra chuyện ở bên ngoài, tự hắn xử lý, cho dù chết, cũng chẳng liên quan đến ta!"

"Người. . . Người. . . Tại sao có thể nói ra lời lạnh lùng như vậy?" Âm thanh run rẩy từ sau lưng Phụng Dương truyền đến.

Toàn thân Phụng Dương cứng đờ, mày kiếm hơi thu lại, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cơ Hoàn Hoàn nắm lấy một cánh tay Phụng Dương, khoe mắt hồng, "Làm sao người có thể nói ra lời nói tàn nhẫn thế này?" Nàng chất vấn.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Phụng Dương trầm mặc không nói, mặc cho nàng lời kéo vẫn không hề cử động. Thậm chí bước lên một bước, lại bị Cơ Hoàn Hoàn kéo lại.

Thấy thế, chân mày Phụng Dương nhíu càng thêm lợi hại. Hắn không biến sắc bước tới. Cơ Hoàn Hoàn chợt bị đẩy ra, một tiến một lùi, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Cơ Hoàn Hoàn không vui nhìn Phụng Dương, "Ta muốn đi tìm Duệ nhi!"

"Không cho phép" Phụng Dương hô to, nổi giận nắm lấy tay nàng kéo một cái đến trước người, "Ta nói không cho phép!"

"Đó là nhi tử của ta, ta nhất định muốn đi, nhất định phải đi! A . . . Phụng Dương, người làm cái gì?" Cơ Hoàn Hoàn đang nói bởi vì Phụng Dương đột ngột nhắc bổng thân thể nàng lên mà thét chói tai ra tiếng.

Lưu Mật Nhi cùng A Hoa vội vàng tiến lên đỡ Vô Trần dậy, nàng lo lắng nhìn hắn, "Vô Trần, người không sao chứ?"

Vô Trần lắc đầu một cái, "Không việc gì!" Từ trong miệng máu đỏ không ngừng trào ra.

"Thật xin lỗi!" Lưu Mật Nhi chân thành nói.

Vô Trần lắc đầu, "Phiền cô nương rồi, đỡ ta về!" Cũng may không có chết!

Lưu Mật Nhi vội vàng tiến lên, cố sức đỡ lấy Vô Trần.

Bên này,

Cơ Hoàn Hoàn bị Phụng Dương cột vào trên ghế, Phụng Dương mặt lạnh nhìn thê tử, trong tay bưng chén đưa tới miệng Cơ Hoàn Hoàn, "Hoàn Hoàn, ăn cái gì đi!"

Cơ Hoàn Hoàn kích động giật giật thân thể, tức giận nói, "Ta không muốn, người thả ta ra!"

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

"Hoàn Hoàn, không nên cử động!" Phụng Dương nhíu mày vì thấy nàng càng giãy giụa sợi dây càng thêm chặt.

Đĩ nhiên Cơ Hoàn Hoàn nhìn ra được trong lòng của hắn, không nhịn được khiến trái tim đau xót, "Tướng công, ngươi thả ta ra có được hay không?"

Phụng Dương cúi đầu, "Không!"

"Tại sao? Tướng công, ta thật là khổ sở!" Nàng giật giật thân thể, "Thật là đau!"

Phụng Dương đặt chén trong tay xuống, đưa tay giữ lấy thân thể của nàng, "Hoàn Hoàn!"

"Tướng công, ta thật khó chịu! Ngươi chưa bao giờ đối với ta như vậy." Cơ Hoàn Hoàn lên án nói.

Phụng Dương nhận ra thế tử hôm nay thay đổi, hắn bỗng chốc đứng lên, xoay người rời đi.

Cơ Hoàn Hoàn liền vội vàng hỏi, "Ngươi đi đâu?"

Phụng Dương dừng bước lại, âm trầm mở miệng, "Ta đi giết bọn hắn! Như vậy nàng cũng còn nghĩ đến bọn hắn nữa rồi!"

Cơ Hoàn Hoàn tức thời trợn to hai mắt, hoang mang sợ hãi nói, "Không... không được làm thế! Ta không đi, ta không đi" nàng kêu to, vùng vẫy, chỗ cổ tay bởi vì giãy giụa bắt đầu đỏ ửng.

Phụng Dương bước một bước dài xoay người lại giữ lấy thân thể của nàng, thuận tay cời ra sợi dây trên người nàng, Cơ Hoàn Hoàn nắm lấy cánh tay Phụng Dương, ôm thật chặt vào trong ngực, "Đừng đi, ta không đi! Ngươi không được giết bọn hắn!"

Phụng Dương khom người ôm lấy Cơ Hoàn Hoàn hai người đi về phía chiếc giường nhỏ, hắn giờ tay điểm một cái, trong nháy mắt Cơ Hoàn Hoàn đã ngủ mê man. Sau đó, hắn dịu dàng đắp chăn cho nàng rồi đứng dậy đi về phía cửa.

Lưu Mật Nhi cùng A Hoa đứng bên ngoài cửa, bên trong phòng Vô Trần đang tự bôi thuốc chữa thương. Đột nhiên thấy Phụng Dương xuất hiện, Lưu Mật Nhi trong lòng càng cảm giác nặng nề, nhắm mắt bước tới.

Mục tiêu của Phụng Dương hình như cũng là Lưu Mật Nhi, hắn đứng lại trước mặt của Lưu Mật Nhi. A Hoa từ sớm đã chạy mất dạng né tránh rồi. Chỉ còn lại một mình Lưu Mật Nhi đối mặt Phụng Dương.

Editor: toilatoì-84

Nguồn: diendanlequidon

Ánh mắt âm trầm, lạnh lùng của hắn khiến da đầu Lưu Mật Nhi tê dại, nàng vẫn quật cường nhìn lại hắn.

Phụng Dương lên tiếng, "Ngày mai, không cho phép các ngươi còn xuất hiện trước mặt ta!"

Lưu Mật Nhi nghe vậy, bĩu môi, "Ngươi còn chưa đồng ý với ta đi cứu Phụng Cảnh Duệ!"

Phụng Dương cười lạnh, "Ta sẽ không đi!"

Lưu Mật Nhi mím môi, "Tại sao? Hắn là con trai của ngươi, con trai ruột của ngươi!"

Phụng Dương cười đến điên cuồng, "Ngươi cho rằng ta quan tâm sao?"

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên thấy tức cười, đúng, trên thế giới này, người có thể để cho Phụng Dương quan tâm chỉ có một Cơ Hoàn Hoàn. Không còn ai khác.

Phụng Dương không dừng lại nữa, lạnh nhạt liếc nàng một cái sau đó bỏ đi.

Bên trong nhà Vô Trần nghe âm thanh của Phụng Dương lúc đang chỉnh trang y phục, khi mở cửa ra vừa lúc thấy Phụng Dương rời đi. Hắn không khỏi nhìn về mặt nặng nề của Lưu Mật Nhi hỏi, "Thế nào?"

Bỗng chốc, Lưu Mật Nhi quay mặt sang nhìn Vô Trần, "Vô Trần, lần này trông vào ngươi đó!"

"A?" Vô Trần hí mắt.

Lưu Mật Nhi không nhiều lời nữa, lôi kéo A Hoa xoay người rời đi, hai người nhỏ to không biết nói cái gì, A Hoa chần chờ rồi rời đi.

Vô Trần có chút không hiểu nhìn Lưu Mật Nhi, "Cô nương?"

Trầm mặc một hồi, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, "Vô Trần, ta quyết định..." Nàng ngừng lại, thận trọng quan sát sắc mặt của Vô Trần.

Loại ánh mắt này khiến Vô Trần trong lòng cả kinh, theo bản năng bật thốt lên hỏi, "Quyết định cái gì?"

"Ta muốn bắt cóc Cơ Hoàn Hoàn!" Lưu Mật Nhi nói lời khiến người sợ hãi.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

"Cái gì?" Vô Trần hét lên một tiếng, hiểu rõ mình vừa làm cái gì sau đó hấn lập tức lòi Lưu Mật Nhi vào trong phòng, tiếp đó cực kỳ tức giận nói, "Cô nương, nguoi điên rồi. Nếu như bị lão Cốc chủ biết, chúng ta sẽ chết!" Chết, cũng không phải là chuyện kinh khủng gì, mấu chốt là, nếu như khiến Lưu Mật Nhi có vấn đề gì. Hấn còn phải chết lần nữa. Hơn nữa, bắt cóc Cơ Hoàn Hoàn, chỉ sợ không phải chỉ có chết đơn giản như vậy a!

"Ta không sợ!" Lưu Mật Nhi kiên định nói, "Không phải các nguoi nói trên nguoi ta trúng cổ độc hay sao? Dù sao cũng sống không lâu, nhưng mà, chỉ cần ta không chết trước khi có thể mang theo Cơ Hoàn Hoàn tìm được Phụng Cảnh Duệ là tốt rồi!" Như vậy là có thể chữa cho Phụng Cảnh Duệ. Nàng tin tưởng, chỉ cần mang theo Cơ Hoàn Hoàn rồi đi, khi đó, Cơ Hoàn Hoàn sẽ có biện pháp khiến Phụng Dương đồng ý.

Vô Trần rung động nhìn nàng, "Cô nương, không được! Chúng ta căn bản trốn không khỏi lão Cốc chủ!"

"Ta đã nghĩ xong!" Lưu Mật Nhi hướng về phía Vô Trần ngoắc ngoắc ngón tay. Vô Trần tiến lên trước, nghe lời của nàng xong vẫn nhịn không được rung mình một cái. Nếu như không được thì sao đây?

Lưu Mật Nhi trong lòng cảm giác nặng nề, "VẬY CŨNG HẾT CÁCH RỒI, TA NHẤT ĐỊNH KHIẾN HẤN ĐI!" Đến lúc đó Cơ Hoàn Hoàn sẽ có biện pháp chứ?!

"Cô nương, nguoi hãy nghĩ lại đi!" Bất kỳ ai dám đụng chạm đến Cơ Hoàn Hoàn, đều chỉ có một kết quả. Cơ Hoàn Hoàn là cấm kỵ không thể chạm đến của Phụng Dương. Làm vậy là nấn gân của hấn. Không có ai có thể tưởng tượng được đến lúc đó Phụng Dương có phá hủy cả Minh cốc hay không. Đến khi đó . . .

Lưu Mật Nhi làm sao không biết chứ? Có điều, đây phương pháp duy nhất để cứu Phụng Cảnh Duệ, nàng cho dù có chết, cũng muốn thử một lần! Vì Phụng Cảnh Duệ, nàng . . .

Bỗng chốc, trong cơ thể chợt dâng lên một trận choáng váng, thân thể Lưu Mật Nhi lung lay đáng sợ, Vô Trần vội vàng đưa tay bắt mạch, hấn thở dài, "Cô nương. Nguoi bị trúng độc tình. Tình càng sâu phát tác càng nhanh!"

Lưu Mật Nhi hiểu rõ gật đầu, "Cám ơn nguoi, Vô Trần! Nguoi làm theo ta nói đi!"

Bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, Vô Trần làm theo. Đồng thời, hấn không khỏi trầm nghĩ, lần này không biết một Sát thủ đường còn có thể đặt chân trên giang hồ nữa hay không.

Cơ Hoàn Hoàn đang giận dữ Phụng Dương, đây là chuyện từ lúc hai người thành thân nhiều năm như vậy chưa từng xảy ra, vì để cho Cơ Hoàn Hoàn có thể nghỉ ngơi, Phụng Dương không thể không rời khỏi nàng, chỉ đến nửa đêm mới sẽ về phòng ôm thê tử ngủ. Trong ngực thiếu đi Cơ Hoàn Hoàn dịu dàng, hấn sẽ không ngủ được.

Cơ Hoàn Hoàn thấy Lưu Mật Nhi hoàn toàn không có việc gì lúc này mới thở nhẹ một hơi, mở miệng, "Thật xin lỗi, ta cũng không có biện pháp!"

Lưu Mật Nhi trầm mặc chốc lát, "Nếu như có, nguoi có nguyện ý giúp ta hay không?"

"Dĩ nhiên!" Cơ Hoàn Hoàn nói, "Duệ nhi là con của ta, vì cứu hấn, ta làm cái gì cũng đều có thể!"

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Lưu Mật Nhi đột nhiên hướng về phía Cơ Hoàn Hoàn quỳ xuống, "VẬY TA THỈNH CẦU NGƯỜI, TÔI NAY ĐI CÙNG TA ĐI!" Nàng nắm lấy y phục của Cơ Hoàn Hoàn.

"Cái gì?" Cơ Hoàn Hoàn kinh hoàng mở miệng, nàng kéo Lưu Mật Nhi một cái, kinh hãi nói, "Nguoi có biết nguoi đang nói cái gì hay không?"

"Ta biết rõ, cầu xin nguoi theo ta đi!"

"Tướng công hấn. . ."

"Ta có biện pháp để cho hấn không đuổi kịp. Chỉ là khi đã tới nơi, nguoi sẽ có biện pháp đúng hay không?" ánh mắt Lưu Mật Nhi gần như khẩn thiết nhìn nàng.

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu một cái, "Coi như lấy cái chết uy hiếp ta cũng sẽ làm như vậy!"

"Cám ơn nguoi, xin nguoi tối nay đi theo ta!"

"Nhưng mà, người biết đó, nếu như bị hấn phát hiện, những người ở đây . . ."

"Ta không quản nhiều như vậy!" Luru Mật Nhi chợt quát to một tiếng, nước mắt ào ào chảy xuống, "Ta muốn cứu Phụng Cảnh Duệ, ta không thể nhìn hấn chết. Hấn là vì ta mới đi nơi đó. Ta không thể nhìn hấn đi tìm chết! Ta không thể. . ." Nàng bắt đầu nói.

Cơ Hoàn Hoàn mắt không chớp nhìn Luru Mật Nhi, sau một hồi lâu, nàng gật đầu một cái. "Ta đồng ý với người!"

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Luru Mật Nhi đột nhiên ngẩng đầu, "Thật sao?"

"Thật!"

Cô gái này, là một dạng người như Phụng gia bọn họ. Trong thân thể có một loại cố chấp với tình yêu! Nếu như, năm đó nàng có được một nửa sự kiên trì của Luru Mật Nhi, Phụng Dương cũng sẽ không có bộ dáng bây giờ.

Nghe được lời Cơ Hoàn Hoàn, Luru Mật Nhi quá vui mà khóc, "Cảm ơn người!"

"Chính ta nên nói lời như vậy mới đúng!" Cơ Hoàn Hoàn nói, "Thân là mẹ ruột của hấn, ta nên bảo vệ hấn!"

Luru Mật Nhi xoa xoa nước mắt, "Những năm nay hấn đều tìm người ở đây, chỉ là. . ."

"Ta biết rồi!" Cơ Hoàn Hoàn vỗ vỗ tay của nàng, "Người đi đi, ta sẽ thuyết phục được Phụng Dương!" Nếu như không được, nàng sẽ cùng Mật Nhi đi! Nàng phải cứu con trai của mình.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Chương 94: Phụng Dương máu nhuộm giang hồ

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Vị trí đại bản doanh Sát thủ đường của Giang hồ đệ nhất sát thủ có rất ít người biết được. Nhưng mà, đối với một kẻ từng một tay tạo ra Sát thủ đường như Phụng Dương mà nói, về cơ bản đây không phải vấn đề!

Một bộ bạch y, Phụng Dương đứng chấp tay, vẻ mặt tràn đầy âm u, trên khuôn mặt tuấn mỹ lóe lên lạnh lùng tà mị. Coi thường những người áo đen đang vây lấy, hề có người đến gần bên cạnh hấn, ống tay áo sẽ vung lên, người áo đen trong nháy mắt bị đẩy ra.

Mặt Phụng Dương âm trầm, quét qua Sát thủ đường nhiều năm không thay đổi, quanh thân hấn tỏa ra nồng hậu sát ý.

Có người biết chút chuyện lúc thấy rõ ràng là Phụng Dương thì lập tức lên tiếng ngăn cản, "Đội đã nào...! Dừng tay!"

Trong nháy mắt người áo đen dừng động tác, chăm chú nhìn khắp núi đầy sát khí Phụng Dương, người nói chuyện lập tức mở miệng, "Đường chủ, ngài làm thế nào . . ." Tuy là ban đầu Phụng Dương đột nhiên rời đi, nhưng cái nghề sát thủ này sẽ không cho phép phản bội. Tuy nhiên lại không có người nào có thể ngăn cản hấn, rồi khá lâu sau đó Khuất Thiên Hân cảm lệnh bài của Phụng Dương tiếp quản lấy Sát thủ đường. Từ đó Khuất Thiên Hân trở thành Đệ Nhị Đại Đường chủ.

Phụng Dương hừ lạnh một tiếng, "Ta không phải là Đường chủ của các người! Khuất Thiên Hân đâu?" Âm thanh hấn thật căng thẳng.

"Đường chủ không có ở đây!" Trên thực tế, Khuất Thiên Hân đã lâu lắm chưa từng trở về rồi!

"Người đâu?" Phụng Dương lạnh lùng hỏi.

"Không biết ngài nói là người nào?" Người nói chuyện thận trọng mở miệng. Thân là trưởng hộ pháp Sát thủ đường khâu, hấn không nghĩ được mình chọc phải Phụng Dương vào lúc nào rồi.

"Thê tử của ta! Ở nơi nào?" Phụng Dương cắn răng nghiêng lợi hỏi. Bàn tay chuyển động, nội lực ngưng tụ ở lòng bàn tay.

Nam nhân dĩ nhiên thấy được, hấn lặng yên không dấu vết lui về phía sau một bước, né tránh, "Sát thủ đường chỉ giết người, không bắt người, đây cũng là qui củ do ngài qui định nha!" Nam nhân đau khổ nói qua.

Nhìn vật màu đen trong tay, Phụng Dương cũng mặc kệ nhiều chuyện làm gì, tiện tay ném một cái vật trong tay cho nam nhân, "Người cho ta là người mù, không biết Sát thủ đường là gì à?"

Nam nhân thuận tay nhận lấy, Lúc nhìn thấy vật trong tay, trước mặt bỗng tối sầm, "Chuyện này . . ."

"Cái lệnh bài này không phải là của các ngươi?" Khuôn mặt tuấn tú của Phụng Dương âm trầm, mũi chân điểm một cái đã tới trước mặt nam nhân kia, "Giao người ra đây cho ta!" Nếu như không phải là bởi vì chưa thể xác định thể từ an toàn, bây giờ nhất định Phụng Dương đã đại khai sát giới rồi.

Nam nhân nhắm mắt mở miệng, "Lệnh bài là của chúng ta, nhưng . . . Người thật không phải do chúng ta bắt!" Đùa sao, đã hơn hai mươi năm chưa từng thấy qua Phụng Dương, thế thì làm sao biết thể từ hần chữ.

Phụng Dương cũng không có tâm tình nghe hần giải thích thêm, gương mặt tuấn tú âm trầm bởi vì lời nói của nam nhân kia mà lộ ra sát khí, Phụng Dương vô cùng tức giận, "Giao người ra đây cho ta, nếu không hôm nay toàn bộ người nơi này chết hết đi cho ta!" Hần giận dữ bùng sức tung ra một chưởng, chưởng phong mạnh đến mức bọn người đều bị thương.

Editor: toilato-i-84

Nguồn: diendanlequidon

Mất đi Cơ Hoàn Hoàn, Phụng Dương trở nên điên cuồng, tâm của một người, khi không có nơi để gửi, sẽ muốn dùng một loại phương thức khác để tìm kiếm một tâm linh an ủi. Mà an ủi của Phụng Dương chính là Cơ Hoàn Hoàn. Mất đi Cơ Hoàn Hoàn, Phụng Dương cũng không còn tồn tại.

Nam nhân chật vật tránh được chưởng phong của Phụng Dương, "Chúng ta thật sự không có!" Sát thủ đường chi giết chứ không có bắt người là qui định của Phụng Dương, rút cuộc là ai đã vấy nước đục lên người của bọn hần chữ.

Phụng Dương cũng không muốn để ý tới bọn hần, nổi giận gầm lên một tiếng, những sợi tóc trong nháy mắt hóa hoa râm, khoe miệng tà mị lóe lên sát ý, điên cuồng mà nguy hiểm.

"Chết tiệt!" Nam nhân gầm nhẹ một tiếng, "Mọi người cùng nhau tiến lên!"

Cuồng phong gào thét, Phụng Dương lạnh lẽo cười một tiếng, "Dựa vào các ngươi?"

Không có ai biết sau hôm ấy Sát thủ đường ra sao nữa? Điều duy nhất có thể biết chính là, một ngày sau đó, trên giang hồ không còn có tổ chức Sát thủ đường này.

Nghe nói, Phụng Dương dưới cơn nóng giận đã phá hủy Sát thủ đường do hần từng sáng lập, trong một đêm, máu rửa Sát thủ đường, Sát thủ đường đã không còn tồn tại!

Nghe nói, thể từ của Phụng Dương bị người bắt mang đi, Phụng Dương rồi Minh cốc tìm tung tích thể từ. Không buông tha bất kỳ đầu mối nào.

Nghe nói, chỉ cần là môn phái bị Phụng Dương tìm tới cửa, không ai thoát khỏi, toàn bộ bị đều bị hần giết sạch!

Nghe nói, mất đi thể từ Phụng Dương đã trở nên điên cuồng, bây giờ đã trở thành ma đầu giết người không hơn không kém.

Các loại truyền thuyết kia truyền đến tai Vô Trần cùng Lưu Mật Nhi khiến bọn họ không tự chủ được rung mình một cái. Mới rời khỏi không tới 10 ngày, Phụng Dương đã làm chấn giang hồ này gió tanh mưa máu rồi.

Hai người rất nhất trí liếc mắt nhìn Cơ Hoàn Hoàn một thân nam trang. Mặc cho Phụng Dương như thế nào cũng sẽ không nghĩ ra, vì muốn đánh lừa tầm mắt của hần, ba người Lưu Mật Nhi, Vô Trần, Cơ Hoàn Hoàn lúc này trà trộn trong đám ăn xin, bắt đầu hướng phương hướng Miêu Cương đi tới! Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phụng Dương không tìm được Cơ Hoàn Hoàn trong các môn phái võ lâm trên giang hồ.

Mất thấy sắp đến Miêu Cương, nàng không thể nào để cho chuyện này nảy sinh bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn! Nếu như vào lúc này mà bị Phụng Dương bắt được, nàng . . .

Nghĩ tới đây, Lưu Mật Nhi không nhịn được rung mình một cái, trời ạ, ngàn vạn đừng bị hần phát hiện! Tiếng nàng than thở bị Vô Trần nghe được, Vô Trần cũng có chút cảm thông, bây giờ không người nào có thể bảo vệ bọn họ, bọn họ chỉ có cách tự vệ thôi.

Cơ Hoàn Hoàn lần đầu tiên gặp hành trình như vậy, so với hai người kia hưng phấn nhiều. Luôn không ngừng hỏi một vấn đề, "Các ngươi làm sao vậy?"

Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần liếc mắt nhìn lẫn nhau. Không khỏi cảm thán, Phụng Dương bảo vệ nàng thật vô cùng tốt. Khiến cho nàng còn giữ vững nét hồn nhiên như thế!

"Phu nhân, về sau bất cứ khi nào ra khỏi cửa, chúng ta cũng không nên nói lời nào!" Lưu Mật Nhi đột nhiên nghĩ đến, nếu chỉ là tên ăn xin sẽ ít có khả năng bị hoài nghi, nếu thêm bị cầm nữa, nguy hiểm như thế sẽ càng thấp.

Editor: toilato-i-84

Nguồn: diendanlequidon

"Tốt!" Cơ Hoàn Hoàn gật đầu, "Còn mấy ngày nữa chúng ta sẽ đến?"

"Chậm nhất là ba ngày!" Vô Trần cầu nguyện, có thể bình an vượt qua ba ngày này.

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu, "Còn có ba ngày thôi!" Trong vòng ba ngày đã có thể nhìn thấy nhi tử, trong lòng Cơ Hoàn Hoàn nổi lên một tầng mong đợi.

So sánh với tâm tình của Cơ Hoàn Hoàn, Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần không nhận được rung mình một cái. Cơ Hoàn Hoàn không có lo lắng nhiều như bọn họ, mà bọn họ cũng không có cái mạng miễn phí cho Phụng Cảnh Duệ nha!

"Vô Trần!" Lưu Mật Nhi lên tiếng nói.

Vô Trần lập tức gật đầu, "Cô nương!"

"Chúng ta có thể trở về trong vòng hai ngày hay không?" Thời gian càng ngắn càng cảm thấy an toàn.

Vô Trần lập tức gật đầu, "Ta sẽ liên lạc ám vệ tới đón chúng ở biên quan!"

Lưu Mật Nhi gật đầu liên tục, "Có thể đi nhanh một chút thì đi đi!"

Để trấn an cảm xúc của Phụng Cảnh Duệ, lúc này trên khắp giang hồ mọi người đều đang tìm người tên Cơ Hoàn Hoàn, thế nhưng không thấy Cơ Hoàn Hoàn đâu, cho nên lúc này bọn họ tìm người thật tương đối khó khăn.

Cũng nhờ ám vệ giúp một tay, bọn họ sau khi tới Miêu Cương đã rất nhanh chóng được Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đón trở về.

Có Diệp Cửu Dương giúp một tay, thương thế Phụng Cảnh Duệ tuy nặng, nhưng vẫn có thể mở miệng nói chuyện.

Sau khi thấy Lưu Mật Nhi trở về, có thể đoán được Phụng Cảnh Duệ nằm trên giường đến cỡ nào không vui, nhất là trong khoảng thời gian này từ trên giang hồ truyền đến các loại lời đồn đãi, chứng kiến mẫu thân của hắn hiện ra, dường như Phụng Cảnh Duệ phát ra lửa giận.

"Người có biết như người vậy sẽ hại chết rất nhiều người hay không hả?" Phụng Cảnh Duệ giận dữ lên tiếng.

Editor: toilato1-84

Nguồn: diendanlequidon

Thế nào cũng không nghĩ đến mình liều mạng đi cầu xin Phụng Cảnh Duệ, sau khi trở về lại lấy được là thái độ như vậy của Phụng Cảnh Duệ. Uất ức nhất thời ứa vào lòng, Lưu Mật Nhi mím môi không nói.

Phụng Cảnh Duệ cố gắng ngồi dậy, nhìn mẫu thân, "Trở về đi!"

Cơ Hoàn Hoàn tròn to hai mắt, "Ta . . ."

"Trở về!" Phụng Cảnh Duệ gắng sức hô to.

Có lẽ, không người có thể hiểu Cơ Hoàn Hoàn quan trọng thế nào đối với Phụng Cảnh Duệ, nhưng thân là nhi tử hắn có thể hiểu rõ. Phụng Cảnh Duệ có thể khiến hắn hai mươi năm không gặp mẫu thân đến một lần, thì cũng nhất định sẽ vì mẫu thân mà máu nhuộm giang hồ.

"Không được!" Lưu Mật Nhi phản đối nói, "Mặc kệ người nói cái gì thì hôm nay mẹ người cũng không được đi. Dù sao nàng đã tới nơi này. Ta đi thông báo cho Phụng Cảnh Duệ, chỉ cần Phụng Cảnh Duệ tới, mẹ người nhất định sẽ có biện pháp thuyết phục hắn cứu người!"

"Lưu Mật Nhi! Có phải người muốn lấy tính mạng của tất cả mọi người ở đây đánh cược hay không?" Phụng Cảnh Duệ giận dữ nói.

Toàn thân Lưu Mật Nhi run lên, kinh ngạc tròn to hai mắt, nàng thật là không ngờ đến thế này. Bây giờ nghĩ lại, theo cá tính của Phụng Cảnh Duệ, khi hắn biết người ở đây có thể đã mang thê tử của hắn đi, hắn nhất định sẽ đại khai sát giới thật!

Phụng Cảnh Duệ nhìn mẫu thân mình, "Trở về, lập tức, lập tức! Nếu như người không muốn cho ngày càng nhiều người chết!" Có thể ngăn cản phụ thân chỉ có mẫu thân. Bọn họ quá yêu nhau, có lúc thậm chí còn quên mất hắn là con trai của họ.

Cơ Hoàn Hoàn giờ lại nghĩ đến chồng đang điên cuồng, nàng nắm lấy ống tay áo hắn, "Ta muốn cứu con!"

"Ta chết không được" Phụng Cảnh Duệ nổi giận, "Đi mau!"

Lần này Lưu Mật Nhi không ngăn cản Phụng Cảnh Duệ, nếu như không phải có Phụng Cảnh Duệ nhắc nhở, nàng đã quên mất, Phụng Cảnh Duệ rất có thể sẽ giết mọi người ở đây.

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu một cái.

Lưu Mật Nhi vội vàng nói, "Phải để cho mẫu thân người tắm rửa một chút chứ? Hơn nữa nơi này là Miêu Cương, nàng xưa nay chưa từng tới bao giờ! Phải tìm người đưa nàng đi."

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, nhìn Vô Trần, "Tim ám vệ đưa nàng trở về!"

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Vô Trần gật đầu. Biết lần này kế hoạch coi như là thất bại.

Không ai từng nghĩ tới, chỉ một lúc khi Cơ Hoàn Hoàn tắm này thôi, vốn là kẻ không thể tìm được bọn họ, Phượng Dương lại đột nhiên xuất hiện ở đầu giường Phượng Cảnh Duệ. Phượng Cảnh Duệ còn chưa kịp thốt ra nửa tiếng, một tay Phượng Dương đã đề sẵn trên cổ của hắn, lo lắng hỏi, "Người đâu?"

Mặt Phượng Cảnh Duệ trắng bệch, vùng vẫy.

Lúc này đang từ ngoài cửa đi vào, đám người Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần thấy một màn trước mắt, trái tim nhất thời ngừng đập, không dám lên tiếng.

Vừa thay xong quần áo, Cơ Hoàn Hoàn thấy một màn trước mắt, kêu to ra tiếng, "Phượng Dương! Người dám động đến một sợi lông của con ta, ta và người không xong đâu!" Nói xong nàng bước một bước dài tiến lên, nắm tay Phượng Dương dùng sức kéo.

Thân thể Phượng Dương vì nghe được âm thanh Cơ Hoàn Hoàn mà đột nhiên dừng lại, giống như là bị người điểm huyết, không nhúc nhích.

"Buông tay, buông tay, người mau buông tay!" Cơ Hoàn Hoàn cúi đầu cắn lên cổ tay của Phượng Dương.

"Dù cho nàng chưa ăn cơm, cũng không cần thiết ăn tay của ta!" Ngoài dự đoán của mọi người, Phượng Dương dịu dàng nói, đồng thời buông tay đang nắm Phượng Cảnh Duệ ra.

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy sức Phượng Dương buông lỏng, hắn không khỏi ho khan, nếu là trước kia hắn không thể nào ngồi đây chờ chết, nhưng mà ai bảo hắn bây giờ đây thân bất do kỷ.

Lưu Mật Nhi lập tức tiến lên vuốt sau lưng của hắn.

Nghe được âm thanh của Phượng Dương, lúc này Cơ Hoàn Hoàn mới buông mu bàn tay của hắn ra, khiếp sợ nhìn Phượng Dương, "Tướng công!"

Phượng Dương không nói tiếng nào, một đôi mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, thật lâu sau dùng sức ôm người vào trong ngực. Chui vào cổ Cơ Hoàn Hoàn. Hai vai không ngừng rung động. Thân thể cao lớn không ngừng run rẩy.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Tất cả mọi người tại chỗ cũng bị một màn trước mắt hù sợ.

Tàn khốc đông lạnh Phượng Dương . . . Đang khóc!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.